

Giới thiệu Tình Không Dao Động

Truyện Tình Không Dao Động của tác giả Sơ Hòa Sơ thuộc thể loại hiện đại, ngược tâm. Đây đã là ngày thứ ba mươi mốt Kinh Phục Châu nhìn thấy cô gái ấy trước cửa Mộng Tử.

Sở dĩ anh nhớ rõ số ngày như vậy là vì đã vèn vèn một trắng trời tính từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy. Một tháng trước, anh sai đàn em của mình là A Dương đến tra sổ sách, thu tiền, còn mình thì ngồi trong xe, thoáng nghiêng đầu qua liền nhìn thấy cô gái mặc quần jean và áo thun liền mũ màu xanh da trời ấy.

Anh vẫn nhớ hôm ấy trời đang mưa, cô che một chiếc ô màu đen nhưng đầu tóc vẫn ướt mềm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1: Ngỡ người xưa đến

Đây đã là ngày thứ ba mươi mốt Kinh Phục Châu nhìn thấy cô gái ấy trước cửa Mộng Tử.

Sở dĩ anh nhớ rõ số ngày như vậy là vì đã vèn vèn một trắng trời tính từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy. Một tháng trước, anh sai đàn em của mình là A Dương đến tra sổ sách, thu tiền, còn mình thì ngồi trong xe, thoáng nghiêng đầu qua liền nhìn thấy cô gái mặc quần jean và áo thun liền mũ màu xanh da trời ấy.

Anh vẫn nhớ hôm ấy trời đang mưa, cô che một chiếc ô màu đen nhưng đầu tóc vẫn ướt mềm.

Hôm nay lại đến ngày tra sổ sách. Một tháng nay, mỗi ngày cô đều đứng đó, ăn mặc như sinh viên, quần áo trên người khá rẻ tiền. Kiểu con gái như thế rất hiếm gặp ở những nơi thế này, cho nên thỉnh thoảng Kinh Phục Châu lại nhìn cô một cái khá chăm chú.

Nhưng một tháng trôi qua, nhiều nhất anh cũng chỉ nhìn cô một cái mà thôi.

A Dương tra sổ sách xong quay trở ra, thấy vậy nhìn theo ánh mắt của Kinh Phục Châu, đúng lúc cô gái ấy cũng nhìn về phía này, ánh mắt của hai người chạm vào nhau trong im lặng, ấy vậy mà A Dương lại né tránh trước. Đặt tay lên vô lăng, A Dương trêu ghẹo ông chủ của mình: “Biết đâu lại là em nào đó muốn một bước lên mây nên cố tình ăn mặc thanh thoát như vậy để ngày ngày đến đây đợi anh.”

Kinh Phục Châu không lên tiếng, chỉ xuyên qua cửa kính nhìn về phía cô gái kia. Có lẽ vì A Dương bỗng nhiên nổi mảy, xe phát ra tiếng động trong bãi đỗ xe yên tĩnh nên cô gái lại quay về phía này, ánh mắt rất thờ ơ, rõ ràng không có hứng thú gì với họ.

Nhìn dáng vẻ của cô, hình như là đang đợi ai đó.

Nhưng Kinh Phục Châu sẽ không rảnh đến mức bước tới hỏi một câu: Cô à, cô đang đợi ai sao? Thứ nhất, anh hoàn toàn không thiếu phụ nữ. Thứ hai, anh không có hứng thú với kiểu con gái mộc mạc thế này. Khi xe bắt đầu rời khỏi bãi đỗ xe, Kinh Phục Châu lơ đãng hỏi A Dương ở phía trước một câu.

“Cô ấy bao lớn? Mười tám? Hai mươi?”

“Anh Châu đổi khẩu vị à? Cô nhóc này nhìn có vẻ giống học sinh, chắc cũng chỉ mười tám, mười chín thôi.” A Dương vừa nói vừa nhìn qua kính chiếu hậu xem sắc mặt của Kinh Phục Châu, hỏi với vẻ thăm dò: “Nhưng nếu anh Châu muốn đổi khẩu vị, các anh em sẽ tìm cho anh một em học sinh sạch sẽ nha?”

“Thôi đi, lô hàng gần đây thế nào rồi?” Kinh Phục Châu đưa tay xoa nhẹ huyệt thái dương của mình. “Mấy ngày trước đi dâng hương, rút phải thăm hạ hạ[1], có dự cảm không lành.”

A Dương nhếch miệng cười. “Sao anh lại mê tín như thế. Đừng nói là Quan Âm Bồ Tát, cho dù là Ngọc Hoàng Đại Đế thì anh cũng không biết sợ. Thằng cảnh sát tép riu nằm vùng hôm trước chỉ là chuyện ngoài ý muốn, sau này chắc chắn các anh em sẽ không dễ xảy ra sơ suất như vậy nữa, anh đừng để mãi trong lòng.”

Xe chạy ngang qua cửa Mộng Tử, ánh đèn rực rỡ hai bên đường phố thênh thang chiếu vào trong xe, đậu trên lòng bàn tay của Kinh Phục Châu. Anh đưa tay nắm hờ một cái, ngắm đèn sáng trên móng tay mình, nhìn nó nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt. “Cũng đúng, người như tôi đi dâng hương, Bồ Tát cho tôi thăm hạ hạ đã là từ bi hi xả lắm rồi.”

A Dương không biết phải nói tiếp thế nào nên cười gượng vài tiếng ra vẻ đáp lại. Kinh Phục Châu dựa vào lưng ghế, cảnh vật lướt nhanh qua ngoài cửa sổ bỗng khiến anh cảm thấy mệt mỏi. “A Dương, hôm nay không đến Cổ Lâu, đưa tôi về nhà.”

“Đạ được.”

Xe đánh một vòng, chạy về hướng ngược lại. Trên đường gặp đèn đỏ, ngay lúc xe vừa dừng lại thì A Dương đã cười hi hi rất vui vẻ: “Lại là cô nhóc ấy.”

Kinh Phục Châu ngẩng đầu nhìn, quả nhiên lại thấy cô gái trong bãi đỗ xe lúc nãy đang kéo một cô gái khác băng qua đường. Trái với vẻ mộc mạc của cô ấy, cô gái còn lại ăn diện, trang điểm khá lòe loẹt. Hai người vừa trò chuyện vừa băng qua vạch dành cho người đi bộ, ánh mắt cô ấy khẽ liếc sơ qua bảng số xe, nét mặt không có gì thay đổi, do đó Kinh Phục Châu hiểu rằng một tháng nay, e là cô ấy hoàn toàn không chú ý đến anh, hoặc là xe của anh.

Quả nhiên, loại người tội ác tày trời như anh và kiểu con gái như hoa như ngọc kia hoàn toàn không phải là người cùng đường.

Nơi mà anh gọi là nhà chính là một căn biệt thự độc lập nằm ở ngoại ô thành phố Lăng Xuyên. Một năm, anh sẽ ở đây khoảng ba tháng, còn lại anh đều ở Cổ Lâu.

Thành phố Lăng Xuyên nằm ở biên giới phía nam của Trung Quốc, là một thành phố không lớn không nhỏ. Nhắc đến Lăng Xuyên, chủ đề khiến người ta bàn tán nhiều nhất chính là Mộng Tử. Mộng Tử là tên của một hộp đêm. Năm năm trước Kinh Phục Châu đến đây, đích thân thành lập nó, từ đó về sau nơi đây trở thành nơi giải trí mua vui duy nhất của thành phố này. Trong Mộng Tử có một câu mà ai nấy cũng đều biết: Không cầu tủy sinh, chỉ cầu mộng tử[2]. Vì thế người ta đua nhau uốn éo trên sàn nhảy, triền miên trong phòng vip, thỏa sức phóng thích dục vọng trong tâm hồn mình.

Chỉ có rất ít người biết rằng, giao dịch được thực hiện nhiều nhất trong Mộng Tử chính là mua bán thuốc phiện và cơ quan nội tạng.

Hai năm trước Kinh Phục Châu bắt đầu giao Mộng Tử lại cho đàn em của mình kinh doanh, mỗi tháng sẽ dẫn A Dương đến lấy tiền. Ngoài sáng anh là người sáng lập đồng thời là cổ đông của hộp đêm này nhưng trong tối, anh chính là ông trùm thúc đẩy những giao dịch đen kia. Là một trong những ông trùm mà tủy lớn nhất của khu vực Đông Nam Á, ở nước ngoài anh đã có vườn trồng thuốc phiện và xưởng chế biến của riêng mình, cùng với một lượng lính đánh thuê khá. Gần ba mươi tuổi đã leo đến vị trí này, đương nhiên tay anh không thể sạch sẽ. Cảnh sát vẫn một mực dòm ngó anh nhưng cũng một mực không tìm được chứng cứ.

Anh làm tất cả mọi việc một cách kín kẽ, hoàn toàn không có sơ hở.

Kiểu đàn ông như thế ắt hẳn sẽ không thiếu phụ nữ, huống chi anh lại có ngoại hình. Cổ Lâu chính là nơi bao nuôi khá nhiều cô gái.

Các anh em lên nói với nhau, nói trắng ra Cổ Lâu chính là hậu cung của Kinh Phục Châu. Có điều cũng không hẳn là thế, bởi vì Kinh Phục Châu rất rộng rãi, các anh em vừa mất cô nào trong Cổ Lâu, mặc kệ có phải gần đây vừa lên giường với mình hay không, anh đều hào phóng thưởng cho anh em chơi đùa. Nếu gặp quan chức nào cần hối lộ, anh cũng sẽ mời người đó đến Cổ Lâu, lúc đó trăm hoa yêu kiều, mặc sức mà chọn.

Nhưng cũng có một người phụ nữ là không được chạm vào. Người phụ nữ này sống trong căn nhà ở ngoại ô, cũng chính là nơi mà anh gọi là nhà.

Đèn chõ cửa sáng lên, Kinh Phục Châu nhìn thấy đôi dép lê được đặt ngay ngắn trước cửa, anh lặng lẽ xỏ chân đi vào. Bây giờ là mười một giờ rưỡi, anh vào bếp rót cho mình ly nước trước, vừa quay lại liền nhìn thấy cô gái đang ngồi trên sofa.

Khác với tất cả những phụ nữ khác trong Cổ Lâu, cô để tóc ngắn, làn da trắng trẻo, hoàn toàn để mặt mộc. Mắt lướt qua chân Kinh Phục Châu, cô khẽ mỉm cười: “Chị đã nói mà, dép lê cứ để ở đó, chắc chắn sẽ có ngày em mang.”

“Khuya thế này còn chưa ngủ à?” Kinh Phục Châu cởi áo vest ra, ngồi xuống sát bên cạnh cô. Tivi đang chiếu chương trình văn nghệ, tiếng cười đùa rôm rả không ngừng truyền đến. Mắt của Kinh Nhiễm vẫn không rời khỏi màn hình nhưng miệng thì nói chuyện với anh: “Chị của em già rồi, bắt đầu bị mất ngủ.”

“Chị của em không già, còn trẻ hơn mấy cô gái trong Cổ Lâu nữa.” Kinh Phục Châu vừa nói, khóe môi vừa cười nhẹ: “Nhưng nếu chị cứ thức khuya thế này thì có lẽ sẽ rất mau già.”

Người thân thuộc với Kinh Phục Châu đều biết con người anh trước nay buông tuồng tùy ý, ai đòi anh tiền bạc hay đàn bà, tâm trạng vui vẻ anh sẽ cho họ. Điểm tối kỵ duy nhất của anh có lẽ chính là cô chị song sinh này. Kinh Nhiễm là bất khả xâm phạm. Ai làm cô mất một sợi tóc, Kinh Phục Châu sẽ khiến người đó mất mạng.

Hai chị em họ ngoại hình rất giống nhau, có điều bởi vì khí bất đồng nhau nên mang lại cảm giác khác nhau. Ánh mắt Kinh Phục Châu thường có vẻ rất thờ ơ nhưng thật ra đáy mắt giấu dao, sự sắc bén ấy bao trùm cả người khiến người ta cảm thấy khuôn mặt của anh cũng sắc sảo hơn. Còn Kinh Nhiễm tính cách ôn hòa, cô chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện chém chém giết giết bên ngoài nên cũng khuôn mặt nà nà vậy, mà cô lại đẹp tinh tế, không có vẻ lẩn át người khác.

Đưa tay tắt tivi, Kinh Phục Châu nói với giọng hơi mệnh lệnh: “Được rồi, đi ngủ đi.”

“Thà đừng có trông mong em về, vừa về đến là quản lý chị.” Kinh Nhiễm đưa tay đầm nhẹ vào người Kinh Phục Châu rồi bước lên lầu. Hôm nay cô cũng mặc một chiếc áo thun liền mũ màu xanh da trời, rất giống với chiếc áo trên người cô gái kia. Khi cô đứng dậy, Kinh Phục Châu mới phát hiện cô cũng mặc quần jean, bóng dáng hai người như hòa nhập làm một.

Lắc lắc đầu, Kinh Phục Châu muốn vứt đi cảm giác kỳ quái ấy, nhưng miệng thì không nhịn được lại hỏi: “Đồ này chị mới mua à?”

Nghe câu này của anh, Kinh Nhiễm tỏ vẻ không còn gì để nói: “Chị đã mặc gần hai năm rồi mà trước giờ em không để ý sao?”

Kinh Phục Châu bật cười, lắc đầu, giục cô mau đi ngủ.

Ngày hôm sau, Kinh Phục Châu nhận được điện thoại báo lô hàng ở Việt Nam tuần rất thuận lợi, điều này chứng tỏ thăm hạ hạ hôm đó hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đến anh. Ngồi trong phòng làm việc, anh nhìn tượng Phật ở góc phòng, chợt đưa tay ra, ngón trỏ hướng về phía trước, ngón cái dựng thẳng lên trời, mô phỏng hành động bắn súng: “Đùng.”

Hôm ấy, A Dương dẫn người vào khiêng tượng Phật trong phòng làm việc ra, ném đi.

Cũng trong hôm đó, cô gái ở bãi đỗ xe không đến. Lúc ra về, Kinh Phục Châu nhìn về phía bên này theo thói quen, nơi vốn có người đứng nay trống không, giống như chưa từng xuất hiện.

Hơi ngạc nhiên, Kinh Phục Châu khẽ neho mắt lại, cảm giác tồi tệ vừa bị anh áp chế nay từ từ trở lại. Anh đưa tay lấy điều thuốc, A Dương liền nhanh chóng châm lửa. Khói thuốc ngấm vào phổi, chân mày Kinh Phục Châu mới từ từ giãn ra.

Sớm đã nhìn thấu suy nghĩ của anh, A Dương quay đầu lại nửa đùa nửa thật hỏi: “Anh Châu, nếu cảm thấy hứng thú thì em tra giúp anh cô nhóc đó nha?”

“Không cần.” Kinh Phục Châu lấy tay khảy rớt tàn thuốc, trả lời: “Một cô gái trẻ trong sạch như vậy, đừng chà đạp người ta.”

Nếu những cô gái trong Cổ Lâu nghe được những lời này, có lẽ sẽ lật tung trời đất. Có điều Kinh Phục Châu nói cũng không sai, những cô gái đó đều tự mình dâng lên tới cửa, xem Cổ Lâu như một chiếc lồng nuôi mình com áo không lo, Kinh Phục Châu chưa từng thể hiện mình quá ưu ái ai, thỉnh thoảng có thiên vị thì cũng chỉ là kiểu thấy mới mẻ giống chủ nhân có được vật cưng mới mà thôi. Sống trong cảnh phụ nữ vây quanh như vậy, đương nhiên anh rất xem thường hành vi cưỡng đoạt con gái nhà lành.

Hơn nữa, rõ ràng cô gái đó không có hứng thú gì với Kinh Phục Châu. Anh đã được phụ nữ nịnh nọt quen rồi, chắc chắn sẽ không đi lấy lòng người khác.

Nếu ông chủ đã nói thế, A Dương cũng không tiện nói gì thêm. Theo Kinh Phục Châu mấy năm nay, A Dương cũng đã hiểu phần nào tính khí của anh. Anh nói không là không. Làm đàn em, điều tối kỵ là tự cho mình là thông minh.

Xe từ từ rời khỏi bãi đỗ xe, không lâu sau, có một bóng người bước ra từ sau cây cột lớn. Cô có một đôi mắt dài và hẹp, khuôn mày cũng lạnh lùng nhưng lại có một đôi môi hơi vênh lên, làm cho cả khuôn mặt tăng thêm nét kiêu kiêu.

“An Nguyễn!” Có người đang gọi cô. “Sao hôm nay cậu không đứng ở chỗ cũ vậy, mình tìm cậu cả buổi trời này.”

Cô gái tên là An Nguyễn quay đầu lại, mỉm cười với người vừa đến. “Gần đây cứ gặp phải một người, mình cảm thấy hơi kỳ lạ nên tránh đi.”

“Đến những nơi thế này, chắc chắn chẳng có ai là người tốt, cảnh giác chút là đúng.” Lan Hiểu vỗ vai cô. “Thật lòng cảm ơn cậu đó An Nguyễn, mỗi ngày phải đến chỗ thế này để đón mình.”

An Nguyễn vẫn mỉm cười như vậy, có vẻ không xa lạ nhưng không quá thân thiết. “Không cần cảm ơn mình, thật ra mình đang nghĩ hay là cũng đến đây làm việc.”

Cô mồ côi cha mẹ, học phí phải tự gánh vác, thi đậu đại học thì đến Lăng Xuyên. Cô có ngoại hình xinh xắn, lúc này không trang điểm mà đã có nét quyến rũ, nếu trang điểm chắc chắn sẽ càng mê người. Cô cần tiền, mà những nơi như Mộng Tử là kiếm tiền nhanh nhất, đứng trên sân khấu hát vài bài, thu nhập một đêm có thể hơn cả ngàn.

Đây là lý do mà An Nguyễn nói với Lan Hiểu. Nói một cách đơn giản hơn, cô muốn đến Mộng Tử kiếm tiền. Nhưng thật ra trong lòng cô còn ẩn chứa một bí mật. Từ tháng tám, bí mật ấy bắt đầu gây vò cô, khiến cô không tài nào ngủ được.

Bí mật ấy có tên là Kinh Phục Châu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 2: Ngỡ người xưa đến (2)

Ngày thứ ba mươi ba, Kinh Phục Châu nhìn thấy An Nguyễn ở một nơi khác, không phải tại bãi đỗ xe.

Các cô gái trong Mộng Tử phần lớn đều được đặt theo tên một loài hoa, ví dụ Lan Hiểu gọi là Hoa Lan. Thỉnh thoảng có hứng thú, Kinh Phục Châu sẽ ra sau xem thử, thật ra anh rất thích cảm giác được các cô gái sùng bái và ngưỡng vọng. Bên tai tràn ngập tên các loài hoa, anh không nhớ hết, cũng lười đi nhớ, có khi mới từ trên giường xuống, anh đã không biết mình vừa chà đạp đóa hoa nào.

Giữa những âm thanh hỗn tạp đó, anh nghe có người gọi: An Nguyễn, lên đi.

An Nguyễn? Kinh Phục Châu khẽ nhướn mày, quay người lại nhìn nhưng chỉ thấy bóng lưng của một cô gái mặc váy đen đang quay lưng về phía anh, đi về phía sân khấu. Chiếc váy thiết kế theo kiểu hở lưng, bởi vì cô uốn thẳng nên anh có thể nhìn thấy đường lồi giữa sống lưng, thậm chí còn thấy cả chiếc xoáy nhỏ phía trên mông cô.

Dường như cảm nhận được ánh mắt anh, cô gái tên An Nguyễn thoáng quay đầu lại, nhìn anh một cái. Ánh mắt của cô nhẹ tênh tênh, không mang chút sức nặng nào, khẽ lướt qua mặt anh rồi quay đi mất. Đôi mắt hẹp dài kia không nhìn vào mắt anh, nhưng Kinh Phục Châu xoa xoa tay mình, bỗng nhiên cảm thấy ngứa ngáy ở đầu đó, lại không biết cụ thể là chỗ nào.

Nơi này là phía sau tấm rèm ngăn cách giữa cánh gà và sân khấu, có cô gái nào đó đến gần anh nói chuyện. Giọng nói êm dịu khiến anh quên đi cảm giác kỳ quái vừa rồi. Tay trượt qua eo cô gái, Kinh Phục Châu cúi đầu hôn lên trái tai của cô ta một cách thờ ơ, lúc mở mắt ra thì trên sân khấu đã vang lên tiếng hát.

Khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ là thế, vậy mà giọng hát lại có chút khàn khàn, ca từ bằng tiếng Quảng êm đềm trôi, khách bên dưới lo chơi phần mình, không ai để ý đến cô. Cô cũng không để ý những người đó, tay cầm micro, cất giọng du dương.

“Cùng chung một đường, dệt chung một mộng, vốn nên là một đôi. Đường độ thanh xuân, người như sống trong cõi mộng, sau khi tỉnh lại, muốn quay về như xưa...”

Răng cắn nhẹ vành tai của cô gái, Kinh Phục Châu lại nhắm mắt, đôi môi đỏ mọng dán lên cổ áo sơ mi của anh, những ngón tay nõn nà đã luồn vào trong dây lưng của anh. Tiếng hát cứ vây quanh anh, khiến anh cảm thấy bình yên nhưng đồng thời lại thấy không bình yên. Đưa tay chặn bàn tay đang đặt trên bụng dưới của mình và đang có xu hướng đi xuống dưới lại, anh đứng thẳng dậy, lúc này mới tỉ mỉ quan sát gương mặt cô ta.

Mắt to, mặt Vline, dường như gần đây rất thịnh hành kiểu mặt này, chỉ trong Cỗ Lâu thôi mà đã có mấy cô gái giống như thế. Mặt không thon cũng phải trang điểm sao cho thành như vậy. Kinh Phục Châu mỉm cười, đưa tay véo ngực cô ta một cái, cô gái cười nũng nịu rồi lại dán sát tới.

Anh cúi đầu, cô gái vẫn nịnh nọt hôn lên cằm, lên cổ anh. Nhìn anh có vẻ không có hứng cho lắm nhưng vẫn phối hợp nhắm hai mắt lại, tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng của cô ta. Nhắm mắt lại, giọng hát đó chợt trở nên rõ ràng. Trước kia anh từng lăn lộn ở Quảng Châu một thời gian, cũng từng học tiếng Quảng, lúc này nghiêm túc lắng nghe, cho nên có thể nghe hiểu cô đang hát những gì.

“Người ngồi dưới kia, nhìn ta trên này, diễn tấn trò người muốn diễn. Chuyện xưa người cũ, chàng quên ưu sầu, có từng nhớ chăng. Hi nộ ái luyến, sinh lão bệnh tử, có gì đáng lưu truyền. Hận kẻ trên kia, hay kẻ dưới này, chẳng phải ta cùng người...”

Lại mở mắt ra, lần này Kinh Phục Châu đã không còn hứng thú gì. Anh vuốt ve gương mặt cô gái một cách qua loa, giọng nói vẫn còn ôn hòa nhưng đã ẩn chứa vẻ mặt kiên nhẫn: “Ngoan, qua kia đi.”

Ánh mắt anh thoáng toát ra vẻ lạnh lùng. Cô gái hôn dỗi một câu rồi thức thối đi chỗ khác. Kinh Phục Châu cũng ra khỏi tấm rèm, móc từ trong túi ra một điều thuốc nhưng không châm lửa mà cứ ngậm như vậy rồi đi về phía sân khấu.

Cô gái tên An Nguyễn đứng ngay ngắn trên sân khấu, lúc này Kinh Phục Châu mới nhìn thấy không chỉ là sau lưng mà phía trước, cổ chiếc váy cũng khoét chữ V rất sâu, vải đen ôm sát tôn lên những đường cong. Ánh mắt của cô rất lạnh, viền mắt kẻ rất dài khiến đôi mắt vốn hẹp và dài của cô càng toát lên vẻ gợi cảm. Cô lại có một dáng người rất đẹp, không cần có ý phô bày, chỉ cần đứng đó thôi cũng đủ khiến người ta không thể rời mắt.

Trên người cô toát lên vẻ đẹp đầy mâu thuẫn.

Kinh Phục Châu ngậm điều thuốc, cứ thế mà ngửa đầu ngắm cô. Ánh mắt của cô nhìn thẳng phía trước, không hướng về phía bất cứ ai, chỉ thờ ơ không mục đích nhìn đám người đang vui đùa âm ỉ cách đó không xa. Nhìn cô chưa đến nỗi cô tịch, chẳng qua là biếng nhác, ca từ trong miệng đã được cô học thuộc lâu, rõ ràng lúc hát lên không mang chút tình cảm nào nhưng lại gợi cảm khó tả.

“Năm tháng dài đằng đẵng, ngắm vàng trăng xa xa, nhớ người mà sầu muộn...”

Quay đầu qua, An Nguyễn nhìn thoáng bên cánh gà, Kinh Phục Châu cũng vô thức nhìn theo nhưng không phát hiện bên ấy có gì. Người chơi thuốc cùng người không chơi thuốc đều đứng trên sân nhảy lắc lư theo điệu nhạc, mơ mơ màng màng như cái tên của hộp đêm này vậy. An Nguyễn thu mắt về, không biết lại nhìn nơi đâu, nhưng lúc tiếp tục cất tiếng hát, khóe môi cô nở nụ cười nhẹ.

“Cõi trần mờ mịt, trời đất mệnh mang khiến đôi ta chia cách nhau. Đau đớn xé ruột gan, tiếng gió mưa rả rích, ngỡ như người xưa về...”

Không biết rốt cuộc vừa nãy cô đã nhìn thấy gì ở phía bên kia mà cả người bỗng tăng thêm vẻ gợi cảm đầy sức sống. Ánh mắt Kinh Phục Châu dòir từ mắt xuống môi cô. Môi trên thoáng nhếch lên, màu son khá nhạt nhưng lại sáng. Rút điều thuốc trên môi xuống, Kinh Phục Châu liếm liếm môi mình, cảm giác đã lâu chưa từng có ấy, cảm giác giống như lên cơn nghiện khiến đầu óc anh hơi tê dại.

Nhìn xuống dưới, anh thấy một vùng trắng nõn nà trước ngực cô. Có ánh đèn màu chiếu lên người cô, ranh giới giữa trắng và đen không còn rõ ràng, cả người cô như chìm trong bóng tối, chỉ còn tiếng hát vẫn đang phiêu đảng. Kinh Phục Châu không biết mình đã nghe hết cả bài hát thế nào, anh nhìn thấy cô xách làn váy bước xuống sân khấu chứ không giống những người khác, nói vài câu bông đùa để kiếm tiền boa. Cô đi xuống sân khấu, đi rất cẩn thận khiến anh không nhịn được muốn bước tới đỡ cô một phen.

Anh đưa mắt nhìn theo cô, rồi lại ngậm điều thuốc vào trong miệng. Cô gái đi được vài bước thì dừng lại, sau đó bắt ngờ quay người lại đi về phía anh.

Cảm giác tê dại khó tả vừa được khơi gọi lúc này bỗng dần phai nhạt vì hành động tiếp cận của cô. Kinh Phục Châu cứ đứng đó nhìn An Nguyễn bước từng bước về phía này. Cô đứng trước mặt anh, còn ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào ngực cô một cách không dè dặt.

Nếu phải miêu tả ánh mắt ấy thì chỉ có thể nói trong vẻ ngả ngớn toát ra sự tán thưởng.

Khoảng cách quá gần, Kinh Phục Châu có thể nhìn rõ mặt cô. Giây phút ấy anh hơi ngạc nhiên vì nhận ra đó là cô gái trong bãi đỗ xe. Nhưng bây giờ, anh cũng không biết nên gọi là cô gái hay phụ nữ. An Nguyễn không nói gì. Cô mang giày cao gót nhưng chỉ cao tới vai anh, tất cả động tác đều có vẻ lúng túng vụng về, nhưng cô vẫn giữ tay lên. Cạch một tiếng, có ánh lửa sáng lên.

Ngọn lửa đến gần, dưới ánh mắt hơi ngạc nhiên của Kinh Phục Châu, cô châm thuốc giúp anh.

Cảm giác ngứa ngáy khó tả trong lòng lại dâng lên.

Đôi mắt hẹp dài ấy vẫn nửa nhắm nửa mở, không có biểu cảm gì. Rõ ràng động tác của cô không phải là cố tình nịnh nọt mà giống hành động tiện tay của các anh em trong gang hồ hơn. Kinh Phục Châu để yên, hít sâu một hơi rồi phả khói thuốc vào mặt cô.

Nhưng lúc này An Nguyễn lại quay người đi, xách váy trở lại phía sau sân khấu. Khói thuốc trong không khí lặng lẽ tan biến, vị thuốc cay nồng bỗng trở nên không còn mùi vị. Kinh Phục Châu nheo mắt lại, không nghĩ ngợi gì bèn cất bước đi theo cô.

Trước nay anh chưa từng thật sự bước vào phòng hóa trang, phần lớn là đứng ngoài cửa, dựa vào khung cửa lẳng lặng quan sát, cô nào muốn trèo cao thì cứ nhào tới. Đàn bà đến chỗ này, trước giờ chưa có ai anh đã chấm mà không đạt được. An Nguyễn ngồi trước gương, bóng anh vừa khéo cũng phản chiếu trong gương, bốn mắt nhìn nhau, cô bình tĩnh xoay mặt đi, tháo chiếc hoa tai trên tai trái xuống. Bởi vì hai tay hơi nhòai về phía trước, mà cô lại ngồi ngay trước mặt anh nên tấm lưng trần trắng nõn nà cứ thế đập vào mắt. Nhìn từ góc này, giống như phía trên cô không mặc gì vậy. Ánh mắt Kinh Phục Châu tối lại nhưng vẫn không bước tới khiến mấy cô bên cạnh cứ thi nhau ủa tới rồi lại bị anh dõ trở về.

An Nguyễn không đứng dậy, cứ ngồi đó tẩy trang. Kinh Phục Châu lẳng lặng nhìn một lát, đến khi cô lau đi đường viền mắt, điều thuốc trên tay anh đã cháy đến đầu lọc. Cảm giác nóng cháy khiến anh hoàn hồn, cúi đầu dập tắt điều thuốc. Anh nhìn bóng cô trong gương một cái thật kỹ, bỗng nhiên cảm thấy không còn hứng thú gì, quay người bỏ đi.

Khi thấy bóng người dần biến mất, An Nguyễn âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô lại cảm thấy mừng vì người đàn ông này đơn giản hơn so với tưởng tượng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 2: Ngỡ người xưa đến (2)

Hôm sau là thứ hai, trước đó An Nguyễn đã thương lượng với quản lý rằng mình chỉ đến Mộng Tử ca hát vào cuối tuần. Tối hôm ấy cô vẫn đến bãi đỗ xe đón Lan Hiểu như thường lệ, và cũng như thường lệ nhìn thấy Kinh Phục Châu. Theo sau Kinh Phục Châu chính là trợ lý riêng kiêm vệ sĩ của anh. An Nguyễn cúi đầu nhìn mũi chân mình, trong khoảnh khắc, cô biết ánh mắt của tên vệ sĩ kia đang rơi vào trên người cô.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác màu phấn nhạt cùng chiếc quần jean đã hơi cũ kia. Mũi đôi giày màu trắng nhấp nhấp xuống đất. Đếm đến mười, Kinh Phục Châu liền dẫn đàn em từ bên kia đi tới.

Anh là một người rất đúng giờ, đây là phát hiện gần đây của An Nguyễn. Cô còn phát hiện, so với hình tượng cô sinh viên trong sáng, dường như anh càng thích cô trong tạo hình xinh tươi diễm lệ.

Đây cũng là lý do cô quyết định vào Mộng Tử ca hát.

Vừa bước vào bãi đỗ xe, Kinh Phục Châu lại nhìn thấy cô đứng ở đó. Cô giống như cô bé lọ lem, qua mười hai giờ phép màu biến mất, vẻ lộng lẫy trên người cũng tan biến theo. Cô lại trở thành người của thế giới khác, khiến anh ý thức rất rõ rằng giữa họ không có chút khả năng nào.

Hôm nay An Nguyễn đã tính toán sai, bởi vì người đàn ông bình thường hay nhìn cô một cái lúc này lại đi lướt qua cô giống như là không nhìn thấy. Cô vẫn yên lặng đứng đó, không nhìn anh cái nào, xe chạy quang qua chỗ cô, cô ngửi thấy mùi khói xe thoang thoảng.

“Anh Châu, con nhóc đó có vẻ không bình thường, có cần tra một chút không?” A Dương nhìn người đang ngồi phía sau, người đó đang nghịch chiếc bật lửa, nghe hỏi thì khẽ gật đầu: “Sao cũng được.”

Lửa được bật lên rồi lại tắt đi. A Dương không đoán được tâm trạng của anh lúc này bèn hé miệng, cười gượng gỏi: “Anh Châu, hôm nay đi Cổ Lâu hay là...”

“Đến Cổ Lâu.” Kinh Phục Châu cất bật lửa đi, trên mặt vẫn còn vẻ u ám bao phủ. “Con nhỏ vừa đến Cổ Lâu hôm trước, tên là gì ấy nhỉ?”

“Tên Hoa Lê.” A Dương vừa nói, trên môi vừa nở một nụ cười đầy ẩn ý. Kinh Phục Châu hiểu rõ, nhưng cũng không để tâm. “Cậu chơi rồi à?”

“Anh còn chơi chưa chán thì sao em dám động vào.” A Dương ngập ngừng rồi nói tiếp. “Thì cũng có sờ vài cái, những vẫn còn sạch sẽ, anh cứ yên tâm đi.”

Kinh Phục Châu gạt đầu qua loa rồi nhắm mắt lại, dựa vào lưng ghế phía sau. Cái gì mà sạch hay không sạch, đối với anh mà nói hoàn toàn không khác nhau, bởi vì anh chưa từng quan hệ trực tiếp với bất cứ phụ nữ nào. Nói anh thối nát, đúng là có thối nát. Nhưng nếu nói anh sạch sẽ, cũng không phải không có lý do. Ít nhất bao năm nay, anh chưa từng để người nào có thai, luôn luôn dùng các biện pháp phòng tránh.

A Dương có gạt anh hay không, anh không có hứng thú tra hỏi. Một người đàn bà mà thôi, tôn thương tình cảm anh em, tóm lại là không hay lắm. Xe chạy rất êm, anh nhìn thấy ánh sao ngoài cửa sổ. Lăng Xuyên là một nơi khá tốt, ít nhất chưa bị công nghiệp hóa làm ô nhiễm, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy trời sao lấp lánh.

Cảm giác không cách nào hình dung rõ này, đại khái là cô đơn.

Đối với việc Kinh Phục Châu đến Cổ Lâu, các cô gái rất vui mừng. Kinh Phục Châu chưa từng căn dặn họ một câu bảo họ phải chung sống hòa bình, không được cãi vã... nhưng họ lại cư xử với nhau như chị em, còn đặt ra vai vế, cả ngày chị em em em gọi rất thân thiết. Anh thích cảm giác hòa thuận vui vẻ này, nó mang lại cho đàn ông một ảo giác, ít nhất có thể thỏa mãn lòng hư vinh của anh.

Hoa Lê vốn định đi ngủ, nhưng còn chưa kịp nằm xuống thì Kinh Phục Châu đã đẩy cửa bước vào. Anh rất ít nói chuyện, từ khi cô vào đây, số câu hai người nói với nhau chưa hết đầu ngón tay. Lúc đó ở hộp đêm anh chỉ hỏi một câu: Có muốn đến Cổ lâu không? Cô gật đầu, hôm sau liền được đưa vào đây, trở thành con chim hoàng yến trẻ nhất nơi này.

Từ đó, không gặp được Kinh Phục Châu. Thỉnh thoảng nghe anh đến đây nhưng lại không vào phòng cô. Có điều Hoa Lê không sợ, bởi vì cô trẻ nhất nơi này.

Mười tám tuổi, đúng là rất trẻ, trẻ đến mức chỉ nhìn thế này là đã cảm thấy cô có khả năng làm nhiều chuyện.

Miệng ngậm một miếng thuốc, Kinh Phục Châu ném chiếc bật lửa trong túi cho cô. “Châm lửa giúp tôi.”

Hoa Lê ngoan ngoãn bước tới, do dự ngồi lên đùi anh. Thuốc được châm xong, anh cố tình chơi ác, phả khói vào mặt cô, Hoa Lê bị sặc thuốc đến nỗi ho vài tiếng, nhứu mày lại. Ngay sau đó, Kinh Phục Châu choàng tay lên eo cô, bật cười khe khẽ.

Theo tiếng cười của anh, mặt của Hoa Lê dần đỏ bừng. Anh ném miếng thuốc vào thùng rác cạnh chiếc giường, bàn tay đặt sau lưng cô bỗng dùng sức, cứ thế cần cổ của cô vừa vận đưa đến trước miệng anh. Nụ hôn của anh không thô lỗ nhưng cũng không dịu dàng. Thậm chí anh không cần lên giường, chỉ ngồi trên sofa thế thôi mà Hoa Lê đã bị anh trêu chọc làm cho mất hồn.

Vỗ nhẹ vào lưng cô, Kinh Phục Châu lười nhác lên tiếng: “Đi lấy cái bao mang vào cho tôi.”

Vào những lúc thế này mà giọng của anh vẫn khá lạnh như thường ngày, rõ ràng là đối với chuyện này, thậm chí đối với người ngồi trên người mình lúc này, chẳng qua chỉ là chơi đùa. Nhưng Hoa Lê không thể nói gì, chút âm ức trong lòng cũng bị cô đè nén, đứng dậy kéo ngăn tủ ra. Kinh Phục Châu đưa mắt nhìn khuôn mặt cô, vẻ mặt trong mắt cô khá rõ ràng, khiến người ta mất hứng.

“Không thích?” Kinh Phục Châu vịn vai Hoa Lê, đề cô xuống. Hoa Lê cắn môi, ra sức lắc đầu. “Không...”

Anh không hỏi nữa, chỉ chuyên tâm làm việc. Sở pha khá nhỏ, rất nhiều lần chân của Hoa Lê bị đập vào tay vịn, cô cũng không phân biệt được đau đớn hay vui sướng đã khiến mình khóc nghẹn ngào. Kinh Phục Châu làm như không nghe thấy, động tác ngày càng mạnh mẽ.

Hai mươi phút sau, anh bế cô đặt lên giường. Cô khóc thút thít, tâm lý thương hương tiếc ngọc của Kinh Phục Châu bỗng trở dậy. Hoặc có lẽ cô còn quá nhỏ, khiến anh động lòng trắc ẩn.

Anh chỉ làm một lần, đắp chăn cho cô rồi xoay người vào nhà tắm. Tiếng nước chảy vang lên, Hoa Lê nằm trong chăn bỗng ngừng khóc, bỗng nhiên cảm nhận được chút khác thường.

Anh đối với cô, dường như có chút gì đó khác với người khác.

Có điều chút hy vọng mong manh ấy đã hoàn toàn tan nát khi Kinh Phục Châu bước ra ngoài. Anh vừa mặc quần áo vừa lơ đãng nhìn cô. “Em nói mình tên gì ấy nhỉ?”

“Hoa Lê ạ.” Cô nghe thấy giọng nói rất khê của mình. “Hoa Lê trong một nhánh hoa lê ép hải đường[1].”

Anh ta không lên tiếng, cửa phòng mở ra rồi đóng lại, cô biết anh ta đã đi rồi.

Cô làm anh ta mất hứng, cho nên anh ta bỏ đi. Anh ta đi rồi, dường như không bao giờ trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3: Ngõ người xưa đến (3)

Đến sớm hơn cả mùa thu, chính là những cơn bão ở Lăng Xuyên. Cư dân lâu năm ở đây đều đã quen với nó nên sẽ không cảm thấy quá lo lắng. Hôm nay Mộng Tử vẫn kinh doanh như thường ngày, trước khi đi An Nguyễn đã mang theo ô, nhưng bây giờ chiếc ô ấy đang nằm dưới đất, không còn nguyên vẹn.

Đó là một ngày cuối tuần, cô đến đây ca hát. Không may cho lắm là dưới sân khấu hay trong hậu trường đều không thấy Kinh Phục Châu. Cô vẫn hát những bản nhạc xưa bằng tiếng Quảng, có điều đã thay chiếc váy khác, một chiếc váy màu đỏ, nửa trên hở vai, nửa dưới chỉ vừa che hết mông.

Không biết có phải do bão sắp đến hay không mà người người đều đến đây tránh bão, hôm nay rất đông khách. Mắt An Nguyễn đảo khắp nơi nhưng vẫn không thấy bóng người quen thuộc kia. Bài hát kết thúc rất nhanh, cô trở lại phía sau, phát hiện túi xách của mình bị lục lọi lung tung, chiếc ô mang theo lúc này nằm dưới đất, không biết bị ai giẫm lên, trên nền vải màu đen có dấu giày rất rõ. Gã đàn em vẫn đi theo Kinh Phục Châu đang đứng trước bàn trang điểm nói gì đó với các cô gái khác, An Nguyễn đi đến, xung quanh liền trở nên yên lặng.

“Cô An Nguyễn, thật ngại quá, bởi vì hành tung của cô quá đáng ngờ nên tôi đã kiểm tra đồ của cô một chút.”

A Dương nói thế nhưng trên mặt lại không có vẻ gì là ngại ngùng. Sắc mặt An Nguyễn khá nặng nề, lớp trang điểm còn nguyên trên mặt khiến đôi mắt vốn lạnh lùng của cô toát lên vẻ sắc bén. “Ồ, vậy có tìm được thứ gì khả nghi không?”

“Không, cho nên tôi mới nói ngại quá.” A Dương nói xong thì mỉm cười, sau đó cúi người sửa sang qua loa túi xách của cô. Lan Hiểu đứng một bên, lúc này đi đến sau lưng An Nguyễn, nhỏ tiếng nhắc cô: “Thôi đi, không có gì là được, đừng đắc tội anh ta, anh ta là người bên cạnh anh Châu.”

Đương nhiên cô biết đó là người bên cạnh anh Châu, cho nên cô càng phải đắc tội gã.

Đưa một tay chống nạnh, An Nguyễn cau mày, làm ra vẻ đánh đá, không chịu bỏ qua. “Vậy tôi cũng ngại ngùng hỏi một câu, tôi làm gì mà khiến anh cảm thấy khả nghi? Đại ca, anh nói đi, để sau này tôi còn biết mà sửa.”

Ba phần chanh chua, bảy phần hờn dỗi. A Dương cũng mỉm cười, không né tránh. “Hơn một tháng nay, mỗi tối cô đều xuất hiện ở bãi đỗ xe, có thể giải thích tại sao không?”

“Tôi đến đón bạn cùng phòng, tôi không yên tâm để cô ấy về khuya một mình.” Sắc mặt An Nguyễn trở nên nhẹ nhõm, cô dựa vào bàn trang điểm, hai tay khoanh trước ngực, liếc xéo anh ta. “Sau đó không đủ tiền sinh hoạt nên vào đây làm.”

Cô nói rất thẳng thắn, tư liệu điều tra được quả thật có viết cô mồ côi cha mẹ, sinh viên đại học chi tiêu không ít, cô ra ngoài kiếm tiền cũng là chuyện dễ hiểu. A Dương không nói gì thêm, gật đầu. “Tôi đã hiểu lắm rồi.”

“Một câu hiểu lắm là xong à.” An Nguyễn cúi đầu ngắm nghía móng tay mình, thờ ơ nói: “Tuy tôi đến chỗ của anh kiếm tiền, nhưng tôi không bán mình cho anh. Trong túi xách là đồ đạc của tôi, anh nói soát là soát mà không thèm báo trước một tiếng, còn giẫm hư ô của tôi, một câu ngại quá là xong à?”

Ý của cô là gã phải xin lỗi. Lan Hiểu ở bên cạnh níu cánh tay cô, bảo cô thôi đi thôi đi, nhưng An Nguyễn vẫn hất mặt lên, nhìn anh ta với vẻ gây hấn. “Tôi chỉ là một sinh viên, không hiểu những quy tắc giang hồ của các anh. Nhưng nếu thấy tôi chỉ là một cô gái yếu đuối mà bắt nạt, vậy giang hồ cũng dễ lẫn lộn quá nhỉ?”

A Dương nhất thời bị bẽ mặt. Đương nhiên gã sẽ không đi xin lỗi một cô nhóc, hơn nữa đồ của cô là do Kinh Phục Châu sai lục soát, gã cũng chỉ là bắt đắc dĩ. An Nguyễn không vội, cô tìm một cái ghế, ngồi sang một bên, vẻ mặt hoàn toàn không thức thời.

Không khí rất căng thẳng, ai cũng không chịu nhượng bộ. Ngoài cửa bỗng vang lên âm thanh nho nhỏ, Kinh Phục Châu gọi một tiếng A Dương, sau đó chậm rãi bước vào. “Ai bảo cậu đụng vào đồ của người ta? Xin lỗi đi!”

Người trước đó sai lục soát là anh, bây giờ giả vờ là người tốt cũng là anh. A Dương không còn cách nào khác, cúi đầu nói với An Nguyễn một câu “xin lỗi”. Mấy An Nguyễn giãn ra, vẻ cô chấp không bỏ qua cho người khác lúc này cũng biến mất, thậm chí còn mỉm cười với Kinh Phục Châu. “Vẫn là ông chủ hiểu lý lẽ.”

Đây là lần đầu tiên họ đối mặt nói chuyện với nhau. An Nguyễn ngồi trên ghế, ngửa đầu, cần cổ tạo thành đường cong thanh thoát. Kinh Phục Châu đứng trước mặt cô, hai người chỉ cách nhau mấy bước. Anh nhìn cô, nghe giọng cô xong thì khẽ gật đầu. “Cấp dưới không hiểu chuyện, em đừng để trong lòng.”

An Nguyễn cũng cười nhưng không nói gì thêm. Phòng hậu trường không lớn, bởi vì sự xuất hiện của Kinh Phục Châu mà trở nên yên tĩnh lạ thường. Kinh Phục Châu cứ tưởng cô sẽ nói gì thêm nhưng không ngờ cô chỉ nói đến đó rồi đi lướt qua người anh, cầm lấy chai nước tẩy trang trên bàn. Trước

khi cô biến thành người của thế giới khác, Kinh Phục Châu hỏi khẽ một câu: “An Nguyễn?”

Sắc mặt cô gái trong gương có vẻ hơi ngạc nhiên, vẻ ngạc nhiên ấy khiến cho sự lạnh lùng của cô giảm bớt, mang theo chút hồn nhiên. “Hả?”

Khẽ cong môi, tâm trạng của Kinh Phục Châu bỗng vui vẻ lạ thường. “Là hai chữ nào?”

Anh tưởng rằng cô sẽ giống như những người khác, dùng cụm từ dễ giới thiệu tên của mình. Dù sao thì đối với người xa lạ, cách ấy vừa lịch sự lại vừa phù hợp. Nhưng An Nguyễn lại cất bước đi đến trước mặt anh, đôi chân trắng nõn nà lác lác trước mắt anh theo động tác của cô, khiến anh nheo mắt lại.

Cầm bàn tay Kinh Phục Châu lên, An Nguyễn cúi đầu dùng ngón tay nhẹ nhàng viết lên tay anh. “An, Nguyễn...”

Cô viết tên mình lên lòng bàn tay anh. Anh cúi đầu, gần đến nỗi có thể nắm lấy vai cô. Kinh Phục Châu cảm thấy hơi căng thẳng, lòng bàn tay tự nhiên toát mồ hôi, lúc ấy anh vẫn chưa biết thì ra cảm giác ấy được gọi là rung động.

Ngay trong khoảnh khắc thất thần ấy, An Nguyễn ngẩng đầu lên. Dường như không ngờ được khoảng cách giữa hai người lại gần đến thế, cô vô thức lùi ra sau một bước, hàng mi giả chớp chớp, che giấu cảm xúc thật sự nơi đáy mắt. Kinh Phục Châu vẫn giữ tay ra, dường như cảm giác ngón tay cô vẽ lên bàn tay anh vẫn chưa biến mất, hơi ngửa ngửa, hơi tê dại.

Khoảnh khắc ấy anh bỗng nhiên có một ý tưởng rất điên rồ: Có lẽ cô gái trước mặt đang muốn quyến rũ tôi, có lẽ cô ấy đứng ở bãi đỗ xe lâu như vậy là vì để quyến rũ tôi.

Nhưng cô cần gì phải phí công tốn sức như vậy, lần trước ngay lúc anh theo cô vào hậu trường thì ý đồ của anh đã quá rõ ràng, vậy mà cô lại làm như không thấy. Cô gọi lên sự tò mò của anh, nhưng lại không đến gần hơn, đợi anh ổn định được cảm giác ấy thì cô lại đến trên ghẹo anh.

Đầu óc anh đang suy nghĩ lòng vòng còn An Nguyễn lại không biết. Trong không khí hơi ngưng đọng ấy, cô hỏi: “Anh nhớ rõ chưa?”

“Cái gì?” Kinh Phục Châu nhìn cô.

Anh rất hiếm khi cố ý nhớ tên họ của ai, nhất là phụ nữ. Như đã dự đoán được từ trước, An Nguyễn cười lắc đầu. “Không có gì, tôi phải thay quần áo, ông chủ không định ra ngoài sao?”

Nghe được câu này, Kinh Phục Châu cười ngả ngón. “Có cần tôi giúp không?”

Ánh mắt An Nguyễn bỗng trở nên nghiêm túc. Anh ta đang trên ghẹo, cô biết. Nhưng cô phải trả lời sao bây giờ? Nói không cần? Thế thì mất hứng quá. Cô phải khiến anh cảm thấy cô là người đặc biệt, hoặc chính xác hơn là kiểu người anh thích. Vì thế cô quay người lại đưa lưng về phía anh, vén tóc sang một bên. “Vậy anh giúp tôi kéo khóa đằng sau lưng xuống đi, vừa hay tự tôi làm không tiện lắm”

Trong này còn có những người khác nhưng lúc này họ đều hiểu ý mà đưa mắt nhìn sang chỗ khác. Rõ ràng Kinh Phục Châu ngăn người ra, nhưng cũng chỉ trong một giây, anh lại nở nụ cười. “Được thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 3.2: Ngỡ người xưa đến (3)

Khóa kéo ẩn dưới lớp vải đỏ như lửa, là cái khoen màu trắng. Anh không hiểu quần áo phụ nữ cho lắm, phần lớn những thứ này không cần anh đích thân cởi. Anh cúi đầu tìm kiếm một lát, cuối cùng tay nắm được thứ gì đó nho nhỏ, hơi dùng sức kéo xuống dưới. Cùng với âm thanh khe khẽ, tấm lưng trắng ngần của cô lại xuất hiện trước mắt anh.

Ngón tay anh thật sự rất gần với làn da ấy. Dường như là theo bản năng, tay Kinh Phục Châu từ từ hướng lên trên dọc theo hàng dây kéo. Suýt nữa thôi là chạm được làn da mịn màng ấy nhưng An Nguyễn bỗng nhiên bước tới trước để né tránh anh. Cô quay đầu lại, đôi mắt dài cong lên. “Cảm ơn anh.”

Trong câu cảm ơn này, có cảm ơn nhưng cũng có xua đuổi. Kinh Phục Châu im ắng thu tay về. Lẽ ra anh nên cười nói tự nhiên là không có gì, nhưng không hiểu sao không nói nên lời, cổ họng anh như có thứ gì chặn lại, khiến anh khó chịu. Cô gái này, bắt đầu từ khi xuất hiện, đã đẩy anh vào những cảm xúc rất tệ hại không tả rõ được. Quai hàm anh cứng đờ, lưỡi liếm vào răng: Con nghiện thuốc lá của anh lại đến.

Lúc này cô bỗng chìa tay ra, trong lòng bàn tay là một bao thuốc lá. Thuốc lá dành cho nữ khá rẻ tiền, An Nguyễn biết chắc chắn anh sẽ không thích, nhưng mục đích của cô không phải là giúp anh qua cơn nghiện thuốc, cô chỉ muốn anh biết cô hiểu được tất cả những cử động dù là nhỏ nhất của anh.

Kinh Phục Châu đưa tay nhận lấy, nỗi buồn bực trong lòng ùn ùn kéo đến khiến anh quay người bỏ đi mà chưa kịp nói tiếng cảm ơn. An Nguyễn hát cảm về phía anh, tư thế này nhìn kiểu nào thì cũng giống như đang khiêu khích khiến Lan Hiểu ở bên cạnh hơi lo lắng. “An Nguyễn, cậu không đặc tội

anh ta đấy chứ?”

“Sao mình dám chứ.” An Nguyễn nói xong thì đi thay quần áo, có điều giọng điệu của cô nghe có vẻ là cái gì cô cũng dám làm. Làn Hiểu không biết nói gì nữa đành thở dài một hơi khe khẽ.

Vào những ngày cuối tuần, nếu An Nguyễn đến ca hát thì sẽ không ở trong bãi đỗ xe chờ Lan Hiểu. Kinh Phục Châu ngồi trong xe, tài liệu bên cạnh để ngổn ngang. Anh cũng không biết tại sao mình lại mang những tài liệu này lên xe, chỉ vừa nhìn thấy cái tên trên đó thôi là đã tiện tay cầm theo.

Đó là tư liệu về An Nguyễn mà anh bảo A Dương điều tra.

Lý lịch của cô rất đơn giản, điểm duy nhất đặc để chú ý chính là cô mồ côi cha mẹ. Mẹ cô chết vì chơi thuốc quá liều, bố cô buồn ma túy bị xử tử hình. Khi đó chuyện này đồn đãi tới mức hàng xóm láng giềng đều biết. An Nguyễn được cô mình nhận nuôi, từ đó về sau cuộc sống cũng giống như những người bình thường khác, năm nay thi đậu một trường đại học ở thành phố Lăng Xuyên. Trường hạng xoàng, cho thấy bình thường việc học của cô cũng chả ra sao.

Học hành chả ra sao cũng tốt, Kinh Phục Châu nghĩ, bản thân anh cũng chẳng học hành được bao nhiêu. Nếu nói An Nguyễn vì chuyện của cha mẹ mình mà đến tìm trùm ma túy để trả thù thì hoàn toàn không có lý lắm. Lúc cha mẹ cô qua đời, Kinh Phục Châu vẫn còn là một tên lưu manh tép riu ngoài đường mà thôi.

Ngậm điều thuốc, anh khẽ cau mày, cho nên gặp được cô gái này thật sự chỉ là ngẫu nhiên ư?

A Dương tinh mắt chia bật lửa qua, thuốc được châm lên, mùi vị hơi nhạt. Kinh Phục Châu lấy ra, lúc ấy mới phát hiện đó là bao thuốc mà An Nguyễn đưa. Thuốc dành cho phụ nữ, anh chưa hút bao giờ. Mùi vị nhạt nhẽo này hoàn toàn không thể giúp anh làm dịu cơn nghiện, nhưng nếu dập tắt đi thì lại cảm thấy đáng tiếc.

Đây là thuốc cô thường hút sao? Cô mới mười chín tuổi, cứ nhiên bắt đầu hút thuốc ư?

Lúc đó Kinh Phục Châu còn chưa biết rằng, đàn ông cảm thấy hứng thú với đàn bà đều bắt đầu từ sự hiếu kỳ. Cô có rất nhiều điều làm anh thấy tò mò nhưng lại không cho anh đáp án. Mỗi lần đến gần cô hơn thì sự tò mò ấy lại ngày càng khuếch trương.

“A Dương, đi Cổ Lâu.” Cảm giác buồn bực trong lòng lại ủa tới, anh muốn đến Cổ Lâu tìm cô gái mười tám tuổi kia, dù anh vẫn không thể nhớ cô ta tên là gì nhưng so với những người khác, có lẽ cô giống với An Nguyễn nhất. Trước kia anh cảm thấy phụ nữ phải mang chút phong trần mới tốt, phóng khoáng, dám chơi dám chịu. Nhưng sau khi gặp được An Nguyễn, anh bỗng nhiên rất muốn trò chuyện với cô vài câu khi cô mặc áo khoác màu phấn nhạt và quần jean.

Về thanh xuân anh chưa từng có ấy khiến anh cảm thấy nuôi tiếc đồng thời cũng nảy sinh dục vọng muốn hủy diệt nó.

Hoa Lê không ngờ rằng sau khi làm Kinh Phục Châu mất hứng lần trước, anh còn tới tìm cô. Có lẽ trước khi đến anh đã hút thuốc, vị cay nhàn nhạt trên lưỡi khiến cô cảm thấy khó chịu. Có bài học lần trước, lần này Hoa Lê rất ngoan ngoãn, anh muốn cô ở tư thế nào cô bèn giữ nguyên tư thế đó, anh bảo cô rên thế nào cô bèn rên thế đó. Bởi vì cô nghe lời, tâm trạng của Kinh Phục Châu rõ ràng cũng rất tốt. Sau khi kết thúc, thậm chí anh còn kẻ sất vào lưng cô, dịu dàng hôn lên bờ vai cô.

Trên chiếc giường rồi tung, anh giúp cô sửa sang lại tóc trên trán, sau đó khoác quần áo bước xuống giường. Trong phòng có bao thuốc lá hiệu anh thích, đó là tâm ý của Hoa Lê, chuẩn bị riêng cho anh. Bàn tay vốn đang với lấy chiếc áo vest bỗng khựng lại, đặt bao thuốc An Nguyễn cho anh xuống, quay người đi đến bên chiếc bàn, cầm thuốc Hoa Lê chuẩn bị lên.

“Em rất ngoan.” Đây là câu duy nhất Kinh Phục Châu nói với Hoa Lê đêm nay. Trước khi đi anh còn để lại cho cô ít tiền. Câu ấy có nghiêm túc hay không hoàn toàn không quan trọng, quan trọng là nó chứng tỏ anh đã chấp nhận cô, sau này sẽ đến đây nữa.

Lọt vào mắt xanh của Kinh Phục Châu là chuyện vô cùng quan trọng trong Cổ Lâu này.

Nhưng Hoa Lê hoàn toàn không biết rằng, khi Kinh Phục Châu ra khỏi cửa liền nhìn thấy A Dương và Đào Tử từ bên kia hành lang đi lại. Hai gã này thèm thường Hoa Lê đã lâu, Đào Tử lại vừa từ Việt Nam về, lô hàng đó được hán tuần đi rất gọn gẽ. Miệng Kinh Phục Châu vẫn còn ngậm điều thuốc, trong làn khói thuốc lượn lờ, anh cười tùm tùm với Đào Tử. “Lần trước làm rất tốt.”

“Là nhờ anh Châu chỉ dạy giỏi.” Đào Tử cười hì hì, mắt cứ đảo liên tục về phía cửa phòng Hoa Lê. Kinh Phục Châu cười, văng tục một câu rồi đưa tay vỗ vai Đào Tử: “Còn non lắm, nhẹ một chút.”

Được sự cho phép, Đào Tử hớn hờ đẩy cửa bước vào. A Dương ở đằng sau cũng cười theo, bị Kinh Phục Châu đập một cái vào sau đầu. “Vờ vịt cái gì, muốn vào thì vào đi.”

“Em cũng có thể vào?” A Dương hơi ngạc nhiên, gã cho rằng gần đây Kinh Phục Châu khá ưu ái Hoa Lê.

“Tùy cậu.” Kinh Phục Châu quẳng cho gã một câu rồi đi về phòng của mình. Anh chưa bao giờ nghỉ lại trong phòng ai, bởi vì không có cảm giác an toàn. Phòng của anh xây dựng đặc biệt, tường chống đạn, khóa cao cấp. Lăn lộn bên ngoài bao năm nay, khó cam đoan việc cô gái nào đó lợi dụng cơ thể của mình để lấy mạng anh.

Anh vừa bỏ đi, A Dương cũng đẩy cửa bước vào. Màn đêm yên ắng bỗng vang lên tiếng gào khóc đầy tuyệt vọng của cô gái. Bước chân của Kinh Phục Châu không hề dừng lại, có một làn khói phun ra từ mũi anh, tản ra phía sau.

Có lẽ anh không nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 4: Ngỡ người xưa đến (4)

Đạo này, dự báo thời tiết chẳng đáng tin chút nào. Đã báo là có bão mà chẳng thấy tới. An Nguyễn ngồi trong ký túc xá nhìn thời tiết bên ngoài, dần cảm thấy sâu não.

Ngay hôm qua, Lan Hiểu thôi học. Điều đó có nghĩa An Nguyễn sẽ không còn lý do để đợi ở bãi đỗ xe mỗi tối nữa. Lịch đi làm của cô là vào cuối tuần, mỗi tuần gặp Kinh Phục Châu một lần như vậy, đối với anh ta mà nói sẽ chẳng có tác dụng gì. Dưới lầu có nam sinh viên đang hết: xxx, anh thích em. Từ những khung cửa sổ khác nhau, có những cô gái thò đầu ra ngoài hóng chuyện.

An Nguyễn đóng cửa sổ lại, cách ly với âm thanh bên ngoài. Cô phải thay đổi chiến lược, ít nhất phải tìm được cơ hội một mình ở cạnh Kinh Phục Châu. Mộng Từ chẳng qua chỉ là nơi làm việc của anh ta, cô phải bước vào không gian riêng của anh.

Nhưng tất cả chỉ mới bắt đầu, cô chưa có cách nào, không thể bí quá làm liều.

Cuối tuần này, An Nguyễn vẫn đến Mộng Từ đi làm. Sau khi thôi học, Lan Hiểu trở thành khách thường trú ở đây, lúc nhìn thấy cô còn rất nhiệt tình chào hỏi. An Nguyễn không hiểu tại sao một cô gái trẻ trong sạch, cha mẹ còn khỏe mạnh lại phải lãng phí đời mình như thế. Nhưng cô không thể nói ra, bởi vì trong mắt Lan Hiểu, họ đều đang chà đạp bản thân mình ở mức độ khác nhau, không ai được cười ai.

Trong khoảng thời gian này, mỗi lần An Nguyễn đến hát, Kinh Phục Châu đều ở dưới làm khán giả. Cô không biết đêm nay có phải cũng thế không. Người đàn ông này quá là khó đoán, chiều lạt mềm buộc chặt của cô dường như không hữu dụng lắm, bởi vì anh ta hoàn toàn không chịu chủ động.

Trước đây có người nói với cô, con gái bọn cô khi gặp được người mình thích thì chỉ cần mỉm cười ngọt ngào với anh ta, người đó tự nhiên sẽ cảm nhận được tín hiệu của cô gái, chủ động theo đuổi. Nhưng Kinh Phục Châu không phải là một thanh niên mới lớn, đàn bà của anh ta nhiều đến nỗi phải xây cả tòa lâu đài bao nuôi thì cần gì phải theo đuổi ai. An Nguyễn vừa trang điểm vừa nghĩ, đầu óc rối như tơ vò, không thấy lối ra.

Điều khiến cô thấy hóc búa là tối nay Kinh Phục Châu không đến. Phải chăng chứng tỏ chiều lạt mềm buộc chặt của cô đã quá đà, anh ta không còn hứng thú nữa?

Hôm nay cô mặc chiếc váy dài màu bạc, nửa trên thiết kế xuyên thấu, nửa dưới xòe đuôi cá. Cô luôn có thể khiến những bộ quần áo đầy tính phong trần thể này trở nên quyến rũ mà lại nghiêm túc. An Nguyễn cũng biết, hiện nay cô chỉ có ưu thế này, có thể làm cho kẻ lãng tử như Kinh Phục Châu bắt đầu cảm thấy hứng thú e là cũng nhờ vậy.

Ca khúc được hát rất êm đềm, dưới sân khấu gần như chẳng có ai lắng nghe, có những đôi nam nữ đã quấn lấy nhau. An Nguyễn quay người đi xuống sân khấu, khi ngang qua tấm rèm có tác dụng như một bức bình phong thì nhìn thấy sau rèm có thứ gì đó đang nhúc nhích. Cô vốn cũng không định quấy rầy nhưng khi cúi đầu nhìn thấy đôi giày dưới chân người đàn ông thì bỗng nảy ra một ý. An Nguyễn vờ như giày quá cao đứng không vững, hét lên một tiếng rồi nhào về phía đó, thuận thế đưa tay níu tấm rèm một cái.

Tấm rèm màu nâu bị cô kéo xuống một nửa, để lộ nửa người trên của người đàn ông. Áo sơ mi màu xám nhạt, nút vẫn cài ngay ngắn, tuy trên cổ có vết son nhạt nhưng cả người thoát nhìn vẫn ăn mặc chỉnh tề. Tấm rèm che khuất cô gái phía dưới, rõ ràng cô ta khá hoảng hốt, cái đầu vốn đang vui vào thân dưới của người đàn ông bỗng dừng lại. Kinh Phục Châu cầm điều thuốc, nhìn thấy An Nguyễn thì nhướng mày. “Là em à.”

Ánh mắt anh ta rất tinh táo, hoàn toàn không có vẻ khó chịu vì dục vọng.

“...Xin lỗi, quấy rầy hai người rồi.” An Nguyễn thụt lùi một bước, mắt cá chân bỗng truyền đến cơn đau nhói. Lúc này giả vờ trật chân nhưng xem ra là không không che được, bây giờ chân đau thật. Cô hơi khom người xuống định xoa mắt cá chân của mình nhưng bỗng nhớ ra quần áo mặc hôm nay không tiện nên đành khép khiễng đi ra phía hậu trường. “Ông chủ Kinh cứ tiếp tục, tôi không quấy rầy nữa.”

Kinh Phục Châu giờ điều thuốc trên tay lên, ra hiệu không sao. An Nguyễn quay lưng lại, đi về phòng hậu trường, cô nghe được giọng nói thờ ơ của anh. “Cung à, tiếp tục đi.”

Nắm chặt nắm đấm, An Nguyễn hít sâu một hơi. Mắt cá chân vẫn đang đau, cô ngồi bên bàn tháo giày ra. Không lâu sau Kinh Phục Châu vào phòng hậu trường, nhưng rõ ràng không phải vì cô. Anh đứng nói chuyện gì đó với quản lý, An Nguyễn đóng tai lắng nghe cũng chỉ nghe được hai chữ Cổ Lâu. Lòng cô mơ hồ nghĩ, có lẽ là lại có một cô gái bị đưa vào đó.

Thật ra cô rất tò mò, cái nơi được đồn đãi kia rốt cuộc là thế nào, mỗi lần nghe đến Cổ Lâu thì hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là bộ phim Kim Lăng thập tam thoa[1], các cô gái mặc sườn xám khoan thai bước tới. Nhưng cô biết không thể nào như vậy, loại phụ nữ có cuộc sống an nhàn đương nhiên không thể một lòng chống kẻ thù chung, họ rất thích ngáng chân làm khó nhau.

Ngửa đầu lên, môi An Nguyễn nở nụ cười, ngay trước mắt bao người gọi: “Ông chủ Kinh, hình như anh còn nợ tôi một thứ.”

Có vài ánh mắt đổ dồn về phía cô, An Nguyễn cũng không để tâm, chỉ mỉm cười nhìn anh. “Ông chủ Kinh quên rồi à?”

Kinh Phục Châu quay mặt nhìn cô, ánh mắt rất hồ hững. Ánh nhìn hồ hững đó khiến An Nguyễn cảm thấy bất an, không biết có phải mình đang quá tự tin hay không. Cô ưỡn thẳng sống lưng, ngồi đó, đợi Kinh Phục Châu bước tới nhưng anh vẫn không nhúc nhích, chỉ dùng ánh mắt hỏi cô.

“Thuốc lá. Thuốc lá của tôi.” An Nguyễn liếm cánh môi hơi khô của mình, cố nén tâm trạng bất an. “Anh phải trả cho tôi.”

Câu này nghe chẳng có lý gì cả, nhìn thế nào cũng giống đang muốn tiếp cận Kinh Phục Châu. Anh bật cười, nụ cười từ khoe môi dần dần lan ra tới đáy mắt, khuôn mặt sắc sảo thoáng trở nên dịu lại. Anh vòng qua người quản lý, đi về phía An Nguyễn. Ánh mắt của cô thân nhiên nhìn thẳng vào anh.

“Tôi không mang theo, trả em tiền có được không?” Kinh Phục Châu cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chiếc váy xuyên thấu của cô không chút nể nang, cổ áo được viền bằng những lá sen nhỏ nhỏ, xuống thêm chút nữa là có thể nhìn thấy những đường cong tuyệt mỹ của cô gái thanh xuân. An Nguyễn ưỡn thẳng lưng, khẽ lắc đầu trong ánh mắt ám muội của anh. “Không được.”

Câu không được này được nói rất mềm mại, giống như một cô mèo vượn móng vuốt với chủ nhân, nhe nanh múa vuốt nhưng lại không dám nhào đến. Kinh Phục Châu nghiêng đầu, ánh mắt nhìn vào đôi mắt hẹp dài của cô. Cảm giác trong lòng xui khiến Kinh Phục Châu, khiến anh đưa tay nắm lấy cảm cô. “Vậy em muốn thế nào?”

“Không thể nào cả.” An Nguyễn tỏ vẻ ngậy thơ, nghiêng đầu né tránh bàn tay của anh. “Muốn thuốc lá mà thôi.”

Nụ cười của anh dần phai nhạt, dường như muốn nhìn thấu sơ hở nào đó từ trên mặt cô. An Nguyễn cười một tiếng, khoe môi đỏ hồng, răng trắng tinh. “Không sao, cứ nợ cũng được.”

Cô chỉ khiêu khích đến đây, giống như những lần trước. Trước khi chạm vào chỗ ngứa ngáy nhất của anh, cô lại thu vuốt về. Kinh Phục Châu đưa tay nhìn đồng hồ, lúc ngẩng đầu lên thì nhìn cô nói với vẻ hơi mệnh lệnh. “Lát nữa ra bãi đỗ xe đợi tôi.”

“Ồ, ông chủ Kinh có chuyện gì mà không nói ở đây được?” An Nguyễn mỉm cười, không có ý từ chối.

“Không có gì, hôm nay có thể có bão, tôi đưa em về nhà.” Kinh Phục Châu cũng cười.

Lúc ra đến bãi đỗ xe, trong chiếc Maserati màu đen đã có người ngồi, cửa xe mở hờ, có thể nhìn thấy một bên mặt của Kinh Phục Châu. An Nguyễn cầm chiếc ô, cúi người nhìn vào trong xe, A Dương ngồi ở ghế lái cười một tiếng, Kinh Phục Châu quay đầu qua nhìn cô.

Cửa xe mở ra, anh nhìn thấy trang phục của cô hôm nay. Đồ thể thao, váy ngắn màu xanh nhạt, tóc xõa tự nhiên, cả người trông rất thanh thoát. Anh lại nhìn lên mặt cô, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình. “Lên đi.”

Thời khắc ấy Kinh Phục Châu hoàn toàn không biết rằng, từ đây cuộc đời mình đã mở ra một cánh cửa khác khá nặng nề. Yêu, hận của anh sẽ bị chi phối bởi một người vốn không hề liên quan, mà người này, từ lúc ban đầu đã ôm mục đích riêng.

An Nguyễn ngồi xuống bên cạnh anh, anh thò người qua đóng cửa xe, vài lọn tóc của cô trượt lên tay anh, cảm giác hơi lạnh và trơn bóng.

“Trường nào đây?” Kinh Phục Châu đã biết mà còn vờ hỏi.

An Nguyễn nhìn anh, ánh mắt ấy như nhìn thấu tâm tư của anh. Nhưng cô không nói ra, ngoan ngoãn trả lời câu hỏi. “Học viện âm nhạc Lăng Xuyên.”

A Dương ở phía trước đảo vô lăng, xe rời khỏi Mộng Tử.

Suốt dọc đường, họ rất ít trò chuyện với nhau. Cô ăn mặc như một sinh viên khiến mỗi khi nói chuyện anh lại cảm thấy hơi quái quái. Một cô gái trong sạch như vậy vốn không nên xuất hiện trong xe của anh. Cô nên trang điểm đậm, mặc xiêm y hở hang, như vậy nếu có tâm lý chơi bời đùa bỡn không chút trân trọng thì anh cũng sẽ thoải mái.

Trước khi xuống xe, An Nguyễn nói cảm ơn với anh. Đẩy cửa xe ra, cô quay lại mỉm cười. “Ông chủ Kinh, anh còn nhớ tôi tên gì không?”

A Dương cảm giác cô gái này thật không biết điều, hơn nữa rất rất không biết điều. Nhưng rõ ràng Kinh Phục Châu lại không nghĩ vậy. Anh theo cô xuống xe, bảo a Dương đợi ở đó. Trong bóng đêm, chàng trai cô gái từ từ sóng vai nhau đi vào trường, bóng họ rất thân mật, ánh đèn chiếu vào khiến bóng họ ngày càng dài.

Nếu anh đã không trả lời, chứng tỏ anh không nhớ. An Nguyễn biết rõ điều này, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ buồn bực không vui. “Đừng tiến nữa, tôi có thể tự về được.”

“Tôi muốn xem thử phòng ký túc xá của em ở đâu.” Kinh Phục Châu vừa nói vừa lấy ra một điều thuốc, nhanh nhẹn châm lửa. Trong vườn trường yên ắng chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ của họ, biên độ giống nhau, hoàn toàn không vội vã. Vừa hút được vài hơi, An Nguyễn đã giơ tay chỉ vào

tòa nhà màu trắng phía trước. “Đến rồi, ở đó.”

Kính Phục Châu nhìn tấm biển một cái: Ký túc xá số 3.

Anh không biết tại sao mình lại cố ý nhớ vị trí ký túc xá của cô, cũng giống như không biết tại sao mình lại nhớ được tên của cô vậy. Cổ Lâu có bao nhiêu là cô gái, có nhiều người ngủ với anh không biết bao nhiêu lần nhưng anh lại không nhớ được tên của bất cứ ai. Anh cảm thấy đối với An Nguyễn mà nói, đây chính là điều vinh dự. Ngâm điều thuốc, anh đứng đối mặt với cô. “Tôi tò mò một điều.”

“Điều gì?” An Nguyễn ngẩng đầu nhìn anh.

“Các cô gái trong Mộng Tử đều mang tên của các loài hoa, An Nguyễn là loài hoa gì, sao tôi chưa từng nghe qua.” Anh nheo mắt, giống như một con sói đang dồn con mồi vào vòng vây của mình.

Câu này khiến cho mắt An Nguyễn sáng lên một chút. Biểu cảm này quá mức rõ ràng, không qua được mắt anh. Đôi nam nữ trong bóng đêm đang thăm dò lẫn nhau, ai cũng không muốn thua cuộc trong trò chơi không biết bắt đầu từ bao giờ này. An Nguyễn chớp mắt, gió thổi làm đầu tóc cô hơi rối khiến anh rất muốn đưa tay vuốt lại giúp cô.

Trước khi anh giơ tay ra, cô gái ngay trước mặt bỗng bước tới giật lấy điều thuốc trong miệng anh.

Đầu lọc hơi ẩm ướt vì vừa bị anh ngâm trong miệng nhưng An Nguyễn lại coi như không thấy, cầm nó bỏ vào miệng. Vị cay nồng khiến cô cau mày, đồng thời hương vị của anh cũng lan ra trên đầu lưỡi, mang theo chút kích thích khó mà nhận thấy. Cô phả khói vào mặt anh, nheo mắt lại đẩy về gian xảo. “Ông chủ Kinh, thuốc anh nợ nay xóa nợ nhé.”

Anh liếm bờ môi của mình, trong lồng ngực như có gió thổi qua mặt biển nhưng ngoài mặt vẫn trấn tĩnh cười gật đầu. “Được.”

“Còn nữa, loài hoa tên An Nguyễn, trên đời này chỉ có một đóa.” Đôi mắt hẹp dài của cô ẩn chứa vẻ phong tình vô hạn. “Nhưng nó có độc, có gai, không dễ hái.”

Anh bỗng nhiên rất muốn kéo cô vào lòng, xem thử coi cô khó hái cỡ nào. Ý nghĩ này vừa mới hiện ra, cô đã trả thuốc lại cho anh, nhanh nhẹn lùi lại một bước. “Ông chủ Kinh, hôm nay không có bão.”

“Ừ, nhưng biết đâu tối mai lại có.” Kính Phục Châu nhìn cô đẩy về thích thú.

Cô đứng cách anh vài bước, nghe câu này xong thì làm như nghiêm túc ngẩng đầu nhìn trời, rồi lại nhìn anh. “Tôi cũng cảm thấy vậy.”

Cô giống như một chú thỏ, nói xong câu này bèn chạy biến vào trong ký túc xá. Kính Phục Châu nhìn điều thuốc trong lòng bàn tay, trên đầu lọc còn để lại một vết do đó. Anh cúi đầu bỏ thuốc vào trong miệng, hít sâu một hơi, lần đầu tiên cảm thấy dường như trong phổi rất ngọt ngào.

Lắc lắc đầu, anh cảm thấy có lẽ mình đã bị bệnh rồi.

[1] Bộ phim của đạo diễn Trương Nghệ Mưu, nói về 13 cô kỹ nữ đồng lòng lao vào cuộc chiến một mất một còn với lính Nhật để bảo vệ những cô bé nữ sinh thoát khỏi sự cưỡng bức tàn bạo của chúng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 5: Ngỡ người xưa đến (5)

Ngày hôm sau, cơn bão trề hện lâu nay rốt cuộc cũng kéo đến nhưng An Nguyễn đã hện hôm qua thì lại không có mặt. Bểghế sau của xe vẫn còn chiếc ô của cô. Nền đen in hoa, không giống với loại mà các cô gái trẻ mười tám, mười chín tuổi thích. Kính Phục Châu đứng trong hành lang của Cổ Lâu hút thuốc, hôm nay anh không tìm ai cả. Điều thuốc tối qua khiến anh nếm được vị ngon ngọt, vì thế tất cả các cô gái khác trong Cổ Lâu đều trở nên nhạt nhẽo.

Anh cũng không muốn đi tìm Hoa Lê, bởi vì cô nhìn thấy anh là lại khóc, hoàn toàn không nhận thức được địa vị của mình. Anh ghét loại phụ nữ cứ bám dính không tha, cũng ghét loại phụ nữ tùy hứng không biết điều, càng ghét loại phụ nữ tự cho mình là thông minh.

Nhưng anh lại cảm thấy An Nguyễn có tất cả những khuyết điểm này. Cô luôn dùng chút khôn lỏi của mình khiến anh giống như một tên ngốc. Ấy vậy mà anh lại không cảm thấy ghét An Nguyễn, nguyên tắc của anh có thể du di chút vì cô, đương nhiên, chỉ một chút mà thôi.

Cơn bão khiến trái tim anh trở nên ướt át hơn. Anh cúi đầu nhìn xuống lầu, có một cậu trai trẻ đạp xe ngang qua vườn hoa, cô gái ngồi đằng sau buông tiếng cười giòn giã cả dọc đường.

An Nguyễn có khi nào cũng mặc áo thun quần jeans, ngồi đằng sau một cậu trai trẻ khác, trải qua tuổi thanh xuân của mình giống thế?

Cô còn trẻ như vậy nhưng trên người lại mang vẻ đẹp cổ điển. Cô hát những bài hát tiếng Quảng rất xưa, thoa son màu cổ điển. Cô có một đôi mắt dài và hẹp, giống như một tiểu thư khuê các sa chân vào chốn phong trần, bước ra từ trong những tiểu thuyết cổ đại.

Cô nói cô là đóa hoa độc nhất vô nhị trên thế gian này, nhưng lại có độc, có gai, không dễ hái.

Nhắm mắt lại, Kinh Phục Châu gầy rớt tàn thuốc trên tay, ngón cái và ngón trỏ chạm vào nhau, nhớ lại cảm giác anh nắm chiếc cằm của cô. Làn da cô mịn màng, hơi lạnh lạnh, cảm nhỏ xinh xắn, dường như chỉ cần dùng chút sức thôi là có thể bóp vỡ nó. Nhưng nếu có một ngày, anh lại bóp cằm của cô, có lẽ vẫn sẽ không nở dùng sức quá mạnh.

Cảm giác ướt át này từ từ tan dần ra, khiến đôi môi anh mím lại không thoải mái. Thuốc không còn hương vị gì, gió đêm không còn cảm giác gì, cô gái thú vị nhất trong Cô Lâu cũng lu mờ, giống như một bình hoa cỡ lớn đặt ở đầu bên kia hành lang vậy. Kinh Phục Châu cất tiếng gọi A Dương, bốn bề im ắng, gã đàn em này của anh phòng chừng đang ở trong vòng tay của cô nào rồi.

Bình hoa ở đầu bên kia hành lang đi tới. Giờ phút này, đôi môi đỏ chót biến cô ta thành một nữ quỷ gọi hồn. Kinh Phục Châu rất ít khi nổi cáu với phụ nữ, chẳng phải anh thật sự ga lăng phong độ gì, chẳng qua là không thèm để ý. Nhưng điều kiện để chủ nhân dịu dàng chính là vật cưng phải nghe lời. Cô gái này rõ ràng đã vượt quá giới hạn, cô ta đi đến gần anh, anh lùi lại một bước, quát ngăn lại. “Cút!”

Cô ta sững người, thức thối rút lui.

Anh không đợi A Dương nữa, lúc này anh không muốn gặp ai cả. Một mình rời khỏi đó, chìa khóa chiếc Maserati nằm trong tay A Dương, trong bãi đỗ xe của Cô Lâu có một chiếc Rolls Royce, anh thích mẫu xe cổ điển thế này, nhưng thấy nó quá phổ biến nên không hay lái. Lúc này không nghĩ ngợi nhiều, Kinh Phục Châu lái chiếc Rolls Royce ấy về nhà.

Nếu Kinh Nhiễm có ở nhà thì tốt quá, anh muốn ăn cơm chiến thắng cô làm.

Hôm con bão kéo tới, Kinh Phục Châu không chờ được An Nguyễn. Từ sau lần đó, một tuần lại trôi qua, chiếc ô của An Nguyễn vẫn còn để ở chỗ anh, mỗi ngày rời khỏi Mộng Tử anh đều nhìn thấy nó ở trên băng ghế sau, nền đen in hoa, anh cảm thấy đó không nên là sở thích của con gái.

Một tuần sau, mùa thu của Lăng Xuyên đến thật bất ngờ. Trên đường các cô gái vẫn còn mặc váy ngắn lượn qua lượn lại, các cô còn trẻ, có điều kiện để tiêu hao tuổi xuân. Thứ sáu tuần ấy, Kinh Phục Châu xuất hiện dưới tòa nhà màu trắng trong trường, anh không có điện thoại của cô, cho nên đành đứng đợi ở đây.

Đang là giờ tan học, các nữ sinh viên tốp năm tốp ba ra ra vào vào. Anh cảm thấy nhất định An Nguyễn cũng hòa trong dòng người này. Chỉ mới tưởng tượng thôi mà đã cảm nhận được sức sống dâng trào từ tuổi thanh xuân rồi. Sắc trời tối dần, A Dương ngồi phía trước ngáp dài một cái, khuyên Kinh Phục Châu. “Anh Châu, anh cứ gọi cho cô nhóc một cú điện thoại là được, đâu phải anh không tra được số của cô ấy.”

Kinh Phục Châu không trả lời, mở cửa xe ra bước xuống, đứng dựa vào thân xe, cúi đầu châm cho mình một điếu thuốc. Anh có ấn ý riêng của mình. An Nguyễn rất tốt đẹp, anh cũng không thể là một tên khốn, mà dù khốn nạn thật thì cũng phải che giấu một thời gian trước khi cô rơi vào tay anh.

“Ông chủ Kinh, ở đây không được hút thuốc.” Điếu thuốc trên tay bị giật lấy, anh nhìn thấy gương mặt mình ngày nhớ đêm mong. An Nguyễn vừa từ trong ký túc xá bước ra, hôm nay cô mặc một chiếc váy bằng cotton phối với giày thể thao. Cô ném điếu thuốc vào thùng rác gần đó rồi lại lảng xãng chạy về. Cái hộp trên lưng cô lắc lư theo động tác của cô, thu hút sự chú ý của Kinh Phục Châu. “Đeo cái gì vậy?”

Từ hình dáng của nó đã có thể nhìn ra đó là thứ gì nhưng anh vẫn muốn kiểm soát trò chuyện với cô. Dường như hôm nay tâm trạng của An Nguyễn rất vui vẻ, không có ánh mắt hàm chứa ẩn ý, cũng không có tình tiếp cận rồi xa cách, cô mỉm cười, lấy cái hộp sau lưng mình đưa tới trước mặt anh, giống như dâng báu vật. “Lát nữa tôi có giờ học vi-ô-lông.”

Mở cái hộp ra, một chiếc đàn vi-ô-lông đã cũ xuất hiện trước mắt Kinh Phục Châu. Lúc này anh mới nhớ ra cô là một sinh viên nghèo rớt mồng tơi, nếu không đã không đến Mộng Tử ca hát kiếm tiền. An Nguyễn nhìn ra cảm xúc của anh, từ tốn giải thích cho anh nghe. “Hàng sang tay, khá rẻ.”

“Tuần trước sao không đi làm?” Kinh Phục Châu dời mắt khỏi chiếc đàn vi-ô-lông, nhìn cô với vẻ ôn hòa. Anh thường dùng vẻ mặt ấy để nói chuyện với các cô gái, nếu mỉm cười nữa thì sẽ càng dịu dàng hơn. Anh muốn nhìn cô một cách dịu dàng như vậy.

“À, là cái hôm có bão ấy hả?” An Nguyễn mỉm cười. “Hôm ấy tôi không khỏe lắm nên xin quản lý cho nghỉ.”

Đúng là cô đã xin nghỉ nhưng không phải vì thấy không khỏe. Cô muốn xem thử giới hạn của Kinh Phục Châu là tới đâu, nếu cô cứ thế mà biến mất, anh có lo lắng hay không. Vì muốn cho anh một cái cớ, thậm chí cô còn cố tình để quên chiếc ô của mình. Nhưng anh vẫn không đến, cô chờ đợi trong tự tin rồi chuyển sang sốt ruột. Sau đó vào chiều nay, cô đã nhìn thấy anh.

Cô ở trên lầu nhìn thấy chiếc xe bên dưới, cứ thế đậu ở đó mặc cho ba tiếng đồng hồ trôi qua. Lúc Kinh Phục Châu mở cửa xe bước ra, cô thay quần áo, đeo cây đàn vi-ô-lông chạy xuống.

Lát nữa cô phải đi học, anh không thể mang cô đi đâu. An Nguyễn chưa cho mình một đường rút lui, người trở nên nhẹ nhõm. “Sao anh lại đến đây?”

Lúc cô nói chuyện, chiếc cằm xinh xắn lại hất lên. Kinh Phục Châu xoa xoa ngón cái và ngón trỏ của mình, cảm giác mím mồm ấy làm anh thương nhớ. Anh quay người lại, lấy chiếc ô màu đen ở băng ghế sau ra, nhét vào tay cô. “Đồ của em để quên ở chỗ tôi.”

“À, hèn gì tôi tìm hoài không thấy.” An Nguyễn nhận lấy chiếc ô, vẻ ngây thơ trong sáng được cô diễn xuất một cách hoàn hảo. “Vậy bây giờ anh phải đi sao?”

Quả thật anh không có lý do gì để ở lại. Vườn trường người người qua lại, có mấy nữ sinh viên đi ngang qua chào hỏi An Nguyễn rồi đưa mắt nhìn anh. Có lẽ họ đang đoán xem Kinh Phục Châu là ai. Thoạt nhìn anh còn khá trẻ nhưng không phải kiểu trẻ trung của thanh niên mới lớn mà là ngoại hình trẻ hơn so với lứa tuổi của mình.

Năm nay anh đã ba mươi rồi, nhưng tâm hồn anh dường như già nua hơn thế.

Kinh Phục Châu gật đầu, quay người chuẩn bị lên xe. “Ừ, tuần này nhớ đi làm đúng giờ.”

“Ông chủ Kinh, anh là ông chủ quan tâm đến nhân viên nhất mà tôi từng gặp.” An Nguyễn nói rồi đóng cửa xe lại giúp anh, đeo cây đàn vi-ô-lông rồi khỏi đó. Bởi vì động tác hơi cúi xuống lúc này, anh nhìn thấy xương quai anh mảnh mai của cô. Bàn tay phải bắt gác siết lại, Kinh Phục Châu hạ cửa xe xuống, gọi vói theo bóng lưng của cô. “An Nguyễn!”

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô một cách nghiêm túc, thậm chí là lần đầu tiên anh nghiêm túc gọi tên một cô gái ngoại trừ Kinh Nhiễm. An Nguyễn nghe tiếng gọi thì quay lại. Trời đã tối, gió đêm thổi qua thổi tung mái tóc cô khiến anh không nhìn rõ ánh mắt của cô.

“Ông chủ Kinh còn có chuyện gì sao?” Giọng cô theo tiếng gió truyền đến, mang chút khàn khàn đặc đáo của riêng cô. Một cô gái xinh đẹp không nên có giọng nói như vậy, nhưng lúc này anh lại cảm thấy nó gọi cảm chết được. “Lại đây.”

Cô lại đi về phía anh.

Thật ra anh rất muốn hôn cô, muốn hôn cô giống như những cô gái khác: Em có muốn đến Cổ Lâu không? Các cô gái trong Mộng Từ làm sao lại không biết đến Cổ Lâu, đó là bến đậu mà họ muốn đến. Nhưng đợi An Nguyễn đến gần, khi cô nhìn anh, những lời muốn nói bỗng dưng nghẹn lại nơi cổ họng, không thốt ra được khiến Kinh Phục Châu hơi bối rối, thuận miệng nói một câu chả ăn nhập gì. “...An Nguyễn, cây đàn vi-ô-lông của em cũ rồi.”

“Anh chỉ muốn nói thế thôi à?” An Nguyễn đưa tay sửa sang lại mái tóc, cười một cách khó hiểu.

Kinh Phục Châu cũng cảm thấy mình chả ra làm sao cả, nhưng vẫn kiên trì nói tiếp. “Tôi mua cho em một cái mới nhé?”

Lời của anh khiến A Dương đứng trước ngạc nhiên nhìn lại, ánh mắt ngạc nhiên ấy lọt vào mắt An Nguyễn khiến cô cảm thấy hơi yên tâm. Thờ dài một hơi, cô cười rất âm muội. “Ông chủ Kinh, anh muốn theo đuổi tôi ư?”

Cô biết anh sẽ chối, đó là vì anh vẫn chưa chịu gạt sự tự phụ của đàn ông sang một bên. Ngay một giây trước khi Kinh Phục Châu phủ định, An Nguyễn chặn họng anh. “Tôi nghe nói anh có một chỗ gọi là Cổ Lâu, bên trong bao nuôi rất nhiều phụ nữ. Ông chủ Kinh cũng muốn bao nuôi tôi như thế sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 5.2: Ngỡ người xưa đến (5)

“Tôi nghe nói anh có một chỗ gọi là Cổ Lâu, bên trong bao nuôi rất nhiều phụ nữ. Ông chủ Kinh cũng muốn bao nuôi tôi như thế sao?”

Cô đã nói ra những lời ban đầu anh định nói, nhưng khi người nói đổi thành cô, ý nghĩ xấu xa của mình bị vạch trần, câu nói này lại trở nên rất bẩn thỉu. Kinh Phục Châu nhìn cô chằm chằm, thật lâu mới gật đầu. “Tôi không có công sức đâu mà đi theo đuổi phụ nữ, cũng sẽ không mập mờ ám muội, điều đó đối với tôi mà nói quá mất thời gian. Nhưng tôi cũng sẽ không ép buộc ai, tự em quyết định đi, lần sau gặp lại trả lời tôi.”

An Nguyễn không nói gì, cửa xe được nâng lên, che khuất khuôn mặt anh.

Chuyện diễn ra nhanh hơn so với dự tính của cô, nhưng lại khó kiểm soát hơn so với dự tính của cô.

Cuối tuần này, An Nguyễn đến Mộng Từ đi làm. Bởi vì có một chất giọng hay cùng với khí chất lạnh lùng, đã có những khán giả cố định đến ủng hộ cô. Những khán giả này đa số đều là đàn ông, kẻ là chồng của người khác, kẻ là cha của người khác, họ tìm thấy sức thanh xuân giả dối từ những cô gái trẻ kia, họ nhét một đồng tiền vào ngực của các cô ấy.

An Nguyễn đứng trên sân khấu, dưới sân khấu người người hỗn tạp như một bức tranh cuộc sống, hỗn loạn và sai trái.

“Tốt nhất là còn sống ngày nào thì ngày ấy vẫn cứ yêu, thế nhưng đời người ai có thể xem yêu đương là hứng thú cả đời...”

Khoảng thời gian này, điều Kinh Phục Châu biết rõ nhất về An Nguyễn chính là cô rất thích Mai Diễm Phương. Bất luận là ca khúc “Ngỡ người xưa đến” mà cô hát trong lần đầu tiên lên sân khấu hay bài hát “Yêu nhau thật khó” vốn cần nam nữ song ca này đều được cô hát theo phong cách của riêng mình. Hôm nay cô mặc một bộ sườn xám, dường như thật sự trở về với Hongkong xưa cũ những năm 90, tại vũ trường oanh oanh yến yến này, cô là một người sa đọa đang đợi ai đó đến cứu rồi.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, ánh mắt của Kinh Phục Châu đã không còn nhìn chăm chăm vào đôi chân đẹp dưới vạt áo xẻ cao, mà chỉ chăm chú ngắm khuôn mặt cô. Lúc hát, thỉnh thoảng cô sẽ nhắm mắt lại, hàng mi hơi run run, có những tia sáng bị hàng mi che cất. Sơn môi màu cổ điển, mái tóc hơi gọn sóng, hôm nay cô giống như bước ra từ những tấm áp – phích cũ vậy.

Anh đang đợi cô, đợi câu trả lời trong lòng cô.

Hai tay cô cầm lấy micro, ánh mắt lướt qua đám đông, rơi vào người Kinh Phục Châu. Nhìn anh từ xa, cô cất tiếng hát. “Có lẽ yêu nhau rất khó, bởi thật ra đôi bên đều đang kỳ vọng đối phương phải làm thế nào. Nếu yêu đơn phương đã khó, thì người nhận được tình yêu lại càng áy náy, bởi không cách nào đáp lại được...”

Mỗi câu mỗi chữ, như đang cố tình hát cho anh nghe, cũng đoán là anh sẽ hiểu được.

Đúng rồi, năm nay cô mười chín tuổi, mười chín là lứa tuổi có thể luôn đặt chữ yêu trên đầu môi. Còn anh đã ba mươi, so với câu “anh yêu em”, anh cảm thấy đưa tay cời bộ sườn xám của cô ra, vùi mình vào cơ thể cô thì càng thực tế hơn. Thậm chí anh còn đang nghĩ nên sắp xếp cho cô một căn phòng như thế nào ở Cổ Lâu, có lẽ nên lớn hơn của những người khác một chút để còn đặt nhạc cụ của cô.

Tính tình của cô ương bướng như vậy, nói không chừng sẽ cãi nhau với người khác, cũng có thể những cô gái khác sẽ vì ghen tuông mà khiến cô tức tối. Chỉ nghĩ đến đây thôi cũng đã đủ để Kinh Phục Châu nhoen miệng cười.

Bài hát kết thúc, An Nguyễn bước xuống sân khấu trên đôi giày cao gót. Cô không trở vào phòng hậu trường, cứ thế chen qua đám đông đi về phía Kinh Phục Châu. Có mùi son phấn thoang thoảng lướt qua bên cạnh cánh đàn ông, nhưng lại không nắm bắt được.

“Ông chủ Kinh, tôi đã suy nghĩ về chuyện mà anh nói hôm trước.” An Nguyễn giữa đầu, trên sân khấu lại có người cất tiếng hát, Kinh Phục Châu thấy môi cô mấp máy nhưng lại không nghe rõ cô đang nói gì. Caravat bị kéo xuống, môi An Nguyễn dán sát vào tai anh, hơi thở của cô phả vào vành tai anh, cảm giác hơi ngứa.

Tay của anh đặt lên eo cô như mong muốn, anh hơi nghiêng người xuống cho phù hợp với chiều cao của cô. Cảm xúc ở tay khá tuyệt vời, không phải kiểu gầy tơ xương như anh đã nghĩ. Trong đầu bắt đầu có những ý nghĩ xấu xa, Kinh Phục Châu kiên quyết cho rằng đàn ông và đàn bà, nói trắng ra cũng chỉ là chuyện ấy.

An Nguyễn dựa vào gần, giọng nói cũng rõ ràng hơn, nhưng lập tức khiến cho mặt anh xụ xuống.

“Ông chủ Kinh, tôi đã suy nghĩ rồi, tôi sẽ không đến Cổ Lâu.”

Hơi thở của cô rất nhẹ, tia sáng trong mắt lúc sáng lúc tắt. Lúc này đây, chính cô là người từ chối lời mời của Kinh Phục Châu, nhưng không biết tại sao anh lại nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt cô. Về mặt ấy đã điều khiển tâm trí anh, khiến anh kéo cánh tay cô, dắt cô ra khỏi đám đông, ra ngoài cửa của sân nhảy.

Mộng Tử được bài trí rất xa hoa lộng lẫy, giống như một cung điện thời trung cổ. An Nguyễn dựa vào tường, lẳng lặng đợi anh lên tiếng. Về thất vọng trong mắt cô hoàn toàn lộ rõ dưới ánh đèn sáng chói, khiến Kinh Phục Châu cảm thấy khó hiểu. “Tại sao?”

Tại sao lại không đến Cổ Lâu? Tại sao lại có biểu cảm ấy? Có lẽ chính anh cũng không biết trong lòng mình đang mong đợi cô trả lời câu hỏi nào.

“Năm nay tôi mới mười chín tuổi, còn rất nhiều thời gian, còn có rất nhiều nơi mà tôi chưa từng đến. Tôi không muốn dâng cả tuổi thanh xuân của mình cho một người đàn ông, hơn nữa trong tình huống anh ta hoàn toàn không yêu tôi.” An Nguyễn trả lời câu hỏi thứ nhất trong lòng anh, ngay sau đó cô đưa tay sờ lên cổ mình, chua chát nói: “Ông chủ Kinh, tôi còn tưởng rằng mình không giống những người khác, nhưng thật ra tôi đã nghĩ quá nhiều rồi.”

Câu hỏi thứ hai trong lòng anh cũng đã có câu trả lời.

“Lúc đầu tôi cứ tưởng anh không giống những người khác, sau đó tiêu chuẩn của tôi giảm xuống, cảm thấy ít nhất đối với anh mà nói, tôi khác với người ta. Ông chủ Kinh, giới hạn của tôi không thể xê dịch được nữa.” Mặt cô nhòa đi, trong mắt như có hơi sương. Kinh Phục Châu không nói gì, anh hoàn toàn không tin một người vừa gặp hơn một tháng lại có tình cảm sâu đậm với mình như thế, lại mong đợi nhiều như thế.

Nhưng được mong đợi, được yêu thích như thế cũng không phải chuyện xấu. Lòng hư vinh của đàn ông một phần đến từ những người phụ nữ sùng bái họ. Tay từ từ đặt lên tường, chống hai bên tai An Nguyễn, mũi thuốc lá từ người anh chui vào mũi cô, họ đầu mắt với nhau trong sự im lặng.

“An Nguyễn.” Anh đến gần cô hơn, khoảng cách rút ngắn, cánh môi hơi vênh lên của cô khiến ánh mắt anh trở nên tối sầm. “Tôi cảm thấy những lời của em vừa rồi giống như đang thổ lộ với tôi.”

Đôi mắt hẹp dài của An Nguyễn từ từ nhìn sang nơi khác, né tránh ánh mắt anh.

“Chỉ bằng chúng ta làm một lần, như thế ai cũng không hối tiếc.” Kinh Phục Châu bỗng nở nụ cười, phản chiếu vào trong đáy mắt An Nguyễn, khiến tay cô bất giác nắm chặt. Khuôn mặt khôi ngô ấy ngày càng đến gần, hơi thở của anh nóng cháy và tràn ngập sự chiếm hữu, bàn tay nắm lấy vòng eo cô, cắt đứt đường chạy trốn của cô.

Đồng thời với hành động lấn lướt đến gần của anh, An Nguyễn nắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 6: Ngỡ người xưa đến (6)

Tại đang ong cả lên, khoảnh khắc ấy rất nhiều ý nghĩ trong đầu An Nguyễn đều trở nên hỗn loạn. Đây không phải điều cô mong muốn, ít nhất bây giờ còn không thể, cái cô muốn là tình yêu của Kinh Phục Châu, yêu đến có thể móc cả tim gan cho cô. Bởi vì chỉ có tình yêu dâng trọn con tim như thế thì lúc kết thúc, anh ta mới xé gan đứt ruột. Thứ có được quá dễ dàng sẽ không biết trân trọng, cô chỉ có tấm thân này là quý nhất, sao có thể dễ dàng đầu hàng như thế.

Một giây trước khi hai cánh môi chạm vào nhau, An Nguyễn đưa tay che miệng Kinh Phục Châu lại. Kinh Phục Châu không hề ngạc nhiên trước hành động của cô, mắt anh hơi hé mở. Cô gái trước mặt bỗng đứng quay người lại, đột nhiên trời đất quay cuồng, anh không hề đề phòng nên bị cô lưu loát dùng vai quật một phát ngã lăn ra.

Tuy Kinh Phục Châu không hề đề phòng cô nhưng vóc người của anh rất cao lớn, nếu cô chưa từng học võ thì hoàn toàn không thể nào quật ngã được anh.

“Lúc ông chủ Kinh điều tra tôi, nhất định đã đề sớt điểm này, tôi biết chút võ phòng thân.” An Nguyễn sửa sang lại quần áo của mình, mắt tối sầm. Cô gái còn tràn ngập mong đợi vừa nãy bỗng nhiên biến mất, cô đứng trước mặt anh, giống như có thể dùng giày cao gót giẫm lên mặt anh bất cứ lúc nào. Kinh Phục Châu mỉm cười vui vẻ khó tin, anh đứng lên, gạt đầu vui vẻ thích thú. “Cho nên em mới sang đó đón bạn cùng phòng của mình? Bởi vì em biết hoa tay múa chân đôi chút nên cảm thấy có thể bảo vệ cô ấy?”

“Chẳng phải ông chủ Kinh đã bị tôi hoa chân múa tay quật ngã sao?” Cô nở một nụ cười ngọt ngào, sóng mắt đảo dạt.

Mỗi ngày, cô gái này đều có một bí mật đợi anh phát hiện ra. Có lẽ bên dưới chiếc áo sùan xám này cũng ẩn chứa một bí mật, hoặc biết đâu đằng sau đôi mắt hẹp dài ấy có ẩn giấu một con dao cũng không chừng. Nhưng nếu đúng thì sao, mà không đúng thì sao, Kinh Phục Châu chỉ biết giờ phút này, anh thật sự cảm thấy có hứng thú với cô gái trước mặt.

Rồi có một ngày, anh sẽ khiến cô cam tâm tình nguyện đón nhận nụ hôn của anh, sự thân mật của anh, cái vuốt ve của anh. Lúc anh vẫn cực kỳ tự tin rằng chắc chắn mình sẽ không bao giờ trở thành nô lệ dưới chân cô. Nụ cười mang theo vẻ chơi đùa ấy vẫn nở trên môi, anh gạt đầu với cô, thoáng suy tư. “Em biết tôi điều tra em?”

An Nguyễn hồi hộp đến ngừng thở, nhưng lập tức thông dong cười nói. “Chẳng phải ông chủ lớn các anh đều thế sao. Trong nhà chất núi vàng núi bạc nên luôn cảm thấy tất cả những ai đến gần đều là đề hại mình. Có điều ông chủ Kinh anh cũng thật đơn giản, tôi chỉ nói một câu thôi mà đã trúng phóc rồi.”

Cô vừa nói vừa cười một cách vui vẻ, pha chút thích thú đặc chỉ. Kinh Phục Châu cũng cười, cười một cách xấu xa rồi đi về phía cô. “An Nguyễn, tôi không muốn điều tra em ở phương diện đó, tôi muốn điều tra ở chỗ khác cơ.”

Muốn biết sờ vào da thịt em có cảm giác gì, muốn biết chất giọng khàn khàn đó của em mà rên rỉ thì sẽ thế nào, muốn biết vùng mẫn cảm ẩn mật của em, muốn biết bí mật dưới chiếc áo sùan xám của em.

An Nguyễn dựa vào tường, lúc anh đến sát thì đưa tay chặn ngay trước ngực anh, giữ khoảng cách an toàn với anh, sắc mặt cũng trở nên lạnh hơn. “Ngại quá ông chủ Kinh, tôi không thể nghe theo anh.”

Phụ nữ là sinh vật nói trò mặt là trò mặt ngay ư? Một giây trước thôi còn nói chuyện cười đùa vui vẻ nhưng một giây sau ánh mắt lại có thể lạnh như băng. Kinh Phục Châu cúi đầu nhìn bàn tay mềm mại nõn nà của cô, móng tay cô sơn màu đỏ tươi, vừa vận ấn ngay trước ngực anh, nhìn như vậy, giống như là một nữ yêu quái đang móc tim người ta.

Kinh Phục Châu đưa tay cầm lấy tay An Nguyễn, nói một câu khiến cô hoàn toàn trở mặt.

Anh nói: Bao nhiêu, em cứ việc ra giá.

Ngay sau đó, An Nguyễn xô bật anh ra, quay người đẩy cánh cửa mạ vàng đi mất. Cô đi rất cương quyết, không giống với kiểu giằng dỗi cáu kỉnh của những cô gái bình thường, đôi giày cao gót dưới chân chuyển động không chút do dự, giống như muốn vút anh lại phía sau mình một cách triệt để.

Kính Phục Châu cứ tưởng rằng cô lại chơi trò lật mềm buộc chặt với mình nên ngẩng đầu lên bước theo cô. Cô đi rất nhanh nhưng anh lại vô cùng thông thả, vẫn đứng trước cửa phòng hóa trang, đợi cô đi ra.

Mãi đến lúc này, anh vẫn không cảm thấy mình đã làm gì sai. Quan hệ giữa đàn ông và đàn bà, nếu có tình yêu đi nữa thì cũng không tránh khỏi tình dục. Anh chỉ mang nó ra đong đếm, để mọi người đều không cảm thấy mình bị thiệt. Cô có tình cảm với anh, anh cũng thế, vậy tại sao họ lại không thể làm một lần trong sự thỏa thuận rõ ràng?

Hay nói cách khác, anh hoàn toàn chưa từng nghĩ đến việc phải tôn trọng một người phụ nữ đến Mộng Từ làm việc.

Trong phòng hóa trang có tiếng của các cô gái, ồn ào huyền ảo. Kính Phục Châu cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười lăm phút từ khi An Nguyễn bỏ đi. Đây là lần đầu tiên anh kiên nhẫn chờ đợi một người như vậy. Với An Nguyễn, anh đã dốc khá nhiều công sức hơn bất cứ cô gái nào khác, anh hy vọng cô không phải loại phụ nữ không biết tốt xấu, ra đây làm mình làm mẩy với anh.

Điều khiến anh không tưởng tượng được là, An Nguyễn còn không biết tốt xấu hơn những gì anh đã nghĩ. Bởi vì cô hoàn toàn không ra ngoài gặp anh, sau khi tẩy trang, thay quần áo xong, cô đeo túi xách của mình, ra về bằng cửa sau.

Cô lên bỏ đi, sau đó không tới Mộng Từ nữa. Đối với Kính Phục Châu mà nói, đầu thu năm ấy như một giấc mộng xuân tươi đẹp và ngắn ngủi. Cô gái luôn có thể kích thích đến anh kia, nhẹ nhàng đến rồi nhẹ nhàng đi.

Thỉnh thoảng, khi ngâm điều thuốc, nằm trên giường của người phụ nữ khác, Kính Phục Châu sẽ nhớ đến cô gái duy nhất được anh nhớ tên này. Anh vẫn rất hiếu kỳ với bí mật dưới lớp áo sùan xám của cô, tò mò chất giọng lúc cô rên rỉ. Có lẽ suy nghĩ của anh hôm đó là đúng, cô đúng là nữ yêu quái đến mức tìm anh, kẻ mất thật dài, đợi anh đến mắc câu. Như cô mong muốn, anh đã ưỡn ngực mình về phía cô, nhưng cô lại không móc đi tất cả mà để lại chút gì đó trong ngực anh, từng giây từng phút đang nhắc nhở anh.

Tôi, sẽ còn trở lại.

Bao không đến nữa, An Nguyễn cũng vậy

Anh biết cô đang ở ngay trong tòa nhà màu trắng cách đó không xa, biết mỗi ngày cô đều đeo ba lô đi trên con đường rợp bóng cây trong trường, biết cô đã thôi học đàn vi-ô-lông vì không có tiền, thậm chí biết gần đây cô đang tìm việc làm thêm mới. So với Mộng Từ, công việc mới của cô quá nghèo nàn, có điều nó có một vỏ bọc rất đẹp, vỏ bọc ấy có tên là khát vọng.

Cô và mấy người bạn học trong trường thành lập một ban nhạc, mỗi tối đứng ở quảng trường, những thanh niên trẻ tụ lại với nhau, thực hiện giấc mộng một cách đầy hứng khởi. Cô không còn hát những bản nhạc tiếng Quảng xưa cũ nữa mà hát bè cho ca sĩ chính của ban nhạc. Cậu trai trẻ nhuộm tóc vàng kia hát gì thì cô ôm đàn ghi-ta ở một bên hát đệm theo. Nếu Kính Phục Châu muốn về Cổ Lâu thì nhất định phải đi ngang qua quảng trường này. Dưới bầu trời đêm trong trẻo, cô gái ấy khi thì điềm tĩnh, khi thì bùng bùng sức sống, hoàn toàn khác hẳn với dáng vẻ ở hộp đêm.

Rất nhiều hôm, Kính Phục Châu ở lại Cổ Lâu, trên đường đi ngang qua cũng nghe cô hát rất nhiều bài. Đạo này, những bài hát mang âm hưởng dân ca đang dần thịnh hành trở lại, cô gái tóc dài mặc chiếc váy dài, vai đeo đàn ghi-ta, tay chơi đàn, giai điệu êm đềm trôi chảy.

Cô hát: “Người nói người thích mỗi một thành phố đi qua đều êm đềm như câu chúc ngủ ngon, người nói người thích biển nhưng không thích núi, người nói người nhìn thấy nó thì sẽ mỉm cười với tôi, cho nên tôi đang đợi người.”

Cô đang đợi ai? Một cô gái không có lương tâm lại thích làm bề mặt người khác như cô chẳng ngờ lại quấy rầy trái tim anh, khiến anh ăn ngủ không yên. Cô đứng giữa đám đông trong quảng trường, bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào cô nhưng cô vẫn không lúng túng, cười đến hai mắt híp lại, thật khiến người ta thích.

Ngay lúc trong đầu vừa nghĩ đến mấy chữ “khiến người ta thích”, Kính Phục Châu bỗng cảm thấy mọi chuyện đã phát triển theo hướng anh không thể không chế được. Anh muốn ngắm nhìn cô, cho nên thỉnh thoảng chiếc Maserati màu đen của anh sẽ ẩn sau đám đông, bóng dáng mảnh mai của cô bị người ta che khuất, chỉ có tiếng ca bay đến. Tiếng hát thanh xuân thật phiêu bồng, anh nghe thấy An Nguyễn mỉm cười nhìn vào mắt cậu trai tóc vàng bên cạnh, hai người họ sống vai nhau hát những bản tình ca, khiến đáy lòng Kính Phục Châu thấy hơi ghen tuông.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 6.2: Ngỡ người xưa đến (6)

Mùa đông phương nam luôn đến trễ, cuối tháng mười vẫn có thể nhìn thấy ban nhạc đến từ học viên âm nhạc lãng Xuyên đứng trong quảng trường. Ca sĩ chính là cậu sinh viên năm hai tóc vàng tên Hứa Tuấn. Rất nhiều lần anh nghe thấy cô gái hát bè bên cạnh gọi cậu ta: Hứa Tuấn, Hứa Tuấn.

Mỗi khi từ miệng cô thốt ra, dường như cái tên này trở nên vô cùng êm tai. Dần dần, người ở đây cũng biết tên cô gái này, dần dần, người ở đây bắt đầu

suy đoán, có lẽ cậu thanh niên tên Hứa Tuấn và cô gái tên An Nguyễn là một đôi.

Một thời gian trôi qua, họ trở thành một đôi kim đồng ngọc nữ có chút tiếng tăm trên quảng trường.

Lúc cái tên Hứa Tuấn lọt vào tai Kinh Phục Châu, anh vừa bước ra từ phòng của một cô gái khác, tay còn kẹp điều thuốc đang cháy dở. Cô gái mặc áo ngủ bằng tơ tằm đứng sau cửa mỉm cười với anh, nụ cười ngọt ngào và quyến luyến. Anh cúi đầu vuốt ve khuôn mặt của cô ta, giống như khen thưởng biểu hiện vừa rồi, nhưng lúc quay người lại thì bỗng trở nên lạnh lùng, anh nhìn về phía A Dương vẫn luôn đứng đợi ở cửa. “Tôi không nghe rõ, cậu nói lại lần nữa.”

“Hứa Tuấn là đàn anh ở trường của cô ấy, nghe nói hai người họ là một đôi.” A Dương nói rất ngắn gọn, rất sợ Kinh Phục Châu sẽ nổi giận. May mà anh chỉ khẽ gật đầu, xua tay bảo gã lui xuống. “Cậu về trước đi.”

“Anh Châu, nếu anh thật sự thích con nhỏ đó thì mang qua đây là được. Có đặc biệt thế nào thì cũng chỉ là đàn bà, anh muốn có cô ta, cô ta làm gì được?”

Sắc mặt Kinh Phục Châu không thay đổi, chỉ vứt nửa điều thuốc đang cháy dở vào thùng rác, lập lại. “Cậu về trước đi.”

Nhưng thật ra anh biết, A Dương nói rất đúng. Bao năm nay, chưa có cô gái nào anh muốn mà không đoạt được. Cũng có những cô gái khá thanh cao, nhưng thật ra là do ra giá chưa tới mà thôi. Kiểu người không tiền không quyền như An Nguyễn, thật ra rất dễ đối phó, có điều cô không cha không mẹ, không nơi nương tựa cũng đồng nghĩa với không có uy hiếp.

Quan trọng nhất là, đến bây giờ, Kinh Phục Châu vẫn đang đợi cô chủ động bước vào vòng tay mình. Trong mắt của cô gái đó, rõ ràng là có ẩn chứa thứ gì đó. Giữa nam nữ, thỉnh thoảng chơi trò mèo vờn chuột coi như là tăng thêm hứng thú, nhưng con chuột này lại không biết chừng mực, mỗi một lần đều dắt mũi anh chạy lòng vòng rồi quay người chuồn mất.

Còn bây giờ, cô lại câu được thằng nhóc tên Hứa Tuấn, phải chăng cô cũng từng ca hát cho cậu ta nghe, châm thuốc cho cậu ta, phải chăng cũng dùng bàn tay trắng nõn nà kia ấn lên ngực của gã? Hình ảnh này không cần nghĩ ngợi thêm cũng đủ khiến người ta bốc hỏa. Anh lại lấy một điều thuốc ra, nhưng chỉ ngậm thôi, nhắm mắt lại.

Nếu cô ở đây, nói không chừng sẽ lấy một cái bật lửa ra, châm thuốc cho anh.

Thời gian trôi qua quá chậm, khiến người ta cảm thấy ngột thở. Đợi đến khi Kinh Phục Châu hoàn hồn lại biết mình đang làm gì thì anh đã đứng giữa đám người trong quảng trường. Hôm nay An Nguyễn đeo một chiếc kính gọng đen, tóc xõa tự nhiên, trên người là chiếc áo khoác rộng thùng thình. Cô từ một nữ ca sĩ yêu kiều trên sân khấu Mộng Tử biến thành một nữ nghệ sĩ đường phố theo đuổi giấc mơ của mình. Đang là ca khúc cuối cùng của họ đêm nay, cậu trai trẻ tên Hứa Tuấn kia giờ micro lên, mắt nhìn An Nguyễn, hát: “Anh nghĩ tất cả các loại rượu, đều chẳng sánh được với em.”

Nhìn theo ánh mắt ấy, Kinh Phục Châu nhìn thấy ánh mắt chứa nụ cười của An Nguyễn.

Vật trong lòng bàn tay mình, lúc này đang bị người khác nhìn trộm, thậm chí là lấy trộm, cảm giác ghen tuông ấy khiến anh chau mày, vô thức tìm kiếm gói thuốc trong túi. Người trong quảng trường dần tản về khiến anh đang ẩn sau đám đông bị lộ diện. Rõ ràng An Nguyễn đã nhìn thấy anh nhưng chỉ nhìn anh một cái, nụ cười trong mắt cô còn chưa tắt, nhẹ nhàng quét qua người anh, rồi quay lại nói cười với người bên cạnh.

Ban nhạc đang sắp xếp, thu dọn đồ đạc. Từ đây về đến học viên âm nhạc Lăng Xuyên chỉ mất có mười lăm phút đi bộ. An Nguyễn chỉ có duy nhất cây đàn ghi-ta, cái hộp đựng hơi lớn, đeo trên lưng khiến cô trở nên gầy gò nhỏ bé. Tay Kinh Phục Châu rút trong túi quần, bởi vì đã quên mang theo thuốc lá nên cảm thấy dễ tay ở đâu cũng đều không đúng, cho nên đành phải giấu nó đi. An Nguyễn nhìn lướt qua, dường như về cô độc của anh đều bị cô nhìn thấu.

Những người trẻ đang nói nói cười cười chuẩn bị ra về, lúc đi ngang qua chỗ Kinh Phục Châu, anh gọi tên cô: “An Nguyễn.”

Giọng của anh rất nhỏ, rất trầm, nhưng trong đó lại để lộ chút sôi ruột. Người quay lại đầu tiên là Hứa Tuấn. Dưới ánh đèn màu, chàng thanh niên trẻ khôi ngô tuấn tú, mang lại cảm giác trong sáng sạch sẽ, hoàn toàn đối lập với anh. Anh ta lịch sự nhìn Kinh Phục Châu rồi quay đầu gọi cô gái đeo ghi-ta không chịu quay đầu lại ở phía trước. “An Nguyễn, có người gọi này.”

Cô dừng bước, một lúc sau mới quay người đi về phía anh. Cô đi từng bước đến gần, sắc mặt rất thản nhiên nhưng lòng Kinh Phục Châu lại như tro tàn bùng cháy. Cô còn chưa đến gần, anh đã lên tiếng, “Những lời tôi nói lần trước đã làm em tức giận sao?”

Những lời này khiến Hứa Tuấn và mấy người bạn trong ban nhạc đều có vẻ ngạc nhiên. Ai nấy đều biết An Nguyễn mồ côi cha mẹ, cô không có người thân, đối với cô Lăng Xuyên là một thành phố hoàn toàn xa lạ. Nhìn Kinh Phục Châu có vẻ đã quá tuổi sinh viên, nhưng cách anh nói chuyện rất tự nhiên, giống như đã quen biết cô lâu lắm vậy.

Cũng thật tức cười, số lần anh và cô trò chuyện là đếm không hết đầu ngón tay, bây giờ ngay trước mặt bạn học của cô lại dùng ngữ khí thân thiết ấy để gọi cô. An Nguyễn dừng lại cách anh vài bước, khác với vẻ thân thiết của anh, giọng của cô rất thờ ơ xa cách. “Anh Kỷ đi ngang qua à?”

Không trả lời câu hỏi của anh, chứng tỏ cô đang trách anh. Kinh Phục Châu mỉm cười, khuôn mặt này, giọng nói này, bỗng nhiên khiến anh cảm thấy vừa yêu vừa giận. Anh chưa từng tiếp xúc với những cô gái như vậy, bây giờ nghĩ lại không tiếp xúc là đúng, bởi vì với tính khí ấy, anh sợ mình nhịn được lâu.

Nở nụ cười, Kinh Phục Châu gật đầu. “Xem như là thế đi.”

Lòng An Nguyễn cảm thấy căng thẳng, cô đang suy nghĩ xem tiếp theo phải làm thế nào. Cô biết Kinh Phục Châu là loại đàn ông thích trò lạt mềm buộc chặt, bởi vì chưa có cô gái nào dùng chiêu này với anh ta, có lẽ họ không dám. Nhưng cô thì khác, cô có thể giả vờ không biết thân phận của anh, vậy thì tất cả những gì cô làm sẽ không khiến người ta nghi ngờ. Nhưng hình như chiêu lạt mềm buộc chặt này của cô có hơi quá đà, có lẽ cô phải thu dây câu lại, cho anh ta chút ngon ngọt, khiến anh ta cam tâm tình nguyện mắc câu.

Sắc mặt vẫn rất hờ hững, dưới ánh đèn, cô hết như một cô gái đang làm mình làm mẩy với anh, mắt cứ liếc nhìn gương mặt anh nhưng lại cố tình không nhìn vào mắt anh. Cảm giác ảo não, vẻ không cam lòng, và cả sự rung động cùng nhung nhur ra sức muốn giấu giếm kia đều được cô diễn như thật. An Nguyễn của giờ khắc này rất ngây ngô, giống như những cô gái ở lứa tuổi này, trong tình yêu đều dè dặt thăm dò, e sợ trao gửi nhầm người. Ngửa đầu lên, giọng của cô nhenh tênh, cũng không biết có phải đang hỏi anh không. “Anh thích nghe ca khúc nào?”

Kinh Phục Châu ngẩn ra. Các bạn học của cô đều đã đi xa, lúc này chỉ còn hai người họ, câu hỏi này rõ ràng là đang hỏi anh. Khẽ mím môi, anh trả lời. “Tôi không thích bài hát nào, nhưng tôi biết em thích Mai Diễm Phương.”

Khoe môi của cô gái đang ngửa đầu hiện lên nụ cười nhẹ, nhưng lúc nhìn anh thì lại khôi phục vẻ lạnh lùng như trước. “Nếu hôm nào anh đến nữa, tôi sẽ hát nhạc Mai Diễm Phương cho anh nghe, anh phải mời tôi đi ăn khuya.”

Anh lại ngẩn ra, nhìn cô chằm chằm. An Nguyễn bỗng lùi lại một bước, thân mình đeo cây đàn ghi-ta lắc lư như sắp té ngã. “Được rồi, tôi phải về đây, ký túc xá sắp đóng cửa rồi.”

Cô không hỏi anh, anh có đến nữa không, khi nào thì đến. Cô vẫn mang theo chút ngạo mạn, vẫn ghim trong lòng những lời nói suông sã của anh hôm trước.

Dưới ánh đèn, chỉ còn lại bóng dáng một người đàn ông. Bàn tay trong túi quần nắm bao thuốc nhưng không lấy ra, trên đời này có những thứ còn khiến người ta nghiện hơn cả thuốc lá, trước đây anh cảm thấy đó là thuốc phiện, bây giờ lại cảm thấy có lẽ là một người.

Dù sao, rất nhiều năm rồi anh chưa vào lại quán ăn khuya.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ngõ người xưa đến (7)

An Nguyễn lại chơi trò lạt mềm buộc chặt với Kinh Phục Châu, nhưng cuối cùng lãnh hậu quả là cô vì một thời gian sau đó, Kinh Phục Châu không đến, cô vẫn đứng trên quảng trường ca hát, có điều chưa từng hát nhạc Mai Diễm Phương.

Tuần này, mỗi ngày cô đều mặc một bộ quần áo khác nhau, không lặp lại. Cô trang điểm nhẹ nhàng, lúc hát hơi nhắm mắt lại, có thể nhìn thấy đường kẻ mắt dài và mảnh ấy. Mỗi buổi tối thu dọn đồ ra về, Hứa Tuấn đi bên cạnh cô. Giai đoạn thanh niên là lúc mỗi người đàn ông có chất giọng trong trẻo nhất, mang lại cảm giác trong veo khi chưa bị rượu và thuốc lá đầu độc. “An Nguyễn, mấy ngày nay em xinh hơn nhiều.”

An Nguyễn nheo mắt lại, nụ cười đọng trên môi nhưng chưa lan tới đáy mắt. “Cảm ơn anh.”

Cô luôn là thế, luôn giữ quan hệ không xa lạ nhưng cũng không thân thiết với tất cả mọi người. Rõ ràng bề ngoài trẻ trung nhưng lại luôn có vẻ mang nặng tâm sự. Hứa Tuấn đưa tay vỗ vai cô, cố gắng muốn trở nên thân thiết với cô hơn. “Nếu em có khó khăn gì thì có thể nói với mọi người, các thành viên trong ban nhạc đều là người một nhà.”

Người một nhà.

Cô không nhớ rõ vào lúc nào, có một ai đó cũng nói với cô như vậy. Anh nói chúng ta là người một nhà, sau này sẽ trở nên thân thiết hơn cả người một nhà. Lúc đó An Nguyễn còn nhỏ, nhỏ đến mức người ta nói gì cũng đều cho là thật, lời hứa hẹn ấy được cô giấu trong lòng mấy năm nay, nhưng bỗng sụp đổ trong một đêm.

Nhắm mắt lại, An Nguyễn cố thoát ra khỏi hồi ức, trước mặt là khuôn mặt tuần tú của Hứa Tuấn, cô biết mình không thể tiếp cận chàng trai lương thiện này. “Không có gì, có thể do gần đây trời trở lạnh, bị cảm mà thôi.”

Gần đây tinh thần cô có vẻ suy sụp, người tình ý chút đều nhận ra, nhưng cô lại lấy lý do sức khỏe ra làm lá chắn, Hứa Tuấn cũng không tiện nói gì thêm, chỉ căn dặn cô phải uống thuốc rồi đưa cô về ký túc xá. Bóng dáng mảnh mai ấy đứng trước cửa ký túc xá, vẫy tay chào tạm biệt anh.

Không biết tại sao, Hứa Tuấn cảm thấy có lẽ An Nguyễn không thuộc về lứa tuổi này. Sau gương mặt tươi như nụ hoa mới nở của cô ẩn chứa rất nhiều điều anh không nhìn thấu. Đó không phải là một bí mật đơn giản. Các cô gái trẻ ở lứa tuổi này ai chẳng có bí mật, nhưng của cô còn nặng nề, bí mật hơn cả bí mật, khiến cô không thờ nổi, đau khổ không nói nên lời.

Nhưng cô không chịu nói, anh lại không có tư cách hỏi.

Tiết trời lạnh dần, kỳ thi cuối kỳ cũng sắp đến, ban nhạc bắt đầu thương lượng xem hôm nào thì không biểu diễn nữa, chờ mùa xuân ấm áp đến mới quay lại. Đối với quyết định này, An Nguyễn không có quyền phản đối. Cô không thể ngờ Kinh Phục Châu lại không đến. Nói cho cùng thì cô vẫn còn trẻ con lắm, đâu không lại người đàn ông ấy.

Không biết cô đã đánh giá quá cao bản thân mình hay đã quá xem thường anh ta.

Hôm ấy là buổi biểu diễn cuối cùng của ban nhạc, quảng trường vẫn có đám nam thanh nữ tú vây quanh họ giết thời gian. Lúc vừa mở màn Hứa Tuấn đã thông báo hôm nay là buổi biểu diễn cuối cùng, khiến cho mọi người xuyt xoa vì liúy tiếc.

Phía sau đám người xôn xao ấy, một chiếc Maserati đậu bên ngoài, cửa xe hạ xuống, người đàn ông trong xe có khuôn mặt sắc sảo như điêu khắc mà thành. An Nguyễn liếc mắt một cái là đã nhìn thấy, điều này khiến cô suyt nữa là quên lời bài hát. Nhưng cũng chỉ trong một khoảnh khắc, lúc cô ngừng đầu lên thì chiếc xe ấy đã biến mất.

Giống như gặp ảo giác. Trái tim cô như bị tung lên lơ lửng rồi rơi xuống. Hứa Tuấn bên cạnh đưa mắt ra hiệu cho cô, lúc ấy cô mới hoàn hồn lại, cúi đầu tập trung vào cây đàn ghi-ta của mình, nén về kỳ vọng và thất vọng trong mắt xuống.

Bài hát cuối cùng kết thúc, An Nguyễn nhìn vào đám đông, tìm kiếm nhưng không thấy gì. Cô liếm môi, biết lần này mình đã thua rồi, tất cả đều đã đổ sông đổ biển, cô phải đặt cược lớn hơn nữa. Cô không dám nghĩ tiếp, cúi đầu sửa sang lại cây ghi-ta của mình. Cánh tay bỗng bị Hứa Tuấn đụng vào, sắc mặt anh có vẻ hơi lạ. “An Nguyễn, đó có phải là người hôm trước đến tìm em không?”

Cô cả kinh, lập tức ngừng đầu lên nhìn. Đám người dần tản đi hết, Kinh Phục Châu đứng trong bóng tối, điều thuốc được châm nhưng lại không hút, chỉ kẹp trên tay.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xám nhạt, giữa ngày thu se lạnh thế này, trông có vẻ cô tịch. Có lẽ cô vẫn luôn hiểu sai về anh. Người đàn ông này bình thường kiêu căng ngạo mạn nhưng trên phương diện tình cảm, anh lại rất thiếu kinh nghiệm và tự ti. Chẳng qua sự tự ti của anh ẩn giấu quá kỹ, nếu không nhìn vào mắt anh trong giây phút này, An Nguyễn cũng không thể phát hiện ra.

Họ đưa mắt nhìn nhau từ xa xa trong không khí tĩnh lặng, An Nguyễn thất thần trong giây lát bởi sự cô đơn của người đàn ông tự cao tự đại này. Sao anh ta lại cô đơn được chứ, anh ta có biết bao là phụ nữ, có biết bao tiền tài, có biết bao đàn em cam tâm tình nguyện đi theo anh ta. Nhưng thật sự anh ta cũng rất cô đơn, bởi vì anh ta chưa từng biết yêu.

Tay cầm micro, mới đầu là tiếng sột soạt vì gió thổi vào, sau đó là một giọng nữ khàn khàn vang lên giữa quảng trường rộng lớn. “Tôi đã hứa với một người, nếu người đó đến nghe tôi hát thì tôi sẽ hát cho người đó nghe nhạc Mai Diễm Phương mà tôi thích nhất.”

Những người vốn đã đi xa nghe thế thì quay đầu lại, mấy người trong ban nhạc đều có vẻ ngạc nhiên, nhìn về phía An Nguyễn. Nhưng ánh mắt của cô chỉ nhìn chăm chú vào bóng tối, đóm lửa trên điều thuốc bùng lên, thành chấm đo đỏ.

“Xin lỗi, tôi không có nhạc đệm, chỉ có thể hát mộc.” An Nguyễn không biết cảm giác mềm mại trong lòng lúc ấy đến từ đâu. Là đến từ sự cô đơn không được anh giấu kỹ nên bị cô phát hiện hay đến từ sự đồng cảm một cách điên rồ của cô đối với anh. Cô không hát tiếng Quảng nữa mà hát ca khúc Nữ nhân hoa người người đều biết. Đã quá nửa đêm, đóa hoa có độc có gai này vẫn không ai đến hái.

“Em có một đóa hoa, mọc trong trái tim em, nụ hoa e ấp chờ ngày hé nở. Sớm sớm lại chiều chiều, em một lòng mong đợi, người có lòng bước vào giấc mộng...”

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác màu trắng, lúc ca hát cơ thể hơi lắc lư, cái bóng của cô trở nên mờ lung hơn. Kinh Phục Châu ngậm điều thuốc vào miệng, sau đó hít vào phổi làn hơi cay nồng, bóng cô cũng đong đưa đi vào trái tim anh. Cô rất trẻ, còn rất nhiều ngày tháng tươi đẹp, mấy hôm nay anh vẫn luôn nghĩ rốt cuộc có nên bước vào tuổi thanh xuân của cô hay không.

Tuổi thanh xuân của các cô gái bình thường khác sẽ thế nào? Là yêu đương hay thăm men, là ngọt ngào và chua xót, là sai lầm hôm qua nháy mắt đã bị nụ cười căng tràn sức sống tha thứ và lãng quên. Nhưng anh thì khác, cuộc sống của anh luôn giống như đi trên miếng băng mỏng, anh là người của thế giới khác, trước khi được sinh ra, ông trời đã chọn cho anh một con đường đầy chông gai, nếu anh không ra sức chạy về phía trước thì sẽ gặp phải vách đá.

Cô và anh là người của hai thế giới khác nhau. Anh không muốn làm vấy bẩn sự sạch sẽ của một thế giới khác, cũng không trông mong ai đó đến cứu rỗi mình. An Nguyễn rất thông minh, mấy chiêu khiêu khích nhỏ nhỏ đó luôn có thể dễ dàng kích thích trái tim anh. Nhưng cô cũng rất ngu xuẩn, đến trêu chọc một người không nên dây vào.

Nếu anh đi về phía cô, chứng tỏ từ nay, ông trùm Kinh Phục Châu sẽ có điểm yếu, không còn là gã người thép kiên cố như trước nữa. Nhưng anh lại hợm hĩnh tự lừa mình dối người, nói chỉ một cô nhóc mà thôi, sao có thể trở thành điểm yếu của mình chứ?

Anh không yêu cô, ít nhất là bây giờ vẫn chưa yêu.

Giữa ranh giới khẳng định và phủ định ấy, Kinh Phục Châu đã đến quảng trường. Thời khắc đứng bên ngoài đám đông, anh hiểu rằng thật ra trong lòng mình đã sớm có sự lựa chọn. Sự lựa chọn này chưa hẳn đã là vì yêu, nhưng biết đâu tương lai sẽ biến thành tình yêu. Đối với một người đàn ông sống trong gió tanh mưa máu như anh, điều này là chuyện không hay ho gì, ngay từ đầu anh đã biết.

Nhưng dù biết, anh vẫn đến đây.

Chương 12: Ngõ người xưa đến (7)

Đương nhiên An Nguyễn sẽ không biết được những suy nghĩ kín đáo này của anh. Mắt cô nhìn vào mắt anh, giống như đang nhìn xuyên qua làn nước thu vậy. Ca từ bài hát tràn ngập sự ám chỉ, cô hát: “Em có một đóa hoa, hương hoa thơm ngào ngạt, ai là người thật lòng đến tìm hoa. Hoa nở không lâu í a, nên hái thì hãy hái, cô gái như hoa, hoa như mộng...”

Hoa nở không lâu, nên hái thì hãy hái.

Anh từ trong bóng tối bước ra, ánh trắng lò mờ chảy trên vai anh, khiến anh cảm thấy giờ phút này mình cũng sạch sẽ như những người khác. Ánh mắt của Hứa Tuấn cũng nhìn anh, mang theo vẻ dò xét cùng sự đề phòng thấy rõ. Thù hận giữa những người đàn ông có rất nhiều lý do, mà bây giờ, chỉ có một lý do duy nhất, đó chính là An Nguyễn.

Môi khẽ cong lên, Kinh Phục Châu chậm rãi bước tới trước mặt An Nguyễn. Cô nhìn sâu vào mắt anh, hát câu cuối cùng, giọng khàn khàn: “Duyên nợ không dùng lại, như gió xuân đến rồi đi. Cô gái như hoa, hoa như mộng...”

Khoảnh khắc ấy, ánh mắt cô như nhìn vào linh hồn anh, thấu rõ nó. Bài hát kết thúc, người cũng tản đi gần hết, An Nguyễn nở nụ cười hiếm hoi với anh, như trẻ con. “Tôi đã hát cho anh nghe ca khúc của Mai Diễm Phương, có phải anh nên mời tôi đi ăn khuya không?”

Kinh Phục Châu gật đầu, quay sang nhìn các bạn của cô. “Cùng đi chứ?”

Cả đám bạn đều đồng loạt xua tay. Kinh Phục Châu cũng chỉ hỏi cho lịch sự vậy thôi, anh quay đầu nhìn An Nguyễn. “Vậy chúng ta đi, ăn xong tôi đưa em về trường.”

An Nguyễn đeo cây đàn ghi-ta công kênh, đi theo sau Kinh Phục Châu, bước về phía chiếc Maserati màu đen kia. A Dương đã hạ cửa xe xuống từ lâu, lúc nhìn thấy cô thì nhoen miệng cười như rất thân quen: “Cô An, lại gặp nhau rồi.”

Cô cũng nhoen miệng cười đáp lời anh ta. Có điều gương mặt ấy quá trẻ, lại không trang điểm, lúc trên ghẹo người khác lại giống như một con nhóc còn hôi sữa mà già vờ già dặn. “Ừ, thật là khéo.”

Họ xuống xe ở quán ăn đêm gần nhất. A Dương đi theo nhìn lướt qua một vòng, sau đó sang ngồi ở bàn khác, không quấy rầy họ. An Nguyễn cảm thấy cách họ ứng xử với nhau hôm nay thật thú vị. Lúc chờ đồ nướng, cô chống cằm nhìn Kinh Phục Châu. “Đó là trợ lý của anh à?”

Kinh Phục Châu dựa vào lưng ghế, tiện thể gật đầu. “Xem như là vậy.”

“Chắc theo anh nhiều năm rồi nhì.” Mắt An Nguyễn nhìn sang phía A Dương. Cô biết người này, biết từ rất lâu rồi. Rõ ràng Kinh Phục Châu không muốn nói nhiều với cô, đúng lúc thức ăn được đưa lên, anh tự nhiên lãng đề tài khác. “Cứ ăn thoải mái đi, trông em rất gầy.”

Câu này nói rất thân mật. Giữa hai người họ không nên có sự thân mật này. An Nguyễn không nói gì, đưa tay lấy một xiên thịt đưa cho anh. Đầu của cây xiên bằng sắt nhọn hoắt, tuy dính dầu mỡ nhưng vẫn sáng bén. Kinh Phục Châu mỉm cười, giọng như đang trách móc con nít nhà mình. “Lúc đưa đồ cho người khác, đừng chia đầu nhọn vào người ta, không lịch sự.”

“Giọng điệu này của anh rất giống với dương của tôi.” An Nguyễn há mồm cắn một miếng thịt, miệng đầy mỡ, khuôn mặt lạnh lùng này giờ cuối cùng cũng trở nên ôn hòa bởi hơi lửa ấm.

“Tôi còn tưởng em sẽ nói tôi giống ba em.” Ánh mắt Kinh Phục Châu rơi vào môi cô. Nó bóng mềm, làm người ta muốn cắn một cái.

An Nguyễn cảm nhận được ánh mắt anh, rút một miếng khăn giấy ra lau miệng, vẻ mặt dừng dừng. “Tôi không có ba.”

“Hả?” Anh giả vờ nhạc nhiên như rằng, quả là một diễn viên xuất sắc.

Anh biết cô không cha không mẹ, cô biết anh biết điều đó. Liếm môi, An Nguyễn phối hợp với anh. “Chẳng những không cha mà còn không mẹ, lúc tôi lên mười họ đều qua đời, cô dưỡng tôi nuôi tôi lớn.” Cô nói, cảm thấy thịt dê xiên của cửa tiệm này rất ngon nên lại lấy thêm cho anh một xiên, vẫn chia đầu sắc nhọn về phía anh. Cảm nhận được ánh mắt anh, An Nguyễn nhớ đến bài học của anh mấy phút trước nên xoay tay lại, chia đầu nhọn về phía mình. “Anh không được trách tôi không có gia giáo, bởi vì tôi không có cha mẹ.”

Lúc nói câu này, giọng của cô rất thần nhiên, có lẽ vì thời gian trôi qua quá lâu nên không còn thấy đau lòng nữa. Kinh Phục Châu đưa tay nhận lấy. Thịt dê trong miệng rất mềm, thịt tươi ngon. Thật ra rất nhiều năm rồi anh không ăn lại món nướng, những cửa tiệm vỉa hè thế này thì càng không đến. Nhưng anh biết các cô gái mười tám mười chín tuổi rất thích những nói thể này, anh bằng lòng chiều cô. Môi khẽ cong lên, Kinh Phục Châu hỏi: “Cô dưỡng có tốt với em không?”

“Không biết nữa, lên cấp hai là tôi bắt đầu ở lại trường.” An Nguyễn ngửa đầu uống một hơi nước ép trái cây, vẫn dửng dưng về thờ của đứng dung đó, nhưng trong mắt cô đã có vẻ hơi bức bối. Kinh Phục Châu biết nhất định quá khứ của cô có những điều không tốt đẹp nên gạt đầu, lảng sang chuyện khác. “Có muốn uống bia không?”

“Không.” An Nguyễn khẽ mỉm cười, lúc nhìn anh, ánh mắt trở nên ám muội. “Tôi không dám uống rượu bia trước mặt anh, lỡ như say thì rất nguy hiểm.”

Anh nheo mắt lại, muốn hỏi nguy hiểm cái gì nhưng lại cảm thấy nói thế thì tẻ nhạt quá. Đang nghĩ xem nên trả lời cô thế nào thì cô đã đẩy ly nước ép mình đã uống về phía anh. “Uống nước ép đi, tốt cho sức khỏe.”

Kinh Phục Châu cúi đầu, trên chiếc ly sứ trắng có vết son môi nhạt. Anh cứ tưởng hôm nay cô không trang điểm, thì ra có thoa son. An Nguyễn đang hăng hái cắn miếng thịt trên que xiên, dường như hoàn toàn không biết cái ly đó mang theo dấu vết của mình nhưng anh biết, cô lại bắt đầu cảm dỗ anh.

“An Nguyễn, tôi có một công việc, không biết em có muốn làm hay không. Thù lao rất khá.” Anh đưa tay vuốt cái ly sứ trắng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng đang nhìn cô, khí thế mạnh mẽ khiến người ta không thể làm lơ. An Nguyễn nhai thịt trong miệng, đôi mắt màu nâu đảo qua đảo lại rồi nhìn anh, không hề e ngại. “Anh Kinh, nếu anh lại nói những câu đại loại như lần trước thì rất có thể tôi sẽ đánh ngã anh thêm lần nữa ngay trước mặt trợ lý của anh.”

Đến lúc này, chiêu lật mềm buộc chặt của cô đã đến giới hạn cuối cùng, bây giờ anh có nói gì thì cô đều sẽ nhận lời. Đây là cơ hội cô tồn công tồn sức trừ tính suốt ba tháng trời, không thể bỏ lỡ.

“Thật ra cũng không có công việc gì cụ thể, chỉ là những lúc tôi cần, em sẽ cùng tôi tham dự một vài bữa tiệc.” Tay của Kinh Phục Châu còn đặt trên chiếc ly, nước ép vốn bỏ đá giờ dần hết lạnh. An Nguyễn nghiêng đầu nhìn anh, một lúc sau hỏi: “Có bao gồm lên giường của anh không?”

“...Tạm thời thì không.”

“Thù lao thế nào?”

“Tùy em.”

Cô lẳng lặng nhìn anh, anh cũng lẳng lặng nhìn cô. Rõ ràng biết mục đích cuối cùng là kéo cô lên giường nhưng An Nguyễn vẫn giả vờ “à” một tiếng như đột nhiên hiểu ra, sau đó cười nói: “Mấy cô gái trong Cổ Lâu đều không dùng được đúng không?”

Đến lúc này mà cô còn không quên móc mồm anh. Kinh Phục Châu bật cười, liếm đôi môi khô, có chút không kiên nhẫn. “Nếu em không đồng ý thì thôi vậy.”

“Đồng ý chứ.” An Nguyễn cười, trong mắt có thứ gì đó anh không hiểu nổi. “Anh Kinh, thật ra tôi rất cần tiền.”

Vừa khéo, anh có rất nhiều tiền, nhiều đến mức tiêu không hết. Kinh Phục Châu nín thở, cái ly có dính dấu son môi của cô bị anh bung lên đưa vào miệng mình, vết son nhạt và môi anh tiếp xúc với nhau, vừa khớp như trời se duyên.

Có người tự nguyện mắc câu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Sắc, Giới (1)

Hôm họ đi ăn với nhau là đầu tháng mười một. Suốt nửa tháng sau đó, An Nguyễn không gặp lại Kinh Phục Châu. Để tiện liên lạc, anh hỏi số điện thoại của cô, nhưng lại không chịu cho cô số của mình mà chỉ để lại số của A Dương.

Hồi tưởng lại hôm đó, An Nguyễn nhớ nhất là hình ảnh Kinh Phục Châu đứng trước cửa trường dùng di động lưu lại số của mình. Cô phải công nhận anh là người đàn ông rất tuần tú. Lúc cuối đầu đèn đường ngoài cửa trường chiếu lên mái tóc anh, có thứ gì đó, cô không nhìn rõ nhưng dường như không lâu sau đó là có thể chạm vào được.

Cô hoàn toàn không biết, điều Kinh Phục Châu nhớ nhất là cảnh cô đứng giữa quảng trường ca hát. Rất lâu sau đó, trong lòng anh vẫn cất chứa một tâm sự, anh muốn hỏi cô lúc hát ca khúc Nữ nhân hoa ấy, rốt cuộc có mấy phần là thật, mấy phần là giả. Làm sao cô đoán chắc được là anh sẽ đến đó mà mặc chiếc áo gió màu trắng mà anh thích, hát bài hát anh quen thuộc.

Cô nhớ về anh, là sự cô đơn quanh quẩn khi đứng trong bóng tối, là mái tóc nhìn không rõ màu sắc ban đầu vì đèn đường chiếu vào. Anh nhớ về cô, là đôi mắt sáng long lanh trên quảng trường, là vết son môi nhạt đến mức gần như không nhìn thấy trên miệng ly.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong những ngày không có việc làm, An Nguyễn bắt đầu dồn hết tâm trí vào việc học. Đầu tiên, cô luôn dậy sớm đến chiếm chỗ trong thư viện. Hứa Tuấn cùng ngành với cô, hai người thường tiếp xúc. Đọc sách với nhau nhiều lần, họ hình thành một thói quen, ai đến trước thì

giành chỗ cho người kia.

Trong nửa tháng đó, An Nguyễn bổ sung lại những kiến thức bị hổng lúc mới khai giảng. Hứa Tuấn là người kiên nhẫn, có điều thành tích học tập lại không ra gì, nếu không đã chẳng thi vào trường này. Lúc hai người sống vai nhau ngồi học toán cao cấp, thấy cô thành thạo khai triển các công thức trên giấy, anh có vẻ ngạc nhiên. “An Nguyễn, em làm được mấy đề này sao?”

“Chẳng phải hồi cấp 3 đã học rồi ư?” Cô quay đầu nhìn anh, ánh mắt rất trong trẻo, là vẻ trong trẻo chưa bao giờ có khi đối mặt với Kinh Phục Châu. Hứa Tuấn đưa tay chống cằm, mỉm cười với vẻ tò mò. “An Nguyễn, sao em lại đến Lăng Xuyên?”

Sao em lại đến Lăng Xuyên? Đây là một thành phố nhỏ nằm ở biên giới phía nam Trung Quốc, không thể phát triển tương lai. Rất nhiều trẻ em ở đây khi lớn lên đều muốn rời khỏi nơi này, còn cô lại từ Quảng Châu phồn hoa sôi động chạy đến đây. Trước khi đi, cô của An Nguyễn cũng nói thế, bảo cô không hiểu chuyện, lại hoàn toàn không biết nỗi khổ trong lòng cô.

Bất chợt Hứa Tuấn, An Nguyễn cũng đưa tay chống cằm. “Em lại thích những nơi như thế này, nhịp sống chậm, áp lực nhỏ.”

“Anh quen lớp trưởng của em nên đã nhìn thấy điểm của em lúc thi đại học, thành tích của em nằm trong top 10 của Quảng Châu, anh không hiểu được với thành tích như vậy, sao em lại vào cái trường hạng ba này.” Hứa Tuấn ra vẻ sầu sã, nằm xoài lên bàn, ánh mắt trong trẻo nhìn cô với vẻ rầu rĩ. “An Nguyễn, em có bí mật không thể nói ra, đúng không?”

Ánh mắt của chàng trai rất trong trẻo, trên người là bộ đồ jean màu xám trắng, tóc vàng rực. An Nguyễn nhìn chăm chăm vào anh, cong môi lên, khẽ gật đầu. “Đúng vậy, em có một bí mật, có điều nói cho anh biết cũng chẳng sao.”

Hứa Tuấn tròn tròn mắt, ngồi thẳng dậy, nhìn cô. Xung quanh là các bạn đang học bài, lúc nói chuyện hai người ép giọng rất nhỏ nhưng vẫn có người ném cho họ những ánh mắt khó chịu. An Nguyễn không nói nữa, cầm lấy bút viết lên quyển sách của mình một dòng chữ, đẩy đến trước mặt cho anh xem

Em thích người đàn ông đến nghe em hát nhạc Mai Diễm Phương.

Hôm nay trời âm u, đèn trong thư viện sáng trưng, nếu nhìn chăm chú một lúc sẽ cảm thấy hoa mắt. Hứa Tuấn nhìn dòng chữ trên sách, cụm từ rất đơn giản thế mà hình như anh không hiểu được. Anh chớp mắt, ngơ ngác nhìn cô. “Cái người từng đến hai lần ấy hả?”

An Nguyễn gật đầu, nheo mắt lại, dường như đang cười.

Cô dùng bí mật ấy để kéo khoảng cách khó khăn lắm mới rút ngắn được giữa mình và Hứa Tuấn ra xa hơn. Thật ra Hứa Tuấn rất muốn hỏi, em thích anh ta ở điểm nào? Nhưng nghĩ lại thì thấy người ta đi xe Maserati, có khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, lúc nói chuyện giọng rất trầm, rất dễ nghe. Người đó... có rất nhiều điểm đáng để An Nguyễn yêu thích.

Mất nhìn vào quyển sách bài tập của mình, giọng Hứa Tuấn rất trầm, không nghe rõ là đang chứa cảm xúc gì. “Anh ta là một người rất tốt nhì?”

An Nguyễn ngẩn ra, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh. Đầu bút vạch một đường nguyệt ngoác trên giấy, An Nguyễn nghe thấy tiếng cười gượng gạo của mình. “Vâng, có lẽ thế.”

Không ngờ có một ngày chính miệng cô lại đồng ý với người khác rằng Kinh Phục Châu là người tốt. Nếu những người biết nội tình nghe thấy, e là sẽ cười đến sái cả hàm mắt.

Trong điện thoại cô có lưu số của A Dương, mỗi đêm trước khi đi ngủ cô đều lặng lẽ nhìn dãy số ấy một chặp, hi vọng nó sẽ gọi đến, lại hi vọng nó không gọi đến. Có lẽ cuộc nói chuyện với Hứa Tuấn hôm nay đã gọi lại một số hồi ức của An Nguyễn, tối hôm ấy cô nằm mơ, trong mơ cô trở về với Quảng Châu mà mình đã sinh sống rất nhiều năm.

Năm mười tuổi An Nguyễn mất đi sự chăm sóc của ba mẹ, được cô nhận về nuôi, bắt đầu sống kiếp ăn nhờ ở đậu. Từ đó, cô đã biết làm thế nào để nói những lời ngon ngọt làm người lớn vui lòng, làm thế nào tỏ ra ngoan ngoãn trước mặt các anh chị để họ thích mình. Ăn nhờ ở đậu là một chuyện vô cùng đau khổ, luôn nơm nớp lo sợ lỡ không tốt chỗ nào thì sẽ mất đi chỗ dựa để sinh tồn.

Cảnh trong mơ là tòa nhà chung cư, cô ngồi trên băng ghế dài bên dưới tòa nhà để đợi dương đi làm về. Từ xa xa, có một anh lớn hơn vẫy tay với cô, gọi cô “Nguyễn nguyên”. Năm ấy cô mười lăm tuổi, vẻ yếu đuối của thiếu nữ và sự thuần khiết của bé gái đều tập trung trên người cô. Đôi mắt trong veo còn chưa dài và hẹp như bây giờ, bởi vì khi ấy cô còn chưa biết cách che giấu một vài thứ.

Cuộc sống khi ấy tuy vất vả nhưng không phải gánh một bí mật đau đớn nặng nề, càng không có sự thù hận khiến người ta khổ sở mà không thể nói ra.

Anh ấy nhìn có vẻ rất trong sáng, hơi giống với Hứa Tuấn bây giờ, sẽ đứng ngoài cổng trường chờ cô tan học, sẽ nắm tay dắt cô đi mua kem. Cô bé An Nguyễn lúc mười lăm tuổi luôn mong đợi anh ấy đến, mãi đến năm mười bảy tuổi cô mới hiểu thì ra tình cảm mong lung ấy chính là yêu thích.

Tết thanh minh năm mười bảy tuổi, cô cãi nhau với cô ruột, chạy đến nghĩa trang khóc. Anh ấy tìm đến đó, nói: An Nguyễn, anh chính là người nhà của em, sau này chúng ta sẽ trở nên thân thiết hơn cả người một nhà.

Không nói “anh thích em”, không nói “chúng ta đến với nhau đi”, anh chỉ nói chúng ta sẽ trở nên thân thiết hơn cả người một nhà là đã có thể lấp đầy nỗi trống vắng trong lòng An Nguyễn. Lúc ấy cô cảm thấy, có lẽ cả đời này mình cũng sẽ không nghe được lời bày tỏ nào cảm động hơn thế. Mỗi câu mỗi chữ đều rất chân thành.

Cõi mộng luôn cho người ta vô vàn hi vọng, cô nhìn thấy trên đường phố Quảng Châu, lần đầu tiên ánh quang minh chính đại nắm tay cô dạo bước. Anh mặc chiếc áo khoác màu trắng ngà rất bình thường, giọng nói cũng giống như mọi lần, người này không biết nói những câu ngon ngọt, khuyết điểm và cũng là ưu điểm duy nhất của anh có lẽ chính là rất chân thành. Anh nói, Nguyễn Nguyễn, anh cưới em nhé?

Xung quanh là biển người, không biết lúc đó là mùa nào mà rất nóng. An Nguyễn rất muốn gật đầu đồng ý nhưng lại sợ gật đầu thì nước mắt sẽ chảy xuống, như thế sẽ ảnh hưởng đến lòng tự tôn vốn ít ỏi của cô, điều này là không thể. Tay vẫn vịn vào áo, cô hé môi, câu “được thôi” còn chưa kịp thốt ra thì bên tai đã vang lên tiếng chuông quen thuộc.

Những ngón tay đang bấu lấy góc chăn bông siết chặt, An Nguyễn mở mắt ra trong ánh nắng ban mai. Người bạn giường bên cạnh còn chưa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng nói với cô: “Tắt tiếng chuông đi An Nguyễn... Ồn chết được...”

Giấc mộng vỡ tan, trên đầu là trần nhà ký túc xá màu trắng tuyết. An Nguyễn đưa tay cầm điện thoại lên, nhìn số hiển thị trên màn hình, tâm hồn đang suy nghĩ vẫn vơ từ từ quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Không Dao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Sắc, Giới (1)

Giấc mộng vỡ tan, trên đầu là trần nhà ký túc xá màu trắng tuyết. An Nguyễn đưa tay cầm điện thoại lên, nhìn số hiển thị trên màn hình, tâm hồn đang suy nghĩ vẫn vơ từ từ quay trở lại.

Hắng giọng một cái, cô nhấn phím nghe. Đầu bên kia nói “Alo”, cô ý thức được đây là giọng của Kinh Phục Châu chứ phải của A Dương, thế là đôi mắt vốn đang tỉnh táo bỗng sụp xuống, rất ư ể oải, giọng khàn khàn trả lời: “Hà?”

Giọng rất khê, âm cuối kéo dài. Trong giọng nói của người bên kia có vẻ tươi cười, An Nguyễn đoán chắc chắn anh ta đã giờ tay nhìn đồng hồ của mình, sau đó nói với cô. “Tám giờ mà còn chưa dậy à?”

“Ừ...” Cô vẫn giữ chất giọng mềm mại đó, nhưng ánh mắt lại rất tỉnh táo. Kinh Phục Châu tăng hắng một tiếng, dường như muốn che giấu tiếng cười của mình. “Mau dậy đi, tôi đang ở dưới lầu, hôm nay em có việc làm”

Mắt từ từ nheo lại, lúc này An Nguyễn giống như một con báo cái xinh đẹp đang chờ đợi con mồi sa bẫy. Im lặng một lát, cô ra sức hắng giọng, ngồi bật dậy. Một loạt âm thanh cô hát chần ra, va vào cây thang đều thông qua micro truyền vào tai Kinh Phục Châu. Vốn đã định cúp máy, nhưng không biết mà xui quẻ khiến thế nào mà anh cứ cầm điện thoại như vậy, nghe tiếng động từ bên kia.

An Nguyễn chưa từng để mắt mộc đi gặp Kinh Phục Châu. Rất nhiều lúc Kinh Phục Châu tưởng rằng cô không trang điểm mà không biết thật ra cô đã dùng bao nhiêu phấn để che giấu quảng thâm trên mặt mình. Từ cửa sổ ký túc xá nhìn xuống, chiếc Maserati màu đen rất bắt mắt, may mà sáng thứ bảy nên trong trường không có nhiều người. An Nguyễn nghiêng răng, tức tốc chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, rồi tăng tốc trang điểm cho mình.

Kinh Phục Châu không thích kiểu con gái nhìn quá mộc mạc, nhưng nói không chừng anh ta sẽ thích người con gái vì anh ta mà không kịp trang điểm. An Nguyễn đeo ba lô, cầm lấy áo gió vội vội vàng vàng chạy xuống lầu, trong lòng hơi thấp thỏm, cô cảm thấy mình giống như một con bạc đánh không biết mệt mỏi.

Ánh mặt trời buổi sáng rất trong trẻo, Kinh Phục Châu nhìn thấy tóc cô hơi rối và môi cô hơi tái. Anh hơi ngần ra, cảm giác đầu tiên là khí sắc của cô không được tốt lắm, sự quan tâm trước nay chưa từng có cứ thế thốt ra một cách rất tự nhiên. “Không khỏe à?”

An Nguyễn vừa chạy tới trước mặt anh, sau khi nghe thấy câu này thì vô thức lắc đầu, thấy trên mặt anh có vẻ nghi ngờ thì cô cười rạn rở, đưa tay vào trong ba lô lấy ra một cây son.

“Làm phiền một chút, anh khom người xuống đi.” An Nguyễn đưa tay vớt cổ Kinh Phục Châu xuống, tuy rất ngạc nhiên nhưng anh vẫn ngoan ngoãn cúi đầu. Bốn mắt nhìn nhau, An Nguyễn nhìn thấy cái bóng nho nhỏ của mình trong mắt anh, và cả sự nghi hoặc đầy khó hiểu nữa. Mở thỏi son ra, cô dùng mắt anh làm gương, tỉ mỉ thoa son lên môi, lúc mím môi cô nhìn thấy mắt anh lóe lên, cũng cảm nhận được bàn tay đang đặt lên eo mình của anh.

An Nguyễn lùi ra sau một bước, để anh nhìn rõ mình, cũng để tay anh rời khỏi người mình. Mắt cô cong cong, nụ cười giả tạo nở trên mặt, nhẹ nhàng hỏi anh: “Đẹp không?”

“Sao không nhìn vào cửa xe hoặc kính chiếu hậu?” Kinh Phục Châu sờ lên gáy mình, dường như còn lưu lại cảm xúc khi bàn tay cô vịn vào, vừa ấm vừa lạnh, như có thứ gì đó cào cào vào trái tim mình. An Nguyễn ngẩn người, làm ra vẻ bưng bít, nhưng không có vẻ gì là thật. “Ồ, tôi quên mất.”

Sự không chân thành ấy giống như một sự khiêu khích: Tôi thích dùng mắt anh làm gương soi đáy, anh làm gì được nào?

Đúng vậy, anh làm gì được chứ? Tay cô vừa vươn ra, anh đã bắt giắc khom người xuống rồi.

Ngồi trên xe, khoảng cách giữa An Nguyễn và Kinh Phục Châu chỉ có một nắm tay. Cũng không biết ai là người đã cố ý ngồi sát vào người kia. A Dương lên tiếng chào hỏi An Nguyễn, gã đã nhìn rõ mồn một hình ảnh lúc này, bây giờ mà nói cô gái này không muốn quyền rũ Kinh Phục Châu, e là không ai tin.

Tiếng của A Dương khiến hai người hoàn hồn, thoát ra khỏi bầu không khí lúc này, chút ám muội tan biến không còn gì. Lúc này An Nguyễn mới nhớ mà hỏi anh. “Cần tôi theo anh tham gia bữa tiệc thế nào?”

“Cứ đi trang điểm, thay quần áo, sau đó theo tôi là được.” Câu trả lời của Kinh Phục Châu rất đơn giản, cũng rất mập mờ. An Nguyễn thức thời không hỏi gì thêm, nhưng suốt đường đi cô không ngừng âm thầm suy đoán đây là bữa tiệc thế nào.

Trong một thời gian ngắn như vậy, chắc chắn Kinh Phục Châu sẽ không tin tưởng cô đến mức dẫn cô đến nơi giao dịch hàng hóa. Hít sâu một hơi nén tâm lý bất an xuống, An Nguyễn lại nhớ đến giấc mơ lúc rạng sáng. Phong cảnh bên ngoài lướt qua trước mắt cô. Nơi này không phải là Quảng Châu, nơi này là Lăng Xuyên.

Cho nên cô không còn là cô thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, không được chìm đắm trong giấc mộng không có thực ấy.

Kinh Phục Châu dẫn cô đến một phòng trang điểm rất riêng tư, người nơi đó trông rất quen thuộc với Kinh Phục Châu. Lúc nhìn thấy An Nguyễn bước theo sau Kinh Phục Châu, người đàn ông dẫn đầu hơi ngần ra, sau đó lịch sự dẫn An Nguyễn vào. Về mặt rất kín đáo ấy khiến An Nguyễn hiểu rằng hoặc là Kinh Phục Châu chưa từng đưa phụ nữ đến đây, hoặc là anh chỉ luôn dẫn một người phụ nữ đến, cho nên khi người khác nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ thì không thể che giấu được vẻ ngạc nhiên của mình.

Thợ trang điểm rất chuyên nghiệp, hơn nữa còn chuyên trang điểm theo style thanh lịch, không giống với những người trong Mộng Tử, cứ trang điểm cho ra vẻ quyền rũ lẳng lơ. An Nguyễn nhìn trong gương, thấy mình từ từ thay đổi, cũng không khác quá nhiều so với trước, có điều phối hợp kiểu trang điểm và quần áo với nhau, cô gần như sắp không nhận ra mình.

Thì ra cuộc sống của Kinh Phục Châu là thế này, như thế... giống như một người bình thường.

Đây không phải là bộ váy hở hang rẻ tiền trong Mộng Tử mà là lễ phục do thương hiệu nổi tiếng thế giới thiết kế. Nhân hiệu này viết bằng tiếng Anh, cô nhớ từng nhìn thấy trên tivi, thời cấp ba cũng đã nhiều lần đạp xe ngang qua cửa hàng của thương hiệu ấy, có điều cô chưa từng bước vào, thậm chí cô còn không đủ tư cách để nhìn vào bên trong. Thứ gì nên sở hữu, thứ gì không nên mơ ước, trước giờ cô ý thức rất rõ.

Thay đôi giày cao gót, An Nguyễn xuống đại sảnh đợi Kinh Phục Châu theo chỉ dẫn của thợ trang điểm. Trang phục của đàn ông luôn đơn giản hơn phụ nữ, cho nên khi xách váy xuống lầu thì Kinh Phục Châu đã đứng dưới sảnh. A Dương đứng bên cạnh anh, đang cười hi hi nói gì đó với anh. An Nguyễn đi xuống cầu thang, nghe thấy giọng nói thờ ơ của Kinh Phục Châu. “Mất công lần nào cũng bắt cậu tiếp rượu rồi không lái được xe.”

An Nguyễn thấy lòng nặng trĩu, chân không kiểm soát được nên gót giày va vào cầu thang tạo thành một tiếng vang rất lớn.

Kinh Phục Châu đã thay một bộ vest nhung màu xanh đậm, trông có vẻ rất cùng tông với bộ váy của cô. Nghe thấy tiếng động, Kinh Phục Châu từ từ ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy cô thì hơi há hốc mồm. “Rất đẹp.”

Cô nên trả lời sao đây? Giờ phút này An Nguyễn hơi lúng túng. Chẳng phải anh đang thỉnh cầu cô làm bạn nhảy của anh, chẳng qua anh ta chỉ không muốn đàn em của mình đi tiếp rượu. Cô cũng không biết sao mình lại có thể đoán được ý của anh chỉ qua vài từ ngắn ngủi phiến diện đó. Khẽ mỉm môi, An Nguyễn ưỡn thẳng sống lưng, đôi mắt vốn đang chứa sự âm áp dần dần trở nên lạnh lẽo, dù rằng cô không biết mình có tư cách gì để duy trì sự kiêu ngạo của mình.

An Nguyễn bước từng bước vững vàng đi đến trước mặt Kinh Phục Châu. Anh nhìn rõ gương mặt đã được trang điểm kỹ lưỡng của cô. Cô không hề né tránh ánh mắt anh, khẽ nghiêng đầu qua, cũng không e ngại A Dương và thợ trang điểm đều đang ở đây, cất tiếng nói: “Anh Kinh, phải chăng chúng ta nên thỏa thuận nội dung công việc và thù lao trước khi xuất phát?”

Kinh Phục Châu nheo mắt lại, có lẽ anh cũng trang điểm sơ qua nên gương mặt càng thêm góc cạnh, lúc nheo mắt thế này liền mang theo vẻ uy nghi sắc sảo. Ngay trước khi An Nguyễn sắp đầu hàng, anh gạt đầu, đồng ý với cô: “Đúng là nên thỏa thuận trước.”

Nói xong anh cúi đầu nhìn cô, muốn nhìn thấu những điều mờ ám cô vẫn cố giấu lâu nay, nhưng ánh mắt cô quá bình tĩnh, anh không nhìn thấu được, đành phải cười cười. “Lúc trước đã nói thù lao do em quyết định. Em cảm thấy một ly rượu của em có giá bao nhiêu?”

An Nguyễn nhìn thấy vẻ mỉa mai trong mắt A Dương. Gã vẫn cảm thấy An Nguyễn và những cô gái tham tiền kia không có gì khác nhau. Cô cũng bắt chước bộ dáng của Kinh Phục Châu, cười cười, đáp trả anh không chút e ngại. “Chấn rượu cho Kinh Phục Châu, đáng giá bao nhiêu?”

Mặt A Dương khẽ biến sắc, cảm thấy cô nói năng như thế là không lễ độ, xem Kinh Phục Châu như những cô gái kia, dùng tiền để định giá. Ấy vậy mà Kinh Phục Châu ở bên cạnh lại chỉ bật cười, nhìn An Nguyễn với vẻ bất đắc dĩ, sau đó xoay người kéo cô ra bên ngoài. “Em ấy à, miệng lưỡi luôn sắc bén như vậy, coi chừng không gả được cho ai.”

Giọng điệu rất tự nhiên và thân mật.

Lời vừa nói xong, đúng lúc A Dương đang giúp Kinh Phục Châu mở cửa xe ra. An Nguyễn giành ngôi vào trong xe trước, nói cảm ơn với A Dương. Không hiểu sao trong câu cảm ơn ấy mang theo vẻ khiêu khích, giống như đang muốn nói: Thành thật một chút, rất có thể tôi sẽ là bà chủ tương lai của anh đó.

Chương 15: Sắc, Giới (2)

Kinh Phục Châu dẫn An Nguyễn đến một nơi rất giống câu lạc bộ tư nhân. Trên người cô mặc chiếc áo khoác dài, lúc vào cửa có người bước tới, lịch sự cầm áo khoác cho cô. An Nguyễn nhìn Kinh Phục Châu, anh khẽ gật đầu, vì thế cô yên tâm đưa áo cho người kia.

Dựa vào những tri thức cô học được từ phim ảnh, lúc này có lẽ nên chủ động khoác lấy cánh tay Kinh Phục Châu, sau đó nở nụ cười tao nhã theo anh đi khắp bữa tiệc linh đình. Nhưng lúc cửa căn phòng được mở ra, An Nguyễn bị mang trở về hiện thực. Trong phòng khói thuốc mịt mù, người đàn ông ngồi gần cửa nhất nhìn thấy họ vào, vừa tươi cười vừa cất cao tiếng gọi: “Anh Châu!”

Bởi vì tiếng gọi này, những người trong phòng đều quay đầu lại. An Nguyễn đứng phía sau Kinh Phục Châu, bóng dáng cao lớn của anh che mắt cô, đến khi vào trong ngồi xuống mới có người vui vẻ huýt sáo một cái: “Ồi chào, hôm nay anh Châu dẫn ai đến vậy, trông lạ mặt quá. Là người của Cổ Lâu hay Mộng Từ vậy?”

Kinh Phục Châu không trả lời câu đùa bỡn này mà chỉ thoáng liếc anh ta một cái. An Nguyễn đoán địa vị của người này không cao bằng Kinh Phục Châu cho nên cũng không nói gì. Họ không nói chuyện không có nghĩa là không khí sẽ chùng xuống, nam nữ trong phòng đều chơi đùa rất vui vẻ, có không ít người làm những trò mèo mỡ ở dưới bàn. An Nguyễn bỗng hiểu ra, có lẽ nơi này chính là chỗ tiêu tiền mua vui mà những người này thường đến. Về cao quý và đường bệ bên ngoài của bọn sâu một xã hội này là diễn cho người khác xem, giống như có vẻ ngoài ấy thì bên trong cũng trở nên có nhân cách hơn. Cô cup mắt, nhìn móng tay mình, không son gì cả, so với những cô gái kia, đúng là rất mộc mạc.

Kinh Phục Châu từ lúc ngồi xuống là bắt đầu nói chuyện với người bên cạnh, trong đó có những từ rất khó hiểu, có lẽ là tiếng lóng của họ, An Nguyễn nghe không hiểu cho lắm. Nhưng nhìn tình cảnh này, có lẽ là nhân vật chính của bữa tiệc chưa đến. Lúc chờ đợi, Kinh Phục Châu dựa sát về phía cô, cúi đầu dán vào tai cô thì thầm: “Lát nữa nếu có người chuốc rượu, em ngăn lại giúp tôi.”

Hơi thở của anh kề bên, An Nguyễn bất giác rung mình một cái. Kinh Phục Châu vươn tay ôm choàng vai cô, dùng sức siết một cái, lòng bàn tay đặt trên bờ vai mịn màng của cô, tỏ vẻ nghi hoặc. “Mặc phong phanh quá à? Phòng có lạnh đâu.”

An Nguyễn không trả lời, chỉ cúi đầu. Thật ra cô cũng không hiểu tại sao họ lại phải mặc quần áo sang trọng thế này ngồi ở đây, xung quanh đều là những kẻ vàng dát đầy người nhưng bên trong lại dơ bẩn đến cùng cực. Bữa tiệc này chẳng đâu vào đâu, Kinh Phục Châu có khí chất như thế, ấy vậy mà lại chẳng có vẻ gì là không hòa hợp. Cô ngồi bên cạnh anh, đành phải miễn cưỡng ngồi ngay ngắn ở đó.

Không lâu sau, A Dương và một người đàn ông đi vào, gần như là vừa bước tới cửa đã quay đầu lại cung kính mời người phía sau đi vào. An Nguyễn ngẩng đầu lên, có một ông lão khoảng hơn sáu mươi tuổi bước vào, ông ta mặc chiếc áo kiểu xưa màu đỏ, người toát ra vẻ quý phái. Vừa bước vào, ông ta đã đưa mắt nhìn Kinh Phục Châu, sau đó nhìn sang An Nguyễn. Không biết có phải đã nhìn lầm hay không mà cô thấy được cả một trời xa cách trong mắt ông ta.

Bất luận là nhìn Kinh Phục Châu hay nhìn cô, đều mang theo vẻ đề phòng cao độ.

Nhưng Kinh Phục Châu lại có vẻ rất tự nhiên, là người đầu tiên đứng lên, mời ông ta ngồi xuống ghế. “Chủ nhân tiệc sinh nhật đến rất đúng lúc, thức ăn lập tức được mang lên.”

Thì ra là sinh nhật của ông ta.

Người đàn ông đi vào cùng A Dương lúc này ngồi ngay bên cạnh An Nguyễn, cô nghe A Dương gọi anh ta là Đào Từ. Câu chuyện trong bữa tiệc rất tẻ nhạt, cô không hiểu cho lắm, phần lớn thời gian đều đưa mắt nhìn Kinh Phục Châu, đợi có ai đến kính rượu thì cô sẽ uống giúp anh.

Nhưng không ai dám chuốc rượu Kinh Phục Châu, kể cả A Dương và Đào Từ. Những người khác đều đã uống đến mặt đỏ lừ nhưng Kinh Phục Châu vẫn như thường. Từ sau khi ông lão kia bước vào, dù là mấy gã đàn ông hay mấy cô gái chuyên nịnh nọt cũng đều trở nên ngoan ngoãn, cho dù có trò chuyện thì cũng nói một cách rất ôn tồn điềm đạm, những câu bông đùa cũng giảm hẳn.

An Nguyễn đoán đây là một người có địa vị rất cao, thậm chí cao đến mức Kinh Phục Châu phải đích thân đến mừng sinh nhật ông ta.

Nhưng không ngờ, ly rượu đầu tiên và cũng là duy nhất hôm nay lại cho ông lão mời. Ông ta trông có vẻ rất hiền từ, chẳng qua đâu đó vẫn toát ra chút lạnh lẽo. Ngược mắt lên, nhìn về phía Kinh Phục Châu, ông lão nói với chất giọng hơi khàn đục mà người luống tuổi nào cũng có: “A Đàn, không mời ta một ly à?”

A Đàn? An Nguyễn nghĩ thầm trong bụng, chưa từng nghe nói Kinh Phục Châu còn có tên gọi này. Nhưng rõ ràng đúng là đang gọi Kinh Phục Châu, bởi vì ngay sau đó anh đã đưa mắt nhìn An Nguyễn. Cô nhớ đến công việc của mình, vội vàng bung ly rượu lên, mỉm cười rồi đứng dậy: “Thưa ông, gần đây dạ dày của anh Kinh không được khỏe, ly này tôi thay anh ấy kính ông.”

Ông lão nhìn cô một cái, không nể nang gì. “A Đàn, con trách ta thì trách, cần gì phải dùng cách này để chọc giận ta.” Những lời này, rõ ràng là đang cảm thấy An Nguyễn hoàn toàn không có tư cách mời rượu, coi cô cũng giống như những cô gái xung quanh.

Mà thật ra, cô và những người đó đúng là không có sự khác biệt nào quá lớn.

Kính Phục Châu mỉm cười, kéo tay An Nguyễn ý bảo cô ngồi xuống, nhận lấy ly rượu trên tay cô. Anh ngửa đầu uống cạn rượu trong ly rồi dốc ngược ly quơ qua quơ lại, ra hiệu mình đã uống hết. An Nguyễn không hiểu quan hệ giữa họ, cũng hoàn toàn không quan tâm, không cần phải chần rượu dù sao cũng tốt, tuy tửu lượng của cô không tồi nhưng đương nhiên là không thích hương vị cay nồng ấy.

Mãi đến khi bữa ăn kết thúc, An Nguyễn vẫn không rõ thân phận của ông lão kia. Sau đó Đào Từ uống quá say, khăng khăng bắt Kính Phục Châu phải uống. An Nguyễn uống giúp anh ta nên đầu hơi choáng váng. Lúc ra khỏi cửa câu lạc bộ, gió đêm lạnh lạnh ủa tới mới khiến cô tỉnh táo đôi chút. Giọng Kính Phục Châu ở phía sau nhẹ nhàng vang lên: “Về chỗ trang điểm thay quần áo trước rồi tôi đưa em về trường.”

Trên người Kính Phục Châu có mùi rượu và khói thuốc, chúng xộc vào mũi khiến An Nguyễn khẽ nhủ mảy. Biểu cảm này không thể qua được mắt anh, anh đưa tay choàng lấy bờ vai cô, kéo cô lên xe, giọng nói ấm áp hơn: “Chê tôi? Sao không ngửi thử mùi vị trên người mình đi.”

An Nguyễn bị anh nhét vào xe một cách thảm hại. Đầu cô tựa vào cửa kính lạnh lạnh, cô cảm thấy như vậy rất thoải mái cho nên nhắm mắt lại, không nói chuyện. Mấy ly rượu ấy chưa thể khiến cô say nhưng trước nay men rượu luôn có thể khơi gợi tâm sự rồi bời trong lòng người ta, những bức dọc không thể nói ra ấy lúc này càng trở nên nặng nề, cô nghĩ chỉ bằng hãy ngủ một giấc, dù sao đường đến phòng trang điểm còn rất xa.

“Say à?” Nhưng Kính Phục Châu lại không để cô được như ý, anh đưa tay vỗ nhẹ vào mặt cô. An Nguyễn mở mắt ra, trong bóng đêm, đôi mắt đen láy ấy có vẻ khó lường. “Không.”

Anh thu tay lại, dựa vào lưng ghế ngồi ngay ngắn. Đào Từ ngồi bên cạnh tài xế, anh ta đã uống rất nhiều, đang hưng phấn lắm nhắm suốt với A Dương, thỉnh thoảng trong những lời anh ta nói có nhắc đến vài việc làm ăn bản thủ, An Nguyễn nghe một lát rồi quay đầu sang nhìn Kính Phục Châu. “Sao lại đưa tôi đến đây?”

Cô phải nói gì đó, nếu không e là sẽ chết chìm trong dòng suy nghĩ đang tuôn trào của mình.

“Ông cụ thích náo nhiệt, năm ngoái tôi cũng dắt một cô gái tới, em không cần nghĩ quá nhiều.” Câu trả lời của anh hoàn toàn không thành thật.

Có lẽ mấy ly rượu đã khiến cho đầu óc của An Nguyễn không được minh mẫn lắm cho nên đã buột miệng thốt ra một câu mà chưa kịp suy nghĩ. “Ông cụ thích náo nhiệt nhưng lại không thích anh, đúng không?”

Kính Phục Châu chậm rãi chớp mắt một cái, nửa bên mặt của anh khuất trong bóng tối. Xe quẹo qua một ngã rẽ, ánh đèn chiếu vào trong xe, về tận độc trong mắt anh lộ ra rõ mồn một. An Nguyễn bỗng giật mình tỉnh ra rằng mình đã lỡ lời, men say vui đi gần hết, cô há miệng định nói gì nhưng Kính Phục Châu đã thở dài một hơi. “Ông ấy là cha dượng của tôi.”

A Dương ở phía trước liếc nhìn hàng ghế sau thông qua kính chiếu hậu, chỉ thấy về mặt Kính Phục Châu ngày càng trở nên trầm tĩnh.

Hai người ở băng ghế sau trở nên im lặng, nhất thời trong xe chỉ còn lại giọng nói của Đào Từ. An Nguyễn chưa bao giờ muốn đi thăm dò gia đình của Kính Phục Châu, đối tượng của cô đơn giản chỉ mình anh ta mà thôi. Thật ra cô còn muốn hỏi tại sao lại gọi anh là A Đàn, nhưng bây giờ bầu không khí rất tệ, cô không thể nói được gì.

Những quan niệm đạo đức vô dụng ấy vẫn đang ràng buộc cô, phải chăng ngay từ đầu nó đã dự báo sự thất bại của cô sau này?

Suốt dọc đường đi đến phòng trang điểm, họ vẫn luôn im lặng. Lúc về đến trường đã hơn mười hai giờ đêm, An Nguyễn bước xuống xe với một gương mặt sạch sẽ. Đèn đường lờ mờ, có lẽ Kính Phục Châu sẽ không nhìn thấy quãng thâm trên mặt cô.

“Nhấn số tài khoản của em cho A Dương, mai sẽ chuyển thù lao cho em.” Kính Phục Châu không xuống xe. Cách cửa xe, cô cúi đầu nhìn anh. Đây là một người đàn ông có bề ngoài mạnh mẽ, đàn ông như thế chắc chắn có một trái tim vô cùng cứng rắn. An Nguyễn muốn nhìn trái tim ấy, xem thử nó sẽ như thế nào, nhưng cô cảm thấy rất khó, cô cố gắng bao lâu nay mà vẫn thấy anh quá xa xôi.

Ánh trăng và ánh đèn đường làm cho sắc mặt cô rất ôn hòa, không giống với vẻ chanh chua khiêu khích thường ngày. Anh cứ ngỡ là mình sẽ được nghe lời chào tạm biệt từ cô, chẳng hạn như “tôi về đây, tạm biệt” chứ không dám mong đợi cô sẽ nói những câu quan tâm mình đại loại như “đi đường cẩn thận” vì dù sao, cô là An Nguyễn mà.

An Nguyễn là đoá hoa có độc có gai, trước khi chạm vào cần cân nhắc kỹ.

Nhưng hôm nay dường như cô đã thu độc, thu gai của mình lại. Đưa tay vén một bên tóc ra sau vành tai, An Nguyễn nhìn tòa nhà ký túc xá nằm trong màn đêm, giọng hòa vào gió đêm. “Anh thấy hôm nay tôi có giống cô bé Lọ Lem không? Vừa đến mười hai giờ là mất đi bộ váy lông lầy, mất đi lớp trang điểm, phép màu đã không còn, tôi phải trở lại căn gác nhỏ của mình, trở về với cuộc sống tât bật bọn chen.”

Anh nhủ mảy, nhìn cô với vẻ khó hiểu.

Nhưng cô lại không nói gì thêm, chỉ vỗ vỗ vào thân xe ra hiệu cho A Dương đi được rồi, sau đó vẫy tay với Kính Phục Châu.

Trông thế, cô rất giống cô bé Lọ Lem thực sự, bị cả thế giới ngược đãi, đang đợi hoàng tử đến cứu vớt.

Xe rời khỏi học viện âm nhạc Lăng Xuyên, hướng về phía Cổ Lâu. Kinh Phục Châu nhìn cổng trường đang lùi xa dần, thu hồi ánh mắt, đá mạnh một cái vào lưng ghế của chiếc ghế bên cạnh tay lái. “Mẹ nó, nói xằng nói bậy suốt này giờ, có thể dừng một chút được chưa?”

Đào Từ ngượng ngùng im miệng, liếc mắt nhìn A Dương một cái. Từ này giờ, con say của anh ta cũng vui đi ít nhiều, bắt đầu tò mò về người đẹp lạnh lùng ngồi ở đằng sau khi này. Có điều người đẹp xuống xe quá sớm, anh ta chưa kịp bắt chuyện thì đã đi mất rồi.

Hình như đã rất lâu kể từ khi Kinh Phục Châu đến Cổ Lâu lần trước. Anh không phải là người coi trọng sắc dục, nhưng anh thích được phụ nữ vây quanh, thích họ điên đảo vì mình, cho nên thường xuyên đến. Hai tháng gần đây anh như đổi tính, phần lớn thời gian đều ở nhà mình, khiến A Dương thỉnh thoảng muốn đến Cổ Lâu sung sướng một chút đều không có cơ hội.

Xuống xe, Kinh Phục Châu bảo A Dương và Đào Từ tự đi tìm niềm vui, trước đó đã dặn là chữa Hoa Lê lại cho mình. Hai người cảm thấy dường như Kinh Phục Châu đối xử với Hoa Lê có điểm hơi đặc biệt nên thầm quyết tâm từ nay sẽ không chạm vào cô ta nữa, mắt công Kinh Phục Châu lại không vui. Cổ Lâu có bao nhiêu là phụ nữ, chẳng phải chỉ có mình cô ta.

Kinh Phục Châu không nhớ rõ phòng của Hoa Lê ở đâu, trên hành lang anh gặp một cô gái vừa tắm rửa xong, hỏi thăm cô ta, nhận được vài nụ hôn nồng nhiệt. Lúc anh đẩy cửa phòng Hoa Lê ra, trên người đã có mùi nước hoa của người khác. Cô gái trên giường ngủ rất say, không hề nhúc nhích.

Anh cởi áo khoác, bước tới đẩy vai cô vài cái. Từ lúc giao cô cho mấy người A Dương lần trước, anh không tới đây nữa. Cô gái trên giường rất cuộc cũng nghe thấy động tĩnh, mơ màng trở người một cái, đưa tay bật bóng đèn trên đầu giường lên.

Ngước mắt, là khuôn mặt góc cạnh sắc sảo của Kinh Phục Châu.

Anh nghiêng ngẫm cảm xúc của cô. Nhất định là xen lẫn giữa đau thương, phần nộ cùng bất đắc dĩ vì hận mà không dám nói ra. Tất cả những người phụ nữ bị anh tặng cho người khác đều thế, có điều từ từ cũng thành thói quen. Nhưng Hoa Lê còn nhỏ, như thế phải chăng sẽ quá cường, cứng đầu hơn. Nếu cô lại giờ trở câu kinh với anh như An Nguyên thì phải làm thế nào đây?

Anh đâu có biết dỗ dành con gái.

Lúc Hoa Lê đứng dậy, anh nhìn thấy da thịt nõn nà được ẩn giấu dưới lớp chăn. Ngọn lửa đã lâu không nhóm cuối cùng cũng bùng cháy. Kinh Phục Châu cúi đầu vuốt ve khuôn mặt cô ta, hỏi với giọng rất dịu dàng: “Có hận tôi không?”

“Cái gì?” Hoa Lê ngẩng đầu lên, nụ cười thật ngọt ngào.

Ngọt ngào đến nỗi không khác gì với những người phụ nữ ở những gian phòng khác.

Cảm giác khô nóng kia dần dần giảm nhiệt. Tay Kinh Phục Châu lần xuống dưới, từ bờ vai mịn màng tròn trịa của cô trượt xuống. Những đường cong rất đẹp, là vẻ đẹp thuộc về tuổi thanh xuân phơi phới, nhưng anh bỗng cảm thấy chán ngán.

Thì ra cô gái mười tám mười chín tuổi cũng dễ dàng bị thuần hóa như vậy sao?

Cánh tay của Hoa Lê vòng qua cổ anh, rất dè dặt, nụ hôn đặt lên cằm anh như thể lấy lòng. Ấy vậy mà người đàn ông ấy vẫn không hề có hành động gì, cứ đứng đó như một pho tượng khiến Hoa Lê cảm thấy sốt ruột. Cô đưa tay muốn cời thắt lưng của anh ra nhưng lại bị anh đẩy bật ra.

Cô bé Lộ Lem chính là cô gái biết mưu tính nhất trên đời này. Cô ta để lại một chiếc giày thủy tinh, khiến từ đó hoàng tử thấy các cô gái khác trên thế gian này đều rất tầm thường. Nhưng chiếc giày thủy tinh mà An Nguyên đánh rơi đâu, rõ ràng anh không nhìn thấy. Cảm giác khó chịu hơn cả dục vọng này khiến anh thấy bức bối nên bỏ mặc Hoa Lê, quay người đi khỏi đó.

Cuối cùng anh phải thừa nhận Hoa Lê chẳng qua chỉ là thể thân của An Nguyên, thậm chí còn chưa được gọi là thể thân mà chỉ là một đối tượng để anh hủy hoại mà thôi. Bởi vì anh không có được An Nguyên, ngay từ khi vừa nhìn thấy An Nguyên, anh đã biết mình không thể cho cô những thứ mà cô muốn.

Từ lúc bắt đầu, trò chơi này đã không công bằng. An Nguyên đứng ở bãi đỗ xe suốt một tháng trời nhưng chưa từng để ý đến anh, dù mỗi đêm anh đều ngồi vào chiếc Maserati ấy rất đúng giờ, dù anh là ông chủ của Mộng Tử. Nhưng anh lại sớm chú ý đến cô, chú ý đến chiếc quần jean hơi sò của cô, chú ý đến gương mặt lạnh lùng trong sáng của cô.

Lại còn lừa mình dối người nói cái gì mà công việc, cái gì mà thù lao, cái gì mà chán rệu.

Thậm chí anh còn dắt cô đến gặp cha dượng của mình.

Một giờ rưỡi sáng, An Nguyên nằm trong ký túc xá nhận được điện thoại của Kinh Phục Châu, anh nói làm việc lúc đêm khuya thế này thù lao tăng gấp đôi, em đi không?

Thật ra thì anh rất muốn nói, An Nguyên, tôi muốn cùng em ngắm mặt trời mọc, em đi không?

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Sắc, Giới (3)

Một giờ rưỡi sáng, An Nguyễn đứng trên hành lang ký túc xá, các bạn cùng phòng đều đã ngủ say, cô sợ nói chuyện điện thoại sẽ ảnh hưởng đến họ bèn khoác thêm chiếc áo rồi đi ra ngoài. Đèn trong ký túc xá ở dạng cảm ứng âm thanh, thỉnh thoảng độ nhạy cũng không được tốt lắm, cô ho nhẹ một tiếng, đèn sáng lên, lúc ấy mới nghe điện thoại.

“A lo?” Là số của A Dương, cô không biết sao lại gọi đến vào lúc này. Đầu bên kia nghe được giọng cô, cũng hắng giọng một tiếng rồi bình tĩnh hỏi: “Làm việc lúc đêm khuya thế này thù lao tăng gấp đôi, em đi không?”

Giọng nói rất bình thường, giống như là hằng ngày các bạn rủ cô: An Nguyễn, chúng ta cùng đến căn tin ăn cơm nhé, cậu đi không?

Cô không nói gì. Bởi vì sự im lặng ngăn ngừi ấy, đèn trên hành lang lại tắt ngủm. An Nguyễn đứng trong bóng đêm giậm chân một cái, lúc đèn sáng lên lần nữa bèn trả lời: “Công việc thế nào?”

Kính Phục Châu định nói “ở bên tôi” nhưng lại cảm thấy đàn ông ba mươi tuổi rồi mà còn nói thế thì sến sảm quá, cho nên anh chuyển sang cách nói khác, với một giọng điệu rất nghiêm túc: “Tôi không ngủ được.”

Tôi không ngủ được, cho nên em có thể ra đây ở bên cạnh tôi một lát không?

An Nguyễn lập tức hiểu ra, thắng lợi vốn cách xa vời vời ấy bỗng nhiên đến thật gần mình. Nhưng ngay lúc này, cô không biết là nên tiếp tục dùng chiêu lạt mềm buộc chặt hay nhận lời anh ta ngay. Đêm khuya, người ta thường trở nên rất cảm tính, đầu óc đa phần là không được lý trí cho lắm, liệu ngày mai Kính Phục Châu có hối hận vì cuộc điện thoại này, hối hận vì đã để cô biết được sự cô đơn lẻ loi của anh trong đêm.

Mím môi lại, nghĩ ngợi một lát, giọng An Nguyễn mang theo vẻ tươi cười, cho anh một đường lui. “Thật khéo, tôi cũng không ngủ được, hay là anh cùng tôi đi xem phim, sau đó tôi cùng anh đi ăn sáng, như vậy là hòa.”

Cô gái này ấy à, luôn nói điều kiện với anh. Lúc thì nói tôi hát nhạc Mai Diễm Phương cho anh nghe, anh mời tôi đi ăn quán vỉa hè, lúc thì lại nói anh cùng tôi đi xem phim, tôi đi ăn sáng cùng anh. Dường như với cô, mọi chuyện đều được trao đổi ngang giá, không thể nợ người khác, càng không để mình chịu thiệt. Rõ ràng không thích điều này, nhưng Kính Phục Châu vẫn cong môi cười. Mãn đêm trong Cỏ Lầu rất tĩnh lặng, anh nhìn thấy vầng trăng sáng trên bầu trời.

“Ừ, nửa tiếng sau tôi đến dưới lầu đón em”

Điện thoại bị cúp một cách dứt khoát, An Nguyễn nghe thấy tiếng tút tút từ đầu bên kia. Đèn trên hành lang lại tối sầm, ánh trăng từ trên cao chiếu xiên qua cửa sổ, rất trong trẻo và êm dịu. Cô không ho lên cũng không giậm chân, mặc cho mình chìm trong bóng đêm, nhắm mắt lại, như thể muốn hòa làm một với thứ gì đó.

Sau khi chết đi, con người còn có linh hồn không? Trong đêm khuya tĩnh lặng thế này, linh hồn có nhưng nhớ mà trở về thăm người mình yêu khi còn sống không?

Cô vẫn muốn làm cô gái tốt trong sạch trước kia.

Trở vào phòng thay quần áo, sau đó rửa mặt và trang điểm nhẹ, An Nguyễn nhìn mình trong gương nhưng chỉ liếc mắt một cái rồi lập tức quay người đi ra cửa.

Lúc đến đón cô, Kính Phục Châu lái chiếc Rolls Royce lần trước. Nửa đêm về sáng, đường phố vắng tênh và yên tĩnh. Xe dừng lại trước cổng trường, anh đi bộ vào tìm cô. Còn chưa đến gần thì đã nhìn thấy bóng dáng cô gái mặc chiếc áo gió màu trắng ngà đứng dưới tòa nhà màu trắng.

Cô đưa lưng về phía anh, ngẩng đầu nhìn tám biển treo trên cửa ký túc xá. Những chữ trên đó thật ra chẳng có gì để xem, chỉ là số tòa nhà mà thôi. Vậy mà cô lại nhìn rất chăm chú, ngay cả khi anh đứng sau lưng mà cũng không biết. Kính Phục Châu đã sớm qua cái tuổi thích đứng sau lưng vỗ vai con gái, anh dừng lại cách khá gần cô, đợi cô quay đầu lại.

Nhưng cô không quay lại. Anh đã đứng hơn nửa phút mà cô vẫn chăm chăm nhìn ngắm tám biển ấy, giống như trên đó có khắc lời tiên tri vậy. Hắng giọng một cái, Kính Phục Châu gọi tên cô: “An Nguyễn.”

Cô nghe thế bèn quay lại.

Vẫn là gương mặt ấy, chẳng có gì khác biệt với lúc ban ngày. Anh tới gần, muốn kéo tay cô nhưng còn chưa kịp chạm vào thì mùi nước hoa đã khiến An Nguyễn khịt mũi, nụ cười nhẹ nhàng trên mặt lập tức mang theo vẻ trào phúng. “Ông chủ Kinh vừa từ vòng tay của người đẹp nào ra đây vậy?”

Anh nghe thế, thật thà cúi đầu ngửi, nhưng lại không thể phân biệt được đó là mùi hương của Hoa Lê hay mùi hương của cô gái trên hành lang. Liếm đôi môi khô, anh không muốn giải thích thêm điều gì. “Đi thôi, tôi biết có một rạp phim chiếu suất khuya.”

An Nguyễn cũng không muốn truy hỏi quá mức về vấn đề này, đi theo anh ra ngoài cổng trường. Trước khi ra, bà đi trực ký túc xá không chịu cho cô đi, cô nói dối là mình đi tham gia hoạt động xã hội. Lúc này bà đi nhìn qua cửa sổ phòng trực đã nhìn thấy tất cả, cái gì mà hoạt động xã hội, đi hẹn hò với giai thì có. Cửa sổ bị mở ra, bà đi hết với về phía hai người. “Mau quay lại ngay! Không về tôi sẽ ghi tên vào sổ đấy!”

An Nguyễn cười hi hi chạy tới khoác lấy cánh tay Kinh Phục Châu rồi quay đầu lại hét lớn trả lời bà đi: “Yên tâm đi, đây là chồng chưa cưới của cháu, sáng sớm cháu sẽ về!”

Sự thân mật, thậm chí là vẻ khoáng đạt đều được cô diễn rất đạt. Kinh Phục Châu quay đầu qua nhìn cô, lúc ấy anh phát hiện thì ra cô gái này có năng khiếu diễn xuất trời cho. Đi đủ xa, cô thả tay anh ra, nhưng nụ cười vẫn không tắt, chỉ nhạt hơn mà thôi. “Anh đổi xe à?”

“Không phải, tôi không giữ chìa khóa của chiếc xe kia.” Kinh Phục Châu vừa nói vừa mở cửa xe ra, ý bảo cô ngồi vào vị trí bên cạnh ghế lái. Thật ra chiếc xe này chỉ có Kinh Nhiễm từng ngồi, bởi vì anh rất ít khi lái nó ra ngoài, chỉ vài lần thôi và đều là lái về nhà.

Nhưng anh không muốn nói cho An Nguyễn biết điều này, không muốn cô cảm thấy đối với anh mà nói, mình có chút đặc biệt.

Thật buồn cười, lòng kiêu hãnh của đàn ông.

Suất chiếu khuya thông thường đều là những phim kinh điển, bởi vì người xem không nhiều, đa số lại là có đôi có cặp cho nên những phim tình cảm lãng mạn rất được ưa chuộng. Trước khi vào rạp chiếu phim, An Nguyễn nhìn thấy ngoài cửa có người đang bán thứ gì đó, cô đi qua nhìn thử thì thấy là ông bác bán vé đang kiểm thêm chút thu nhập.

Cô đưa mắt nhìn thoáng qua những chiếc khăn lụa ấy. Phần lớn là màu sắc sặc sỡ, trong đó có một chiếc màu hồng nhạt, nhìn khá đẹp. Kinh Phục Châu từ sau bước tới, giống như muốn chứng minh với ông bác mình đúng là là bạn trai của An Nguyễn, tay của anh rất tự nhiên ôm choàng lấy eo cô. Tay anh cảm nhận được cơ thể cô hơi cứng lại, không rõ ràng lắm nhưng cũng đã tiết lộ rằng cô không thích.

“Thích chiếc nào không?” Kinh Phục Châu đưa tay cầm chiếc khăn màu hồng nhạt lên, đặt trong lòng bàn tay ngắm nghía. Ông bác cười khiến cho những nếp nhăn thêm sâu, cứ một mực khen An Nguyễn có mắt thẩm mỹ.

“Bao nhiêu tiền?” Kinh Phục Châu đưa chiếc khăn lụa cho An Nguyễn, cúi đầu móc ví của mình ra. Ông bác cười hề hề nói giá tiền, còn không quên nói với An Nguyễn một câu: “Cô bé thật có phúc, người yêu chẳng những rất đẹp trai mà còn tốt với cháu nữa.”

An Nguyễn cười hi hi, chỉ lo đeo chiếc khăn lên cổ mình, không hề giải thích. Kinh Phục Châu trả tiền xong, lúc quay lại thì bị cô né tránh, bàn tay vốn đặt trên eo cô nay rơi xuống. An Nguyễn đeo chiếc khăn, đường hoàng đứng trước mặt anh nghiêng đầu cười. Nụ cười dịu dàng vốn rất ít khi xuất hiện trên mặt cô khiến sự hụt hẫng vừa rồi của anh lập tức được lấp đầy.

Anh không biết làm gì với cô, thật sự hết cách với cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Sắc, Giới (3)

Suất chiếu khuya hôm nay chiếu lại bộ phim Sắc, Giới. Ghế trước mặt họ là một đôi tình nhân, mờ mờ không bao lâu là đã chạm đầu vào nhau. Nhờ ánh sáng từ màn hình không ngừng lóe sáng, Kinh Phục Châu nhìn thấy họ vai kề vai, má kề má, có lẽ họ vừa yêu đến giai đoạn cuồng nhiệt, gần sáng rồi mà vẫn gần bó như keo sơn.

Anh quay đầu qua nhìn An Nguyễn bên cạnh mình, ánh sáng phản chiếu vào mắt cô, sáng lấp lánh. Anh bỗng rất muốn hôn cô, rất nhiều lúc nhìn cô, anh đều có khát vọng hoang đường này. So với những cô gái mà anh đã gặp, cô không phải là người đặc biệt nhất, nhưng trên người cô có một khí chất rất trong trẻo, bao năm nay anh chưa từng được tiếp xúc với sự trong trẻo đó. Anh muốn được thử chạm vào cô, cho nên ở Mộng Tử anh mới nói với cô, chúng ta làm thử một lần đi. Lúc đó anh cảm thấy, tất cả những khát vọng, đại khái là vì không đạt được.

Nhưng bây giờ anh lại thấy hoang mang, nếu thật sự chiếm được rồi thì sẽ cảm thấy nhạt nhẽo sao? Vậy lỡ cô là thuốc phiện thì phải làm thế nào? Lỡ nghiện rồi thì phải làm sao?

Mang theo tâm trạng hoang mang ấy, Kinh Phục Châu hơi cúi đầu, khẽ sát vào tai An Nguyễn. Trên người cô có hương vị rất dễ chịu, không giống bất cứ loại nước hoa nào mà những cô gái kia đã xịt. Lúc anh dựa sát vào, An Nguyễn quay đầu qua, cánh môi anh và chóp mũi cô lướt qua nhau, cô lập tức rụt đầu lại theo phản xạ.

“Sao thế?” Ánh sáng lúc lóe lên, lúc tắt đi, đôi nam nữ trên màn hình quấn quýt lấy nhau, đôi tình nhân ngồi phía trước cũng ôm chặt làm một. Đương nhiên An Nguyễn biết ý đồ của Kinh Phục Châu, nhưng cô vẫn hỏi anh như vậy, giống như đang hỏi một chính nhân quân tử.

Cô gái trong phim hét lên một tiếng, chiếc áo sườn xám bị xé rách. Mắt Kinh Phục Châu càng tối sầm, tay đặt ra sau gáy An Nguyễn, buộc cô phải ngồi im trước mặt mình. Nếu hôm nay anh muốn làm một tên khốn thì sao? Khả năng tự kiểm soát sắp sụp đổ, có thể nói là không khống chế được nữa. Anh

rất muốn ngấm lấy cánh môi cô, rất muốn biết có phải môi cô cũng giống như con người không, lạnh lẽo nhưng lại toát lên chút ngọt ngào.

“Kính Phục Châu.” Giọng An Nguyễn rất lạnh lùng, dù trong ống tay áo, bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm. “Xem phim đi kia.”

Giương mặt kẻ sạt phía trước không hề nhúc nhích, không tiến tới nhưng cũng không chịu lùi lại. Họ giằng co với nhau giữa ánh sáng mờ mờ, sự ám muội bỗng chốc trở thành vũ khí có thể giết người. Nam nữ trên thế gian này, sẽ có những lúc như vậy, càng muốn ngọt ngào say đắm thì càng dễ tổn thương nhau.

Cô đưa tay nắm chặt cổ tay anh, sau đó từ từ kéo tay anh rời khỏi gáy mình. Đầu óc đang căng như dây đàn trở nên thả lỏng, An Nguyễn không buông tay ra, cứ giữ nguyên tư thế không thoải mái ấy, nắm cổ tay anh xem nốt nửa còn lại của bộ phim.

Tư thế này tuyệt đối không thân mật chút nào, bởi vì nó chứa đầy sự đề phòng, cô rất sợ anh bất ngờ ập tới mà mình lại không có sức để né tránh.

Kết cục của bộ phim là nữ đặc vụ bị bại lộ thân phận, bị hành quyết. Ánh mắt của An Nguyễn như chết lặng. Cô nhìn thấy biểu cảm của Thang Duy trước khi chết, biểu cảm ấy khiến cô cảm thấy kinh hoàng. Cô ấy đã yêu anh ta, hơn nữa còn vì anh ta mà phản bội niềm tin của chính mình.

Thấy cô ngẩn người, Kính Phục Châu xoay xoay cổ tay bị cô nắm làm cho hơi nhúc nhích, dừng dừng nói: “Em xem, đàn ông ghét nhất là bị lừa gạt. Tôi dám cá là Lương Triều Vĩ có yêu cô ta, nhưng anh ta không chịu được việc bị cô ta lừa gạt.”

“Nhưng cô ấy cũng đã cứu anh ta, cô ấy...” An Nguyễn nghe thấy giọng nói yếu ớt của mình. Vừa nói được một nửa thì lập tức dừng lại, sợ giọng nói ấy để lộ cảm xúc của bản thân. Kính Phục Châu mỉm cười, lắc đầu. “Tại sao lại phải giữ một người mình không tin tưởng ở bên cạnh? Khi bắt đầu nghi ngờ thì tình yêu đã chịu thua lợi ích.”

An Nguyễn cố nhếch môi cười, gạt đầu. “Cho nên nếu anh là Lương Triều Vĩ thì cũng sẽ lựa chọn giết cô ấy?”

Người bên cạnh cô hơi do dự trong chốc lát rồi chần chừ gạt đầu. “Ừ.”

“Nhưng anh ta là Hán gian.” An Nguyễn bỗng cảm thấy hai người họ thật là tức cười, người trong rạp đã tản về hết, vậy mà họ còn ngồi đây thảo luận tình tiết bộ phim. Kính Phục Châu cúi đầu im lặng một lát, lúc đứng dậy tiện tay kéo tay dắt cô ra khỏi ghế. “An Nguyễn, em đứng từ góc độ người ngoài cuộc nên có thể có cái nhìn công chính nhất. Nhưng nếu được lựa chọn, không ai lại muốn trở thành người xấu cả.”

An Nguyễn sững người, quên mất việc giãy tay ra, bị anh kéo ra khỏi rạp phim. Trời còn chưa sáng, họ đã trải qua một đêm thật dài, lúc ngồi vào xe, trong đầu cô vẫn còn vang vọng câu nói của anh: Nếu được lựa chọn, không ai lại muốn trở thành người xấu cả.

Đây chỉ là lời biện bạch của anh ta mà thôi.

Xe chạy trên đường phố vắng vẻ, An Nguyễn nhìn bầu trời dần trở sáng ở hai bên đường, trong lòng có một cảm giác kích động khó hiểu. Cô hạ cửa xe xuống, tháo chiếc khăn trên cổ ra, cầm trên tay và đưa ra ngoài cửa sổ. Khi chiếc xe tiến về phía trước, chiếc khăn lụa màu hồng tung bay trong gió, phát phơ khiến mắt cô hoa lên.

Màn đêm, nắng sớm, đèn màu, vạch kẻ đường.

Kính Phục Châu quay đầu qua, không biết thứ mình đang nhìn là màn đêm hay nắng sớm, hoặc giả cũng không phải những thứ này. Chúng chẳng qua chỉ làm nền cho An Nguyễn. Lúc mặt trời vừa nhú lên, lần đầu tiên anh nhìn cô một cách nghiêm túc, giữa họ là rất nhiều bí mật ngăn cách.

“Anh có biết tình tiết nào để lại trong tôi ấn tượng sâu sắc nhất không?” An Nguyễn vung tay lên, chiếc khăn lại tung bay. Kính Phục Châu không trả lời, cô cũng không để ý, tự nói: “Là hình ảnh Thang Duy nằm trong lòng Lương Triều Vĩ ca hát. Lúc ấy tôi liền biết, chắc chắn cô ấy đã yêu anh ta.”

Kính Phục Châu quay qua nhìn cô, ánh mắt thâm thúy. An Nguyễn không đáp lại ánh mắt của anh, vì dịu dàng cũng được, lưu luyến cũng thế, đều không phải thứ cô muốn. Tựa vào cửa sổ xe, làn gió thốc mạnh vào, mái tóc cô tung bay ra ngoài cửa sổ, tiếng ca du dương thót ra tiếng miệng cô, vang lên giữa một sớm vắng lặng không người này.

“Chân trời góc biển, tìm là tìm người tri âm. Nàng ca hát, chàng đánh đàn, người hỏi tìm ta á a chung nhịp đập. Ôi a ôi à, chàng hỏi tìm ta chung nhịp đập...”

“Trời Nam đất Bắc, lệ là lệ tuôn ướt áo. Nàng mong nhớ chàng bấy lâu, người hỏi cộng khổ đồng cam á a tình khăng khít. Ôi a ôi à, chàng hỏi cộng khổ đồng cam tình khăng khít...”

Kính Phục Châu quay đầu qua liền nhìn thấy một bên mặt không rõ lắm của cô. Anh bỗng nhiên cảm thấy nơi nào đó trong trái tim chợt trở nên yếu mềm, có lẽ là vì cô nói “cô ấy đã yêu anh ta” xong thì hát cho anh nghe bài hát này. Anh hoàn toàn không nhìn thấy, ngoảnh mặt nhìn ánh ban mai mờ mờ ngoài cửa sổ, mắt An Nguyễn đã đỏ hoe, không biết từ lúc nào nước mắt đã giàn giụa khắp mặt. Cô nhẹ nhàng thả lỏng tay, chiếc khăn lụa bay về phía sau, không biết sẽ bị gió thổi đến nơi nào.

Nếu lúc này thượng đế có thể mở đôi mắt từ bi của người ra nhìn đôi nam nữ trong xe thì người sẽ thấy chàng trai đang mỉm cười, trên khuôn mặt kiên nghị rần rờ mang theo sự ấm áp rõ ràng. Còn khuôn mặt của cô gái bên cạnh, ánh mắt thâm lương, dòng lệ chan hòa.

Nàng mong nhớ chàng bấy lâu, người hỏi tìm ta chung nhịp đập.

Chương 18: Sắc, Giới (4)

Vào buổi sáng sớm mặt trời vừa nhú lên này, họ không đi ăn sáng cùng nhau như lời đã hẹn, mặc dù lúc An Nguyễn đề nghị như vậy, trong lòng Kinh Phục Châu rất vui.

Lúc xe dừng lại bên đường, Kinh Phục Châu nhìn cô với vẻ áy náy. “Đợi tôi xử lý xong việc thì sẽ đến tìm em.”

An Nguyễn cúi đầu, đang nghịch những sợi vải trên ống tay áo mình, như không nghe thấy. Kinh Phục Châu nhận ra cô không vui nên dựa sát vào cô hơn một chút, nhần nạy nói: “Hay là tôi cho em ít tiền, em tự đi ăn gì đó thật ngon.”

Động tác trên tay bỗng dừng lại, An Nguyễn quay đầu nhìn anh, im lặng một lát thì cười thật ôn hòa. “Không cần đâu, anh bận thì cứ đi đi, tôi xuống xe ở đây.”

“Tôi đưa em về trường...” Lời của Kinh Phục Châu bị hành động mở cửa xe của An Nguyễn ngắt ngang, một chân của cô đã nhanh nhẹn vuron ra khỏi chiếc xe, giống như ngồi thêm một giây một phút nữa là bị tra tấn. Anh chưa bao giờ thấy An Nguyễn như vậy. Dù trước kia cô luôn trêu chọc khiêu khích anh nhưng vẫn giữ chừng mực chưa vượt qua giới hạn của anh. Đây là lần đầu tiên cô cấu kinh thể này với anh, và điều này không may là đã vượt qua giới hạn của anh.

Kinh Phục Châu mím môi, vốn định mở cửa xe đuổi theo cô nhưng tay lại chần chừ đặt trên tay nắm cửa. Anh giương mắt nhìn An Nguyễn đi xa. Cô không quay đầu lại, lúc qua đường còn không quên cẩn thận nhìn trái nhìn phải, mỗi bước đều đi ngay ngắn trên vạch dành cho người đi bộ. Cuối cùng tay Kinh Phục Châu buông ra, đặt lên vô lăng.

Mới mười phút trước, anh nhận được điện thoại của A Dương nói là Hoa Lê ở Cổ Lâu cắt cổ tay tự tử nhưng không thành, đang kêu khóc đòi gặp anh.

Tuy anh hoàn toàn có thể lạnh lùng nói vào điện thoại là “vậy cứ để cô ta chết đi” nhưng lúc đó An Nguyễn đang ngồi bên cạnh anh. Anh vừa không thể để lộ sự lạnh lùng không nhân tính của mình trước mặt cô vừa không thể khiến cô cảm thấy mình còn vương vấn tình cảm với người con gái khác. Giữa hai sự lựa chọn khó khăn ấy, anh quyết định đưa cô về trường trước rồi sẽ đến Cổ Lâu, nhưng cô lại không vui.

Tay nắm chặt vô lăng, Kinh Phục Châu vừa đợi đèn đỏ vừa khề thờ dài. Anh cảm thấy dường như kể từ khi mình gặp An Nguyễn, số lần thờ dài bỗng trở nên nhiều hơn.

Nhưng cũng trở nên thích cười hơn thường ngày, đây là sự thật.

Lúc Kinh Phục Châu chạy về Cổ Lâu thì Hoa Lê đang khóc lóc xé băng gạc trên tay mình. Cô ta vừa khóc vừa không ngừng nhìn ra cửa, cuối cùng cũng nhìn thấy người mình muốn gặp. Kinh Phục Châu dựa vào cửa, không bước vào phòng, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt A Dương. “Chút chuyện thế này sao phải gọi cho tôi?”

A Dương sững sờ, vội vàng quay mặt qua nhìn Đào Tử. Trước đây Cổ Lâu cũng từng xuất hiện chuyện các cô gái dùng cái chết để đe dọa thế này nhưng chưa bao giờ làm phiền đến Kinh Phục Châu. Họ đoán rằng có lẽ Hoa Lê có một vị trí hơi đặc biệt trong lòng anh nên không dám để xảy ra bất trắc, không ngờ lại gây ra chuyện ngu xuẩn thế này. Người đứng ngoài cửa từ từ cất bước đi vào phòng. Anh không cúi đầu xuống, chỉ dùng ánh mắt cao cao tại thượng để nhìn khuôn mặt thanh tú của Hoa Lê.

“Tại sao lại cắt tay? Chỉ vì muốn gặp tôi?” Kinh Phục Châu đưa hai tay khoanh trước ngực, giọng rất hờ hững, trong đó không có vẻ giận dữ, chỉ có vẻ lạnh lùng. Hoa Lê để cho bác sĩ bên cạnh băng bó cho mình, ánh mắt lướt thật nhanh qua mặt anh rồi vội vàng quay đi. “Anh Châu, em sợ anh đuổi em đi.”

Anh nghe xong thì gật đầu ra vẻ đã hiểu. Rất nhiều phụ nữ trong Cổ Lâu đều có nỗi sợ hãi này, sợ mình lớn tuổi nhan sắc phai tàn, không còn thứ để kiểm com. Nhưng đó không phải là lý do. “Em có biết những cô gái khác, lúc sợ mình bị đuổi đi thì sẽ làm thế nào không?”

Hoa Lê ngẩng đầu lên trong nỗi e ngại và nghi hoặc, không dám nhìn vào mặt anh. Cho dù không biết họ sẽ làm thế nào, nhưng cô biết tuyệt đối không phải là tìm đến cái chết.

“Họ sẽ càng cố gắng hơn, cố gắng lấy lòng tôi, hoặc lấy lòng những người đàn ông tôi bảo họ tiếp.” Kinh Phục Châu giơ tay lên đặt lên đầu Hoa Lê, sau đó từ từ trượt xuống, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô. “Dùng miệng, dùng tay, dùng bất cứ bộ phận nào trên cơ thể họ. Em còn trẻ như vậy, làm gì mà không có người thích. Những người phụ nữ đến Cổ Lâu đều biết địa vị của mình, tôi nuôi các em là vì tôi thích, nhưng có lúc tôi cũng không muốn nuôi không, muốn kiểm chút báo đáp cũng không phải là quá đáng. Em chỉ mới phục vụ anh em của tôi có vài lần mà thôi, còn chưa bảo em đi phục vụ mấy tên quan bưng phệ béo nức kia, em uất ức gì chứ? Tôi đã hỏi ý kiến của em, là tự em muốn tới đây. Em đến đây không phải để hưởng thụ mà là để bọn tôi hưởng thụ.”

Nước mắt của Hoa Lê rơi tí tách nhưng lại mím môi không dám khóc ra tiếng.

Dường như Kinh Phục Châu cảm thấy hơi đau lòng, bởi vì lúc cô gái này khóc, dáng vẻ giống hệt tên mình, như giọt mưa đọng trên cánh hoa lê. Lần này coi như anh đã nhớ rõ tên của Hoa Lê, tay từ từ rời khỏi mặt cô rồi nắm lấy cổ tay đang băng bó. Vết cắt rất nông, vừa nhìn đã biết chỉ là chiêu trò của đàn bà, mà trước nay anh lại ghét nhất điều này. “Nhưng Hoa Lê à, biểu hiện của em hôm nay khiến tôi rất không vui, bất luận với trên tư cách một con điểm hay một kẻ tự sát, em đều không chuyên nghiệp.”

Anh nói xong bèn nhặt con dao gạt trái cây còn dính máu trên bàn lên. Ánh mắt của Hoa Lê đại ra, sau đó lập tức nhìn anh với vẻ kinh hoàng: “Anh Châu...”

“Cắt cổ tay thì phải tìm động mạch mà cắt, nếu em cắt trúng động mạch, nói không chừng máu có thể phun cao hơn cả mét.” Kinh Phục Châu vừa nói vừa lần tìm động mạch trên phần cổ tay vẫn nguyên vẹn của Hoa Lê, giống như một đầu bếp lành nghề đang chuẩn bị mổ nguyên liệu nấu nướng. Cả người Hoa Lê run bắn bật, A Dương và Đào Tử bên cạnh đều dự cảm được điều gì nên lặng lẽ đứng lên, lùi lại một bước.

“Hoa Lê, tôi sẽ không để em chết, tôi chỉ muốn dạy em một bài học là: Diễn kịch thì phải diễn tròn vai.” Kinh Phục Châu nói xong, nụ cười lạnh trên khóe môi cũng biến mất, gần như là không hề do dự, vung tay lên cắt xuống. Máu tươi bắn tung tóe, bên tai là tiếng gào thét thảm thiết của Hoa Lê. Anh vút con dao, đứng lên, xua tay với vị bác sĩ vẫn bình tĩnh đứng bên cạnh. “Chu Lãm, thu dọn một chút, đừng để cô ta chết.”

Chu Lãm là bác sĩ đi theo Kinh Phục Châu nhiều năm, đã quá quen với những chuyện thế này nên nghe thế thì bình tĩnh bước tới. A Dương nghiêng mặt đi không nhìn, một lúc sau mới áp úng lên tiếng. “Anh Châu... là do em suy nghĩ không chu đáo, anh bớt giận đi.”

Sao anh ta lại không nhận ra được Kinh Phục Châu đang dùng một cô gái để trút cơn giận của mình. Nhưng anh ta hoàn toàn không biết rằng cơn giận này phần lớn không phải vì mình mà là do An Nguyễn gây ra.

“Mấy ngày nay Hoa Lê cứ ở trong phòng dưỡng thương, các cậu đừng đến làm phiền cô ta, tôi không muốn chuyện rắc rối thêm. Sau khi vết thương lành, nếu cô ta muốn đi thì cho ít tiền thả cô ta đi.” Kinh Phục Châu nói xong thì cúi đầu nhìn ống tay áo mình, nơi đó có dính máu của Hoa Lê. Anh nhàu mày, bỗng nhiên nhớ tới trong rạp chiếu phim khuya, An Nguyễn đưa tay nắm chặt cổ tay anh cũng đúng ngay vị trí này.

Mà bây giờ, mùi hương thuộc về cô đã bị trộn lẫn với mùi máu của người khác.

Dụi nhẹ đôi mắt, Kinh Phục Châu nhìn ánh bình minh của ngày mới bên ngoài. Anh bỗng nhiên cảm thấy đêm qua chỉ là một giấc mơ, cô hát cho anh nghe, cô khoác cánh tay anh, cô giận dỗi mở cửa xe, quay người bỏ đi.

Anh có nên gọi điện thoại nói gì với cô không nhỉ? Nhưng anh lại không biết nên nói gì bây giờ. Đàn ông và phụ nữ cãi nhau xong thì dùng cách nào để làm hòa đây? Mấy chiều mà trong phim hay chiếu có tác dụng gì với An Nguyễn không?

Mang theo nghi vấn ấy, Kinh Phục Châu trở về phòng mình tắm rửa. Nước ấm phun xuống đầu, anh nhắm mắt lại, lẳng lặng đứng dưới vòi hoa sen thật lâu.

Cuối cùng anh vẫn không liên lạc với cô.

Lúc An Nguyễn trở lại ký túc xá thì các bạn cùng phòng vừa thức dậy, đang làm vệ sinh cá nhân. Thấy cô trở lại, mấy người họ đều ngăn ra rồi lại đi làm chuyện của mình. Không phải họ tẩy chay cô mà do cô không hòa đồng, lúc vừa nhập học cũng có người rủ cô đi mua sắm, đi thư viện... nhưng đều bị cô từ chối, lâu dần không còn ai rủ cô nữa.

Mang theo vẻ mệt mỏi rã rời, An Nguyễn treo lên giường ngủ một giấc, trốn tiết đầu buổi sáng. Có điều hôm nay cô ngủ hơi lâu, đến khi thức dậy thì phát hiện khỏi cần phải học tiết thứ hai, bởi vì đã quá giờ cơm trưa.

Bước xuống giường với vẻ mệt mỏi, An Nguyễn nhìn thấy trên bàn có một hộp mì đóng gói mang về. Chiều không có tiết, các bạn cùng phòng người thì đang ngủ trưa, người thì đang ngồi bên bàn đọc sách hoặc nghịch điện thoại. Người ở giường bên kia nghe tiếng thì quay lại, nhìn cô với vẻ hơi lo lắng. “An Nguyễn, có phải cậu bị bệnh không? Bọn mình mua mì về cho cậu, cậu ăn chút đi.”

“Cái này là mua về cho mình?” An Nguyễn ngăn người, thấy cô bạn gật đầu với nụ cười rất thiện ý, cô có vẻ bất an. “Cảm ơn cậu.”

“Có gì đâu. Cậu mau ăn đi. Vở ghi chép sáng nay thì có thể mượn của trưởng phòng.”

An Nguyễn gật đầu, ngồi xuống bên bàn. Nước leo rất thanh, trên mặt còn có váng dầu và hành lá. Có lẽ vì mua đã khá lâu nên mì nở ra và dính lại. Cô vừa cố sức dùng đũa tách chúng ra vừa vô thức nhìn điện thoại của mình. Suốt cả buổi sáng, không có một cuộc điện thoại gọi đến.

Cô không chút biểu cảm đặt chiếc điện thoại ra xa hơn, cúi đầu ăn mì. Lòng tốt đến từ các bạn cùng phòng khiến cô hơi cảm động, cũng hơi ngạc nhiên. Có lẽ cuộc sống của những người khác đều rất tốt, dù gia đình có cãi vã không hòa thuận hay gặp trái đắng trong tình yêu thì chúng cũng cấu thành từ những niềm hạnh phúc. Những người đó đã nhận được những điều tốt đẹp cho nên có thể đáp lại xã hội những điều tốt đẹp. Trên đời này dường như chỉ có cô là mang trong lòng mối thù quá lớn, cuộc sống lúc nào cũng nom nớp lo sợ.

Hơi nóng từ bát mì xông lên mắt, An Nguyễn bỗng cảm thấy thật tội thân. Lòng cô lại bất chợt nhớ đến một người, từ nhỏ đến lớn mỗi lần cô cảm thấy uất ức thì sẽ nghĩ đến người đó.

Nếu cô muốn nghe theo xúc cảm một lần, cũng không phải là không thể.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sắc. Giới (4)

Chiều hôm ấy, An Nguyễn ngồi trên chuyến tàu lửa về Quảng Châu. Đối với cô mà nói, thành phố náo nhiệt ấy đã không còn là nước mắt sợ hãi của thời thơ ấu, cũng không phải là nỗi xao động trong tim thời thiếu nữ. Nó là một nắm mờ khổng lồ. Ngồi trên xe lửa, cô biết mỗi một bước mình đi đều là đang giẫm trên con đường tuần táng.

Nơi ấy chôn cất người mà cả đời này cô không thể ôm ấp được nữa.

Tên của người ấy là Trình Kỳ.

Cho dù có quay ngược thời gian bao nhiêu lần, An Nguyễn vẫn cảm thấy Trình Kỳ là niềm tự hào duy nhất không gì thay thế được của cô. Thế giới quan còn chưa hình thành trọn vẹn thời thiếu nữ là do anh dạy, dạy cô phân biệt được thiện ác đúng sai, dạy cô chính nghĩa, dạy cô sự nhạy bén. Cô đã từng âm thầm tự hào vì mình sẽ trở thành vợ tương lai của một cảnh sát chống ma túy, cũng từng cảm thấy cô đơn buồn tủi vì anh ít khi bầu bạn bên cạnh mình. Lúc đó cô cảm thấy tất cả đều là tạm thời, đợi ngày nào đó Trình Kỳ bắt Kinh Phục Châu về quy án, trả lại sự thanh bình cho Lăng Xuyên.

Nhưng cuối cùng, người giương cao chính nghĩa ấy lại chết nơi đất khách quê người, mà bởi vì thân phận đặc biệt nên thậm chí còn chẳng được chôn cất tử tế. Mùa hè năm ấy trong ký ức của An Nguyễn chỉ còn là một cái lò hỏa táng, thứ cô nhìn thấy là một nắm tro, vài mảnh xương vụn. Ngọn lửa không chạm vào người cô nhưng cô lại đau đến nỗi mất ăn mất ngủ mấy ngày liền. Trình Kỳ không có người nhà, cô phải chờ đến khi chuyện qua thật lâu mới dám đến nhà anh thu dọn di vật. Cũng chính lúc đó, cô biết đến Kinh Phục Châu.

Chỉ có một cái tên, nhưng thế là đủ. Tên tuổi của Kinh Phục Châu ở Lăng Xuyên khá nổi, chỉ cần nghe ngóng chút thôi là đã thu được không ít tin tức. Tấm màn thù hận được vén lên. Có lẽ vì lý tưởng của Trình Kỳ, có lẽ vì tình cảm cá nhân của cô, điều duy nhất cô xác định là mình phải lấy mạng Kinh Phục Châu. Cô muốn anh ta giống như mình, nếm trải cảm giác đau đớn vì tình yêu và nỗi tuyệt vọng đến tận xương tủy.

Cô nung tình yêu của mình thành một liều thuốc độc, mà chất lúc tác là bản thân cô.

An Nguyễn đến trước mộ Trình Kỳ vào lúc rạng đông, lúc đó trời còn chưa sáng hẳn. Cô ngồi xuống trước mộ anh trong bóng đêm mờ mịt. Thật ra cô vốn là một người rất ít nói, bởi vì những lúc ở bên cạnh Trình Kỳ, cho dù không nói lời nào cũng cảm thấy rất bình yên. Bởi vì thân phận đặc biệt, mộ của Trình Kỳ ở nơi rất hẻo lánh, thậm chí nằm trong một khu nghĩa địa vô danh, còn không được phép lập bia mộ. An Nguyễn phải lần theo những ký hiệu mà mình đã đánh dấu trước đó mới tìm được mộ anh.

Nói là mộ, chỉ bằng gọi là một nắm mờ hoang thì còn chính xác hơn.

Cô không nói gì cả, chỉ lặng lẽ ngồi đó. Có nhiều khi cảm xúc quá rối ren, cô sẽ không muốn nói gì. Cô đã trải qua mấy ngày sinh hoạt đảo lộn, về đến đây càng không có nơi để dừng chân. Cô và dưỡng đã ra nước ngoài, nói cho cùng thì họ cũng không phải người thân thật sự. Cô xoa xoa cổ chân mình, định nói câu “một quá đi ả” một cách nùng nịu nhưng lời vừa thốt ra đến đầu môi thì lập tức im bặt. Nơi hoang vu vắng vẻ này, không nhẽ cho ai xem chứ.

Nhắm mắt lại, An Nguyễn ôm lấy hai chân mình, vùi mặt vào giữa hai gối. Anh Trình, em không đến tạ tội với anh, cũng không đến nói lời từ biệt anh, em chỉ quá mệt trên con đường đời nên quay về bên anh để nghỉ chân một chút. Nếu anh biết em đang độ sức với Kinh Phục Châu, chắc chắn sẽ mắng em không biết lượng sức. Nhưng em đã đi đến nước này rồi, nếu anh ở trên trời có linh thiêng thì hãy phù hộ cho em. Em tin rằng có một ngày Kinh Phục Châu sẽ phải trả giá đắt cho những gì mình đã làm. Đến lúc đó, em sẽ trở về đây, chúng ta ở bên nhau, mãi mãi không xa rời.

Chỉ mới tự nhủ trong lòng thế thôi mà An Nguyễn cảm thấy mắt đã ươn ướt, lòng vô cùng chua xót.

Không biết cô ngồi đó đã bao lâu, chỉ biết là đã nhìn cảnh mặt trời mọc rồi từ từ nhô lên cao. Tám giờ rưỡi sáng, điện thoại của An Nguyễn reo lên, cô nhìn số của A Dương hiện trên màn hình rồi lại quay đầu nhìn nắm mờ hoang của Trình Kỳ.

Cô không thể nghe điện thoại của anh ta tại đây.

Vừa xuống núi, An Nguyễn bèn đi thẳng đến tiệm bán đồ ăn sáng gần nhất, tìm một vị trí sáng sủa thoáng đãng, ung dung ngồi xuống. Đã ba mươi phút trôi qua kể từ lúc cô ngắt điện thoại, cô mím môi, tuy không biết dụng ý của Kinh Phục Châu nhưng vẫn gọi lại.

Đầu bên kia nhanh chóng nghe máy, An Nguyễn nheo mắt lại, định giả giọng cực kỳ ảm ức nhưng ai ngờ người bên kia không phải là Kinh Phục Châu mà là A Dương. “Cô An, tôi là A Dương.”

An Nguyễn ngẩn ra, ưỡn thẳng sống lưng, vẻ quẩn rũ ban nãy hoàn toàn tiêu biến, giọng nói trở nên lạnh lùng như thường ngày. “Tôi có chuyện gì?”

“Chuyện là thế này.” A Dương vừa nói vừa nhìn về phía đại sảnh. Các cô gái trẻ luôn luôn hiếu kỳ, dù đang thẹn thùng e lệ trong vòng tay của Kinh Phục Châu nhưng vẫn không kìm được nhìn ngó chung quanh. Tầng đá đè nặng trong lòng biến mất, A Dương cảm thấy An Nguyễn đã vòn quá trớn, không thể thật sự trở thành bà chủ của gã nên tỏ vẻ tiếc nuối lẫn trào phúng: “Công việc mà anh Châu nói với cô trước đây có lẽ không cần làm nữa, cho nên tôi gọi điện thoại hỏi cô xem cô muốn nhận thù lao bao nhiêu, tôi sẽ nhanh chóng chuyển tới.”

An Nguyễn chỉ cảm thấy có một cơn bão tuyết đang ngưng đọng trong tim, cảm giác giá băng lan ra khắp toàn thân. “Cái gì?”

“Cô An đã nghe rất rõ rồi đấy thôi. Cô là người thông minh, lát nữa hay nhấn số tiền cho tôi, chiều nay tôi sẽ chuyển qua.” Ngón tay của A Dương vẫn rất cung kính nhưng An Nguyễn có thể nghe ra được sự khinh bỉ cố giấu trong đó. Cô hít sâu một hơi, lạnh đạm nói: “Anh đưa điện thoại cho Kinh Phục Châu, tôi muốn nói chuyện với anh ta.”

“Không cần đâu.” A Dương quay đầu lại nhìn một cái, đôi nam nữ trên sofa đã quấn lấy nhau, anh ta thức thối rồi khỏi đại sảnh, ép nhỏ giọng: “Cô An hãy nghe tôi khuyên một câu, đừng để mình quá thảm hại. Khiến chuyện trở nên tồi tệ chẳng khác nào tự cắt đứt đường lui của mình.”

Ánh mặt trời chiếu xiên qua cửa sổ, nhân viên phục vụ đang nhắc lại các món mà khách đã gọi, những người đi làm đang vội vàng vàng trên đường, tất cả những âm áp của cuộc sống lo toan đều bỗng nhiên trở nên xa vời với An Nguyễn. Cô không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình lúc này nhưng tóm lại là không dễ chịu gì. Nhưng A Dương nói không sai, khiến chuyện trở nên tồi tệ sẽ không có đường lui. Cô vẫn chưa muốn chịu thua, cơ hội duy nhất để lật ngược tình thế là khiến Kinh Phục Châu phải nhớ mãi cô.

Cẩn mòi, An Nguyễn từ tốn lên tiếng. “Đúng vậy, tôi cũng rất sợ mình thảm hại. Nếu đã thế, A Dương anh hãy chuyển lời lại với anh ta là tôi không lấy tiền. Tôi nợ anh ta một bữa sáng, tiền này trừ vào đó, hai bên không ai nợ ai.” Ngừng một chút, cô nghe đầu bên kia có tiếng động khe khẽ, có lẽ là ai đó đi ngang qua. Tuy giọng An Nguyễn không thay đổi là mấy nhưng những câu sau đó lại trở nên êm dịu hơn. “Cũng đâu có ngủ với nhau, đừng có nói như mình là khách của tôi vậy.”

A Dương ngập ngừng, mặt có vẻ xấu hổ nhìn Kinh Phục Châu vừa bước tới, có lẽ anh đã nghe thấy.

Nhưng Kinh Phục Châu chỉ thản nhiên nhìn màn hình điện thoại một cái rồi hoàn toàn không để tâm mà đưa tay vẫy vẫy với phía sau. “Lan Hiểu, theo tôi lên lầu xem thử phòng của em.”

Bàn tay đang cầm di động An Nguyễn sững lại, sắc mặt còn nhợt nhạt hơn cả lúc nãy. Lan Hiểu. Lan Hiểu. Ngón tay cô siết đến trắng bệch, cổ nén cảm giác kích động khôn cùng lại, cúi đầu xuống.

Lan Hiểu.

Lan Hiểu có thể coi như là người bạn duy nhất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Phút lạc lối (1)

Căn phòng đóng cửa, ánh trắng vàng nhạt soi vào phòng, chiếu lên chiếc váy nhàu nát dưới đất cùng cái quần lót ren màu trắng đã bị vò thành một đồng. Trên giường có tiếng rên rỉ lúc sung sướng lúc đau đớn của phụ nữ. Ở vị trí ánh trắng không rọi tới là một vùng hoan lạc.

Kinh Phục Châu vẫn mặc chiếc áo sơ mi trên người, ánh mắt u ám, không có vẻ gì là mê loạn. Trước mắt là tấm lưng trần của cô gái đang quỳ rạp, trắng mịn nõn nà. Trượt theo tấm lưng, anh tìm lấy vòng eo thon của cô gái, để cô ta khỏi phải xụi xuống vì lực va chạm quá mạnh của mình.

Đêm rất dài. Trong phòng chỉ có một bóng đèn mờ mờ không soi rõ mặt, Lan hiểu cẩn mòi của mình, nghe âm thanh phát ra khi hai cơ thể va chạm với nhau. Cô chưa bao giờ dám nghĩ Kinh Phục Châu sẽ mang mình đến Cổ Lâu, bởi vì nhan sắc cô chỉ thường thường bậc trung, phải trang điểm thật kỹ mới coi như nhìn thuận mắt. Giống như hôm nay, cô thậm chí không dám tẩy trang lúc hoan ái, sợ sẽ làm mất hứng của anh.

Sau vụ của Hoa Lê, A Dương dần hiểu ra Kinh Phục Châu bắt đầu thích những sinh viên nữ khoảng hai mươi tuổi. Lê Hoa này, An Nguyễn này, An Hiểu bây giờ cũng vậy. Anh ta không đoán được ai mới là vàng trắng sáng trong lòng Kinh Phục Châu, chỉ cảm thấy cứ tiếp tục thế này thì không hay lắm, anh không nên là loại đàn ông trầm mê trong nữ sắc.

Cửa được đẩy ra, Kinh Phục Châu chỉ khoác hờ một chiếc áo rồi bước ra ngoài. Mặt anh rất bình thường, hoàn toàn không giống một người đàn ông vừa trải qua cuộc mây mưa. Qua khe cửa, A Dương có thể nhìn thấy tấm lưng trần của Lan Hiểu, cô nằm nghiêng trên giường, thờ hồn hên, vẫn chưa hoàn hồn lại. Kinh Phục Châu cũng không quan tâm, mở toang cánh cửa để A Dương nhìn rõ ràng không chút e dè. Cảm giác mới mẻ ấy nhanh chóng biến mất, anh lại cảm thấy thật tệ nhạt.

Bởi không phải là cô, cho nên tất cả đàn bà trên đời này đều trở nên vô vị khó nuốt trôi.

“Đợi cô ta nghỉ ngơi một chút, lần sau nếu cậu thích thì cứ tự nhiên.” Kinh Phục Châu châm một điếu thuốc, lúc đưa lên miệng thì chợt nhớ ra điều gì.

“Sau đó An Nguyễn có liên lạc với cậu nữa không?”

A Dương dè dặt lắc đầu. “Cô ấy còn bảo không cần tiền.”

“Cô nhóc thật có khí phách.” Kinh Phục Châu mỉm cười, ngậm miếng thuốc lên miệng rồi buộc lại thắt lưng của mình, lúc này bỗng phát hiện có vết máu nhạt. Chiếc thắt lưng này vừa rồi dùng để buộc cổ tay của Lan Hiểu, có lẽ là buộc chặt quá. Anh nhủ mày, dùng ngón tay cái lau vết máu trên ấy đi, sau đó mới cài móc khóa.

An Nguyễn không nhận tiền của Kinh Phục Châu. Từ sau hôm đó hai người không liên quan gì đến nhau nữa. Lúc cô về tới Lăng Xuyên thì sắp tới kỳ thi cuối học kỳ, các bạn cùng phòng đều đang ôn tập chuẩn bị kiểm tra. Thế là hàng ngày cô cũng mang sách vở tới thư viện học bài. Thỉnh thoảng có gặp Hứa Tuấn một hai lần, anh ngồi cách cô chỉ mấy hàng ghế, rất dễ đến chào hỏi nhưng lại không đến.

Tất cả mọi chuyện đều bình thường, sống yên bình lặng nhưng lại khiến người ta bất an. Lan Hiểu đã lâu không liên lạc với cô. Ảnh trên mạng xã hội cô ấy cười rất vui vẻ, có lẽ là sống rất tốt.

Tóm lại là cô đã nhìn lầm Kinh Phục Châu, cũng đánh giá cao chính mình, không thể khiến anh ta tan xương nát thịt như trong tưởng tượng. An Nguyễn ngồi trong thư viện, vùi mặt vào chiếc áo len của mình. Tuy vào mùa đông nhiệt độ của Lăng Xuyên không quá thấp nhưng lại có cái lạnh ẩm ướt đến thấu xương. Cô nhìn sắc trời u ám ngoài cửa sổ, tâm trạng dần dần trở nên thật nặng nề.

Cô vẫn còn con bài cuối cùng, nó là chút ràng buộc nhỏ nhoi giữa cô và Kinh Phục Châu, bây giờ chỉ có thể đánh ra con bài cuối cùng này.

Sau kỳ thi cuối học kỳ, An Nguyễn bắt đầu tìm việc làm thêm khác. Làm gia sư là không thể, vì không có bậc phụ huynh nào chịu giao con mình cho sinh viên của một trường hạng xoàng, huống chi chuyên ngành của cô không dạy gì được. Lúc vừa đến Lăng Xuyên, An Nguyễn từng xảy ra tai nạn giao thông nhưng không có gì đáng ngại nên cô từ chối lời đề nghị đưa cô đến bệnh viện của chủ xe. Người lái xe là một cô gái, ngoại hình xinh xắn, rất giống với Kinh Phục Châu.

Đương nhiên An Nguyễn biết cô ta là Kinh Nhiễm, nếu không biết thì sao cô lại không cẩn thận mà đụng trúng xe của cô ta. Khi ấy Kinh Nhiễm lái chiếc Maserati màu đen của Kinh Phục Châu, thế là chiều già vờ bị đụng trúng của cô hoàn toàn không thành công. Kinh Nhiễm để lại số điện thoại, bảo có chuyện gì thì có thể đến tìm cô ta. Không ngờ nửa năm sau, An Nguyễn lại gọi vào số điện thoại ấy.

Cô không biết Kinh Nhiễm là người thế nào, nhưng đã tiếp xúc với tính khí của Kinh Phục Châu, từ đó cô phần nào suy đoán tính cách của Kinh Nhiễm. Không ngờ Kinh Nhiễm lại dễ thương hơn so với tưởng tượng của An Nguyễn. Cô nói mình không khỏe lắm, thế là cô ta liền đồng ý đưa cô đi bệnh viện kiểm tra.

Đã nửa năm từ khi xảy ra tai nạn, An Nguyễn hoàn toàn không nghĩ ra nguyên nhân cô ta đồng ý với mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Kinh Phục Châu về nhà. Lúc bước vào cửa thì thấy Kinh Nhiễm đang xách giỏ đi ra ngoài. Anh hơi ngạc nhiên, kéo tây cô lại. “Đi đâu vậy?”

“Trước đây chị lái xe của em, không cẩn thận đụng vào người ta, hôm qua người đó gọi điện thoại, chị đưa cô ấy đi bệnh viện.” Kinh Nhiễm vừa nói vừa cúi đầu tìm giày để thay. Kinh Phục Châu nhíu mày nhìn cô, anh nhớ lảng vảng là chuyện này đã xảy ra từ rất lâu rồi. “Chị nói cái người trước kia hay mới đụng thêm người khác?”

“Người trước kia.” Kinh Nhiễm chột dạ nhìn Kinh Phục Châu một cái, giọng rất nhỏ. Kinh Phục Châu hiểu ra, khoanh tay dựa vào tường, mỉm cười nhìn cô. “Cái gì mà đưa người ta đi khám, em thấy chị muốn đi thăm bác sĩ Chu nhà chị thì có.”

Lần này, ánh mắt của cô gái mang theo vẻ trách nhẹ, cười mắng anh một tiếng, khóe môi cong lên nhìn rất đẹp. Đã rất lâu anh không được thấy cô cười như vậy, vì thế những lời ngăn cản không thể thốt ra khỏi miệng, cuối cùng biến thành một tiếng thờ dài. “Chị thích người đó đến vậy sao? Cứ tìm đủ mọi cớ để chạy tới bệnh viện.”

“Voi loại người trắng hoa như em, đương nhiên là không thể nói rõ được.” Trong lúc nói chuyện, Kinh Nhiễm đã mang giày xong, vừa định ra ngoài nhưng dường như nhớ tới điều gì nên quay lại. “Nhưng cô gái đó thật là lạ, đã lâu như vậy mới liên lạc với chị bảo mình không khỏe.”

Kinh Phục Châu gật đầu một cách hồ hững. “Có thể là muốn đào của chị một mớ.”

“Nếu không vì tích chút phúc đức cho em, chị đã không để ý tới loại người này.” Kinh Nhiễm thản nhiên trả lời một câu rồi quay người đi ra ngoài. Đưa mắt nhìn bóng lưng cô đi xa dần, anh mới mang đôi dép lê vào nhà, ngã nhào vào sofa một cách mệt mỏi. Bởi vì thân phận đặc biệt, anh vẫn không yên tâm về Kinh Nhiễm lắm nên gọi điện thoại báo A Dương âm thầm theo sau.

Lúc này anh hoàn toàn không biết rằng, An Nguyễn lại lần nữa bước vào cuộc sống của mình, ngay lúc anh đã quyết tâm trục xuất cô.

Kinh Nhiễm và An Nguyễn hẹn nhau ở bệnh viện, An Nguyễn đến sớm, đang ngồi đợi với tâm trạng nặng nề. Cô nghĩ rất nhiều, làm thế nào để thông qua Kinh Nhiễm tiếp cận được với Kinh Phục Châu, dù cơ hội là cực kỳ mong manh nhưng còn hơn là không có cách nào. Nước cờ này đi lòng vòng, cô cũng không biết sao mình phải làm vậy. Thứ Kinh Phục Châu muốn là cô, là cơ thể trẻ trung đầy nhựa sống của cô, cô luôn biết điều đó. Nhưng thứ cô muốn là trái tim của anh ta, sau đó là tính mạng của anh ta.

Cơ thể là con át chủ bài, cô chưa nỡ mang nó ra đánh.

Lúc Kinh Nhiễm đến, An Nguyễn vừa liếc mắt một cái là nhìn thấy bóng A Dương trong chiếc xe phía sau. Có lẽ lần này ông trời đã đứng về phía cô, cô đứng dậy khỏi ghế, bước nhanh về phía Kinh Nhiễm.

A Dương thò đầu nhìn về phía này, sau đó lập tức nhú mày. An Nguyễn nhìn thấy động tác lấy đi động của anh ta, biết ngay anh ta đang có ý gì. Cô vờ như không nhìn thấy, đi theo sau Kinh Nhiễm đi vào bệnh viện, cố tình cúi rũ đầu, làm ra vẻ uể oải mệt mỏi.

An Nguyễn hoàn thành đợt kiểm tra tổng quát toàn thân trong tâm trạng sốt ruột và bất an. Lúc lấy máu, Kinh Nhiễm đứng bên cạnh, tiếng chuông điện thoại reo lên phá vỡ bầu không khí im lặng. Đồng thời với tiếng gọi “A Đản” của Kinh Nhiễm, cây kim đâm vào da thịt, An Nguyễn nhìn thấy dòng máu tươi của mình bị rút ngược ra.

“Hả? Mối bọn chị ăn cơm? Bây giờ?” Giọng Kinh Nhiễm mang theo vẻ nghi hoặc, cúi đầu nhìn An Nguyễn. Ánh mắt của An Nguyễn nhìn chằm chằm vào dụng cụ lấy máu, sắc mặt nhợt nhạt. Có lẽ bộ dáng này của cô khiến Kinh Nhiễm đưa lòng, không tiện hỏi cô điều gì, chỉ bất đắc dĩ đồng ý với đầu bên kia. “Em có chơi bởi thì cũng phải biết chừng mực. Được rồi, nhấn địa chỉ cho chị, bọn chị sẽ qua ngay.”

Tâm trạng của An Nguyễn phập phồng giống như cây kim trong cơ thể mình, từ từ hạ xuống, rồi từ từ nhấc lên.

Không một giây nào được thả lỏng.

Hôm nay An Nguyễn khoác một chiếc áo lông màu trắng, bên trong là chiếc áo len in hình phim hoạt hình rất học sinh. Ngồi trên xe, Kinh Nhiễm không nén được tò mò hỏi cô có biết Kinh Phục Châu không An Nguyễn lẳng lặng gật đầu, dáng vẻ trông hơi uất ức.

Kinh Nhiễm biết ý, có lẽ lại là cô gái nào đó trong Mộng Tử. Loại phụ nữ thế này cô đã gặp nhiều, nhưng đây là người đầu tiên dám tìm đến cô. Cô không nhìn được bên ngầm An Nguyễn kỹ hơn. Khuôn mặt hơi lạnh lùng, còn mang theo vẻ ngầy thơ mới ra đời.

Gần đây đúng là Kinh Phục Châu đã đổi khẩu vị.

Phòng đặt ở lầu hai, nhân viên phục vụ dẫn họ lên. Kinh Nhiễm mang giày cao gót nên không dám đi nhanh trên những bậc thang cao chênh vênh. An Nguyễn quay lại đỡ lấy cô ta, lúc mất họ chạm vào nhau, lòng Kinh Nhiễm bỗng có một cảm giác bất an khó hiểu.

Ánh mắt của cô bé này còn lạnh lẽo và trấn tĩnh hơn cả vẻ bề ngoài của cô ta.

Tay được nắm chặt, cảm giác ấy thoáng qua. Kinh Nhiễm được An Nguyễn đỡ lên lầu. Lúc đẩy cửa ra, Kinh Phục Châu đã ung dung ngồi ở đó.

An Nguyễn nhìn anh một cái, không hề ngạc nhiên, yên lặng ngồi xuống đối diện với anh.

Giống như họ đã quen nhau khá lâu, lúc gặp mặt thậm chí không cần phải hàn huyên chào hỏi, có lẽ là do ăn ý, có lẽ là vì thù địch. Kinh Nhiễm bỗng hiểu ra mục đích của bữa cơm hôm nay là gì. Cô nhìn thoáng qua Kinh Phục Châu một cái, mỉm cười. “Chị đã đưa người tới chỗ em, hai người tự ăn với nhau đi, chị về đây.”

Kinh Phục Châu mỉm cười. “Để A Dương đưa chị.”

Nụ cười ấy, An Nguyễn cảm thấy rất xa lạ. Anh ta còn rất nhiều mặt mà cô chưa từng thấy. Cửa phòng mở ra rồi đóng lại, căn phòng im ắng. Kinh Phục Châu không nói chuyện, cô cũng lặng lẽ ngồi đó, không định giải thích điều gì.

Đang giữa trưa, từ cửa sổ nhìn ra ngoài đều là ánh mặt trời rực rỡ đang chiếu xuống. Trời xanh mây trắng, không khí ấm áp và khô ráo hiếm có giữa ngày đông, nhưng trong phòng lại cực kỳ lạnh lẽo khiến cánh tay An Nguyễn nổi hết da gà.

Cuối cùng, không chịu được sự im lặng khó chịu này, Kinh Phục Châu chống tay lên bàn, lạnh lùng liếc nhìn cô. “Không cần tiền của tôi nhưng lại đi lừa đảo à?”

An Nguyễn không lên tiếng.

Anh liếm môi, nhìn cằn cỗi mảnh khảnh của cô. Áo len cổ chữ V, xương quai xanh của cô rơi vào mắt anh, khiến người ta cảm thấy miệng lưỡi khô khát. “An Nguyễn, em có biết tiền của Kinh Nhiễm cũng là do tôi đưa.”

An Nguyễn nghiêng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, vẫn không lên tiếng.

“Không nói à?” Kinh Phục Châu nheo mắt lại, bỗng cảm thấy bức bối. “Dựa vào đâu mà em dám cáu kỉnh với tôi?”

“Anh Kinh nói thế là sai rồi.” An Nguyễn thu mắt lại, đôi mắt dài và hẹp nhìn về phía anh. Đôi mắt trắng đen rõ ràng lộ ra vẻ phẫn nộ dù cố kìm chế. “Nếu anh Kinh không gọi điện thoại cho chị Kinh thì có thể giờ này tôi đã khám tổng quát xong, cầm tiền về nhà rồi. Là anh gọi tôi đến đây, không phải tôi muốn đến.”

“Đã cần tiền như vậy, sao không lấy tiền của tôi?” Kinh Phục Châu nhú mày, trái cổ nhúc nhích lên xuống. “Cảm thấy tiền tôi cho em là dơ bẩn, vậy tiền em lừa đảo là sạch sẽ sao?”

“Sạch sẽ?” An Nguyễn nhìn chằm chằm vào anh, ánh mắt trào phúng. “Lan Hiểu có sạch sẽ không?”

Không ngờ cô lại hỏi như vậy, Kinh Phục Châu nhất thời nghẹn lời, hé miệng nhưng không nói gì được. An Nguyễn cười lạnh, đưa tay cầm chai rượu trên bàn, không rót vào ly mà trực tiếp dùng miệng uống. Đó là rượu đế có nồng độ khá cao, lúc Kinh Phục Châu đưa tay ngăn cản được thì cô đã nốc một ngụm lớn. Lúc đế chai rượu xuống, mắt cô tràn ngập vẻ thất vọng. “Kinh Phục Châu, anh trách tôi câu kinh với anh, trách tôi không nghe lời anh cũng được, nhưng tại sao cứ phải là Lan Hiểu. Anh trách tôi thì cứ trách, tại sao phải chà đạp người khác?”

“Chà đạp?” Anh cười nhạt. “Tôi đưa một cô gái về nuôi, cho ăn ngon mặt đẹp, sao lại gọi là chà đạp?”

An Nguyễn ngửa đầu uống thêm một ngụm rượu, khí thế hùng hục trên người hơi giảm bớt, ánh mắt ánh lên vẻ quyến rũ như có như không. “Anh không yêu họ, đó chính là chà đạp.”

“Tôi không yêu họ? Sao em lại biết tôi không yêu họ?” Kinh Phục Châu nhìn gò má đỏ bừng của cô, từ từ đứng dậy đi đến bên cạnh cô, cánh tay trắng nõn như sứ bị anh nắm chặt. “Vậy em nói cho tôi biết, người tôi yêu là ai? Lẽ nào lại là em?”

Cô nhún mắt rất dữ dội, giống như một con mèo vung móng vuốt ra khi cảm nhận được sự nguy hiểm. Nhưng vẻ lơ đãng trong mắt đã bán đứng cô, ánh mắt ánh không có chút hung ác nào, khiến Kinh Phục Châu dễ dàng giam cầm hơn nửa người cô. An Nguyễn giãy giụa vài cái, lúc nhìn anh, cuối cùng ánh mắt đã rời.

Anh không biết thì ra từ lượng của cô lại tẻ đến thế.

An Nguyễn chớp chớp mắt như muốn lấy lại lý trí nhưng cuối cùng vẫn phí công. Ánh mắt mơ màng nhìn vào cổ áo anh, đầu cô ngoẹo qua rồi ngã vào lòng anh. “Đúng, anh phải yêu tôi.” Nói xong còn cảm thấy chưa đủ, dán mặt vào ngực anh cọ cọ vài cái rồi bổ sung thêm “...Chỉ yêu mình tôi.”

Cuối cùng cô không còn giữ vẻ lạnh lùng xa cách như trước nữa, thì ra cô vẫn còn lưu giữ được vẻ ngây thơ hồn nhiên của thiếu nữ. Kinh Phục Châu vén mái tóc cô qua, gương mặt thanh tú lộ ra trước mắt anh, rất cụ thể và rõ ràng.

Nhưng hôm nay, vẻ ngây thơ ấy lại mang theo sức hấp dẫn nhụy hiểm.

“Em say rồi, An Nguyễn. “Anh cúi đầu, khoảng cách giữa hai người rất gần, hơi thở giao hòa. Mùi rượu cây nồng trong miệng cô khiến anh cũng cảm thấy hơi say. Anh cúi đầu định hôn cô nhưng bị cô quay đầu né tránh. “Tôi không say.”

“Em say rồi.” Kinh Phục Châu cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai An Nguyễn. Người cô run lên, lập tức ý thức được biểu hiện của mình quá mất tự nhiên nên vung tay loạn xạ, muốn rời khỏi lòng anh. Làm thế nào mới có thể chiếm được trái tim anh ta, cô không biết. Trước giờ chưa có chuyện gì khiến cô cảm thấy nan giải như thế. Cô bèn giả vờ say rượu, muốn nói ra hết những lời nên nói.

Nhưng cuối cùng không có cơ hội ấy, bởi vì có người gõ cửa phòng. Kinh Phục Châu rời mắt khỏi vành tai cô, cô nghe thấy giọng nói hồ hững của anh. “Về Cổ Lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phút lạc lối (2)

Lần đầu tiên An Nguyễn đến Cổ Lâu chính là lúc cô giả vờ say rượu. Trước đó, tất cả những gì cô tưởng tượng về nơi này chính là cảnh mua vui hưởng lạc, nam nữ hoan ca, vì nói trắng ra nó là một cuộc giao dịch. Cánh tay vòng lên cổ Kinh Phục Châu, An Nguyễn nhìn thấy cánh cửa màu vàng kia, bỗng nhiên nhớ đến khi ấy ở Mộng Tử, cũng là nơi mua vui thế này, anh nói với cô, chúng ta làm một lần đi.

Cô tuy tỉnh ranh, nhưng cuối cùng vẫn phải đi đến nước cuối cùng này sao.

Kinh Phục Châu rất ít đến đây vào buổi chiều, cho nên có mấy cô gái cảm thấy rất tò mò, không nhận được mở cửa ra ngoài xem thử. An Nguyễn được anh bế ra khỏi xe. Chân cô cọ vào cửa, giày gần như sắp rơi ra khỏi chân. Anh không nhìn thấy, bế cô đi thẳng vào trong. Lúc lên lầu An Nguyễn nhìn thấy Lan Hiểu đứng ở chân cầu thang, mặc chiếc áo ngủ bằng lụa màu đỏ tươi mà trước đây cô ấy ghét nhất, nhìn họ với ánh mắt đăm chiêu.

Tai cô như nghe thấy giọng nói của Lan Hiểu, quần áo lụa kiểu này thật là xấu, như kiểu nhà giàu mới nổi vậy.

Nhưng thật ra, cô ấy mặc thế này rất đẹp. Trước đây nói nó xấu là vì mua không nổi. Đi ngang qua chỗ Lan Hiểu, Kinh Phục Châu không quay sang nhìn, chân An Nguyễn nhúc nhích, chiếc giày kia liền rơi xuống cạnh chân Lan Hiểu.

Như muốn thị uy.

An Nguyễn không biết Lan Hiểu có nhặt giày lên giúp mình không, cô chỉ biết rất rõ họ sẽ không thể là bạn được nữa. Lúc đầu cô tiếp cận Lan Hiểu chẳng qua là để mượn cơ đi đón cô ấy, gặp Kinh Phục Châu. Nhưng con người là sinh vật có tình cảm, thời gian trôi qua, An Nguyễn bắt đầu lo cho tương lai của cô ấy như một người bạn thật sự, thậm chí có lúc còn không muốn tranh với cô ấy.

Suy cho cùng, khởi đầu đã không vô tư thì sau đó dù có móc hết cả tim gan ra cũng vô dụng.

Đôi mắt sang chỗ khác, An Nguyễn vui đầu vào lòng Kinh Phục Châu. Không biết rẽ qua mấy chỗ ngoặt, đi qua bao nhiêu hành lang, cuối cùng họ dừng lại trước cửa một căn phòng. Trong phòng chỉ có một chiếc giường đôi, ra giường và chăn màn đều màu đen rất đơn giản, điển hình cho phong cách của đàn ông.

Anh thả cô xuống chiếc giường rộng lớn, nhìn vào đôi mắt hơi hé mở của cô.

“Tinh rượu rồi à?” Kinh Phục Châu đưa tay niết chiếc cằm xinh xắn của cô, tay chạm vào cảm giác mịn màng mong nhớ bấy lâu. Trái cô anh nhúc nhích, đầu cúi thấp hơn một chút, có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên cổ cô. Hương thơm như có như không mang theo sự nguy hiểm trí mạng khiến người ta muốn đắm chìm trong đó. Anh cup mắt xuống, nhìn vào chiếc cổ trắng nõn của cô.

Tay An Nguyễn từ từ vuốt ve khuôn mặt anh, gương mặt với những đường nét hơi lạnh lùng liền có chút ấm áp. Hé nửa mắt, giọng An Nguyễn hơi khàn khàn vì đã lâu không nói chuyện. “Nếu em không đi lừa chị anh, có phải anh sẽ không gặp em nữa không?”

Anh nhìn thấy mắt cô sáng lấp lánh, giống như có mưa nhòa vào mắt cô. Trái tim anh bất chợt trở nên mềm nhũn, trán chạm vào trán cô, anh hiếm khi dịu dàng với con gái như thế, nhất là với một cô gái không biết tốt xấu. “An Nguyễn, rốt cuộc em muốn gì chứ?”

Anh chưa từng cảm thấy phụ nữ là sinh vật phức tạp như thế. Đàn ông và đàn bà trên đời này, dẫu một đêm tình hay sớm chiều bên nhau, có lẽ đều là sự tình nguyện dù có yêu hay không. Anh gặp qua kiểu không có tình yêu, cũng đã trải qua. Loại phụ nữ có thể dùng tiền giải quyết, theo anh cũng là kẻ thức thời. Người yêu phải anh thì càng nhiều hơn, vậy càng dễ xử, anh sẽ cho họ cam tâm tình nguyện triền miên vô tận. Nhưng An Nguyễn muốn điều gì? Tiền hay tình, cô đều có vẻ như không cần.

“Đúng vậy, rốt cuộc em muốn điều gì chứ?” An Nguyễn khẽ lặp lại lời của anh, sương mờ trong mắt lúc sáng lúc tối. Ánh trời chiều đã từ từ biến mất, căn phòng hơi tối khiến cho gương mặt cô rất cô tịch. “Kinh Phục Châu, nếu anh đi hỏi những người đã yêu thật sự thì sẽ biết em muốn gì.”

Anh không nói gì, hơi thở phả nhẹ lên mặt cô. An Nguyễn đưa tay chọt vào ngực anh, từ từ trượt xuống rồi dừng lại trên bụng anh, sau đó nhìn hàng mi hơi khép của anh. “Từ đây đến đây, nếu không thể thuộc về mình em thì em thả không cần. Người ta nói ai cũng có khắc tinh trong số mệnh của mình, lúc đầu em tưởng mình sẽ là khắc tinh của anh, khiến anh lãng tử quay đầu, bao nhiêu hoa thơm trong Cổ Lâu đều không cần. Nhưng em đã đánh giá cao chính mình, cho nên em không vui. Kinh Phục Châu, chính anh làm em không vui.”

Lời của cô áp bức người, nhưng trong ánh mắt lại mang theo vẻ ảm ức, những câu cuối cùng còn có vẻ ghen ngào. Anh chưa từng thấy cô rơi nước mắt nên muốn đưa tay lau cho cô, nhưng lại bị cô tránh đi. “Nhưng em cũng thật không có chí khí, không chịu được nữa, tìm thủ đoạn hèn mọn như vậy để được gặp anh. Ngay cả những lời này cũng phải mượn mấy ly rượu để nói, còn An Nguyễn lúc tỉnh táo có chết cũng không chịu nói.”

Sức nặng đè trên người cô dần biến mất, anh nhích ra xa để nhìn cô cho rõ hơn. Anh muốn phân biệt lời của cô là thật hay giả, nhưng ánh mắt cô vừa nũng nịu vừa yếu đuối, khiến anh không nhìn ra bất cứ manh mối nào. Chồng khuỷu tay lên giường, Kinh Phục Châu cúi đầu nhìn chăm chăm vào cô. “An Nguyễn, tôi không thể cho em thứ em muốn.”

Cô đã biết là sẽ thế, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ thất vọng khôn cùng, rồi dùng ánh mắt lạnh lùng che giấu, như không muốn bị anh nhận ra vậy. “Được, vậy tôi cũng sẽ không cho anh thứ anh muốn.”

“Em cảm thấy tôi muốn thứ gì?”

“Cơ thể mười chín tuổi này, chẳng phải anh đã nói từ lâu rồi sao. Nhưng thật xin lỗi, tôi không mang mình ra làm vật trao đổi, bởi vì ngoại trừ bản thân mình, tôi không có gì cả.” An Nguyễn vừa nói vừa đưa tay đẩy anh ra, muốn ngồi dậy, nhưng lúc này men say lại ủa tới khiến người không giữ được thăng bằng. Lúc ngã nhào xuống, cô lại được Kinh Phục Châu đón lấy ôm vào lòng, đồng thời giọng anh cũng lạnh đậm hơn: “Em cảm thấy tôi chỉ muốn có thể thôi sao?”

“Nếu không thì sao? Anh đừng có nói với tôi rằng anh không thể cho người khác một tình yêu trọn vẹn nhưng lại muốn người khác cho anh?” An Nguyễn cố mở mắt, quay trở về với bộ dáng xù gai đầy người. “Người làm ăn các anh chẳng phải rất hiểu nguyên tắc trao đổi ngang giá hay sao? Hay anh vốn làm ăn không đáng hoàng?” Cô bỗng dưng im bất, sợ mình sẽ nói ra những lời không nên nói để lộ bí mật nên vội vàng lảng sang chuyện khác. “Kinh Phục Châu, tôi rất tò mò rốt cuộc thì phụ nữ có địa vị thế nào trong lòng anh?”

Anh bị cô hỏi đến á khẩu không trả lời được. Màn đêm dần buông xuống, mọi thứ trong phòng như choàng thêm một lớp mù mông màu đen xám, không nhìn rõ được, khiến người ta bức bối. Kinh Phục Châu đứng dậy, hơi tức giận đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, sau đó nghe thấy tiếng nôn khan của An Nguyễn.

Rốt cuộc vẫn không nhẫn tâm nên anh quay lại rót cho cô ly nước, thế nhưng lại phát hiện người trên giường đã ngủ say mất rồi.

Lúc này An Nguyễn đã thật sự rất mệt mỏi, dù trước khi đi ngủ vẫn đấu tranh muốn dựng lên lớp phòng bị. Kinh Phục Châu đưa tay vuốt giữa đôi mày của cô, từ từ xoa giãn những nếp nhăn nơi đó. Trên hành lang có tiếng phụ nữ nói chuyện, anh bỗng nhiên cảm thấy rất mệt mỏi.

Nếu vừa bắt đầu, anh không phải là Kinh Phục Châu mà là Kinh Đàn sạch sẽ và đơn thuần trước kia; nếu không có Cổ Lâu, không có Mộng Từ, có lẽ anh sẽ gặp được cô ở một nơi rất bình thường, lúc đó ngăn cách họ có thể chỉ là sự chênh lệch tuổi tác, là những chuyện giận hờn vặt vãnh giữa những đôi yêu nhau, nhưng chắc chắn không phải là tình yêu.

Trong buổi chạng vạng này, An Nguyễn đã đặt trước mặt anh một vấn đề mà anh chưa bao giờ nghiêm túc suy nghĩ đến.

Anh có muốn dành cho ai đó một tình yêu trọn vẹn không? Không có đề phòng, không có ngờ vực, không có lợi ích, không có tính toán. Anh có muốn giống như những người đang yêu sâu đậm khác, hai tay dâng trái tim của mình, từ đó ngọt ngào hay chua xót đều do người khác ảnh hưởng? Anh có muốn không có đường lui, một khoảnh khắc là cả một đời? Từ nay sẽ trở thành kẻ si tình bình thường trên thế giới này, vậy hãm trong tình yêu, yêu đến chết cũng không thôi.

Dám không?

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phút lạc lối (2)

Kinh Phục Châu ngồi xuống bên mép giường, cúi đầu nhìn cô gái đang ngủ say. Cánh tay cô gồng dưới đầu, mái tóc xõa tung che hết nửa khuôn mặt. Cho dù là lúc ngủ, mày cô vẫn hơi cau lại. Anh đưa tay xoa xoa giữa đôi mày cô, cô không thoải mái nên ừm một tiếng, cọ mặt vài cái vào ngón tay anh.

Mũi anh phát ra tiếng cười khi khe khẽ.

Cái túi vải của cô bị rơi trên sàn nhà, Kinh Phục Châu khom người nhặt nó lên định để trên bàn nhưng lúc cúi đầu lại thấy sách rơi trên đất. Là một quyển sách nhập môn nhạc lý, lật xem nhiều nên đã khá cũ, có lẽ là bình thường cô hay nhét nó trong túi mang đi khắp nơi.

Cầm quyển sách, Kinh Phục Châu bỗng thấy tò mò chữ của An Nguyên sẽ thế nào. Người ta nói nét chữ nét người, anh muốn xem xem loại người cứng đầu cứng cổ như cô sẽ viết chữ thế nào. Mở sách ra, trang bìa lót hoàn toàn sạch sẽ, ngay cả tên cũng không có. Anh lại lật xem tiếp, trong phòng vang lên tiếng giấy sột soạt.

Bỗng nhiên, anh dừng tay lại, vì nhìn thấy một hàng chữ nhỏ trên một trang giấy.

Đó là dòng chữ mà An Nguyên đã viết ở thư viện vào cái hôm bị Hứa Tuấn hỏi cô có bí mật gì. Lúc đó cô chỉ muốn Hứa Tuấn thấy ngại mà rút lui, bởi vì cô đã mất đi khả năng yêu bất cứ ai, từ sau khi Trình Kỳ ra đi, cuộc đời cô chỉ còn lại thù hận.

Hàng chữ ấy được viết rất nắn nót, như dồn hết tâm ý, là tâm sự tế nhị của một thiếu nữ.

Em thích người đàn ông đến nghe em hát nhạc Mai Diễm Phương.

Thích. Đối với Kinh Phục Châu mà nói, từ này xa vời hết như lúc nhỏ bị bắt phải học ca dao dân ca vậy. Người trưởng thành không hay nói thích, từ thích này quá sáo rỗng, không bằng một cuộc mây mưa vừa chân thực vừa chính xác. Những người phụ nữ đi qua đời anh cũng không nói thích anh, bởi vì đằng sau từ thích này có quá nhiều thứ: Thích nhà của anh, thích tiền của anh, thậm chí là thích kỹ thuật của anh, nhưng duy chỉ không thích con người anh.

Nghiêng đầu qua nhìn, dưới ánh sáng lơ mơ, An Nguyên vẫn ngủ rất ngon lành.

Trước nay Lăng Xuyên chưa bao giờ có tuyết rơi, dù là giữa mùa đông. Không khí ban đêm bắt đầu trở nên ngọt ngào. Lan Hiểu ngồi trong nhà ăn cơm, ngắm bầu trời bên ngoài.

Muốn mưa mà không mưa được, không khí trở nên thật nặng nề. Lúc xuống lầu, Kinh Phục Châu vẫn mặc chiếc áo sơ mi đen. Ánh mắt của Lan Hiểu dừng một chút trên những nếp nhăn trên ống tay áo anh rồi từ từ dời đi.

Anh có thói quen tắm rửa ngay sau khi hành sự. Xem ra, anh vẫn chưa chạm vào An Nguyên.

Miếng bít tết trong đĩa bị cắt thành những miếng nhỏ nhưng chưa miếng nào được đưa vào miệng. Lan Hiểu nhìn cái bóng của mình phản chiếu trên con dao ăn: Gương mặt rất trẻ trung, không cần quá nhiều mỹ phẩm vẫn có thể trở nên xinh đẹp. Vốn liếng của cô chỉ có nhiều đó, không còn nước cờ dự phòng nào khác, chỉ biết dâng hết bản thân mình.

Tiếng bước chân đến gần, Lan Hiểu mới dùng cây nĩa ghim một miếng thịt bò đưa vào miệng. Đúng lúc đó, Kinh Phục Châu đi đến đối diện với cô, ngồi xuống. Lan Hiểu chớp mắt, cảm giác buồn bực khi nãy bỗng bị cảm giác ngờ ngác trước mắt thay thế.

“Sao lại ăn cơm ở đây?” Kinh Phục Châu châm một miếng thuốc, đưa lên miệng, khẽ nhú mày nhìn cô. Quan hệ giữa các cô gái trong Cổ Lâu không tốt đẹp gì, cho nên họ thường ăn cơm trong phòng mình để tránh va chạm. Lan Hiểu nuốt đồ ăn trong miệng xuống, khói thuốc xộc vào mũi khiến miếng thịt bò trong miệng bỗng dưng không còn mùi vị gì. “Tại em thấy ở đây không có ai cả.”

Trong màn khói thuốc, Kinh Phục Châu không nói gì cả, Lan Hiểu cúi đầu, giả vờ như rất thèm ăn, định nhét miếng thịt bò tiếp theo vào trong miệng thì bỗng nghe Kinh Phục Châu nói: “Ăn không vô thì đừng ăn nữa.”

Cô cả kinh, dừng động tác lại, nhìn anh với vẻ thất thố.

“Chuyện đóng kịch, em phải học An Nguyễn nhiều.” Kinh Phục Châu phun ra một làn khói, cảm giác áp bức theo khói thuốc ủa tôi, khiến Lan Hiểu cảm thấy khó thở. “Gi à?”

Kinh Phục Châu cười cười, có lẽ vì dáng vẻ hoảng hốt của cô rất thú vị, anh móc từ trong túi ra một điều thuốc khác đưa cho Lan Hiểu, cô vô thức lắc đầu. “Em không biết hút thuốc...”

Tay anh thả lỏng, điều thuốc rơi xuống mặt bàn. Dựa vào ghế, Kinh Phục Châu bỗng nhiên hiểu ra tại sao mình biết rõ An Nguyễn đang diễn kịch nhưng vẫn phối hợp với cô hết lần này đến lần khác.

Bởi vì cô sẽ không khúm núm nói em không biết hút thuốc, ngược lại có lẽ sẽ ngậm nó vào miệng và nói: Vậy anh châm thuốc cho tôi đi.

Khảy rơi tàn thuốc, giọng của Kinh Phục Châu rất lãnh đạm, rất thờ ơ, thậm chí không có ngữ khí nghi vấn. “Em và An Nguyễn là bạn học à.”

Lan Hiểu gật đầu.

“Cô ấy và em rất thân?”

Lan Hiểu ngẩn ra một chút, trong đầu đang cân nhắc đáp án mà anh thích nghe, do dự trả lời. “Bọn em là bạn cùng phòng, lúc trước em đi hát ở Mộng Tử, cậu ấy không yên tâm, cứ đợi lúc tan ca đến đón em về. Sau đó em không đi học nữa nên không thường liên lạc.”

Không biết Kinh Phục Châu có nghe thấy hay không, ánh mắt anh nhìn ra ngoài cửa sổ, chờ đợi cơn mưa to tới nay. Im lặng vài giây, anh mới từ tốn nói: “Sáng mai em lên chăm sóc cô ấy đi. Cô ấy uống say rồi, có lẽ sẽ đau đầu.”

Lúc nói câu này, Kinh Phục Châu nghĩ, nếu người ngồi trước mặt mình là An Nguyễn, có lẽ cô sẽ cười lạnh một tiếng rồi móc mỏ anh, hoặc là trở mặt bỏ đi. Nhưng Lan Hiểu chỉ ngẩn ra một chút rồi ngoan ngoãn gật đầu. “Vâng.”

Anh lại nhớ đến những cô gái khác.

Những gương mặt ngoan ngoãn nghe lời y hệt nhau. Lúc còn cảm thấy mới mẻ, anh thấy sự ngoan hiền này khiến người ta mê đắm, khiến người ta mềm lòng, khiến người ta ước gì có thể nuốt chửng các cô. Thì ra sức mạnh của đồng tiền lại lớn lao đến thế, nó huấn luyện phụ nữ trở nên giống hệt nhau, cho dù là Hoa Lê cắt cổ tay hóm đỏ, cũng chỉ biết rơi nước mắt giống như mình chịu nhiều uất ức lắm khi nhìn thấy anh.

Điều thuốc trên tay cháy hết, bên ngoài cơn mưa vẫn chưa kéo đến. Kinh Phục Châu ngửa đầu, nửa bên mặt được ánh đèn chiếu sáng. Anh bỗng nhớ đến hình ảnh An Nguyễn bị mưa xối như chuột lột nhưng lại không bung dù ở bãi đỗ xe hôm đó.

Tối hôm đó Kinh Phục Châu về chỗ của Kinh Nhiễm. Phòng của anh bị An Nguyễn chiếm cứ, anh lại không chịu ngủ trong phòng của bất kỳ ai khác. An Nguyễn thì ngủ rất ngon lành, khi thức giấc bên ngoài trời đã sáng. Cơn mưa tối qua kéo dài dầm dề tới sáng nay. Giữa không khí u ám đó, cô xoay người, ôm chần ngồi dậy.

Trong phòng không có ai khác.

Đầu óc mơ mơ màng màng, An Nguyễn nhìn xung quanh một lượt, không nhìn thấy bất cứ thiết bị giám sát nào. Có lẽ Kinh Phục Châu sẽ không lắp máy theo dõi trong phòng ngủ của mình. Hơi trầm ngâm giây lát, An Nguyễn leo xuống giường.

Tất cả những góc ngách có thể mò mẫm, cô đều xem xét rất kỹ nhưng không có chút dấu vết nào liên quan đến ma túy. Trong sổ tay Trình Kỳ để lại không nhắc đến Cô Lâu, có lẽ đây không phải là nơi khiến Kinh Phục Châu an tâm. An Nguyễn thở dài một hơi, cơn đau đầu do men rượu từ từ kéo đến. Cô đỡ tường đứng dậy, chỉ cảm thấy hy vọng lại quá xa vời.

Mang theo cơn đau đầu, An Nguyễn mở cửa phòng ra. Quần áo trên người vẫn chỉnh tề, cô không ngờ mình có thể an toàn rời khỏi đây mà không sút mẻ gì. Trong không khí có mùi cháo thoang thoảng, cô vô thức quay người lại thì nhìn thấy Lan Hiểu đang mỉm cười tươi tắn đi về phía này.

Từ xa, Lan Hiểu đã vẫy tay gọi cô. “An Nguyễn, mau xuống đây ăn sáng này, mình có nấu cháo cho cậu rồi đây.”

An Nguyễn ngẩn ra. Chiếc giày bị cô cố tình đánh rơi trước mặt Lan Hiểu lúc này đã được đặt ngay ngắn trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Phút lạc lối (3)

An Nguyễn chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày cô và Lan Hiểu ngồi đối diện với nhau trong tình thế đối đầu căng thẳng.

Con mưa đêm qua đến lúc nào nhỉ? An Nguyễn không biết, nhưng Lan Hiểu biết. Bởi vì cô đã ngồi trong phòng mình rất lâu, nhìn ánh bình minh ngày mới xuất hiện, xua tan bóng đêm. Từ phòng của Lan Hiểu nhìn ra, những tia sáng lơ mơ ấy không rõ ràng lắm. Cô chợt nhớ ra phòng của mình không hướng về phía đông.

Trên bàn là chén cháo trắng vừa nấu xong, hơi nóng bốc lên khiến đầu óc An Nguyễn thấy nặng trĩu. Bụng của cô trống rỗng khó chịu giống như có một ngọn lửa đang đốt trong đó nhưng trước mặt lại không có nước. Cô nhìn chén cháo trắng, im lặng cảm muộn lên.

“Tôi qua ngủ có ngon không?” Lan Hiểu ngồi đối diện An Nguyễn, lúc nói câu này có vẻ rất thờ ơ. An Nguyễn dùng tay lại. Đêm qua cô ngủ rất ngon, bởi vì suốt mấy ngày trước đó đều mất ngủ, men rượu khiến cô được thả lỏng tinh thần, không mơ thấy mộng mị gì. Dường như đã đoán được là cô sẽ không trả lời, Lan Hiểu cười khẽ một tiếng, ngồi thẳng lại nhìn cô.

Hơi cháo nóng lượn lờ, An Nguyễn để cái muỗng xuống, đáp lại ánh mắt của Lan Hiểu.

“Sao lại không ăn? Tay nghề của đầu bếp trong Cổ Lâu rất tốt, sau này nếu cậu đến thì chúng ta có thể ăn cơm chung. Cậu thích ăn gì để mình nói trước với đầu bếp một tiếng, anh ấy tốt tính lắm.” Lan Hiểu nói, nụ cười trên môi rất nhạt, không chạm tới đáy mắt rồi dần tan biến.

“Lan Hiểu, mình...” Thật ra không có gì để nói. Hỏi cô ấy sao lại đến đây? Phụ nữ Kinh Phục Châu mang về đây sao lại hỏi câu ấy. Hỏi cậu sống có tốt không? Như thế giống như giả vờ giả vịt. Hoặc nói xin lỗi vì đã ngủ trong phòng của người đàn ông của cô ấy. Nhưng Cổ Lâu có nhiều phụ nữ như vậy, ai dám nói Kinh Phục Châu là của mình chứ?

An Nguyễn há mồm, giọng nghẹn lại trong cổ họng. Điều cô muốn hỏi nhất chính là: Đã nói với tôi thôi học xong thì sẽ sống thật tốt, tại sao đi một vòng rồi lại leo lên giường của đàn ông có tiền. Câu này cô không thể nói ra, không phải vì tình nghĩa đã có giữa họ, mà đó là phép lịch sự tối thiểu.

Con mưa bên ngoài vẫn rả rích không ngừng, trên cửa sổ có mấy vệt nước mưa đang chảy xiên. Lan Hiểu dựa lưng vào ghế, thấy An Nguyễn không nói chuyện thì cười khẽ một tiếng rồi nói: “An Nguyễn, tôi biết cậu xem thường tôi.”

An Nguyễn hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Sự ngạc nhiên này không phải bởi cô vô tội, mà vì cô không ngờ được suy nghĩ của mình lại bị đoán một cách dễ dàng như vậy.

Vuốt mái tóc, Lan Hiểu phui hạt bụi thật nhỏ rơi trên cổ chiếc áo mới thay sáng nay xuống rồi nói tiếp: “Nhất định bây giờ trong đầu cậu đang nghĩ tôi học hành dốt nát thì thôi đi, còn bày đặt đeo bám đàn ông có tiền. Người ta ra giá là chịu ngủ, vậy có khác gì gái điếm. Không chỉ có tôi, cậu cũng nghĩ thế về tất cả những cô gái khác trong Cổ Lâu, đúng không?”

Ngữ khí của Lan Hiểu rất giọng gao, có lẽ những lời này cô đã chuẩn bị cả một đêm. Sắc mặt An Nguyễn hơi tái nhợt, có lẽ là vì trong bụng trống không, chưa kịp ăn gì đã phải trò chuyện. Nụ cười của Lan Hiểu dần về trào phúng, An Nguyễn bỗng nhiên hiểu ra, cô và cô ấy chưa bao giờ là bạn, ai bảo có tình cảm là không có giả vờ giả vịt chứ.

Ưỡn thẳng sống lưng, An Nguyễn không nhìn Lan Hiểu, chỉ cúi đầu cảm cái muỗng lên. “Cậu cũng biết à.”

“Đúng vậy, tôi biết cả.” Lan Hiểu gạt đầu, ánh mắt nhìn cô rất lạnh lùng. “Nhưng An Nguyễn, lúc cậu khinh thường người khác, người ta cũng khinh thường cậu.”

An Nguyễn múc muỗng cháo đưa vào miệng, cố nuốt xuống.

Lan Hiểu nói tiếp: “Lúc mới khai giảng, cậu biết tôi đi hát ở Mộng Tử nên đòi đi đón tôi mỗi đêm. Tôi còn tưởng rằng cậu tốt bụng thật, lại biết chút võ phòng thân nên muốn bảo vệ người khác. Nhưng tôi đã nhìn thấy cậu châm thuốc cho Kinh Phục Châu, cũng nhìn thấy hai người đứng dưới ký túc xá nói chuyện. An Nguyễn, thật ra về bản chất chúng ta giống nhau, cậu cao quý gì hơn chứ?”

Đúng vậy. Đúng là thế. Trong mắt những người khác, An Nguyễn cô cũng chỉ là một đứa con gái hám tiền bình thường và dung tục.

“Hai người đến đâu rồi?” Lan Hiểu chống khuỷu tay lên bàn, mỉm cười nhìn cô. “An Nguyễn, dã tâm của cậu quá lớn, muốn chơi quá đà. Không có người đàn ông nào thích chơi trò lạt mềm buộc chặt với cậu mãi, cậu còn mong đợi tìm được người đàn ông tốt để gả khi đã vào nhà chứa à?”

“Đó là chuyện của tôi.” An Nguyễn cúi đầu, ăn thêm một muỗng cháo. Gọi Cổ Lâu là nhà chứa, cũng không quá đáng chút nào. Một Lan Hiểu yếu đuối lương thiện trước kia, thay bộ đồ và kiểu tóc là trở nên khí thế hơn người, đó cũng là quy tắc sinh tồn mà nhà chứa này ép cô ấy phải học sao.

Nhưng rõ ràng, mỗi câu Lan Hiểu nói đều rất đúng.

Về mặt của An Nguyễn rất lạnh nhạt, chỉ lo ăn cháo của mình. Sau lưng có tiếng bước chân từ từ đến gần, gương mặt một giấy trước còn tràn ngập vẻ trào phúng của Lan Hiểu bỗng nhiên thay đổi, giọng mang theo vẻ mềm mại ngọt ngào của phụ nữ. “Anh về rồi à?”

Cháo tan trong miệng, cơ thể trở nên ấm áp, đồng thời những chiếc gai nhọn cũng xù lên. Cô quay đầu lại theo câu nói của Lan Hiểu, nhìn thẳng về phía Kinh Phục Châu.

“Mới dậy à?” Kinh Phục Châu ngồi xuống bên cạnh An Nguyễn, Lan Hiểu nhanh nhẹn đứng dậy lấy thêm chén. “Em cũng múc cho anh một chén nhé, cháo hôm nay nấu ngon lắm, An Nguyễn cũng khen ngon.”

Kính Phục Châu cúi đầu nhìn, chiếc muỗng đưa đến bên miệng của An Nguyễn bỗng khựng lại, cô không lên tiếng.

Tâm trạng của anh bỗng trở nên khá vui vẻ, Lan Hiểu bung cháo đến trước mặt anh, anh phá lệ cầm muỗng lên. Trước giờ Kính Phục Châu không ăn sáng, nụ cười trên môi Lan Hiểu hơi sững sờ, cô ngồi xuống chiếc ghế của mình.

Sau khi Kính Phục Châu trở lại, Lan Hiểu biến thành cô gái dịu dàng hiền lành. An Nguyễn nhìn cô cười nịnh nọt Kính Phục Châu, dù anh không đáp lại cho lắm. Hình ảnh này thật kỳ lạ, An Nguyễn thật sự không hiểu điều gì đã khiến cho ba người họ hòa thuận ngồi chung một chỗ như vậy.

Đèn trong nhà ăn màu vàng ấm, dưới ánh sáng như vậy, những đường nét trên gương mặt của Kính Phục Châu cũng trở nên ôn hòa hơn nhiều. Lúc đang ăn, An Nguyễn nghe thấy anh bảo Lan Hiểu về phòng trước, đến khi nhà ăn chỉ còn lại hai người họ, ngữ khí của anh liền thay đổi, cúi đầu nhìn cô. “Lát nữa A Dương đưa em đến phòng trang điểm, chiều nay theo tôi đến một nơi.”

An Nguyễn ngắt ra. “Cái gì?”

“Thù lao vẫn tính như trước.” Kính Phục Châu không trả lời câu hỏi của cô, anh biết cô nghe rất rõ ràng.

Nhưng mấy ngày trước, rõ ràng anh đã sa thải cô. An Nguyễn do dự một chút, không nhìn thấu được anh nên đành gạt đầu. “Vâng.”

“Hôm nay ngoan thế? Chả giống em chút nào.” Có chút không quen với sự ngoan hiền của cô, Kính Phục Châu đưa tay xoa xoa đầu cô rồi đứng dậy chuẩn bị rời khỏi đó. Đi được vài bước, anh bỗng nhớ ra điều gì. “Đứng rồi, túi xách của em ở trong phòng tôi, lúc đi đừng quên mang theo.”

Mắt An Nguyễn cong lên, như đang cười, rồi lại không cười. “Tôi còn tưởng anh sẽ giữ tôi lại Cổ Lâu chứ.”

“Trước nay tôi chưa bao giờ ép buộc người khác.”

Không ai nhắc đến chuyện đêm qua, giống như làm thế là có thể bình thường như trước. An Nguyễn không hiểu cho lắm, cô đã dâng mình lên trước mặt anh, không chút phòng bị, nhưng tại sao anh bỗng biến thành quân tử. Có điều thế cũng tốt, tất cả đều còn cơ hội, lui một bước vẫn tốt hơn lùi mười bước.

Hơn nữa, một bước cũng được, mười bước cũng được, chắc chắn sẽ có một con đường đi vào trái tim anh ta.

Vẫn là câu lạc bộ ấy, vẫn là đám người hôm ấy. Lúc An Nguyễn xuống xe, Kính Phục Châu đã đến đó trước trên một chiếc xe khác. Anh không vào mà đứng ngoài cửa như đang đợi cô. Bộ vest nhung màu rượu đỏ rất hợp với chiếc váy dài màu đỏ rượu của cô.

An Nguyễn im lặng đưa tay ra khoắc lên cánh tay anh.

Hôm nay Đào Từ cũng có mặt. Nhưng nơi Kính Phục Châu tham dự, gần như không thể thiếu anh ta và A Dương. Nhìn đôi nam nữ đang đi vào, a dương nheo mắt lại, khẽ thở dài. “Thật đáng tiếc.”

Đào Từ không hiểu cho lắm nên nhìn gãi.

“Cậu nhớ hôm nay là ngày gì không?” A Dương hỏi ngược lại.

Đào Từ nghĩ ngợi rồi trả lời. “Biết chứ, giao thừa. Chẳng phải năm nào vào ngày này ông Tiết cũng gọi chúng ta tụ tập lại đón năm mới sao?”

“Năm ngoái anh Châu dẫn ai theo?”

“Thì chị Nhiễm.”

“Năm nay đổi thành ai?”

Đào Từ ngẩn ngơ. Từ xa có một chiếc xe chạy tới, dừng trước cửa. Kính Nhiễm từ trên xe bước xuống, thấy họ thì mỉm cười một cái như chào hỏi. Thấy Kính Nhiễm đã bước vào, A Dương mới quay sang nhìn Đào Từ với vẻ đầy ẩn ý. “Quà mừng năm mới của anh Châu năm nay rất có thành ý.”

Đào Từ sững sờ. “Không đâu, tôi thấy anh Châu thích cô nhóc đó lắm mà, chúng ta còn chưa dám chạm vào, anh ấy không nỡ đâu.”

“Đừng nói là chúng ta, có thể ngay cả anh ấy cũng chưa chạm vào. Ông Tiết thích sạch sẽ mà.” A Dương thờ dài một tiếng, lại nói câu đáng tiếc, sau đó kéo Đào Từ vào trong.

Nếu không có cảnh ăn diện xung quanh, không có tiếng cười đùa chúc mừng năm mới của mọi người, suýt nữa An Nguyễn đã quên mất hôm nay là giao thừa. Lúc nhỏ còn ba mẹ, cô nhớ là hôm nay phải mặc quần áo mới. Nhưng tất cả những kỷ ức đều chỉ còn là chiếc áo hoa màu đỏ mà thôi. Phương Nam không có tuyết, nhất là Lăng Xuyên, không khí năm mới cũng không long trọng như trên tivi đã tô vẽ. Cô nhìn mấy người đang ngồi bên bàn đánh bài, hơi ngẩn ngơ. Bên hông bỗng bị một bàn tay siết chặt.

Kính Phục Châu cách cô rất gần, lúc đầu có mùi thuốc lá thoang thoảng bay vào mũi cô. “Đừng thất thần thế, đi theo tôi, nhiều người quá sợ em bị lạc.”

Trong lòng An Nguyễn có chút nghi hoặc, nhưng chút nghi hoặc này chỉ là trực giác, không thể nói rõ, cũng không thể lần theo vết tích được. Kinh Phục Châu khoác lấy eo cô, đi ngang qua một số người, cuối cùng đến chính sảnh. Trên ghế dựa là một ông lão, chính là cái người mà lần trước mọi người tới chúc mừng sinh nhật ông ta.

An Nguyễn nghe thấy có người gọi ông ta là ông Tiết. Cô chưa từng nghe đến người này, nhưng từ bữa tiệc lần trước cho thấy, địa vị của ông ta chắc chắn không tầm thường, không chỉ vì ông ta là cha dượng của Kinh Phục Châu mà còn vì những lý do khác. Vẫn là kiểu quần áo xưa màu đỏ, vẫn là gương mặt hiền lành phúc hậu đó, ông ta hơi ngước mắt lên, vẫy tay với Kinh Phục Châu.

“Con đến chúc tết ba.” Kinh Phục Châu nói xong thì cung kính quỳ xuống trước mặt ông Tiết. An Nguyễn đứng bên cạnh, ánh mắt không khỏi nhìn ông ta thêm lần nữa. Không ngờ ông ta cũng đang nhìn cô, trong khoảnh khắc mắt chạm vào nhau, An Nguyễn thấy được thứ gì đó rất nguy hiểm từ trong mắt ông ta.

Cô không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Nói một lượt những câu chúc tết khách sáo, Kinh Phục Châu đứng dậy, lập tức kéo tay An Nguyễn bỏ đi ngay trước mặt ông Tiết. Cách đó không xa, Kinh Nhiễm đang xách váy chậm rãi đi đến, lúc đi ngang qua Kinh Phục Châu có lên tiếng chào cô. Cô nhìn thấy An Nguyễn, ánh mắt hơi sững sờ, dường như hiểu ra điều gì, nhưng chưa hiểu thấu đáo.

Có lẽ ông lão thích náo nhiệt đêm giao thừa nên gọi mọi người lại cùng đón năm mới. Kinh Phục Châu gặp ai cũng hàn huyên vài câu, lúc đầu An Nguyễn còn theo sau anh, sau đó cảm thấy rất bức bối nên lẳng lặng rút tay ra, ra ngoài sân thượng hóng gió.

Từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy cả thành phố Lăng Xuyên khoác lên mình bộ quần áo đèn màu rực rỡ. Loài người là sinh vật bận rộn, vĩnh viễn đều có mục tiêu theo đuổi, mãi mãi cũng không biết thỏa mãn. Bây giờ là hơn bảy giờ tối, xe qua qua lại lại trên đường cao tốc, thế giới không hề mất đi nhịp sống vốn có của nó chỉ vì một đêm giao thừa.

Nhìn vào biển đèn mênh mông, An Nguyễn khẽ bật cười.

Cô nhớ lại rất lâu về trước, khi Trình Kỳ còn bên cạnh.

Lúc đó cô đang học cấp ba, năm nào cũng phải ra sức phấn đấu vì học bổng. Công việc của Trình Kỳ mang tính chất đặc biệt, phần lớn thời gian đều không có ở nhà, nhưng giao thừa năm ấy anh bỗng trở lại, còn mua cho cô một cái đèn lồng nhỏ. Con gái đang yêu thật dễ lấy lòng, lúc đó tình yêu chỉ đơn giản là tình yêu, một câu “anh thích em” là đã có thể giải thích được toàn bộ sự liều lĩnh và bất chấp. Cô xem chiếc đèn lồng ấy như báu vật, khi quay đầu qua, bỗng nghe Trình Kỳ nói khẽ rằng mình phải về, ra ngoài lâu quá sợ khiến người ta nghi ngờ.

Cô níu lấy cánh tay anh không để anh đi. Đêm nay là giao thừa, chả lẽ năm vùng cũng không được nghỉ phép một ngày sao? An Nguyễn không hiểu được, ngửa đầu lên nhìn anh, nước mắt sắp tuôn rơi.

Lúc ấy Trình Kỳ đã nói thế nào nhỉ?

Anh nói đằng sau sự bình yên và tốt đẹp trên thế giới này là những người đang âm thầm bảo vệ nó. Em hãy nhìn khu vực này, nhà nhà lên đèn, nhưng cũng có rất nhiều con em trong những nhà đó đang đứng ở cương vị của mình giống như anh.

“Nguyễn Nguyễn, nói một cách lớn lao, anh là cảnh sát, thứ anh muốn bảo vệ là hòa bình, khi nhìn thấy nhà nhà quây quần hạnh phúc thế này anh sẽ cảm thấy trong sự bình yên vui vẻ ấy cũng có một phần sức lực của anh. Nói đơn giản hơn, anh chỉ muốn bảo vệ em, để em sau này được thanh thoi làm những chuyện mình thích làm mà không có lo âu gì. Đúng là anh rất ích kỷ, đã hứa hẹn với em, còn thế nguyên với quốc gia. Nhưng An Nguyễn, anh biết chắc chắn em sẽ hiểu, sẽ có một ngày anh trở thành niềm tự hào của em.”

Đáng tiếc, anh hùng chết nơi đất khách, không thể hoàn thành giấc mộng tà không thể thắng chính như trong mấy vở kịch xưa.

Trước mắt là xe cộ nườm nượp, mắt An Nguyễn rom róm. Những thứ vốn mờ mịt ấy bỗng trở nên rất cụ thể. Cuối cùng cô cũng hiểu điều Trình Kỳ tôn thờ là gì. Ngửa đầu lên, An Nguyễn nhìn lên bầu trời như âm thầm thề hẹn. “Anh mãi mãi là niềm tự hào của em.”

Cho nên, chuyện mà anh chưa thể hoàn thành, em sẽ hoàn thành giúp anh. Từ nay trong cơ thể của An Nguyễn sẽ có hai linh hồn. Cô không vĩ đại đến vậy, không thể nói những lời vì nước vì dân, mục đích của cô rất đơn giản, chưa bao giờ lùi bước.

Tìm được chứng cứ, tổng Kinh Phục Châu vào tù, sau đó có thể sống cuộc sống mới.

“Sao lại chạy ra đây?”

Khi tiếng nói đó vang lên, nụ cười của An Nguyễn từ từ biến mất. Cô quay người lại, Kinh Phục Châu ngậm điều thuốc từ từ đi về phía cô. Áo vest của anh không cài nút, chiếc áo trắng bên trong khiến An Nguyễn lóa mắt.

“Làm một điều chứ?”

Anh đưa bao thuốc cho cô.

Lẽ ra cô nên mau mắn nói một câu, được thôi, giống như cô An Nguyễn cởi mở thường ngày vậy,

Nhưng một giây sau, cô đưa tay cầm lấy điều thuốc trên miệng anh.

Kinh Phục Châu nhìn cô, cười mà không cười.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phút lạc lối (4)

Trên sân thượng gió lớn, An Nguyễn vén tóc ra sau tai, điều thuốc lấy từ miệng Kinh Phục Châu vẫn kẹp giữa hai ngón tay, đóm lửa hồng nhấp nháy khiến cô cảm thấy tay hơi nóng.

Cô liếm môi, đưa điều thuốc lên miệng, dùng răng cắn nhẹ. Mùi khói cay nồng chui vào phổi khiến cô nhắm mắt. Kinh Phục Châu không nói chuyện, chỉ lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt ấy, nhất định là có chuyện muốn nói.

Gió bỗng thổi mạnh, An Nguyễn lấy điều thuốc ra, nhắm mắt ho vài cái. Ánh mắt của Kinh Phục Châu cũng trở nên ôn hòa hơn, anh đưa tay vỗ nhẹ lưng cô. “Không biết hút thì cứ nói không biết.”

“Muốn thử xem sao.” An Nguyễn che ngực, nghiêng đầu nhìn anh.

Hai người sống vai nhau đứng trên sân thượng, phía dưới là cảnh thành phố phồn hoa lúc về đêm. Kinh Phục Châu cúi đầu nhìn một lát, bỗng nhiên nói không đầu không đuôi. “Lúc nhỏ, đúng thời khắc giao thừa hằng năm đều sẽ cầu nguyện.”

“Cầu nguyện?” Từ này quá giống cổ tích, thốt ra từ miệng Kinh Phục Châu nghe không hợp cho lắm. Anh lại không cảm thấy vậy, chỉ khẽ gật đầu. “Ừ, năm nào cũng cầu nguyện.”

Lúc đó anh đã cầu xin những gì? Đại khái là mình và chị gái có một cuộc sống tốt. Ánh mắt anh tối lại, nghe thấy An Nguyễn hỏi nhỏ: “Vậy, thực hiện được không?”

“Có lẽ thực hiện được rồi.”

“Vậy có phải hôm nay tôi cũng nên cầu nguyện?” An Nguyễn mỉm cười, trên mặt mang theo chút ngây thơ của thiếu nữ. Kinh Phục Châu nhìn cô chăm chăm, một lúc sau mới hỏi: “Em có nguyện vọng gì?”

“Nói ra sẽ không linh nghiệm nữa.” An Nguyễn quay người đi, dựa vào lan can, vờ như lơ đãng nhìn anh. “Tôi nghe họ gọi anh là A Đàn.”

“Đó là tên của tôi hồi nhỏ, Kinh Đàn.” Đây chẳng phải là bí mật gì, Kinh Phục Châu nói với vẻ thờ ơ. “Sau này ra ngoài làm ăn, đổi tên khác. Có mấy người trong số họ đã gọi quen, không sửa miệng được.”

An Nguyễn nghiêng đầu nhìn anh.

Cô không lên tiếng, nhưng trong mắt đầy vẻ tò mò. Kinh Phục Châu mỉm cười, đêm nay anh ôn hòa và chân thành hơn bình thường nhiều. “Tên là do tôi tự đổi. Trong Sơn Hải Kinh có viết về một ngọn núi tên là núi Phục Châu, trên núi có một cây đàn hương, sườn núi phía nam có rất nhiều vàng bạc. Lúc đó có lẽ tôi muốn phát tài đến điên lên được nên lấy cho mình cái tên này. Sau đó lại cảm thấy chữ Châu mà không có ba chấm thủy thì nhỏ bé quá nên thêm ba chấm thủy vào.”

Anh nói xong thì nheo mắt nhìn cô. “Sao lại có ánh mắt đó?”

Thời cấp ba, Trình Kỳ từng tặng cho An Nguyễn một cuốn Sơn Hải Kinh, cũng trùng hợp là cô đã xem qua ngọn núi mà Kinh Phục Châu nói. Có điều anh chỉ nói một nửa. “Nếu tôi nhớ không lầm thì trong Sơn Hải Kinh còn viết trên núi Phục Châu có một loài chim, bay đến đâu thì báo hiệu nơi ấy sẽ có dịch bệnh.” An Nguyễn nói xong thì mỉm môi, bỗng cảm thấy cái tên này thật không may mắn.

Kinh Phục Châu lại bật cười. “Cho nên người đã dây vào tôi thì đều không có kết cục tốt.”

Bí mật như muốn vỡ òa trong đêm này, An Nguyễn nghe tiếng tim mình đập, mỗi nhịp đập đều đều và mạnh mẽ, mặt cô cũng trở nên tái nhợt không khống chế được. Quà nhiên, ngay sau đó Kinh Phục Châu liền nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi cô câu mà cô sợ hãi nhất. “Tại sao em lại nhất quyết phải dây vào tôi?”

Đêm giao thừa này khiến cô hiểu được, thì ra người đàn ông mà cô trăm mưu ngàn kế tiếp cận vẫn luôn nhìn thấu ý đồ của cô, rồi cùng cô diễn trò giống như mèo vờn chuột. Anh ta còn biết những gì? Anh ta chắc sẽ không biết gì thêm, nếu thật sự bại lộ, An Nguyễn chắc chắn không thể yên ổn mà đứng ở đây được. Ôn định lại tinh thần, An Nguyễn bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt sắc sảo của anh, mang theo vẻ tự tin đầy ám muội. “Qua đêm nay, nói không chừng sẽ biến thành anh đeo bám tôi.”

Kinh Phục Châu nhíu mày, một lúc sau thì quay đầu đi. “An Nguyễn, tôi không phải là người tốt, nếu em muốn đi thì bây giờ là cơ hội cuối cùng.”

Đây là lời thành thật lớn nhất mà anh có thể nói cho cô biết. Cửa ở ngay phía trước, đẩy ra là có thể đi, cô vẫn là một sinh viên nghèo nhưng đầy kiêu hãnh, thế giới này sẽ lại là một cái đầm lầy tối tăm không ánh mặt trời, nhưng từ nay nó không liên quan gì đến cô. Nếu như cô không chịu đi, vậy tất cả mọi chuyện sau đó đều là sự lựa chọn của cô, anh sẽ không có bất cứ áy náy hay hổ thẹn nào.

Lúc ấy đương nhiên An Nguyễn không hề biết rằng Kinh Phục Châu sớm đã xem cô như con cò, ấp ủ một âm mưu thế nào. Cô chỉ biết đây là cơ hội cuối cùng của mình, hy vọng rất gần nhưng cũng rất xa. Bộ váy dài màu ruyđỏ tôn lên những đường cong uyển chuyển của cô, cô hết như một đóa hoa nở rộ trong bóng đêm. An Nguyễn dựa vào lan can, nụ cười có vẻ biếng nhác. “Nếu tôi đi rồi, anh sẽ lưu luyến đấy.”

Kinh Phục Châu nhìn sâu vào mắt cô.

Trời đã về khuya, gió càng to hơn, xe trên đường cao tốc vẫn qua qua lại lại, trong một giây này trên trái đất lại có bao nhiêu người chết đi và bao nhiêu người được sinh ra. Đó đều là chuyện của người khác, nhưng những chuyện của người khác này tạo nên một nhân gian phàm tục. An Nguyễn ngửa đầu, không thể không thừa nhận trong cốt tủy của mình cũng có chủ nghĩa anh hùng không thể xem thường.

Người đàn ông trước mặt bỗng sấn đến gần, khi An Nguyễn còn chưa kịp phản ứng thì tay của anh đã cố định sau gáy của cô, tay kia thì nắm chặt eo cô. Mùi hương của Kinh Phục Châu lập tức bao trùm, anh buộc cô phải ngước cằm lên, đẩy cả người cô tựa vào lan can. Ngay lúc eo An Nguyễn đụng vào lan can, anh cúi đầu hôn mạnh lên môi cô.

Mùi thuốc lá ngấm vào người cô. Dù đã hóng gió lâu như vậy nhưng khi môi chạm môi vẫn mang theo vị cay nồng. Hồng An Nguyễn bị ép vào lan can, hàng rào bằng sắt nhô ra như muốn đâm vào eo cô mỗi khi Kinh Phục Châu ép xuống, cách lớp lễ phục dày vẫn khiến cô thấy đau. Cô giống chú nai con bị vây khốn giữa vòng vây của người thợ săn, họng súng chia vào đầu, không đường tiến thoái.

Nụ hôn của anh ngẫu nhiên và vội vã, răng va vào nhau, có vị máu từ từ lan ra trong miệng. An Nguyễn khẽ hé mắt, tay nắm chặt, lòng run rẩy. Anh không có ý định lùi bước, giống hệt như một con thú dữ cuối cùng săn được mồi, thông thả cắn nuốt đầy vò nó. Môi của An Nguyễn rất giống trong tưởng tượng của anh, nhưng cũng có chỗ khác. Giống ở chỗ ngọt ngào và lành lạnh, khác ở sự từ chối ngây ngô và hoảng hốt của cô. Kinh Phục Châu siết chặt tay, cơ thể mềm mại kia liền dán chặt vào người anh. Nếu An Nguyễn không nắm chặt tay, có lẽ người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ đây là một đôi tình nhân đang thân thiết.

Nụ hôn của anh thật dài và đầy kinh nghiệm. Là cẩn nhẹ nhàng, mút dịu dàng. Bàn tay vốn đang giữ chặt sau gáy cô cũng từ từ di chuyển lên trên, lùa vào mái tóc cô. Gió hơi lạnh nhưng An Nguyễn lại cảm thấy người nóng ran lên. Khi đầu lưỡi anh chạm vào hàm trên của cô, cuối cùng cô không nhịn được nữa phải đưa tay níu chặt cổ áo anh.

Nụ hôn của anh rất sâu, làm cho cô run rẩy. Cơ thể cứng đờ dần trở nên mềm lại, dán chặt vào người anh, dựa vào lòng anh. Không biết qua bao lâu, anh buông cô ra, gác cằm lên trán cô thở hỗn hển.

An Nguyễn đứng không vững, bị anh ôm chặt.

Không khí trở nên trầm mặc. An Nguyễn chỉ cảm thấy tai ù ù, không thể nghĩ suy gì. Cô muốn bình tĩnh đối diện với tình cảnh này, nó là điều mà cô đã sớm dự đoán được nhưng khi anh từng bước ép sát, hóa ra cô vẫn thấy hoảng hốt.

Nắm chặt cánh tay của Kinh Phục Châu, An Nguyễn khó nhọc lắm đứng vững được, tránh khỏi sự giam cầm của anh. Cô lại trở về với dáng vẻ lạnh lùng, mũi bàn tay chùi lên môi, ánh mắt chằm chọc. “Kinh Phục Châu, anh xem thường tôi. quá đấy”

Có lẽ nhờ nụ hôn nồng thắm vừa rồi mà ánh mắt của Kinh Phục Châu trở nên rất ôn hòa, không giống như thường ngày vẫn mang theo chút sắc sảo áp bức. “Tôi đã cho em cơ hội để em đi.”

Đôi mắt hẹp dài ấy khẽ chớp chớp, giống như đã rất mệt mỏi, cô cúi đầu thờ dài. “Sao anh lại không hiểu nhỉ, tôi không phải là Lan Hiểu, không phải là mấy đóa hoa rực rỡ sắc màu mà anh thích. Nếu anh đã chọn tôi thì không được đến Cổ Lâu nữa.”

Kinh Phục Châu không nói gì, lấy trong túi ra một tấm thẻ, đưa cho cô. “Hôm nay không thích hợp để nói chuyện này, em đi nghỉ trước đi.”

Đây là chìa khóa phòng trong câu lạc bộ này. Tấm thẻ màu vàng kim, lấp lánh sang trọng, trên đó có viết số phòng là 1502. An Nguyễn không nhận lấy, lẳng lặng nhìn anh. “Anh ở phòng nào?”

“Phòng kế bên.” Không biết tại sao, lúc nói câu này, ánh mắt anh hơi né tránh.

Chia tay ra, thẻ chìa khóa nằm trong lòng bàn tay cô. An Nguyễn không biết nguy hiểm đang đến gần, xoay người chuẩn bị xuống lầu. Vừa đi được vài bước, bỗng nghe thấy Kinh Phục Châu ở phía sau gọi cô. “An Nguyễn.”

Cô quay đầu lại, anh bước nhanh về phía này, nhét vào tay cô một con dao bấm nhỏ rất tinh xảo. “Nơi này nhiều người, phức tạp. Em cầm lấy phòng thân.”

Sân thượng vắng lặng, thoáng đặng, lời của anh bị gió thổi bay đi, nhẹ hẫng. An Nguyễn cúi đầu, hoa văn trên chuôi dao phức tạp mà tinh tế, nhấp nháy bóng loáng, nhìn là biết còn mới. Cô không biết tại sao bỗng nhiên Kinh Phục Châu lại mua tặng mình một con dao, cô chỉ ý thức được trên sân thượng vắng vẻ không người này, đây là cơ hội tốt nhất để cô giết chết anh ta.

Nắm chặt con dao trên tay, cô nhìn chăm chăm vào Kinh Phục Châu, nhưng anh đã quay người đi, đưa lưng về phía cô, đứng cạnh lan can hút thuốc. Nếu lúc này cô rón rén bước tới, đưa mũi dao vào lồng ngực anh ta là có thể kết thúc mọi việc. Ngọn lửa ấy bùng cháy hừng hực trong lòng, An Nguyễn hít sâu một hơi, từ từ bước về phía anh.

Trên đường cao tốc có chiếc xe vừa lướt qua, không biết có chuyện gì mà bỗng nhiên phanh gấp lại, ngay sau đó là từng đợt tiếng còi xe dồn dập. Âm thanh này như một hồi chuông cảnh tỉnh khiến An Nguyễn bỗng giật mình tỉnh táo lại. Không có kết tội, không có chứng cứ, dưới lầu toàn là người của anh ta, cho dù cô có may mắn chạy thoát thì cả đời cũng không tránh được vận mệnh bị truy sát. Đồng thời với việc bảo vệ bạn, pháp luật cũng chế ước bạn, đây là chuyện không tránh được.

Bàn chân đang bước tới dần thu về, mạng theo về cực kỳ không cam tâm, An Nguyễn quay người đi xuống lầu.

Chính sảnh vẫn rất náo nhiệt. Kinh Nhiễm có vẻ không hợp với sự ồn ào huyền ảo ấy lắm. Khi bóng An Nguyễn đi lướt qua chân cầu thang, ánh mắt cô sững lại rồi từ từ trở nên bình thường.

Hút xong thuốc, Kinh Phục Châu xuống chính sảnh. Ông Tiết đang trò chuyện với một đám người, họ có vẻ khúm núm, nói toàn những lời nịnh nọt sáo rỗng. Anh không có hứng thú, chỉ liếc một cái rồi đi về phía Kinh Nhiễm, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Đi đâu vậy?” Kinh Nhiễm nhìn vết son còn chưa lau sạch trên khóe môi anh, đưa cho anh tờ khăn giấy.

“Đi lòng vòng ấy mà.” Kinh Phục Châu trả lời bằng quơ.

“Cô gái ấy đâu? Lúc này Đào Tử nói hôm nay em dẫn cô ấy theo.”

“Em bảo cô ấy về phòng trước rồi.” Kinh Phục Châu như nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn Kinh Nhiễm. “Tối nay chị về đi, đừng ngủ lại đây, cũng đừng về nhà, dùng chứng minh nhân dân mà Đào Tử đưa cho chị trước đây mượn cái khách sạn ở tạm một đêm, đợi điện thoại của em.”

Kinh Nhiễm ngẩn ra. “Sao thế?”

“Chị đừng hỏi tôi.” Kinh Phục Châu căn dặn xong thì đứng dậy đi về phía ông Tiết. A Dương ở cách đó không xa nên nghe hết những gì họ nói, gã đưa mắt nhìn Đào Tử rồi bước tới. “Chị Kinh, nếu không có chuyện gì nữa thì mình về đi.”

“Mấy đứa định đi làm gì vậy?” Kinh Nhiễm ngửa đầu lên, gương mặt hơi giống với Kinh Phục Châu bỗng trở nên nghiêm túc, khí thế không thua gì em trai mình. Đào Tử thấy thế thì vội vàng bước tới làm dịu không khí, cười hi hi nói: “Chị Kinh, chị sao vậy chứ. Anh Châu đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, chị chỉ cần yên tâm đi khỏi đây là được, em dám dùng cái đầu của mình bảo đảm là không có chuyện gì. Có bọn em ở đây, cứ yên tâm về anh Châu đi ạ.”

Kinh Nhiễm còn muốn hỏi gì nhưng A Dương và Đào Tử đều tỏ vẻ khó xử, họ cũng chỉ làm việc theo mệnh lệnh. Kinh Nhiễm không còn cách nào khác, chỉ thờ dài một hơi rồi đứng lên khỏi ghế. “Tôi đi chào ông Tiết một tiếng rồi chúng ta đi,”

“Vâng ạ.” Đào Tử trả lời.

Chị em tâm linh tương thông, Kinh Nhiễm hiểu phần nào ý đồ của Kinh Phục Châu trong mấy năm nay. Nhờ phước của mẹ, tuổi thơ của họ sống trong pháp phòng lo sợ dưới sự áp bức của cha dượng. Ông Tiết là đại ca của băng đảng lớn nhất khu tam giác vàng, sở dĩ Kinh Phục Châu đi trên con đường hôm nay cũng là vì muốn tranh thủ quyền làm người trước ông ta. Lâu dài, Kinh Phục Châu có đủ bản lĩnh, vết thương ngày bé cùng sự dục hoặc của lợi ích khiến anh quyết tâm tìm mọi cách trừ khử ông ta.

Về năng lực, anh tuyệt đối không thua ông ta nhưng lại không thể danh chính ngôn thuận. Ai ai cũng cảm thấy ông Tiết là cha dượng của Kinh Phục Châu, mọi thứ của anh là nhờ một tay ông ta để bặt. Nếu ông Tiết bị lật đổ một cách vô cớ, Kinh Phục Châu sẽ phải đối mặt với rất nhiều điều bất lợi. Cũng chính vào lúc này, An Nguyễn lại xuất hiện.

Dẫn An Nguyễn đến tham gia tiệc giao thừa hôm nay là ý của ông Tiết. Đương nhiên Kinh Phục Châu hiểu ngay ông ta có ý đồ gì. Mẫu người như An Nguyễn, thế giới của họ quá hiếm thấy. Vờ như không biết, anh dắt An Nguyễn theo, giống như dẫn theo người phụ nữ của mình, đi một vòng trước mắt người khác.

Anh muốn chơi trò mượn dao giết người, An Nguyễn là quân cờ quan trọng nhất. Anh có thể đoán được kết cục sau cùng, không phải là vì tin tưởng An Nguyễn mà vì tin vào tính cách không chịu thua thiệt của cô. Trên sân thượng anh đã cho cô cơ hội, cô không chịu đi. Vậy thì từ nay, mỗi bước đi cô đều phải theo anh bước vào địa ngục.

Cuối cùng mọi chuyện đã an bài xong.

Kinh Nhiễm chào hỏi ông Tiết xong thì kéo tay áo Kinh Phục Châu lôi anh ra ngoài. Cô vẫn chưa hiểu rõ anh đang tính toán những gì, chỉ biết chắc chắn đêm nay sẽ không yên ổn. Ngửa đầu lên, cô cảm thấy lòng hoang hốt. “A Đàn, bây giờ chúng ta đang sống rất tốt, có những chuyện đừng hăng quá.”

“Em biết mà.” Kinh Phục Châu mỉm cười, mang theo vẻ an ủi. “Chị yên tâm đi.”

“Chị làm sao yên tâm được. Có phải cô gái đó cũng bị em lôi vào rồi không? A Đàn, đừng tay lại đi, chị sợ lắm.”

Kinh Phục Châu nhìn ánh mắt tràn ngập lo âu của chị mình, khẽ thở dài một hơi, đưa tay ôm nhẹ lấy cô. “Chị, sao chị vẫn chưa nhìn rõ chứ, nếu hôm nay

em không giết ông ta thì sẽ có một ngày ông ta diệt trừ em. Người ta nói ra tay trước là khôn, em đã đi đến nước này rồi, bước cuối cùng không thể sai lầm được.”

“Nhưng A Đan à, chị không muốn em lại...”

“Bán ma túy quá 50 gam sẽ bị tử hình.” Kinh Phục Châu ngắt lời cô. “Mạng của em sớm đã không do em quyết định, nếu đã thế, tại sao không thể sống vui vẻ hơn một chút chứ? Cái ly đã đựng nước bẩn thì không thể chứa nước trong được nữa, chị phải hiểu chứ.”

Anh thả cô ra, nháy mắt với A Dương cách đó không xa, A Dương hiểu ý, bước tới đưa Kinh Nhiễm đi. Đồng hồ trên tường sắp điểm mười hai giờ. Sau thời khắc giao thừa, bữa tiệc máu sắp bắt đầu.

Bỗng nhiên, Kinh Phục Châu suy đoán không biết ở trong phòng An Nguyên có cầu nguyện hay không.

Anh chỉ biết, mình sẽ không bao giờ làm thế nữa. Thời gian khiến anh hiểu rằng địa vị của anh ngày hôm nay hoàn toàn không phải nhờ vào lời cầu nguyện vào lúc giao thừa hàng năm, mà do anh dùng tính mạng để đánh đổi.

Trời đất đã bắt nạt với anh, anh cần gì phải tin ngưỡng và kính sợ chứ.

Trong tay anh còn một tấm thẻ khác, trên đó cũng có con số 1502.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phút lạc lối (5)

Đồng người cũng có cái hay của nó, đó là bất kể mỗi cá nhân có áp ủ âm mưu gì, đến thời khắc nên hoan hô phần khích thì sự sôi động vẫn bao trùm bầu không khí. Ông Tiết ngồi trên ghế bành, mỉm cười. Vừa điểm mười hai giờ, mọi người liên ào tới chúc mừng, miệng thì chúc người ta vạn sự như ý nhưng trong lòng lại có tính toán của riêng mình.

Kinh Phục Châu từ trong đám người đi tới, dừng lại trước mặt ông Tiết, khom người xuống ghé sát vào tai ông ta. “Đã chuẩn bị phòng cho ba rồi, khi nào thì ba đi nghỉ?”

Ông Tiết ngược mắt lên, ánh mắt đầy ẩn ý. Kinh Phục Châu khẽ mỉm cười, đương nhiên hiểu hàm ý của ánh mắt này, dùng giọng nói chỉ hai người nghe được thì thầm. “Lễ vật đã chuẩn bị sẵn, đang đợi ba tự tay mở ra.”

Ông ta cười khế, đưa tay nhận lấy thẻ chìa khóa từ tay Kinh Phục Châu. Vẫn là màu vàng kim, con số 1502 trên đó được in một cách tinh xảo.

Nhìn bốn chữ số đó, trong khoảnh khắc Kinh Phục Châu chợt thấy hối hận.

Nhưng chút hối hận nhỏ nhoi ấy cuối cùng bị anh xóa sạch khi ông Tiết đứng dậy. Qua đêm nay, không ai có thể tranh hùng tranh bá với anh ở khu Tam Giác Vàng này, An Nguyên cũng không thể thoát khỏi sự kiểm soát của anh.

Anh đưa tay đỡ ông Tiết đến căn phòng. Cửa được mở ra, anh không bước vào. Căn phòng gồm hai buồng, có lẽ An Nguyên đang ở buồng trong. Ông Tiết xua tay ra hiệu cho Kinh Phục Châu bảo anh đi đi. Anh hơi chần chừ một chút nhưng vẫn quay người rất dứt khoát.

Ông Tiết biết rất rõ Kinh Phục Châu chẳng phải dạng lương thiện gì, bắt anh hai tay dâng người phụ nữ mình thích, dĩ nhiên là không cam tâm. Nhưng bao năm nay, ông ta tự nhận là chưa bao giờ ngã gục trên tay phụ nữ, sự tự phụ còn sót lại từ thời trai tráng khiến ông ta nhàn nhã đi vào buồng trong.

Ngon đèn ngủ trên đầu giường tỏa ánh sáng mờ mờ, An Nguyên nằm trên gối, nghe tiếng cửa mở. Lúc đầu cô tưởng là Kinh Phục Châu, đang phân vân không biết nên ứng đối thế nào thì bỗng có một bàn tay nhấn nheo khô cứng vuốt ve bờ vai cô. Bờ vai trần run lên một cái, cô ngồi bật dậy, đập vào mắt là khuôn mặt hiền từ của ông Tiết.

“Sao ông lại ở đây?” An Nguyên thối lui, gáy đụng vào đầu giường. Phòng trong câu lạc bộ này cách âm không tốt lắm, Kinh Phục Châu ở kế bên hơi cụp mắt xuống, cố gắng lắng nghe động tĩnh của bên kia. Trái tim anh vẫn hơi se thắt lại bởi tiếng động nho nhỏ của cô. Có lẽ là không cam tâm, dù sao anh chỉ mới hôn cô có một lần.

“Ánh mắt của A Đan không tồi, ta rất thích món quà này.” Ông Tiết mỉm cười, đưa tay sờ soạng khuôn mặt của An Nguyên. Ngón tay nhấn nheo chạm vào gương mặt trẻ trung càng tôn lên khoảng cách tuổi tác. An Nguyên hít sâu một hơi, không né tránh, chỉ lặp lại lời ông ta. “Món quà A Đan tặng ông... là tôi?”

Ông Tiết thấy cô thức thoi nên gật đầu.

Không biết tại sao, lúc này trong đầu An Nguyên hiện lên hình ảnh anh đứng trên sân thượng nói, An Nguyên, tôi không phải là người tốt, nếu em muốn

đi thi bây giờ là cơ hội cuối cùng. Thi ra anh đã sớm vạch ra kế hoạch, dùng cô để lấy lòng cha vợ mình nhưng lại cảm thấy mình bị thiệt nên mới đề cô ra làm cân hòn cô một cái.

Cổ tay bị nắm, gương mặt già nua áp đến gần, người An Nguyễn run lên, nghiêng đầu né tránh sự đụng chạm của ông ta. “Tôi muốn gặp Kinh Phục Châu.”

“Sáng mai sẽ cho cô gặp.” Ông Tiết đưa tay véo cằm của An Nguyễn. Cô bỗng thấy thật hoang đường, tất cả đối với cô mà ới đều thật hoang đường, thứ cô muốn đâu phải là cảm giác không làm chủ được mình thế này. Bởi vì từng theo Trình Kỳ học một ít võ phòng thân nên An Nguyễn vùng ra, lăn xuống giường. “Đừng chạm vào tôi...”

Ông ta ngồi trên giường, dường như xem cô là vật trong lòng bàn tay mình nên không cần phải vội, chỉ nhìn cô mỉm cười. An Nguyễn đã căng thẳng tới tột độ, lúc ông ta bước xuống giường đi về phía cô, cô hoảng loạn gào lên thật to. “Đừng chạm vào tôi!”

Kinh Phục Châu ở phòng kế bên trùng mắt, nhìn bức tường ngăn cách giữa họ.

Đào Từ đưa Kinh Nhiễm về nên bây giờ chỉ có A Dương ở bên cạnh Kinh Phục Châu. Bên kia dần trở nên âm ỉ, tiếng gào góc của An Nguyễn ngày càng lớn. Kinh Phục Châu siết chặt nắm đấm, A Dương nghe thấy cũng mỉm cười. “Hay là bây giờ chúng ta qua đó?”

“Chưa phải lúc, đợi đi.” Ánh mắt Kinh Phục Châu lạnh lẽo, ngón tay trắng bệch.

Bên kia có thể sẽ phát sinh bất cứ chuyện gì, có lẽ ngay phút này thôi, An Nguyễn đã trở thành đồ chơi của ông ta. Tiếng giằng co không ngừng kéo dài, lẫn trong đó là tiếng gào khóc của An Nguyễn và tiếng gầm rống của ông Tiết. Đồng hồ từ từ nhích đến một giờ sáng, bên kia bỗng im bất động không động tĩnh gì, A Dương cả kinh, vừa định nói chuyện thì nghe thấy một tiếng súng vang lên.

Sắc mặt Kinh Phục Châu lập tức trở nên trắng bệch.

Khá cửa phòng 1502, Kinh Phục Châu vừa lao vào liền nhìn thấy một mảng đỏ rực. Ông Tiết gục dưới chân giường, người chỉ mặc một chiếc quần lót, trên ngực còn cắm con dao bấm mà anh đưa cho An Nguyễn. Tay ông ta đang cầm súng, đôi mắt trừng to, chết không nhắm mắt.

Đảo mắt nhìn sang, Kinh Phục Châu nhìn thấy An Nguyễn đang ngồi trong một góc. Tay trái của cô đang đề lên vai phải, tóc tối tung, váy ngủ đầy máu, vật áo đã bị xé rách mướp. Nghe được tiếng động, cô lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy thù hận thâm sâu như thế trong mắt của người khác.

Tiếng súng vang lên, những người khác cũng bị kinh động. Giữa những tiếng hít hà xuyết xoa và kinh hô đó, A Dương quay lại giải thích với mọi người bằng vẻ mặt nặng nề. “Chuyện này... Cô An đây là người của anh Châu, mọi người đều thấy rồi đó... Ông Tiết hồ đồ quá... sao có thể... có thể...”

Dường như anh ta vô cùng đau lòng nên không nói tiếp được. Kinh Phục Châu quay đầu lại, mặt tái mét. Mọi người đều hiểu, bất luận chuyện là thế nào, từ nay về sau, triều đại của ông Tiết đã bị hủy diệt. Là âm mưu cũng được, ngoài ý muốn cũng được, họ không có tư cách gì đi chất vấn cô gái đáng thương kia, huống hồ gì cô ta lại được Kinh Phục Châu che chở.

A Dương gọi người đến xử lý thi thể. Kinh Phục Châu đi vòng qua chiếc giường, từ từ đi đến gần An Nguyễn. Ánh mắt cô này giờ vẫn nhìn chăm chú vào mắt anh, cảm nhận chặt, không lên tiếng.

Kinh Phục Châu ngồi xuống trước mặt cô, nắm lấy bàn tay đầy máu. Cô gầy gầy một chút, không chống được sức của anh, bàn tay trái bị kéo xuống, vết thương trên vai phải liền đập vào mắt anh.

Hít sâu một hơi, nhưng lúc lên tiếng giọng Kinh Phục Châu vẫn rất vững vàng. “Đừng nhúc nhích, tôi cầm máu cho em”

An Nguyễn không nói gì, cũng không nhúc nhích. Cô cảm nhận được viên đạn xuyên qua xương bả vai, cô không muốn chết, đương nhiên càng không muốn hành hạ chính mình. Nghiêng đầu qua, nửa mặt bên phải này giờ bị tóc cha mất của cô liến lộ ra, trên đó có dấu tay rất rõ. Bàng bó qua loa, Kinh Phục Châu cởi áo vest ra đắp lên người cô, sau đó bế thốc cô lên.

Ngay ngày đầu tiên của năm mới, An Nguyễn đã giết người. Dưới sự thiết kế tỉ mỉ của Kinh Phục Châu.

Đền trên hành lang rất mờ, cũng có lẽ do mắt An Nguyễn lúc này không mở nổi. Không có chỗ nào để cô yên tâm, để cô được ngủ một giấc ngon lành cho nên cô cứ cố mở mắt trong lúc được anh bế lên xe. Kinh Phục Châu ngồi vào ghế lái, trên đường đã gọi điện thoại cho Chu Lãm, sau đó xe chuyển hướng. An Nguyễn ở băng ghế sau không cảm cự được nữa, nặng nề nhắm mắt lại.

An Nguyễn hôn mê rất lâu, trong thời gian đó, Kinh Phục Châu đã sắp xếp ổn thỏa hậu sự của ông Tiết, diễn màn kịch cha hiền con hiếu. Cuối cùng, anh dùng giọng nói đau đớn để nói với những người đến phúng viếng, cầu xin họ đừng truy cứu trách nhiệm của An Nguyễn, trong chuyện này cô cũng là người bị hại.

Kinh Nhiễm đứng bên cạnh anh, nhớ đến ánh mắt lãnh đạm và bình tĩnh của An Nguyễn khi quay người lại đỡ cô lên cầu thang. Cô bỗng nhiên cảm thấy rét lạnh trong tim. Có lẽ cô gái kia không phải như những gì mà cô ta đã thể hiện, trong lòng cô ta còn ẩn chứa một bí mật mà người khác không nhìn thấu được.

Xử lý xong hậu sự, Kinh Phục Châu lái xe đưa Kinh Nhiễm về, trên đường đi ngang qua bệnh viện. Chu Lãm theo Kinh Phục Châu đã nhiều năm, thân

phận bên ngoài chỉ là một bác sĩ. Lần này chuyện của An Nguyễn có anh ta che giấu giúp nên không có vấn đề gì lớn. Kinh Nhiễm nhìn tòa nhà quen thuộc ấy từ xa. Nhìn theo ánh mắt cô, Kinh Phục Châu hỏi nửa đùa nửa thật. “Có muốn vào thăm bác sĩ Chu của chị không?”

“Không cần.” Kinh Nhiễm thấy tâm trạng không được tốt, dựa vào cửa xe, nhắm mắt lại.

Có lẽ chuyện của An Nguyễn đã ảnh hưởng đến cô, tang lễ bắt đầu là cứ đau ồm ồm. Không phải cô không biết cá tính của Kinh Phục Châu, trong giới này, thủ đoạn nham hiểm cũng là một loại năng lực. Nhưng trước kia, thậm chí là bây giờ Kinh Nhiễm vẫn cảm thấy trong lòng Kinh Phục Châu, An Nguyễn có một vị trí đặc biệt hơn người khác. Dưới tình huống như vậy, đàn ông vẫn có thể lựa chọn lợi ích, vậy sau này làm sao có thể cùng nhau trải qua giông bão.

“A Đàn, em không nên lồi An Nguyễn vào chuyện này.” Cô hé miệng, cuối cùng vẫn nói ra câu này. Đây chính là sự khác nhau trong cách tư duy giữa đàn ông và phụ nữ: cảm tính và lý tính, mỗi bên sẽ thiên về một hướng. Phía trước là đèn đỏ, Kinh Phục Châu chậm rãi cho xe dừng lại, về mặt vẫn thần nhiên như thường. “Đương nhiên em biết.”

Cuối cùng Kinh Nhiễm quay đầu qua nhìn anh một cách nghiêm túc.

Ngay từ đầu anh đã biết, cô tiếp cận, cô thăm dò, thậm chí cô quyến rũ, diễn kịch cho anh xem. Cô cũng không biết lượng sức mình chơi trò lật mềm buộc chặt, luôn miệng nói sẽ khiến anh chỉ yêu mình cô. Lúc đầu anh cảm thấy khoảng cách giữa họ là sự lăng mạn của cô và tính thực tế của anh, sau này phát hiện hoàn toàn không phải vậy. Một lòng một dạ yêu một người thì có gì khó. Thứ thật sự ngăn cách giữa họ chính là cô luôn luôn trong sạch mà anh thì đang sống trong bùn lầy. Nếu cô muốn có được tình yêu của anh thì phải trở thành người như anh. Vẫn câu nói đó, người làm ăn luôn coi trọng chuyện giao dịch ngang giá, nhưng bên nào giàu có hơn thì sẽ nắm quyền chủ động.

Hơn nữa trong tình yêu, làm sao có chuyện công bằng chứ?

Anh nghĩ rằng có thể cố thủ ranh giới của mình, không nên chạm vào thì sẽ không chạm, phân biệt rất rõ ràng. Nhưng khi người anh muốn có được xuất hiện, trắng đen trên đời này đều đảo lộn.

Đề tiện không? Có. Có đáng không? Đáng.

Nhưng vừa định nói ra, những tâm tư không đen tối này liền biến mất. Kinh Phục Châu làm ra vẻ đau buồn, giống như một người đàn ông bình thường đang đau khổ vì tình. “Nhưng chị à, em không còn cách nào khác.”

Mất Kinh Nhiễm hơi tối lại, khẽ thờ dài một hơi.

Đưa cô về đến nhà, Kinh Phục Châu quay xe trở lại bệnh viện. An Nguyễn vẫn hôn mê chưa tỉnh, có lẽ là đã chịu đả kích rất lớn. May mà Chu Lãm nói cô chỉ bị thương ngoài da, dù gì ông Tiết cũng đã có tuổi, gắng co hồi lâu vẫn chưa thể thực hiện được là đã bị An Nguyễn cho một dao chí mạng. Anh lại nghĩ đến vết thương trên bả vai cô, hơi nghi hoặc, Ông Tiết đã nổ súng kiểu gì.

Anh mãi mãi cũng không thể biết được, phát súng đó chính là do An Nguyễn tự bắn mình. Lúc đó đầu óc cô hỗn loạn, đâm lao già đó xong, ông ta nằm ngửa dưới đất. Con dao này là Kinh Phục Châu đưa, anh ta lại ở bên cạnh, anh ta tính toán điều gì, An Nguyễn bỗng nhiên hiểu ra.

Cô không thể làm quân cờ không công cho anh ta thể được, có khi còn bị đẩy đi làm kẻ chết thay. Mà cái phao duy nhất trước mắt chính là chút tình cảm ít ỏi của anh ta, dùng nó đánh đổi sự thương xót.

Sau một giây im lặng ngắn ngủi, tiếng súng vang lên.

Khoảnh khắc ấy, An Nguyễn và Kinh Phục Châu cùng cảm thấy có lẽ mình đã thắng cuộc.

Lúc An Nguyễn tỉnh lại, đã là mùng ba tết. Phòng bệnh rất yên tĩnh, đập vào mắt là màu trắng sạch sẽ, khiến cô bỗng dưng cảm thấy tất cả mọi thứ trước đây đều là một giấc mơ. Cô thử nhúc nhích vai, bên phải đau dự dội. Cô bèn tiếp tục nằm im, bình tĩnh suy nghĩ những chuyện tiếp theo.

Nếu may mắn, thông qua chuyện này, có lẽ cô sẽ có được chút quyền chủ động nhất định trước mặt Kinh Phục Châu.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một người đàn ông trẻ mặc áo blouse trắng bước vào. Người này khoảng hơn ba mươi tuổi, mặt mũi dễ nhìn, người toát ra khí chất ôn hòa, thấy An Nguyễn đã mở mắt thì khẽ mỉm cười. “Cô tỉnh rồi à?”

“Tôi muốn gặp Kinh Phục Châu.” An Nguyễn lên tiếng, giọng nói khò khàn. Chu Lãm ngăn ra, còn tưởng rằng cô sẽ ngỡ ngàng hỏi những câu đại loại như đây là đâu... không ngờ cô vừa mở miệng bèn nói câu này. Khẽ mỉm cười, anh ta vừa ghi chép gì đó trên bệnh án vừa gật đầu nói: “Được, cô đợi tí, tôi gọi điện thoại cho anh ta.”

Từ lúc Chu Lãm bước ra đến khi Kinh Phục Châu bước vào, chỉ mất khoảng nửa tiếng. Dường như anh vừa từ nhà tang lễ về, trên cánh tay còn đeo chữ hiếu. An Nguyễn lẳng lặng nhìn anh, sự thù hận trong mắt hôm ấy đã bị cô ả giấu thật kỹ, thay vào đó là sự uất ức và đau thương cực độ.

“Chìa khóa là do anh đưa cho tôi.” Đây là câu đầu tiên An Nguyễn nói với anh. Kinh Phục Châu đứng bên giường, nghe cô nói tiếp. “Dao cũng là anh đưa cho tôi.”

Anh gật đầu rất khẽ.

“Anh đã tính toán từ trước đúng không?” An Nguyễn nhìn anh, cười lạnh. “Nhưng đến giờ, vẫn không có cảnh sát đến mang tôi đi. Kinh Phục Châu, không ngờ anh thật sự chẳng phải người tốt gì.”

“An Nguyễn, tôi sẽ nói cho em tất cả mọi chuyện, nhưng đợi vết thương của em lành đã.” Dường như Kinh Phục Châu mất rất nhiều sức mới tìm lại được tiếng nói. “Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta là người của một thế giới.”

Diệt trừ ông Tiết, lời An Nguyễn xuống bùn, đúng là một hòn đá trúng hai con chim. An Nguyễn cười khỏ một tiếng, làm động đến vết thương trên vai, cô đau đến nhăn mặt. “Tôi có tài đức gì mà được anh coi trọng như thế, còn giao nhiệm vụ nặng nề vậy.”

“Tôi biết em oán trách tôi, cũng biết em muốn gì.” Kinh Phục Châu ngồi xuống mép giường, cảm giác lo lắng đến thất tim lại đến. “An Nguyễn, từ nay về sau, chúng ta sẽ sống thật tốt.”

Bên ngoài ánh dương rạng rỡ. Dịp tết bệnh viện khá ít người, khắp nơi đều rất yên tĩnh, giống như sự im ắng trước khi bình minh đầy hy vọng đến. Ang nằm ngửa trên giường, trước mắt đều là trần nhà trắng toát, kim truyền dịch còn đâm vào mu bàn tay cô, cô chỉ hơi giơ tay lên một chút là cảm thấy đau đớn rất rõ ràng.

Cô rất tỉnh táo, hơn nữa mỗi giây mỗi phút đều tỉnh táo hơn bao giờ hết.

“Tôi còn có một câu muốn hỏi.” An Nguyễn nhìn anh, như muốn nhìn sâu vào tâm hồn anh. Ánh mắt Kinh Phục Châu nhìn cô rất vững vàng, trấn định.

“Anh ở phòng bên kia có nghe được tiếng của tôi không?” Cô cố nở một nụ cười yếu ớt. “Lúc đó, anh có cảm xúc gì?”

“Tôi hận không thể giết ông ta.” Đây là lời thật lòng.

An Nguyễn gật đầu với vẻ tuy tư, ngón tay cô hơi nhúc nhích, kim đụng vào mạch máu gây cảm giác đau đớn.

Một ngày nào đó cô sẽ cho anh ta biết, ngày đó anh ta có cảm giác gì thì khi nghe tin Trình Kỳ mất, cô cũng có cảm giác đó. Tuy tình huống khác nhau, nhưng lòng thù hận, chắc sẽ giống nhau.

Nhất niệm thành phật, nhất niệm thành ma. Thiện và ác khi lên tới đỉnh điểm đều quyết liệt và không có lý trí như thế.

Không biết nên may mắn hay bất hạnh khi chúng ta giống nhau đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

An Nguyễn nằm viện một tuần, sau đó được Kinh Phục Châu đón về nhà dưỡng thương. Mấy ngày nay anh rất tốt với cô, có lẽ vì trong lòng áy náy, cũng có thể đã đổi tính. Giữa ngày đông, Cổ Lâu im lặng đứng sừng sững. Những đám sương xuân mọc lâu ngày trên bức tường sau bị cắt bỏ, cả tòa nhà giống như sáng sửa hẳn lên.

An Nguyễn không mang theo quần áo. Lúc nằm viện đều mặc đồng phục bệnh nhân, khi xuất viện không được mặc nữa. Vai nhúc nhích chút xíu là thấy đau, quần áo phụ nữ bình thường không thể mặc được, Kinh Phục Châu để cô mặc áo sơ mi của mình. Cô mặc nó nhìn rất tếu, dài như một cái váy, rồi khoác thêm cái áo choàng của anh, nhìn rất giống một con búp bê.

Chiếc Maserati màu đen dừng trước cửa Cổ Lâu. A Dương mở cửa xe ra, thái độ với An Nguyễn đã khác hẳn so với trước. “Cô An, chúng ta đến rồi.” Giọng nói rất cung kính.

An Nguyễn khẽ liếc gã một cái, giống như nhìn một con chó Kinh Phục Châu nuôi.

Cô không xuống xe, chỉ nhìn tòa nhà đó không lên tiếng. Kinh Phục Châu xuống xe từ phía bên kia, bước qua bên này thấy cô còn chưa xuống thì đưa tay về phía cô. “Sao chưa xuống? Muốn tôi bế em à?”

An Nguyễn mím môi, không biết lúc này đi vào có gặp phải Lan Hiểu mà cô không còn thân thiết hay không. Hoặc là trong đó còn rất nhiều cô gái khác, cũng không ít người còn hung dữ hơn Lan Hiểu. Ánh mặt trời chiếu vào khiến sắc mặt cô hơi tái, Vai phải âm ỉ đau, cô cúi đầu, một lọn tóc sau tai rũ xuống che mắt về mặt cô.

A Dương nhìn Kinh Phục Châu với vẻ hơi khó xử. “Anh Châu...”

Trước mặt A Dương mà thế, Kinh Phục Châu khẽ nhủ mảy. Anh hiểu tính ương bướng của cô, nhưng tuyệt đối không thể làm vậy trước mặt người ngoài. Ngay lúc anh sắp tỏ vẻ không vui, An Nguyễn bỗng che vai mình lại, nói nhỏ. “Kinh Phục Châu, vai tôi đau, không đi được.”

Lúc ngửa đầu lên, mặt cô đầy vẻ ảm ức.

Gương mặt trẻ trung tươi mới ấy, vừa vô hại vừa dịu dàng.

Thế là anh lại mềm lòng, xua A Dương sang một bên, thò người vào bế cô ra khỏi xe. Quần áo của anh khoác lên người cô vừa dày vừa rộng, anh bế như vậy, giống hệt bế một đứa trẻ sơ sinh còn trong tã. Kinh Phục Châu thở dài một hơi, giống như rất bất đắc dĩ, cất bước đi vào nhà.

Không có những mùi nước hoa xen lẫn với nhau, không có những tiếng cười nói rôm rả, cả Cổ Lâu giống như một tòa nhà trống rỗng, yên tĩnh và vắng vẻ. Trước cửa có một bảo mẫu khoảng năm mươi tuổi đang đợi, Kinh Phục Châu vừa đi vào, bà ta liền dẫn anh lên lầu.

Tất cả những căn phòng trên lầu hai đều mở cửa, lên trên nữa cũng như vậy. Mỗi gian phòng đều được dọn dẹp rất sạch sẽ ngăn nắp, như chưa từng có người ở vậy. Bởi vì ánh sáng rất đẹp, An Nguyễn đưa tay ra, tia nắng nhảy nhót trên tay cô, giống như có sự sống.

Cô nhớ tới một câu trong bộ phim Nhà tù Shawshank: Ánh dương chiếu trên vai, người như thể tự do.

Nếu cô không phải là An Nguyễn mà là một cô gái bình thường một lòng yêu thương Kinh Phục Châu thì thời khắc này lẽ nào biết bao. Một người đàn ông vì cô ấy tu tâm dưỡng tính, giải tán mỹ nữ trong hậu cung. Phụ nữ cũng là một biểu tượng cho năng lực của đàn ông, anh lại là một người đàn ông khát vọng biểu tượng chính phục này như thế, nhưng bây giờ, đâu còn bóng dáng của những người phụ nữ khác.

An Nguyễn chậm rãi đưa tay ra, dùng cánh tay không bị thương ôm lấy cổ anh.

Phòng của cô sát bên cạnh phòng của Kinh Phục Châu. Anh nói đi về phía bên trái chính là phòng nhạc, anh đã chuẩn bị cho cô, là của mình cô. Đứng trước cửa phòng, ánh mặt trời chiếu rọi khắp sân nhà, An Nguyễn hơi nheo mắt lại, cảm giác như đã qua rất lâu.

Từ sau đêm đó, người bên cạnh Kinh Phục Châu đều biết từ nay Cổ Lâu là của một mình An Nguyễn. Các cô gái bị đưa đi khỏi đó cũng biết ông chủ đã tu tâm dưỡng tính, đó là chuyện không thể thay đổi được. Nhưng cuộc sống sung túc của họ vẫn chưa kết thúc, bởi vì trên đời này chưa bao giờ thiếu những người đàn ông chịu vung tiền vì phụ nữ đẹp.

Đây là quy tắc sinh tồn của họ. Quy tắc ấy sinh ra loại người như Lan Hiểu. Nhưng cũng chính cô Lan Hiểu ấy, khi đó đã khinh khỉnh liếc nhìn An Nguyễn và nói, An Nguyễn, về bản chất chúng ta cũng giống nhau, cô có gì cao quý hơn bọn tôi chứ?

Trong mắt mọi người, kể cả Kinh Phục Châu, cô cũng chẳng cao quý hơn họ là bao.

Cô bỗng nhiên hiểu ra lúc ấy Trình Kỳ có cảm nhận gì.

Sẽ có những lúc, con đường mà bạn chọn không giống với những người khác, dù bạn có mang theo nhiệt tình và thiện ý rất lớn thì người khác chưa chắc đã hiểu và thông cảm được. Trình Kỳ từng nói, thỉnh thoảng anh có cảm giác cô độc, là loại cô độc đến tuyệt vọng, không ai thấu hiểu được.

Bây giờ thì cô đã hiểu, sau khi anh đã ra đi.

Thời gian trôi qua rất chậm, mỗi ngày trong Cổ Lâu dài như một năm. Phần lớn thì Kinh Phục Châu không ở đó, thỉnh thoảng có những đêm, anh trở về với mùi nước hoa xa lạ trên người, nhẹ nhàng hôn lên thái dương cô trong đêm tối.

Một Cổ Lâu trống rỗng không người là sự bồi thường lớn nhất anh có thể dành cho An Nguyễn, anh hy vọng cô phải biết cảm kích vì điều đó.

Dưới lầu có tiếng của bảo mẫu, sau đó là tiếng bước chân chậm rãi. Tiếng bước chân ấy là của Kinh Phục Châu. Tiếng bước chân của anh rất đặc biệt, nếu để tâm thì sẽ phát hiện chân trái của anh bước mạnh hơn chân phải. An Nguyễn vừa đếm tiếng bước chân anh vừa nhìn ra cửa. Sau sáu mươi bảy bước, cửa được mở ra.

“Ăn cơm tối thôi.” Anh không có thói quen gõ cửa, lần này cũng vậy. An Nguyễn ngoan ngoãn đứng lên khỏi ghế. Anh vươn tay ra, cô liền tựa vào anh như chú chim nhỏ.

Hôm nay anh về rất sớm, lần đầu tiên muốn cùng ăn tối với cô. Vết thương trên vai An Nguyễn gần như đã lành, chỉ có lúc gãi tay lên là không thoải mái lắm. Chỗ vị viên đạn xuyên qua tạo thành một vết sẹo rất xấu. Nghe nói ở kiếp sau, vết sẹo này sẽ biến thành cái bớt, nhắc nhở nỗi đau đớn của kiếp này.

An Nguyễn cúi đầu, lùa cơm vào miệng, chỉ còn mấy ngày nữa là phải đi học lại, cô định dọn về ký túc xá. Giống như anh có việc của mình, cô cũng muốn tiếp tục việc học. Đàn ông là sinh vật rất mau chán, cô đã ngoan ngoãn rất lâu rồi, nếu không có kẻ gì mới mẻ thì e là anh sẽ chán cô.

“Vết thương cũng sắp lành hẳn rồi, ngày mai tôi sẽ dọn về trường.” An Nguyễn nhẹ nhàng lên tiếng. Kinh Phục Châu ở đối diện nghe thế thì khẽ ngược mặt lên, có vẻ không tán thành cho lắm. “Nơi này không tốt sao?”

“Nơi này rất tốt, nhưng về ký túc xá sẽ tiện hơn cho việc đi học.”

“Ở đây cũng tiện vậy. Khi nào đi học lại tôi sẽ cho em một tài xế, chuyên đưa đón em.” Ngờ ngác của Kinh Phục Châu chắc nịch, không thể thương lượng. Khoảng cách mười một tuổi giữa họ trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Cô có thể hiện mình chín chắn trầm tĩnh thế nào thì trong mắt anh, cô vẫn chỉ là một đứa trẻ. Những gì anh đã trải qua khiến anh chỉ cần dùng một câu là có thể khiến cho cô không phản bác được gì. Khẽ cắn môi, An Nguyễn cau mày với vẻ ương bướng. “Ngày mai tôi tự về.”

Đôi đũa của Kinh Phục Châu thoáng khựng lại, anh liếc cô một cái, dường như rất bất đắc dĩ. “Được rồi, tùy em vậy.”

Cô thầm thở phào nhẹ nhõm.

Những lúc anh không ở Cổ Lâu, cô tìm tòi trên xuống dưới khắp một lượt mà chẳng tìm được vết tích gì. Anh là một người rất cẩn thận, trước mắt còn chưa tin tưởng cô đến vậy. Nhưng không sao, cô có thể từ từ đợi.

Dường như hôm nay anh rất nhàn rỗi, theo lệ thường mỗi đêm anh đều phải đến Mộng Tử, nhưng hôm nay đồng hồ đã điểm bảy giờ mà anh vẫn ngồi trên sô pha không có ý định đi. An Nguyễn cầm cuốn sách lên lên nhìn anh, đúng lúc anh quay đầu qua, mắt chạm vào mắt cô. An Nguyễn giật nảy mình, suýt nữa là không cầm chắc cuốn sách trên tay. Động tác nho nhỏ này bị anh bắt gặp, khuôn mặt lạnh lùng cả buổi tối cuối cùng ảm áp hơn đôi chút.

Kinh Phục Châu chưa bao giờ nói cho An Nguyễn biết, thỉnh thoảng cô để lộ vẻ ngạc nhiên hoặc ngỡ ngàng, kết hợp với ánh mắt tròn xoe trông rất đáng yêu.

Có thứ gì đó dâng lên trong lòng, anh ngừng đầu nhìn đồng hồ trên tường. Lẽ ra đã đến lúc anh phải đi, nhưng lúc này cô lại khẳng khái đòi chuyển đi nên... Từ góc nhìn của Kinh Phục Châu, An Nguyễn ngồi trên sô pha, một chân giẫm trên đó, một chân thông ra ngoài. Thỉnh thoảng xem đến những chỗ thú vị, chân cô sẽ dơng đưa một chút. Mắt cá chân của cô rất bé, bắp chân rất đẹp, anh đưa mắt nhìn lên trên, bắt gặp chiếc váy bằng vải cotton của cô.

Năm mới vừa đến, cô tròn hai mươi tuổi, đương độ thanh xuân, vẻ thanh xuân ấy càng nồng đượm khi cô đứng dưới ánh dương rạng rỡ.

Kinh Phục Châu vươn tay ra, cơ thể hướng về phía cô. “An Nguyễn, em có biết trên lầu năm có phòng chiếu phim không?”

Phòng chiếu phim trên lầu năm đã lắp đặt từ lâu nhưng trước giờ không sử dụng. Đương nhiên An Nguyễn biết, nhưng cô vẫn làm ra vẻ vừa vui mừng lại nghi hoặc, dường như không tin cho lắm. “Phòng chiếu phim?”

“Ừ.” Biểu cảm ấy của cô khiến Kinh Phục Châu vui vẻ, anh đứng dậy đi về phía cô. “Lên xem không?”

An Nguyễn gật đầu, anh liền quay người đi trước dẫn đường. Đi được vài bước, cô bỗng nhiên từ đằng sau nhào tới, ôm chặt cổ anh. Kinh Phục Châu nghiêng đầu qua, đôi mắt hẹp dài của cô híp lại, giọng nói mềm mại. “Anh cũng tôi đi.”

Anh nhẹ nhàng cúi người, An Nguyễn liền nhanh nhẹn nhảy lên lưng anh.

Bàn tay hơi thô sần của đàn ông vòng qua hai đầu gối cô, vịn vào bắp chân mịn màng của cô. Trước giờ Kinh Phục Châu không phải là chính nhân quân tử gì, càng không thứ gọi là “bàn tay lịch thiệp” nên tay cứ dấn vào da thịt của cô, chân bước lên lầu.

Họ chọn lựa giữa một đồng đĩa phim, cuối cùng quyết định xem Kill Bill. Bộ phim này An Nguyễn đã xem qua, đến giờ cô vẫn nhớ kết cục của phần 2, nữ sát thủ sau khi giết được Bill đã nằm trên sàn nhà vệ sinh, gào khóc trong tuyệt vọng.

Phòng chiếu phim không bật đèn, hình ảnh trên màn hình lóe lên, khiến cho khuôn mặt của An Nguyễn hơi nhợt nhạt. Nhưng Kinh Phục Châu không thấy được điều này, phim chiếu chưa được nửa tiếng đồng hồ thì tay của anh đã đặt sát mép quần của cô.

“An Nguyễn.”

“Hả?”

“Tôi nay được không?”

Bàn tay anh thô ráp, lòng bàn tay khô ráo, đặt trên làn da An Nguyễn có cảm giác hơi nóng. Cô tựa vào ngực anh, chân của anh vòng qua nhốt cô trong vòng vây của mình. Lúc tay của anh từ từ cuộn chiếc váy lên, nắm tay của An Nguyễn cũng ngày càng siết chặt.

Dường như bất luận thế nào, đều không thoát được chuyện này.

Cô gái trên màn hình bắt đầu cuộc tàn sát đẫm máu, những hình ảnh máu me không ngừng lóe lên. An Nguyễn nhắm mắt lại, từ từ tựa vào lòng Kinh Phục Châu. Tay kia của anh sờ lên bờ vai cô, dưới lớp áo, chỗ bị đạn bắn xuyên qua nhìn hơi xấu xí, khiến anh dừng lại trong giây lát.

Anh cúi đầu, môi dịu dàng đặt lên vết sẹo, nhẹ nhàng liếm nó, giống như con thú hoang đang giúp đồng loại chữa thương.

An Nguyễn ngửa cổ lên, phát ra một tiếng thở như đau đớn. Vết sẹo đang kéo da non, môi anh vừa chạm vào, cảm giác đau và ngứa như xuyên qua lớp da thấm vào tim cô. Cô nằm trong lòng anh run rẩy. Ánh mắt anh tối lại, như nhận được ám chỉ, vươn tay siết chặt cô vào lòng, lưỡi nhẹ nhàng liếm láp vết sẹo mới lành ấy.

Chút đau đớn kia không át được cảm giác nhột nhạt kéo dài. An Nguyễn như chú cá mắc cạn, mà Kinh Phục Châu lại là chiếc phao cứu sinh duy nhất của cô. Bên tai tràn ngập tiếng thở hổn hển của cô, cô hơi hé miệng, dưới ánh sáng mờ mờ có vẻ đầy cảm dỗ.

Tay của anh sờ soạng vào dưới lớp váy, khám phá lãnh địa của cô. An Nguyễn ôm lấy hông anh theo bản năng, cơ thể trẻ trung uốn cong lên. Cô như một quả ô liu còn xanh, mang theo vị chất chát.

Trước giờ khả năng tự kiềm chế của Kinh Phục Châu rất tốt, nhưng lần này lại mất kiểm soát. Mỗi tác da thịt trong bàn tay anh đều toát lên vẻ xinh đẹp trái ngược hẳn với hình ảnh chém giết trên màn hình. Chiếc nút áo trên cổ được cởi ra, cảm giác kích thích khiến anh khó chịu. Lúc anh ôm cô nằm xuống thăm, An Nguyễn nghe thấy giọng nói khàn khàn vì kìm nén của anh. “...Em từng thuộc về ai chưa?”

Ngực cô phập phồng, nhấp nhô lên xuống theo hơi thở dồn dập của anh. Cô giống như một tù nhân bị giam cầm trên đảo hoang, không có lối thoát. Tay lùa vào mái tóc anh, hai chóp mũi cọ vào nhau, giọng của An Nguyễn nghe như tiếng nước nổi, kèm theo vẻ lúng túng vì bị dục vọng giày vò. “Không...”

Tắm thơm mềm mại chưa từng thấy, được làm bởi bàn tay của thợ thủ công người Ba Tư. Cảm giác mềm mại ấy ôm trọn tấm lưng cô, khiến cô cảm thấy mình như đang được bông gòn bao phủ, không hít thở nổi. Cô nhớ đến khuôn mặt của Trình Kỳ, nhớ tới khát vọng lớn lao mà anh đã hứa trong sự kiêu ngạo và ngượng ngùng, nhớ tới hơi thở của anh mỗi khi dán sát tai cô. Cô lại nhớ đến lúc nhỏ đứng giữa một đám người, ngây ngốc quỳ xuống theo lời dặn của cô, đập đầu lấy cha mẹ đã chết đi vì ma túy.

Lệ tràn ra khóe mắt, chảy nhanh vào mái tóc cô. Cơ thể Kinh Phục Châu ập tới, giống như một con ác mộng trong giấc ngủ trưa, không tỉnh lại được, không thoát ra được. An Nguyễn đưa tay níu chặt chiếc gối ôm đặt bên mếp thăm, cảm giác trong lòng bàn tay mềm mại, chiếc thảm dưới lưng cũng mềm mại, chỉ có anh, trên đời này cũng chỉ có anh là mang theo vẻ cứng rắn ngang tàng, giấu nết sự tôn nghiêm mà cô cố giữ thành mảnh nhỏ.

Cô cắn môi nhưng cuối cùng vẫn bật ra thành tiếng nghẹn ngào.

Giọt nước mắt ấy có thể là vì đau đớn, suy cho cùng thì cô chỉ là một cô gái nhỏ chưa trải sự đời. Kinh Phục Châu tạm dừng lại, thỉnh thoảng thì thăm vào tai cô những lời dỗ dành. Hai tai ong cả lên, An Nguyễn ra sức cắn chặt môi. Giọng của anh dịu dàng chưa từng có, nhưng cô không nghe rõ được gì.

Nhọc nhằn nghiêng đầu qua, cô nhìn thấy cô gái người Nhật chết trong tay nữ chính. Thông qua màn hình, bốn mắt họ nhìn nhau, An Nguyễn bỗng hăm mộ cô ta, không cam lòng thì đã sao, cuối cùng cũng được giải thoát. Còn cô thì phải sống, sống thật lâu, thật lâu.

Trong tiếng thở dồn dập, Kinh Phục Châu kề sát vào má cô, ôm chặt cơ thể tươi trẻ đang không ngừng run rẩy.

Bóng đêm giăng kín.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Bức rèm che nắng màu xanh đậm kéo lại, có tia nắng lờ mờ chen qua khe hở. Chiếc váy trắng bị ném dưới giường, cuộn thành một đống nhăn nhúm. Cánh tay của Kinh Phục Châu khoắc lên eo An Nguyễn, trong giấc ngủ An Nguyễn vẫn bị người đàn ông không biết đủ này giày vò, từ phòng chiếu phim cho đến phòng của anh. Người toát đầy mồ hôi lạnh, trong cơn nửa tỉnh nửa mê, mày cô cau lại. Cánh tay trên hông càng siết chặt, hơi thở phả vào vùng nhạy cảm sau gáy, hơi ấm ấy là của Kinh Phục Châu.

Anh ôm cô từ phía sau, vùi đầu vào cổ cô. Xương quai xanh của cô có những vết đỏ cái đậm cái nhạt, anh nhẹ nhàng hôn lên đó. An Nguyễn không thoải mái lắm cầu nhau một tiếng, nhích tới nhích lui trong lòng anh.

Cọ mặt vào mái tóc đen mềm mại của cô, ánh mắt Kinh Phục Châu thật dịu dàng. “An Nguyễn...” Thấy cô chưa chịu dậy, anh áp sát vào tai cô, cắn nhẹ lên trái tai. “An Nguyễn bé nhỏ...”

Cõi mộng tan biến, ý thức dần tỉnh táo, An Nguyễn nhủ mảy, cùng với sự tỉnh táo là cả người đều đau nhức. Cô nằm trong chăn, vết sẹo trên vai lộ ra ngoài, cơ thể trong chăn bị ai đó ôm chặt vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Dậy rồi à?” Tâm trạng của Kinh Phục Châu rất vui vẻ, có lẽ là vì sự hốt hoảng và ngây ngô của cô tới qua. An Nguyễn há miệng, cổ họng như có lửa đốt, khô khốc khiến cô cảm thấy đau rát. “Em muốn uống nước.”

Về lạnh lùng ngày xưa bị ánh mắt yếu đuối này che lấp. An Nguyễn không muốn bị Kinh Phục Châu nhìn thấy bộ dáng của mình, ít nhất là không nên khiến anh cảm thấy bộ dáng này của cô là vì anh. Nhưng Kinh Phục Châu như muốn làm trái ý cô, anh cúi đầu hôn lên mắt cô, là về thỏa mãn sau cơn ăn ăi. “Mệt à?”

Cảm giác phiền muộn trong lòng lại kéo tới. An Nguyễn nhếch môi lên, lần này về quyền rũ không ở trong ánh mắt mà ở tại cơ thể đang sắp lại gần của cô. Tựa hồ vào lòng Kinh Phục Châu, cô nghe anh hỏi bằng quơ. “Còn về trường nữa không?”

“Về chứ.” Cô lên tiếng, giọng hơi khàn.

Cầm bị nắm lấy, An Nguyễn bị buộc phải ngẩng đầu lên. Kinh Phục Châu có vẻ bất đắc dĩ, cắn nhẹ lên chóp mũi của cô một cái, giọng anh mang theo tiếng thở dài. “Sao em lại buồn như thế.”

Nghiêng đầu đi, tránh khỏi bàn tay anh, An Nguyễn mỉm cười ngồi dậy, mái tóc đen xõa tung trên lưng, che khuất da thịt nõn nà. Kinh Phục Châu đưa tay sờ lên hông cô một cái, có vẻ chưa thỏa mãn. “Đậy bây giờ luôn à?”

“Còn không chịu đậy, e là ông chủ Kinh lại nổi thú tính. Anh thương xót em chút đi, còn đau đây này.”

An Nguyễn đưa tay vuốt lấy chiếc váy, mặc vào ngay trước mặt Kinh Phục Châu. Ánh mắt anh luôn nhìn chăm chăm vào vết sẹo trên vai cô, đó là nơi nhạy cảm nhất, mà sự xuất hiện của nó, lại có liên quan đến anh.

Một cảm xúc khó tả dâng lên trong lòng Kinh Phục Châu. Anh kéo lấy tay An Nguyễn, cân nhắc chút rồi cười. “An Nguyễn, chiều anh dẫn em đến một nơi, được không?”

“Chiều nay em phải về rồi.” Tuy ngoài miệng thì nói thế nhưng cơ thể cô vẫn tựa vào lòng anh. Kinh Phục Châu khoác lấy eo cô, nhẹ nhàng vuốt ve. “Ngao nào, hôm nay ở thêm một đêm nữa, mai anh lái xe đưa em về.”

An Nguyễn còn muốn nói gì đó thì anh đã cúi đầu hôn cô. Có lẽ vì triền miên cả đêm qua, lưỡi anh vừa tiến vào liền nhận được sự đáp trả có chút do dự của cô. Quán lấy cô, Kinh Phục Châu nhắm mắt lại, nhìn thấy đôi má đào ửng đỏ của cô gần ngay trước mắt.

Nhẹ nhàng rút lui, An Nguyễn tựa vào vai Kinh Phục Châu thở dốc. Tay anh vuốt ve tấm lưng cô như vỗ về an ủi, giọng rất dịu dàng nhưng mang theo vẻ kiên quyết không khoan nhượng. “Nghe lời nào.”

“Ừ.” Giọng An Nguyễn nhỏ như muỗi kêu.

Sao tiết lập xuân, khí trời Lăng Xuyên dần ấm lên. Tắm rửa xong, Kinh Phục Châu đứng trước gương lau khô tóc, quay đầu lại thì thấy An Nguyễn vẫn uể oải tựa vào sofa. Anh quay vào gương, trong gương cũng phản chiếu bóng dáng nhỏ bé của cô. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt anh, An Nguyễn ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn qua và cười hi hi. “Kinh Phục Châu, phòng của anh đúng đơn giản, em còn tưởng ông chủ lớn như các anh trong phòng sẽ có kết sắt hay gì đó chứ.”

“Anh không thường ở đây.” Kinh Phục Châu đi tới, ném chiếc khăn vào lòng cô, nháy mắt trời đất tối sầm, An Nguyễn đã bị anh bế ngồi trên đùi mình. Đầu tóc ướt sũng kề sát lại, giọng anh hơi trầm. “Lau giúp anh.”

Khăn được đặt lên, Kinh Phục Châu cúi đầu, không ai nhìn rõ mặt của ai. Nếu lúc này cô dúi tay xuống một chút, tỷ lệ ngộp chết anh ta là bao nhiêu? An Nguyễn nghĩ thầm trong bụng, động tác trên tay có vẻ không tập trung lắm. Kinh Phục Châu đặt tay trên hông sau của cô, thấy cô thất thần thì tay siết lại, chân nâng lên, An Nguyễn liền trượt hẳn vào lòng anh, mềm mại dán chặt vào cơ bụng anh.

Anh ngẩng đầu nắm lấy chiếc khăn với nụ cười khê. “Yếu như mèo, lau sao khô được chứ.”

“Sao anh không dùng máy sấy tóc?” An Nguyễn giãy một chút, định đứng lên lấy thì bị anh chặn lại, đành phải cúi đầu nhìn anh.

“Dùng máy sấy sẽ đau đầu.” Anh nhìn vào mắt cô, giải thích một cách nhẹ tênh. “Có lẽ trước đây để lại di chứng gì đó.”

“Trước đây? Trước đây là khi nào?” An Nguyễn bắt được sơ hở trong lời nói của anh, mắt sáng lên.

Nhưng anh lại không chịu nói tiếp, dùng đầu óc ướt sũng cọ vào cổ cô. An Nguyễn là một câu “đừng đùa”, lùi về phía sau tránh ra nhưng lại bị anh giữ trên đùi mình. Cô cố gồng nửa người trên ra sau, bị mái tóc anh làm cho ngứa ngáy phải bật cười. Đưa tay nắm lấy cổ áo anh, đầu gác lên xương quai xanh của anh, cô nói: “Được rồi được rồi, anh không muốn nói thì thôi, em chỉ tò mò thôi mà.”

“Sau này anh sẽ kể cho em nghe.” Kinh Phục Châu véo hai má cô, vừa buông tay ra, cô liền trốn khỏi lòng anh nhanh như chú thỏ. Anh bật cười bất đắc dĩ, vừa mở tủ quần áo vừa nhắc cô. “Về phòng thay quần áo đi, chúng ta ăn cơm xong là đi ngay.”

Về phần đi chỗ nào, An Nguyễn hỏi mấy lần mà anh chỉ cười rất bí mật. A Dương đã đậu xe dưới lầu từ sớm, hai người một trước một sau xuống lầu, gã thấy Kinh Phục Châu đi phía trước, mặt như có gió xuân thổi qua. Người phía sau anh cũng từ chỗ tối bước ra, lúc đó An Nguyễn đang nhìn vào lưng Kinh Phục Châu, đôi mày nhíu lại như có gì đó rối rắm trong lòng.

A Dương cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng lại không nói rõ được lạ chỗ nào. Từ lúc xuất hiện đến bây giờ, cô gái này luôn cho gã một cảm giác không lành. Càng là người không có sức sát thương thì càng ẩn chứa những bí mật nguy hiểm. Có điều dĩ nhiên Kinh Phục Châu đã quá hiểu điều này, đâu đến lượt gã phải nhắc nhở.

Xe dừng lại trước cửa bệnh viện, An Nguyễn theo sau Kinh Phục Châu, hơi nghi hoặc. “Dẫn em đến tái khám à?”

“Không phải tái khám, lát nữa em sẽ biết.”

Thang máy lên lầu sáu, khu đó là phòng làm việc riêng của các bác sĩ. Lúc nằm viện, An Nguyễn đã từng đến đây, bác sĩ chính của cô tên là Chu Lãm, phòng làm việc ở tầng này. Chu Lãm và Kinh Phục Châu dường như là đã quen nhau từ rất lâu, trước kia An Nguyễn đã nghe ngóng được ít manh mối.

Chút manh mối này bao gồm, quan hệ ám muội giữa Chu Lãm và Kinh Nhiễm.

“Trước kia chưa giới thiệu với em, Chu Lãm là bạn lâu năm của anh, ngoại trừ là bác sĩ ở đây, anh ấy còn là một thợ xăm rất xuất sắc.” Đứng trước cửa,

Kính Phục Châu nắm tay An Nguyễn, dường như cảm thấy lúc này mình đang chuẩn bị cho cô một bất ngờ lớn. “An Nguyễn, vết sẹo đó rất khó coi, chúng ta xăm chữ lên cho đẹp nhé.”

Nụ cười trên mặt An Nguyễn bỗng trở nên cứng đờ, trước khi con hoảng loạn trong lòng bộc lộ ra ngoài, cô ho khan vài tiếng để che giấu cảm xúc của mình. “...Xăm mình?”

“Ừ.” Kính Phục Châu ôm cô, hôn nhẹ lên thái dương của cô. “Dù sao thì vết sẹo ấy cũng là do anh mà ra, con gái đều không thích trên người có sẹo, chúng ta che nó đi nhé.”

Không cho An Nguyễn thời gian chần chừ, anh đã nắm lấy tay cô, đẩy cửa phòng làm việc ra. Chu Lãm mặc áo blouse trắng ngồi bên trong, xem ra chờ đợi đã lâu. “Đến rồi à?”

An Nguyễn cảm thấy mình lại bị đẩy ra ngoài đảo hoang, xung quanh toàn là nước biển lạnh lẽo, sâu không thấy đáy. Có một giọng nói xa lạ đang hỏi cô: Người đã không thuộc về mình, trước khi lên tới bờ người có bằng lòng trao cơ thể mình cho ma quỷ? Cô lắc đầu trong nước mắt, nói tôi phải rút lui trong an toàn, cuối cùng tôi sẽ có cuộc sống của riêng mình, tôi phải mang theo niềm tin của Trình Kỳ mà sống tiếp.

Nhưng thực tế không ai nghe thấy cô nói, cô nhìn thấy Chu Lãm viết một chữ Đan thật đẹp trên giấy, Kính Phục Châu đứng bên cạnh nghiêm túc nói chuyện với anh ta, họ muốn xăm chữ này lên vết sẹo của cô, giống như những phạm nhân phạm tội tày đình thời xưa, trước khi được thả, bị khắc những chữ nhục nhã trên mặt.

Chữ Đan ấy là tên của Kính Phục Châu. Đối với An Nguyễn mà nói, điều nhục nhã nhất trên thế giới này cũng không chỉ như thế.

Bắt lấy cổ tay Kính Phục Châu, sắc mặt An Nguyễn tái nhợt. “Kính Phục Châu, em không muốn xăm mình, em sợ đau.”

Sắc mặt cô rất tệ, trán toát mồ hôi lạnh. Kính Phục Châu nhíu mày, Chu Lãm cũng nghi hoặc bước tới. “Sao tự nhiên sắc mặt lại như thế? Có phải bị bệnh gì không?”

An Nguyễn lắc đầu, vẫn nói câu ấy. “Em không muốn xăm mình.”

Kính Phục Châu đưa tay chạm vào trán cô, không nóng như anh nghĩ. Anh đến gần cô hơn, định nói gì đó thì Chu Lãm đứng bên cạnh bỗng nhiên bật cười, giải vây giúp cô. “Anh Châu à, nhìn xem anh khiến bạn gái mình sợ tới mức nào rồi, không muốn xăm thì thôi, không sao đâu.”

Nhờ câu này, khuôn mặt vốn mang theo vẻ nghi ngờ của Kính Phục Châu cũng thả lỏng ra. Anh khẽ ôm cô, cảm thấy dờ khóc dờ cười. “An Nguyễn, anh không biết thì ra em ghét gan đến vậy.”

Lòng vẫn cảm thấy vô cùng căng thẳng, An Nguyễn dán mặt vào áo sơ mi của anh, chất vải hơi thô ráp nhưng cô lại không cảm thấy đau, chỉ nhỏ giọng xác nhận lại. “...Vậy không xăm nữa?”

Chu Lãm cười càng tươi hơn. “Không xăm thì thôi. Cô như thế, anh Châu có gác đao lên cổ tôi cũng không dám xăm.”

Lúc cười, ánh mắt anh rất trong trẻo, thoát nhìn khác hẳn với A Dương và Đào Từ bên cạnh Kính Phục Châu. An Nguyễn thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên cảm thấy giờ phút này mình thật vô dụng, cô xấu hổ đứng thẳng dậy, ngượng ngùng cười. “Làm mất thời gian của anh rồi.”

“Đâu có gì. Lúc nào tôi cũng có thời gian dành cho anh Châu.” Chu Lãm cười rồi bỏ tờ giấy có viết chữ vào trong ngăn kéo. Kính Phục Châu ôm eo An Nguyễn, nếu đã không xăm thì chào hỏi vài câu rồi về ngay. A Dương không ngờ lại nhanh như vậy, lúc mở cửa xe gã còn nghi hoặc nhìn An Nguyễn một cái, đúng lúc chạm phải ánh mắt cô. An Nguyễn nhìn gã bằng ánh mắt ngờ ngác, gã vội vã lắc đầu nói không có gì.

Cảm giác kỳ lạ ấy ngày càng mãnh liệt.

“Anh Châu, chúng ta về Cổ Lâu à?” Nhìn vào kính chiếu hậu, A Dương hỏi.

Kính Phục Châu ừ một tiếng, quay đầu qua, An Nguyễn ngồi rất xa anh, nghiêng đầu nhìn vườn hoa bên ngoài ngẩn ngơ. Từ bóng lưng ấy, anh cảm nhận được cảm xúc của cô, lòng đoán chắc là trước khi đi xăm không chịu nói với cô một tiếng nên giờ cô làm mình làm mẩy với anh. Cảm giác mới mẻ vì con mèo vừa sập bẫy còn đó, Kính Phục Châu vẫn vui vẻ dỗ dành cô. Anh đưa tay vuốt nhẹ sau gáy của cô với vẻ lấy lòng, giống như đang vuốt ve con mèo cưng của mình.

An Nguyễn quay đầu lại, nhìn anh với vẻ lạnh nhạt.

“A Dương, thả mìn ngăn xuống đi.” Kính Phục Châu nói nhỏ một câu, không biết A Dương đã nhấn thứ gì mà giữa ghế trước và ghế sau xuất hiện một vách ngăn rất dày. Về mặt An Nguyễn hơi thay đổi, cô biết có lẽ anh không muốn nhìn thấy mình khép nép đồ dành phụ nữ nên cười khẽ một tiếng, hát một lên nhìn anh. “Kính Phục Châu, anh nhiều trò thật nhì.”

Đây là câu mỉa mai, nhưng khi thốt ra từ miệng cô thì lại mang theo chút giận dỗi và nũng nịu. Kính Phục Châu ôm lấy eo cô, kéo cô vào lòng mình. Cơ thể mềm mại ấy bị ôm chặt, lòng anh mới cảm thấy thỏa mãn và dễ chịu. “Không nhiều chiêu trò thì làm sao thu phục được em.”

“Cái này cũng vì tôi sao?” An Nguyễn gõ vài cái lên tấm vách ngăn. “Trang bị chuyên nghiệp thế này, anh đã vui vẻ với bao nhiêu người trong này rồi hả?”

Bộ dáng vênh mặt hất hàm của cô làm Kinh Phục Châu bật cười, tay anh đặt lên hông cô, dựa sát vào tai cô. “Thế nào, An Nguyễn bé nhỏ muốn thử làm trên xe ư?”

Hương thơm trên người cô khiến anh cảm thấy hơi khô nóng, vậy mà cô còn muốn né tránh sự đụng chạm của anh, miệng thì đánh đá. “Ai muốn làm với anh, nói không chừng băng ghế sau này đã có không ít người nằm.”

Kinh Phục Châu dùng một tay nắm chặt hai cổ tay của cô, kéo chúng lên cao, ép vào cửa kính. An Nguyễn bị buộc phải ưỡn người lên, bị anh kiểm chế không thể nhúc nhích. Anh đưa tay kéo khóa quần jean của cô, môi lướt lung tung giữa khoe môi và cổ cô, nhỏ giọng giải thích: “Không có, em là người đầu tiên.”

An Nguyễn cong đầu gối lên, đẩy anh ra xa hơn một chút, vì bị anh chọc ghẹo nên hơi thở cũng hơi dồn dập. “Kinh Phục Châu, anh đừng hòng gạt được tôi. Nếu không có chuyện gì thì ai rảnh mà lấp thứ này trong xe chứ.”

Sự bướng bỉnh của cô khiến anh tức đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không đành lòng bức cô. Một lúc sau, Kinh Phục Châu mới thở dài một hơi. “Vách ngăn này có công dụng khác, bàn chuyện làm ăn trong này khá là...” Anh dừng lại một chút, dường như đang tìm từ ổn thỏa nhưng lập lờ. “Khá là thích hợp.”

An Nguyễn không nói chuyện, trên mặt đầy vẻ hoài nghi và không tin tưởng. Thật ra cô biết Kinh Phục Châu đang nói thật, loại giao dịch ấy xảy ra trên xe cũng không có gì lạ. Giả vờ ngây thơ, An Nguyễn ôm lấy cổ anh, nửa nũng nịu nửa buồn bã nhìn anh. “Kinh Phục Châu, sao em lại cảm thấy anh có rất nhiều chuyện còn giấu em, cảm thấy khoảng cách giữa chúng ta còn rất xa.”

Hơi thở của anh đã ổn định lại, anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, giọng rất thân thiện. “Sao lại nói thế?”

“Có ai đó đã từng nói, con gái sau khi trao mình xong thì sẽ lo được lo mất.” An Nguyễn thả chân xuống, anh thuận thế bế cô lên, cô liền tựa vào lòng anh. “Kinh Phục Châu, em là một người không có gì cả, nhưng anh lại khiến em lo được lo mất.”

Như đang nhắc nhở, Kinh Phục Châu, đây là vinh dự của anh đấy.

Không lâu trước đó, anh đã từng cảm thấy việc mình nhớ tên An Nguyễn là vinh dự của cô. Từ mực độ tự phụ mà nói, họ là một đôi trời đất tạo nên. Kinh Phục Châu đưa nghịch mái tóc cô, cảnh vật bên ngoài cho thấy đã gần đến Cổ Lâu, câu “lo được lo mất” của cô được anh nghiền ngẫm khá lâu, cư nhiên cảm thấy có vị ngọt ngào.

Anh cúi đầu, ngón tay cái vuốt ve bờ môi xinh đẹp của cô.

“Sau này đi, sau này anh sẽ từ từ kê hết cho em nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28

Hôm sau, An Nguyễn về lại trường. Kinh Phục Châu lái xe đưa cô về như lời hứa. Trường vẫn chưa chính thức học lại, vài ba sinh viên về trường sớm đang rủ nhau đi mua đồ dùng hàng ngày. A Dương không đến, Kinh Phục Châu lại lái chiếc Rolls – Royce đó. An Nguyễn đứng trước đầu xe, anh ngồi trong xe, vẫy tay với cô. “Mỗi tuần phải về Cổ Lâu ít nhất hai lần.”

“Nếu lúc em về mà anh không có ở đó thì sao?” An Nguyễn chớp chớp mắt. Gió thổi tung mái tóc cô. Kinh Phục Châu được cô nhắc mới nhớ tới, lục lấy chiếc điện thoại trong túi xách của cô. “Anh quên cho em số điện thoại của anh.”

Một dãy số xa lạ. Sau này cô không cần phải thông qua A Dương mới tìm được anh nữa. An Nguyễn thầm suy đoán đây chính là số điện thoại riêng của anh, nhưng không dám chắc có phải là số duy nhất không. Đưa tay vén mái tóc ra sau tai, An Nguyễn chống tay lên cửa xe, dựa vào gần anh, nói đùa: “Đừng nói là anh có mấy số điện thoại, số này dành cho An Nguyễn, còn những số khác thì ghi tên của những cô khác nha?”

“Không có.” Kinh Phục Châu đưa tay lên véo nhẹ khuôn mặt gần ngay trước mắt của cô. Khoảng cách quá gần, nếu không làm gì thì hình như đã bỏ phí tiết trời đẹp thế này. Anh ngoài người về phía trước, tay giữ sau gáy cô, nhắm mắt hôn lên đôi môi se lạnh của cô. Người An Nguyễn cứng lại, lưỡi của anh vừa đưa qua thì cô đã gãy ra, đứng thẳng dậy. “Anh điên rồi à, đây là trường học đó.”

Ngay dưới ký túc xá, nhiều người qua lại khó tránh gặp phải bạn bè quen biết. An Nguyễn quay đầu qua liền nhìn thấy một bạn cùng lớp đang nhìn về phía này, thấy cô quay qua, nữ sinh viên kia vội vã dời mắt sang hướng khác. Lòng cô hơi bức, lúc cúi đầu nhìn Kinh Phục Châu thì cố nén sự khó chịu vì bị người khác chú ý này. “Được rồi, anh về đi.”

Kinh Phục Châu mỉm cười. Anh không hiểu được sự nhạy cảm và yếu ớt của các cô gái, vì thế cũng không nhận ra vẻ hoang mang lúng túng trong mắt cô lúc này. Tuy vậy anh vẫn có thể nhận ra chút manh mối từ biểu cảm của cô, tuy không hiểu sao tự nhiên cô lại không vui nhưng anh vẫn cười gật đầu. “Em vào đi, anh nhìn em rồi mới đi.”

An Nguyễn mím môi, lúc quay người đi có vẻ vội vã như trốn chạy.

Cô vừa đi được vài bước, Kinh Phục Châu bỗng nhìn thấy cách đó không xa có mấy cô gái đang vừa cười nói vừa đi tới, trong lòng họ còn ôm một đồng sách mới, lưng còn đeo túi đựng đàn vi-ô-lông. Anh nhớ lúc trước cũng ngay chỗ này, An Nguyễn mở hộp đàn ra, cây đàn vi-ô-lông ấy có vẻ đã cũ kỹ, có lẽ âm thanh không còn chuẩn nữa. Sao anh lại quên mất nhỉ, vào học kỳ mới nhất định phải chi tiêu khá nhiều, ấy vậy mà anh cứ để cô đi như thế.

Mở cửa xe ra, Kinh Phục Châu bước nhanh tới trước, gọi với theo bóng lưng của cô. “An Nguyễn.”

Không ngờ anh lại đuổi theo, An Nguyễn quay đầu lại với vẻ hơi hoảng hốt. “Sao thế?”

Mấy cô nữ sinh viên vừa đi vừa cười nói lúc này đã đến dưới lầu, một người trong số đó còn vẫy tay chào An Nguyễn nhưng ánh mắt lại nhìn Kinh Phục Châu. Anh hồ hững nhìn cô gái kia một cái. Các cô gái tuổi đôi mươi, ai cũng giống như một đóa hoa. Có mấy cô kia để so sánh, An Nguyễn tuy có vẻ hơi lạnh lùng nhưng lại hiền dịu nhất.

Kinh Phục Châu cúi đầu, lấy từ ví của mình ra một tấm thẻ. “Dùng cái này đi mua một cây đàn vi-ô-lông, muốn học lớp nào cứ học. Anh thấy mấy cô kia đều có sách mới, em cũng đi mua sách mới đi, đừng mua loại giáo trình người khác đã dùng.”

Cô bạn đi sau cùng liếc mắt nhìn tấm thẻ kia, An Nguyễn hơi lúng túng, do dự không chịu nhận. “Không cần đâu, em sắp được nhận học bổng học kỳ trước rồi, giờ vẫn còn đủ tiền.”

“Còn đủ tức là không dư.” Kinh Phục Châu kéo tay cô qua, nhét vào lòng bàn tay cô. “Dùng tiền của anh, cảm thấy có gì băn khoăn à?”

An Nguyễn sững người, bàn tay vốn định vùng ra kia khựng lại giữa chừng, rồi từ từ nhận lấy.

Đúng vậy, cô là người của anh, dùng tiền của anh hình như là chuyện rất bình thường. Cô chỉ nhớ đêm qua mình bị anh đè lên sofa hôn thắm thiết, nhớ lúc anh hôn lên vết sẹo ấy và nói nơi này thuộc về anh. Tim se thắt lại, dường như tấm thẻ ấy mang theo hàm ý khác, khiến cô khó chịu không nói ra được, đành phải gượng gạo ừ một tiếng.

Thấy cô nghe lời, Kinh Phục Châu hài lòng vỗ đầu cô. Biết cô không thích họ quá thân mật ở nơi công cộng, anh lại căn dặn vài câu rồi quay người lên xe. Chiếc Rolls – Royce chạy khỏi khuôn viên trường, thỉnh thoảng có vài người nhìn theo bằng ánh mắt hiếu kỳ. Loại xe sang này rất hiếm thấy trong trường, họ vẫn là những sinh viên nghèo cần kiệm.

Cúi đầu, An Nguyễn đi vào ký túc xá.

Các bạn cùng phòng đều chưa trở lại, An Nguyễn ngồi xuống ghế của mình, nhìn tấm thẻ trong tay. Bởi vì giờ lòng bàn tay của cô toàn là mồ hôi nên cô ném tấm thẻ lên bàn, đứng dậy đi rửa tay.

Có một cô bạn đang đứng đó rửa hoa quả, thấy An Nguyễn đi đến thì mỉm cười và đưa cho cô một quả táo vừa rửa xong. “An Nguyễn, cậu cũng về rồi à? Ăn táo không, vừa mua xong, rất ngọt đấy.”

An Nguyễn lắc đầu, cười lịch sự. “Cảm ơn cậu, không cần đâu.”

“Đúng rồi, anh chàng ở dưới lầu khi này rất đẹp trai, có điều hình như lớn hơn chúng ta nhiều, là anh trai cậu à?” Cô bạn nháy mắt, ra vẻ đang hỏi băng quơ. An Nguyễn biết đây mới là điều cô ta muốn hỏi. Nước rửa tay bị cô chà nhiều đến nổi tung cả bọt, cô cúi đầu, chuyên chú nhìn ngón tay mình, chỉ thản nhiên trả lời một câu “không phải”.

Tuy không nói rõ ra nhưng gần như mọi người trong lớp đều biết An Nguyễn mồ côi, làm gì có anh trai. Cô bạn kia tròn mắt, tỏ ra thích thú, nhích lại gần cô. “Minh biết rồi, là bạn trai cậu đúng không?”

An Nguyễn mở vòi nước, bọt xà phòng bị xối đi. Cô nhớ thời học cấp ba cũng bị bạn học hỏi có bạn trai chưa. Lúc đó cô không thể nói gì cả, chỉ kiêu ngạo vênh mặt lên nói các cậu thì biết gì, người tớ thích rất lợi hại, một ngày nào đó anh ấy sẽ trở thành một đại anh hùng.

Người cô nói khi đó là Trình Kỳ. Dù là hiện tại, cô vẫn cảm thấy Trình Kỳ mới là bạn trai danh chính ngôn thuận của mình. Xoa hai tay, An Nguyễn liếm môi, biết rõ những lời mình nói sẽ mang đến điều gì nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu nói: “Anh ta không phải là bạn trai của mình.”

Cô bạn kia ngán ra, có vẻ xấu hổ lảng sang chuyện khác. Lúc rời khỏi phòng rửa tay, An Nguyễn thấy cô ấy đi nhanh như chạy. Chiếc váy ngủ trên người cũng tung bay theo những bước chân của cô. Có lẽ là nồn nóng chạy về phòng chia sẻ với mọi người tin tức trọng đại vừa mới phát hiện này.

An Nguyễn ở dưới lầu nhận tiền của một người đàn ông nhưng người đó lại không phải là bạn trai của cô ta.

Lòng An Nguyễn như bị khoét mất thứ gì đó, trở nên trống rỗng. Có lẽ vì trường vừa mở cửa lại, bóng đèn cảm ứng âm thanh của ký túc xá chưa được sửa, An Nguyễn đang đứng trước cửa phòng phơi quần áo, bóng đèn phía xa xa tối om. Lúc cô quay đầu lại thì bỗng nhìn thấy có người đứng bên cạnh làm cô giật nảy mình. Đập vào mắt cô đầu tiên là một đôi giày cao gót màu trắng bạc, cô đã nhìn thấy nó trong chiếc tủ kính trưng bày khi đi trên đường, giá không rẻ chút nào.

Ngẩng đầu lên, tay An Nguyễn còn cầm bộ quần áo vừa giặt xong, đối mặt với Lan Hiểu trong tiếng nước nhỏ giọt tí tách.

Cả người Lan Hiểu toàn là hàng hiệu, có lẽ là đã tìm được đại gia khác, cuộc sống khá là tốt. Cô không ngờ mình sẽ gặp được Lan Hiểu ở đây. Buổi sáng hôm ấy, Lan Hiểu còn ngong nghênh nói với An Nguyễn: Tôi cũng xem thường cậu. An Nguyễn cúi đầu vắt khô quần áo, phơi lên dây phơi đồ sau đó mới mở cửa phòng.

“Tôi về lấy ít đồ.” Lan Hiểu vừa nói vừa đi vào, An Nguyễn theo sau, cửa khép hờ chứ không đóng kín. Trong phòng rất yên tĩnh, ngay cả tiếng bóng đèn huỳnh quang kêu khe khẽ cũng trở nên to hơn gấp mấy lần. An Nguyễn im lặng dọn dẹp đồ của mình, nghe Lan Hiểu ở phía sau hỏi một câu: “An Nguyễn, có phải bây giờ trong lòng cậu càng xem thường tôi không?”

Không quay đầu lại, An Nguyễn cất tấm thẻ trên bàn vào túi xách, giọng mang theo nụ cười khó. “Chẳng phải cậu cũng thế sao?”

“Tôi không thể ngờ Kinh Phục Châu lại giải tán bọn tôi đi.” Lan Hiểu thở dài một hơi. “Chuyện sau đó tôi cũng đã nghe kể, bây giờ người bên cạnh anh ấy đều đang đồn ầm lên rằng Cổ Lâu thuộc về một mình An Nguyễn.”

An Nguyễn không lên tiếng, cô ngồi xuống ghế, lẳng lặng nhìn Lan Hiểu.

Lan Hiểu thu dọn từng chiếc quần chiếc áo của mình. Có lẽ sự bình tĩnh của An Nguyễn đã khiến cô bị kích động, cô bỗng nhiên cúi đầu, nghẹn ngào kéo khóa vali lại, đưa hai tay che mặt. “Tại sao lại trở nên như vậy. An Nguyễn, Chúng ta còn rất trẻ, tại sao lại thành ra thế này...”

Giọng cô rất thê lương, lúc ngẩng đầu lên thì mặt đã giàn giụa nước mắt. “Lúc mình lên đại học đã nói với ba rằng đợi mình có chút tương lai thì sẽ trở về. Người trong thôn đều nghĩ mình đã trở thành phượng hoàng, nhưng không ai biết rằng tiền mình gửi về đều từ ngu với đàn ông mà ra...” Lan Hiểu lau mặt, lớp trang điểm tí mĩ bị cô lau nhòe, không biết là kẻ mắt hay mascara đã khiến má phải cô loang thành màu đen, nhìn rất thảm hại. “Mình cũng rất muốn học cho xong, nhưng ngành âm nhạc có ích lợi gì chứ? Có ai thật sự trở thành ca sĩ đâu? Ngay cả học phí mình còn không trả nổi, mình đâu còn cách nào khác... May mà mấy gã đồ thích mình, mình cũng phải cảm ơn những gã đồ đã thích mình...”

Cuộc đời là một cái lồng giam khổng lồ, đa số mọi người đều vị nhốt trong đó, đi mãi đi mãi cuối cùng quên mất thứ ban đầu mình muốn là gì. Những thứ mà chúng ta cho là mục tiêu ban đầu, thường sẽ biến mất khi chúng ta sắp đến đích bên kia.

An Nguyễn đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy Lan Hiểu đang khóc. Khoảnh khắc ấy Lan Hiểu cảm thấy họ là cùng một loại người, cô không giải thích, cứ để cô ấy cảm thấy họ là một loại người đi, ít nhất sẽ không khiến cô ấy cảm thấy mình cô độc trong nỗi đau này.

Lúc Lan Hiểu đi, chiếc BMW đang nhún còi inh ỏi. An Nguyễn từ cửa sổ nhìn xuống, thấy một người đàn ông trung niên tạm coi là được mã đang đứng bên cạnh chiếc xe gọi điện thoại. Lan Hiểu chạy lúp xúp qua đó, ông ta ôm chầm eo cô, cúi đầu hôn lên má cô một cái. An Nguyễn đã từng nhìn thấy người đàn ông đó, ông ta là một trong những người đến tham gia bữa tiệc đêm giao thừa. An Nguyễn còn nhớ khi đó ông ta dắt theo một người phụ nữ hơi phát tướng, giới thiệu với ông Tiết đó là vợ mình.

Cô nhớ đến lời Lan Hiểu vừa nói trước khi đi. “So với những người khác, An Nguyễn, cậu thật là hạnh phúc.”

Màn đêm buông xuống, An Nguyễn đứng bên cửa sổ cười khó.

Học viện âm nhạc rất đông nữ sinh, mà những chỗ có đông phụ nữ thì thường rất nhiều chuyện. Trong khoảng thời gian hai tuần sau khi nhập học, Kinh Phục Châu lái xe đưa cô về ba lần. Một buổi chiều trên đường đi ngang qua phòng chơi đàn, An Nguyễn nghe thấy đám con gái trong lớp túm lại bàn tán.

Họ đã cố nói nhỏ nhưng vẫn nghe ra đang nói gì. Nhưng câu nói hễ như một lũ kiến, cán xé lòng tự tôn của cô.

“Đúng vậy, cô ta lấy tấm thẻ, mình thấy người đàn ông đó rất là đẹp trai, khoảng chừng ba mươi tuổi.”

“Mình hỏi rồi, cô ta nói không phải bạn trai đâu.”

“Người như thế sao sao có thể thừa nhận ai là bạn gái chứ, đừng nói đùa nữa.”

“Không phải đâu, trước khi nhập học lại mình nhìn thấy họ đứng dưới lầu, An Nguyễn nhòai người vào hôn anh ta.”

“Ai bảo cậu hôn nhau là bạn trai bạn gái chứ? Cậu ngốc à?”

“Có khi nào ngủ với nhau rồi không? Đàn ông như thế...”

“Ai biết được, nhưng hình như có cách để nhìn ra đã ngủ hay chưa. Tớ nói các cậu nhá...”

An Nguyễn đứng ngoài cửa, đây không phải là lần đầu tiên cô nghe được những lời thế này, mỗi lần đều có những người nhất định tham gia bàn tán, dần dần, cả khoa đều biết An Nguyễn là một cô gái hư hỏng thế nào. Lần đầu tiên nghe thấy cô đứng ngoài phòng rửa tay, mặt mày tái nhợt, còn bây giờ thì mặt không đổi sắc. Dù gì họ nói cũng đâu có sai, trong duy nghĩ của họ, An Nguyễn coi như là đơn thuần và lương thiện hơn thực tế rồi. Có điều lười đợi họ bàn tán xong, cô đưa tay gõ cửa phòng đàn.

Mấy cô gái quay đầu lại, sau khi nhìn thấy cô thì giật nảy mình.

Mắt nhìn thẳng vào một cô gái trong số đó, An Nguyễn lịch sự cười một cái, làm như không nghe thấy gì cả. “Lớp trưởng, tối nay tôi có chuyện phải ra

ngoài, không tham dự cuộc họp khóa tối nay được, cậu có thể giúp tôi xin phép người phụ trách không?”

Các cô gái nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau, lớp trưởng mau mắn gật đầu đồng ý, tự nhiên như vừa rồi cô ta chưa từng nói câu “có khi nào đã ngủ rồi không?” vậy. “Được, cậu yên tâm đi,”

Quay người đi, An Nguyễn biết họ sẽ tiếp tục hăng hái đoán xem có phải cô đi tìm người đàn ông kia không.

Thay quần áo xong, An Nguyễn đứng trước gương chăm chú thoa son môi. Kinh Phục Châu từng hỏi cô mỗi ngày nuốt phải chất hóa học như son môi, cuối cùng có dẫn tới cái chết không. An Nguyễn tựa vào lòng anh, nửa thật nửa đùa nói nếu cách đó có hiệu quả thì lúc em chết, anh nhất định cũng phải chết theo em.

Anh cúi đầu cắn mút môi cô, như đang muốn chứng minh mình sẵn sàng cùng xuống suối vàng với cô.

Có điều anh không biết, cô gái đang nhắm mắt kia đang thầm cười lạnh, cùng xuống suối vàng? Không, tôi muốn sống, sống tốt hơn bất cứ ai. Kẻ đáng chết, chỉ có anh mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Hôm nay là ngày Đào Từ từ Thái về, trong lúc vô tình An Nguyễn nghe thấy Kinh Phục Châu và A Dương trò chuyện với nhau, phần lớn là sử dụng tiếng lóng, cô suy đoán ngẫm nghĩ một chập cũng chỉ có thể lơ mơ cảm thấy đại khái là chuyện đã xử lý rất êm đẹp. Lúc Kinh Phục Châu nói những chuyện này vẫn né tránh cô, dù có những lúc cô vô tình nghe thấy thì phần lớn cũng không hiểu được.

Bữa cơm tối nay, nghe nói là tiệc tẩy trần cho Đào Từ.

Sau khi ông Tiết ra đi, rất lâu rồi câu lạc bộ này không náo nhiệt như vậy. An Nguyễn khoát cánh tay Kinh Phục Châu, nhìn những gương mặt xa lạ. Chuyện gì cũng sẽ có lời ra, cô gặp được vài người từng xuất hiện trong sổ ghi chép của Trình Kỳ, ai bảo những lời đồn đãi kia làm người ta oan ức, rốt cuộc nó cũng có tiền triển đầy thôi.

Nghĩ thế, tất cả đều trở nên đáng giá.

Hôm nay tâm trạng của Kinh Phục Châu rất tốt. Đôi mắt vốn lạnh lùng sắc bén cũng mang theo ánh cười. Đám anh em ngồi vây quanh một chiếc bàn, chỉ có mình An Nguyễn là nữ. Những chuyện đám đàn ông tán gẫu trong lúc ăn cơm cô không hiểu lắm nhưng vẫn cố lắng nghe. Đào Từ giống như một chiến sĩ toàn thắng trở về, có điều rất kín tiếng với chuyện công việc, chỉ thao thao bất tuyệt kể lại những gì mà mình tai nghe mắt thấy ở Thái Lan.

Đề tài chuyển sang người chuyển giới. Rượu vào lời ra, đám đàn ông không còn kiêng dè gì, nói chuyện ngày càng bạo dạn, toàn là những lời thô tục. Bên cạnh An Nguyễn có một ly nước cam, cô biết đề tài này không có gì đáng để lắng nghe thật kỹ nên khẽ cau mày, bụng ly nước đưa lên miệng uống.

Không khí bên trong phòng khá sôi sục, máy điều hòa cũng không giảm được lửa nóng sôi sục của đám đàn ông. Khi tám chuyện quá hăng, áo sơ mi cũng được cởi nút, để lộ những lồng ngực bóng loáng hoặc mấy cái bụng bía. Lăng Xuyên có tiếng địa phương của mình, lúc mấy người bản địa nói chuyện thì xen những lời thô tục vào ngôn ngữ địa phương. Đường như họ cảm thấy chiến tích năm xưa của mình rất oai hùng nên hoa chân múa tay không ngừng. Cả buổi Kinh Phục Châu chỉ mỉm cười nghe họ nói, thỉnh thoảng cần phụ họa thêm thì cũng tham gia đôi câu. Thế là đám đàn ông ngày càng táo toan, đề tài chuyển từ bộ ngực silicon của mấy người chuyển giới sang đếm xem từ trước đến giờ có bao nhiêu đàn bà đã qua tay mình.

Nếu có cô nào đó được coi là tình yêu đích thực thì thời gian bàn luận về người đó sẽ lâu hơn một chút. An Nguyễn mất hết kiên nhẫn, trong mắt cô thức ăn còn một nửa trong đĩa bỗng trở nên giống như mấy cái bụng phệ của đám đàn ông, đầy mỡ, và bị thời gian bào mòn không còn chút sức sống nào.

Mượn cớ đi vệ sinh, An Nguyễn ra khỏi phòng. Có lẽ sau khi cô đi rồi, Kinh Phục Châu sẽ trở thành nhân vật chính. Anh ta sẽ mang theo nụ cười đắc ý để chia sẻ với đám anh em vào sinh ra tử của mình những đêm cuồng nhiệt của họ. Như thế, cô có gì khác những người phụ nữ kia, cũng chỉ là đề tài bàn tán nhưng sốt dẻo hơn mà thôi.

Nhìn chiếc lavabo màu vàng kim trong nhà vệ sinh, mặt An Nguyễn có vẻ mờ mịt. Nếu lúc này có thể vốc một vốc nước hắt lên mặt thì đã biết bao, nhưng không được. Lớp son phấn cắt công trang điểm tỉ mỉ này không chịu được thử thách như thế. Cô về trễ cũng khiến Kinh Phục Châu mất mặt, không trang điểm cũng làm anh mất mặt.

Cô gái trong gương có khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt lãnh đạm. Khi đối mặt với Kinh Phục Châu, cô phải lấy hết tinh thần để đóng vai một An Nguyễn hoạt bát lém lỉnh. Về ký túc xá ở cũng là vì tạo cho mình một khoảng thời gian giảm xóc, nếu không cứ ở cạnh anh ta ngày đêm như vậy, biểu cảm cố che giấu này sớm muộn gì cũng sẽ để lộ bí mật của cô.

“Cảm thấy chán à?”

An Nguyễn ngẩn ra, gương mặt trong gương lập tức thay đổi. Thay vào vẻ tiêu điều lúc nãy là vẻ mặt giận dữ rất đần bà, giọng nói chứa đầy trách móc. “Đàn ông các anh mà tụ lại một chỗ uống rượu thì như yêu quái trong kính chiếu yêu, nguyên hình cảm thú gì cũng lộ ra hết.”

Cửa sổ thông gió bên ngoài nhà vệ sinh đang mở, Kinh Phục Châu dựa vào cửa, gió đêm lùa vào, thổi khói thuốc trên tay anh ủa vào mặt cô. Đưa đầu thuốc ngậm vào miệng, Kinh Phục Châu neho mắt lại đi về phía An Nguyễn. Cô còn chưa kịp nhận ra ý đồ của anh thì đã bị anh ôm chầm lấy eo, kéo vào một gian trong nhà vệ sinh nam.

Gió không vào được gian nhà vệ sinh nhỏ, không khí trở nên nặng nề ngột ngạt. Giày cao gót của An Nguyễn gõ xuống sàn nhà giống như mấy tiếng trống. Thân người cao lớn của Kinh Phục Châu đè lên cô, sau lưng thì dán vào cánh cửa lạnh lẽo. Cánh cửa được trang trí những họa tiết bằng cẩm thạch nhô ra lôm chôm, cần vào làm An Nguyễn thấy đau. Ngửa đầu lên, An Nguyễn bất ngờ nổi giận. Nơi này cách âm không tốt, tiếng xả nước bên cạnh nghe rõ mồn một. “Anh làm gì...”

“Xuyt...” Kinh Phục Châu đưa ngón trỏ chặn lên môi cô, Ở khoảng cách gần như vậy, An Nguyễn ngửi thấy mùi rượu và khói thuốc nồng nặc trên người anh. Tay cô đặt lên ngực anh, nửa chống nửa đẩy. An Nguyễn bị Kinh Phục Châu ôm vào lòng, anh vui đầu vào cổ cô, như một con thú đang giờ trò lưu manh.

“Sẽ bị nghe thấy đấy.” An Nguyễn vặn thẳng đầu anh dậy. Kinh Phục Châu nhếch môi cười, men say trong mắt không nhiều lắm. Cô vừa nói xong, anh đột nhiên giờ tay đâm vào tường một cái, vênh mặt lên ra oai với cô. “Nghe được thì sao chứ, để xem ai dám đến quấy rầy ông đây.”

Anh luôn rất điềm tĩnh. Vì thế, An Nguyễn khoanh tay trước ngực, bật cười. “Kinh Phục Châu, anh say rồi.”

Sắc mặt anh thay đổi, vẻ sắc bén lúc nãy bỗng tan biến, anh áp vào, ôm lấy cô, khuôn mặt trở nên ôn hòa hơn. Anh cứ ôm cô như vậy, nhẹ nhàng lác lư sang trái sang phải. Đầu họ chạm vào nhau, anh lầm bầm “Uống say cũng không sao, say thì có em dẫn anh về nhà...”

Người An Nguyễn bỗng cứng đờ, nhưng anh lại không cảm nhận được, chỉ vừa hôn cô vừa ôm chặt lấy cô. Giữa cô có rất nhiều kiểu sống chung, ve vãn tán tỉnh nhau là chuyện cơm bữa, nam nữ ân ái là mục đích cuối cùng. Cô có thể diễn xuất rất nhiều kiểu quyến rũ, thu hút mà phụ nữ cần có, có thể ứng phó trước sự chiếm hữu và đòi hỏi của anh. Giữa họ phải là mâu thuẫn giằng co, cũng phải là triền miên không dứt, duy chỉ không nên là cảm giác ôn tồn lặng lẽ này.

Trước khi lớp phòng ngự trong lòng mình xuất hiện vết rạn, An Nguyễn nghiêng đầu qua hôn lên vành tai anh. Lưỡi cô ướt át, trơn tru, cứ cuốn lấy vành tai anh mà cắn nhẹ. Hơi thở của Kinh Phục Châu nhanh chóng trở nên dồn dập. Gian vệ sinh khá nhỏ, anh đè cô lên cửa, đá đâm vào lưng cô, cơn đau đánh thức lý trí.

Kinh Phục Châu gục bên tai cô, thở hồng hộc. Bởi vì men rượu, anh nhạy cảm hơn thường ngày rất nhiều. Cổ tay của Ann bị anh nắm chặt, khóa thắt lưng của anh cần vào mu bàn tay cô, ngón tay cô lẩn vào khóa quần tây của anh. Khẽ hôn lên môi anh, giọng An Nguyễn khàn khàn, như uất ức, như thẹn thùng. “Anh phải nhanh một chút...”

Tay của cô hơi lạnh, Kinh Phục Châu hừ lên một tiếng, nắm cổ tay cô để điều khiển tốc độ. Đèn trong nhà vệ sinh màu vàng ảm áp, anh nhìn vào mắt cô, ánh mắt sâu thẳm, như muốn khắc sâu gương mặt yêu kiều ửng đỏ của cô vào tận xương tủy. Hơi thở của An Nguyễn cũng bị sự quẩn quýt của anh làm hỗn loạn. Lý trí thì bảo cô phải tỉnh táo, nhưng cơ thể thì lại không tự chủ được. Có lẽ thể xác luôn thành thật và dễ dãi hơn linh hồn, sớm đã bị khuất phục, sớm đã sa đọa.

Trán chạm trán, họ đợi cơn sóng tình bất ngờ ập đến này rút đi. Không biết trong ti này bên cạnh có ai vào hay không, có nghe được những gì không nên nghe hay không. An Nguyễn đứng trước bồn nước rửa tay, Kinh Phục Châu lại chăm chú thuốc, đứng bên cạnh cô nhà khói. “Nếu em không thích thì hôm nay chúng ta về trước.”

“Không cần đâu, quay lại đó thôi, ra ngoài này lâu quá rồi.” An Nguyễn vẩy vẩy nước trên tay, định bước đi nhưng lại bị Kinh Phục Châu nắm cổ tay kéo lại. Anh nắm cô tay cô cả buổi trời, ngậm đầu thuốc ầm ớ cười khê. “Tay của em nhỏ thật đấy An Nguyễn.”

Mặt An Nguyễn hiện lên vẻ xấu hổ, giẫy khởi tay anh rồi bước trên đôi giày cao gót quay lại đó. Anh ở phía sau nhìn bóng lưng cô, nụ cười càng thâm thúy.

Vẫn bàn tán rất hăng máu, vẫn chứa những lời thô tục. Ai mà biết họ ra ngoài lâu thế đã làm những gì. Nếu là những cô gái khác, có lẽ sớm đã bị mang ra làm trò đùa trên bàn ăn. Có người đưa mắt nhìn an nguyên một lượt, cô ngược lên nhìn thẳng vào người đó, ánh mắt rất lạnh.

Người kia vội vàng vàng quay mặt đi, lòng thầm nghĩ quả nhiên là đần bà của Kinh Phục Châu, chẳng phải hiền lành gì.

An Nguyễn ngồi sát bên Kinh Phục Châu, tay anh khẽ đặt lên đùi cô, mặt thì hướng về phía Đào Từ. Đào Từ đang nói rất hăng. Bàn tay kia nhẹ nhàng sờ soạng đùi cô, ấy vậy mà vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc nhìn về phía Đào Từ, rất giống một chính nhân quân tử. Cũng không biết ai lái đề tài sang chuyện phụ nữ, những tràng cười không ngừng vang lên, có người nói qua đêm với một cô gái hát rất hay, đần bà mà hát hay thì rên rĩ cũng rất khỏe.

Bưng ly đưa lên miệng, An Nguyễn cụp mắt xuống, nhìn những mái cam chìm dưới đáy ly. Lúc đang thất thần, cô bỗng nghe thấy tên mình nên ngẩn người, ngược mắt nhìn về phía người đang nói.

Người nọ nói, trước đây nghe đồn chị hát rất hay, hay là hát cho tụi em nghe một bài đi?

Trong phòng không có cái micro nào, An Nguyễn nhìn một vòng, lúc này mà không đồng ý thì e là trong mắt đám đàn ông, cô cố tình làm cao. Cô đứng lên, mặt gượng nở nụ cười, còn chưa nói gì thì tay đã bị kéo lại.

Cô cúi đầu, Kinh Phục Châu đã kéo cô đứng thẳng dậy, ANh cũng cười, có điều nụ cười không lam tới đáy mắt. “Được rồi được rồi, đã uống nhiều lắm rồi. Mấy cậu nếu muốn chơi tiếp thì theo Đào Tử, tôi đưa chị dâu các cậu về trước đây.”

“Đừng chứ anh Châu, còn chưa uống xong mà.” “Đúng vậy, hát một bài thôi mà anh không nhớ à?” “Hôm nay anh Châu ra ngoài lâu như vậy, phải phạt một ly mới được đi.” Âm thanh âm ỉ, An Nguyễn cố nén vẻ không vui, vẫn cười khôn khéo. Kinh Phục Châu lại đập một cái lên gáy người kia, nửa thật nửa đùa. “Anh đây thương vợ mình thì có làm sao? Tôn trọng chị dâu của cậu chút đi.”

Cuối cùng không ai dám làm trái ý Kinh Phục Châu. Anh kéo tay An Nguyễn nghênh ngang ra về. An Nguyễn xách váy của mình, nhìn mấy sợi tóc bị gió thổi tung của anh. A Dương cũng uống rượu nhưng vẫn ngồi trước ghế lái. Xe bắt đầu chạy, An Nguyễn nhìn ngắm bề ngoài huy hoàng long lẫy của câu lạc bộ này.

Mộng Tử cũng thế.

“Đêm nay đừng về trường, nhé?” Kinh Phục Châu nắm tay cô, cổ sử dụng ngữ khí trung cầu ý kiến cô. Những lời của mấy người đó lúc này khiến anh bất ngờ hiểu ra, đứng ở góc độ của An Nguyễn, sự tôn trọng là cần thiết thế nào.

Ánh đèn màu rực rỡ chiếu vào trong xe rồi lập tức biến mất vì tốc độ của xe chạy. An Nguyễn tựa vào vai anh, không nói chuyện cũng không từ chối. Thế là xe chạy thẳng đến Cổ Lâu, tòa nhà xa hoa đồ sộ ấy có vẻ u ám hơn vào buổi tối. An Nguyễn bỗng có một ý nghĩa rất điên rồ, ý nghĩ ấy bị cô buột miệng thốt ra khi Kinh Phục Châu đề cô ngã xuống giường. “Kinh Phục Châu, Cổ Lâu từng có người chết không?”

Kinh Phục Châu vừa cời thất lưng của mình vừa cười: “Nếu anh nói với em là có thì có phải em càng không muốn ở lại đây không?”

Trong phòng chỉ bật một bóng đèn trên đầu giường, cái bóng của anh in lên vách tường đối diện, giống như con thú dữ trong con ác mộng. An Nguyễn không biết cảm giác sợ hãi ấy là do đâu, trấn tĩnh lại nhìn anh, anh đã cúi đầu xé bao bì của chiếc áo mưa ra, đưa nó cho cô. “Mang vào giúp anh.”

Cảm giác sợ hãi trong lòng giảm dần, An Nguyễn cần môi, anh nhào người tới, tiến vào rất thành thạo. Tiếng chuông đồng hồ dưới lầu vang lên, trán An Nguyễn toát mồ hôi, trong lúc ý thức mơ màng cô đếm thật kỹ, tổng cộng có mười hai tiếng. Một ngày mới lại bắt đầu, cảm giác đau đớn lúc đầu đã qua đi, cô bầu lấy hông anh, ngửa đầu phát ra âm thanh như mèo kêu.

Cô cũng không biết bắt đầu từ khi nào, vào thời khắc triển miên thân mật thế này, mình đã không còn nhìn thấy hòn đảo hoang trong hồi ức nữa. Trong mắt cô chỉ có người đàn ông trước mặt, chỉ có giọng nói và hơi thở của anh, sự chiếm đoạt và trao cho lúc thô bạo lúc dịu dàng của anh. Vết sẹo trên vai phải lại ngứa ngáy, anh nhẹ nhàng liếm láp nó, An Nguyễn vận vạt người, cắn lên cánh tay anh.

Những lúc bị giầy vò không chịu nổi, cô cũng sẽ gọi anh trong tiếng nức nở, cái bóng trên tường lắc lư mạnh, không phân rõ là hiện thực hay trong mơ. “Kinh Phục Châu... Kinh Phục Châu...”

“Ừ... ngoan...” Anh hôn lên đôi má cô, nhẹ giọng dỗ dành, trong những lúc gần gũi thế này, giọng của anh khàn khàn mà vô cùng gọi cảm. “An Nguyễn, sau này em hãy gọi anh là A Đàn...”

Cô chỉ có thể há miệng thở dốc, một lúc sau mới mềm mại gọi một tiếng “A Đàn”.

A Đàn. A Đàn là Kinh Phục Châu trước kia, là chàng trai ngây thơ sạch sẽ mà anh không thể quay trở lại, là sự nghèo nàn túng quẫn mà anh ra sức vùng vẫy thoát khỏi nó. Anh muốn cô biết được mình của ngày xưa, muốn giao bản thân của quá khứ và hiện tại vào tay cô mà không giữ lại chút gì.

Cuối cùng đêm cũng trở nên yên tĩnh, An Nguyễn dựa vào lòng anh, nghe tiếng nhịp tim anh dần dần ổn định trở lại.

Châm một liều thuốc, Kinh Phục Châu nhẹ nhàng vỗ lưng cô. “Sao tự nhiên em lại hỏi anh ở đây từng có người chết không?”

“Không biết nữa.” An Nguyễn nhắm mắt, bởi vì một môi nên cảm giác như một giây sau là có thể ngủ ngay. Anh dung túng cho sự kiêu căng trong giọng nói của cô, cười khẽ một tiếng, hít một hơi thuốc thật sâu rồi từ từ nhà khói ra. “An Nguyễn, em có tin quỷ thần không?”

An Nguyễn cố mở mắt ra. “Không, nhưng em tin luật nhân quả.”

Cánh tay của Kinh Phục Châu hơi khựng lại, nhìn cái bóng thân mật dựa vào nhau của hai người, nhúm mày. “Anh không tin gì cả, nếu thật sự có quả báo thì ai lại đi làm người xấu chứ.”

Không có câu trả lời, Kinh Phục Châu cúi đầu thì thấy người trong lòng đã hít thở đều đều, cánh tay còn khoác lên hông anh, cứ thế mà ngủ. Anh bật cười bất đắc dĩ, nhẹ nhàng đắp chăn lên cho cô, còn mình thì ra ban công hút hết liều thuốc.

Tắm rửa xong, về lại phòng thì An Nguyễn đã ngủ rất say. Kinh Phục Châu lau sơ qua mái tóc rồi vén chăn lên chui vào. Có lẽ là tay anh hơi lạnh, vừa chạm vào cơ thể ấm áp của An Nguyễn, cô đã nhúm mày, bắt mắt quay người đi. Vì động tác này, đầu cô liền chui vào lòng anh. Kinh Phục Châu cúi đầu hôn lên tóc cô rồi thỏa mãn nhắm mắt lại.

Anh cảm thấy hình như mình đã bị bỏ bùa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Bước sang tháng năm, An Nguyễn tìm được một cửa hàng bán máy nghe trộm trên mạng. Sau một hồi trao đổi, cô đặt mua hai cái máy nghe lén bỏ túi. Có thể nói, Kinh Phục Châu ngày càng tin tưởng cô hơn, ngoại trừ không nói với cô những chuyện làm ăn đen tối của anh ta, còn những lúc khác hoàn toàn không đề phòng cô. An Nguyễn cảm thấy đây là may mắn, có lẽ Trình Kỳ ở trên trời có linh thiêng đã phù hộ cho cô mọi việc được thuận lợi.

Cô không có khát vọng lớn như Trình Kỳ, hoàn toàn không biết phải làm thế nào để tìm được cả hệ thống giao dịch thuốc phiện. Toàn bộ sự chú ý của cô đều dồn vào Kinh Phục Châu, chỉ muốn lật đổ mình anh ta mà thôi. Cô mãi mãi cũng không quên được bộ dáng vừa khóc vừa kể của Lan Hiểu. Gương mặt nhếch nhác ấy mỗi giây mỗi phút đều đang nhắc nhở An Nguyễn không được quên mục đích ban đầu của mình là gì.

Tiết trời đã ấm lên, ban nhạc của Hứa Tuấn lại xuất hiện ở quảng trường mỗi đêm như lời hẹn. Chỉ có vào lúc ấy, An Nguyễn mới cảm thấy thật sự vui vẻ. Giọng hát trẻ trung bên cạnh cùng với tiếng cười của đám đông vây xem làm cô cảm thấy đó chính là cuộc sống mà cô mong muốn có được sau này.

Đối với việc An Nguyễn đến quảng trường ca hát, Kinh Phục Châu từng nói bóng gió rằng mình không tán thành, cũng tỏ ý nếu cô thiếu tiền thì có thể nói với anh bất cứ lúc nào. Nhưng anh cũng biết nói là nói cho có thể thôi, chứ trên đường về đi ngang qua quảng trường nhìn thấy cô ôm đàn ghi-ta đứng đó hát, anh chẳng ngạc nhiên tí nào.

An Nguyễn chính là người sẽ không vì bất cứ ai mà thỏa hiệp, anh si mê cô có lẽ cũng chính vì nguyên nhân này. Cô càng nổi loạn thì vẻ mặt càng mê người, dụ dỗ anh, ám lấy anh, khiến anh muốn thử tìm cách thuần hóa cô, cuối cùng ngoan ngoãn chui đầu vào lưới của cô, còn cam tâm tình nguyện.

Đứng ngoài đám đông, Kinh Phục Châu ngậm thuốc, nhìn vào trong. Trên người cô vẫn mặc bộ quần áo rẻ tiền, không biết rốt cuộc cô có động đến tâm thế mà anh đưa hay không. Trên chiếc áo sơ mi trắng có in hình một ban nhạc rock của Mỹ, quần jean thì rách te tua, những người trẻ của thời đại này gọi thứ thời trang mà Kinh Phục Châu không thể hiểu nổi ấy là mốt.

Cũng chính những lúc thế này, anh ý thức sâu sắc về khoảng cách xa xôi giữa họ. Cô nằm trong lòng anh thì sao, khoác tay anh tham gia các bữa tiệc thì sao, cuối cùng có một ngày cô sẽ ra đi, ngay từ đầu anh đã biết mình sẽ không giữ được cô.

Trong mắt An Nguyễn có một thứ anh không nhìn thấu được, gần giống như là cố chấp.

Anh đứng khá xa, An Nguyễn không nhìn thấy anh, cúi đầu nói chuyện với Hứa Tuấn. Cậu trai trẻ tóc vàng ấy bật cười, âm nhạc vang lên, hai người nhìn nhau một cái, như thể hiện sự ăn ý của đôi bên trong cái nhìn ấy.

“Ngày đêm vì người mà mê muội, mỗi giây vì người mà lo lắng, tương tư không phút nào nguôi. Đã nếm trải quá nhiều biến cố, dầu cho trăm mối giày vò, cuối cùng vẫn cảm thấy người là tốt nhất.”

“Chẳng màng ngoài trời gió mưa giông bão, lòng này chỉ nhớ thương người, chỉ muốn được kề cận bên người. Em muốn người nhìn thấy quyết tâm của em, tin vào tình cảm của em, hiểu được tình yêu em dành cho người.”

“Thảm thoát, thanh xuân như giấc mộng, năm tháng như thoi đưa, em chỉ biết hoàn toàn hiến dâng không giữ lại chút gì. Ai biết khi nào, nơi đâu, tại sao đôi mình phải chia tay, chỉ cần có thể yêu là yêu hết mình...”

Dưới sân khấu, có mấy người đang khe khẽ hát theo, không khí rất tốt. Kinh Phục Châu neho mắt lại, hôm nay An Nguyễn trang điểm hơi đậm, ánh mắt nhắm hờ lại trông biếng nhác, lúc hát hơi cúi đầu, khoe môi hơi nhếch lên, không biết mình đẹp nhường nào. Hát hơn nửa bài, cuối cùng cô đưa mắt nhìn đám đông một lượt, rõ ràng là có rất nhiều người ở đó nhưng chỉ cần liếc mắt là đã nhìn thấy Kinh Phục Châu.

Anh đứng xa xa, thuốc trên tay tạo thành một đốm sáng nhỏ trong bóng đêm. Mắt An Nguyễn sáng lên, micro ngay trước mặt, nhìn vào mắt anh, nụ cười trong mắt cô càng tươi hơn, cô hát. “Em muốn bay qua xuân hạ thu đông, bay qua trăm núi ngàn sông, dâng cho người tất cả si mê. Em muốn ngày ngày kề cận bên người, đêm đêm ôm người say giấc, dù mơ nhiều hơn thực cũng không hối hận. Em muốn bay qua xuân hạ thu đông, bay qua trăm sông ngàn núi, gìn giữ những gì đẹp đẽ nhất người cho em. Em muốn ngày ngày kề cận bên người, đêm đêm ôm người say giấc, cả đời yêu người trăm ngàn lần...”

Em muốn cả đời yêu người trăm ngàn lần.

Từ ghế đứng lên, An Nguyễn buông cây ghi-ta trên tay xuống, ánh mắt cứ nhìn về phía đó, chăm chú không chịu chuyển đi. Ánh mắt Kinh Phục Châu không hề thay đổi, nửa cười nửa không, nhưng lại quên cho thuốc vào miệng, mãi đến khi lửa làm phỏng ngón tay, cảm giác nóng rát kéo anh về hiện thực, anh mới ngoảnh nhìn cô mỉm cười.

“Em muốn ngày ngày kề cận bên người, đêm đêm ôm người say giấc, cả đời yêu người trăm ngàn lần...”

Một người nếu đóng kịch quá lâu, có khi sẽ không phân biệt được đâu là thật đâu là giả. Như lúc này, cách một biển người mờ mịt, An Nguyễn vẫn chỉ muốn trao tất cả những dịu dàng và duyên lưu trong ánh mắt cho mình anh. Đến khi cô hoàn hồn lại, bài hát đã kết thúc, Kinh Phục Châu mỉm cười nhìn cô, ánh mắt rất ấm áp.

Trái tim cô không kìm chế được lại lỗi một nhịp.

May mà hình như đêm nay Kinh Phục Châu có việc bận, lúc ban nhạc biểu diễn xong thì xe của anh đã biến mất. An Nguyễn cùng mọi người thu dọn đồ đạc, đi sau cùng. Không bao lâu sau, Hứa Tuấn cũng bước chậm lại, hai người sống vai nhau mà đi.

Anh vẫn như vậy, lúc tươi cười rất trong sáng và hơi thẹn thùng. An Nguyễn đeo ghi-ta, Hứa Tuấn do dự một lúc lâu, cuối cùng ập ứng lên tiếng. “Anh vừa nhìn thấy người đàn ông đó.”

Sớm đoán được Hứa Tuấn sẽ hỏi như thế, An Nguyễn khẽ gật đầu, nói: “Ừ, anh cũng nhìn thấy à?”

“Người gần đây các bạn trong lớp đồn là anh ta à?” Hứa Tuấn lược bớt nội dung cụ thể mà các cô gái trong lớp đồn thổi, quay đầu sang nhìn An Nguyễn. Đường như các chàng trai trẻ đều thích dùng ánh mắt này nhìn cô, mang theo vẻ mong đợi, vô cùng tin tưởng. Họ dồn hết tâm tư vào đôi mắt, rồi lại dùng ánh mắt ấy nhìn cô, thế là không cần nói cũng thể hiện được. Nhưng An Nguyễn không cách nào để đáp lại tình cảm của anh. Giấu lên cái bóng được đèn đường hắt ngược của mình, cô cười cười. “Thật ra những gì họ nói không phải đều là giả.”

Người bên cạnh bỗng nhiên dừng bước, đứng trước tòa nhà ký túc xá màu trắng. An Nguyễn đi được vài bước, không anh không đi theo thì quay đầu lại. Dưới ánh trăng, sắc mặt anh hơi khó coi, cô rất hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt thất vọng ấy ở anh, bởi vì anh luôn cho cô sự kỳ vọng tốt đẹp mà rất lâu rồi những người bên cạnh không cho cô. Cổ họng nhức nhích, Hứa Tuấn nhủ mảy. “An Nguyễn, em không biết những người đó nói gì về mình đâu.”

Đá nhẹ vào hòn đá nhỏ dưới chân, An Nguyễn cúi đầu, lần đầu tiên không dám nhìn thẳng vào mắt người khác. “Không sao cả.” Đường như cảm thấy câu này quá yếu ớt, cô ngừng một chút rồi bổ sung: “Em không quan tâm.”

“Anh ta là gì của em? Bạn trai?” Hứa Tuấn nhìn An Nguyễn, mãi đến khi cô từ từ ngẩng đầu lên. Cô nhìn chằm chằm vào anh một lúc, chậm rãi lắc đầu. “Anh ấy không phải là bạn trai của em?”

Hứa Tuấn bỗng nhiên nhớ đến câu mà An Nguyễn đã biết trên cuốn sách trong thư viện vào học kỳ trước. Cổ họng anh thấy khô khốc, khóc nhọc nói ra một câu: “Vậy anh ta... là người mà em thích?”

Ánh mắt của Hứa Tuấn trong sáng, vẻ trong sáng không nhuộm bụi trần của tuổi thanh niên. An Nguyễn nhìn anh, tìm kiếm bóng dáng nho nhỏ của mình trong đôi mắt ấy. Nếu có thể ở bên anh, có lẽ tất cả những tổn thương trước đây sẽ được chữa lành, ai mà không muốn sống một cuộc sống nhẹ nhõm, trải qua những ngày tháng không chút âu lo chứ. Nhưng đã đi đến nước này, cô làm gì còn đường lui, cái hộp đựng máy nghe lén đã được đặt dưới bàn trong ký túc xá, chỉ còn một bước nữa là có thể thành công.

Đứng thẳng dậy, An Nguyễn nhìn Hứa Tuấn. “Nói thế nào nhỉ, kỳ thực nếu nói trắng ra thì anh ta là đại gia của em. Anh hiểu chứ?”

Người Lăng Xuyên đều biết tiếng Mộng Tử, biết nhiều hơn một chút thì sẽ nghe tiếng Kinh Phục Châu. Hứa Tuấn là người Lăng Xuyên chính gốc, làm sao lại không biết sau lưng ông chủ Mộng Tử chính là vinh hoa phú quý. Nhưng đó là An Nguyễn, thế mà lại cúi mình trước kim tiền, anh cảm thấy có không phải là loại người như thế.

Anh không nói gì, An Nguyễn quyết phải nhẫn tâm, nói tiếp: “Anh có biết Cổ Lâu không? Bây giờ nơi đó là của mình em, anh ấy đã tặng nó cho em. Các bạn học nói không sai chút nào, lúc bắt đầu học lại, anh ấy đã đích thân lái xe em về trường, cũng chính ở đây, anh ấy đã đưa cho em một tấm thẻ. Cả kỳ nghỉ đông em không đi đâu cả, chỉ ở trong Cổ Lâu, cạnh anh ấy. Bởi vì ở bên anh ấy mà em mua được cây đàn vi-ô-lông mới, em không cần phải học cổ sông có chết vì mấy trăm đồng tiền học bổng nữa.”

Hứa Tuấn tròn tròn mắt, lại chậm rãi chớp mắt. Tất cả những chấn kinh và thất vọng trong lòng anh đều thể hiện qua ánh mắt. An Nguyễn mỉm cười, xoay người đi về phía cầu thang. Đèn cảm ứng âm thanh lại bị hỏng, tiếng bước chân cô giẫm lên cầu thang to như vậy mà xung quanh vẫn tối om om.

Giống như cô từng đứng trước mộ Trình Kỳ hết lớn lâu như vậy, thế mà anh chẳng hỏi đáp cô tí nào.

Đặt cây đàn ghi-ta xuống đất, An Nguyễn bung thau rửa mặt của mình đến khu vệ sinh tắm rửa. Quá mười giờ, nhà vệ sinh rất ít người, cô đứng trước vòi nước, tạt nước lạnh vào mặt, cuối cùng có thể rơi nước mắt mà không bị nhìn thấy.

Không sao cả, cô an ủi bản thân. Sắp nhìn thấy ánh sáng rồi, sắp rồi.

Từ hôm đó, An Nguyễn không đến quảng trường ca hát với ban nhạc nữa, cho nên cũng không biết vì muốn được nhìn thấy cô mà Kinh Phục Châu đã vòng qua đó mấy lần. Bình thường họ rất ít khi gọi điện thoại, hoàn toàn không giống với những cô gái đang yêu đương cuồng nhiệt trong ký túc xá, ôm điện thoại náu cháo cả đêm cũng không nở rời tay. Tình cảm của họ phần lớn thể hiện lúc lên giường, thể hiện trong hơi thở dồn dập hòa vào nhau.

Cuối tuần, về Cổ Lâu như thường lệ, trong balo của An Nguyễn có chứa máy nghe lén. Tiền là từ thẻ của Kinh Phục Châu rút ra rồi lại gửi vào thẻ của cô để chi trả. Kinh Phục Châu sẽ không thể ngờ được tiền mà mình bỏ ra cuối cùng được dùng để bẫy chính mình.

Hôm nay A Dương có việc không đi đón An Nguyễn, taxi không được phép chạy vào khu này nên cô phải đeo balo tự đi vào trong. Nơi này là ngoại ô, bình thường có rất ít người, lúc này là buổi tối nên xe cũng chẳng có mấy chiếc. An Nguyễn bị cận nhẹ, hôm nay không đeo kính sát trùng, từ xa lơ mơ thấy hình như có người đứng trước cổng Cổ Lâu, lòng cô thầm nghi hoặc nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều. Đến gần mới phát hiện là một cô gái lạ, rất trẻ, tuổi chắc xấp xỉ cô, có điều sắc mặt trắng bệch, giống như một bóng ma.

An Nguyễn không biết tại sao cô ta lại đứng trước cổng Cổ Lâu, bỗng nhiên nhớ đến mình từng hỏi Kinh Phục Châu nơi này từng có người chết không.

Dù gì cô cũng chỉ là một cô gái hai mươi tuổi, cố nén cơn hoảng loạn trong lòng, cô lấy chìa khóa ra mở cổng. Xấu chìa khóa chạm vào nhau phát ra âm thanh trong trẻo, cô gái đứng bên cạnh bỗng quay đầu qua, An Nguyễn không dám nhìn cô ta, mà càng gấp thì càng lung tung, mắt cả buổi trời vẫn không tra được chìa khóa vào ổ.

Liếc thấy cô gái kia đang đến gần, cô cúi đầu, có thể nhìn thấy một vết sẹo rất sâu trên cổ tay lộ ra ngoài của cô ta. Đó là vị trí của động mạch, với vết thương cỡ đó, làm sao cô ta có thể sống được? Tay An Nguyễn run lên, khó khăn lắm mới tra được vào ổ khóa, cổng vừa được mở ra, cô vội vàng bước vào, quay người lại thì phát hiện cô gái kia đã vịn lấy nắm cửa, cũng muốn cố chen vào trong.

Chìa khóa rơi xuống đất, An Nguyễn nào dám đóng cửa, chỉ cố hết sức thất tha thất thểu chạy vào trong. Có lẽ hành động của cô đã kích thích đến cảm xúc của cô gái kia, cô ta bỗng nhiên tăng tốc đuổi theo cô. Cửa bên trong đang đóng, trong nhà đèn sáng trưng, An Nguyễn vội vã gõ cửa, giọng kinh hoàng. “Kính Phục Châu! Má Trương! Kính Phục Châu! Mở cửa cho em!”

Trong nhà có người chạy ra ngoài, tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần giống như đòi mạng, An Nguyễn quay lại bỗng nhìn thấy con dao trong tay cô ta đang đâm thẳng về phía mình. Ý chí sinh tồn chưa bao giờ mạnh mẽ như vậy, An Nguyễn trở tay cầm lấy cổ tay của cô gái, mấy ngón võ còn chưa kịp phát huy thì đã bị cô ta đẩy ngã xuống đất.

Cô biết, con người sẽ phát huy được tối đa sức mạnh vào những lúc tuyệt vọng nhất. Cô giãy giụa đứng dậy, lưỡi dao xẹt qua cánh tay cô, cô nhào về phía cánh cửa, lao thẳng vào lòng Kính Phục Châu đúng lúc cánh cửa mở ra.

“An Nguyễn... A Dương!” Lúc Kính Phục Châu chạm phải máu tươi trên cánh tay cô thì ánh mắt sững lại, vội vàng gọi với vào nhà một tiếng, cánh tay săn chắc khoắc lên eo cô kéo cô vào lòng mình. An Nguyễn quay đầu lại, nhìn thấy sự thù hận sâu đến tận xương tủy trong mắt cô gái kia. Nỗi hận ấy là với Kính Phục Châu. Thì ra trên đời này không chỉ có mình cô hận anh ta, hận đến nỗi không tiếc liều mạng cùng chết với anh ta.

Cùng với sự xuất hiện của Kính Phục Châu, cô gái kia bắt đầu không kiểm soát được cảm xúc, người run lên rồi nhào về phía họ. An Nguyễn co rúm người lại, trong lúc hỗn loạn Kính Phục Châu đưa tay lên bịt tai cô, tiếng súng vang lên, sau đó tất cả trở nên yên tĩnh.

A Dương cất súng đi, vội vàng chạy tới xem xét. An Nguyễn nhắm mắt lại, nghe giọng nói lãnh đạm của gã. “Anh Châu, là Hoa Lê.”

Kính Phục Châu chửi tục một tiếng, bảo A Dương xử lý chuyện sau đó rồi bế thốc An Nguyễn lên lầu. Sợ hãi và căng thẳng qua đi, vết thương trên cánh tay mới cảm thấy đau nhức. An Nguyễn được anh đặt lên sofa, áo không cởi được phải cắt từ cổ xuống. Nhìn bóng anh đi lấy hộp thuốc, giọng An Nguyễn mang theo vẻ ảm ức. “A Đàn, từ khi quen anh, em cứ bị thương mãi.”

Anh thành thạo xử lý vết thương cho cô, mắt sụp xuống không dám nhìn thẳng vào cô. “Trách anh à.”

“Đúng vậy, đều tại anh cả.” An Nguyễn thở dài một hơi, sự cố bất ngờ hôm nay có lẽ chỉ là món nợ phong lưu của anh mà thôi, nhưng lại khiến cho cô đồng cảm với cô gái kia. “Có khi nào một ngày nào đó, anh chán chê em rồi, em cũng sẽ cầm con dao trước công, cuối cùng bị anh dùng súng bắn chết không?”

Những lời này của cô nghe không được tốt lành cho lắm, Kính Phục Châu nhú mày, sau khi băng bó xong thì ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng ôm lấy cô. “Không có việc gì thì đừng nói lung tung.”

Cô cười khẽ. “Sao anh lại mê tín đến thế, nói một câu thì có sao đâu.”

Kính Phục Châu ôm lấy cô, không nói chuyện. An Nguyễn nghiêng đầu qua, nhìn thấy balo của mình đang treo trên cửa. May mà lúc này đồ đạc không bị rơi ra ngoài, nhưng lúc này cô lại bắt đầu phiền não, nên đặt nó ở đâu bây giờ. Tìm một tư thế thoải mái trong lòng anh, An Nguyễn cố đổi sang giọng ghen tuông chua ngoa, giống như đang tra hỏi chồng mình. “Nhưng cô gái lúc này là ai? Trước kia cũng ở trong Cổ Lâu à?”

“Ừ.” Kính Phục Châu vuốt tóc cô, không muốn trả lời vấn đề này cho lắm.

“Ông chủ Kinh có quá nhiều phụ nữ, lúc trước liên lạc với em cũng không dùng số của mình, hoàng đế thời xưa tam cung lục viện cũng không nhiều bằng anh.” Giọng An Nguyễn càng đánh đá hơn, tay véo vào hông anh một cái, sắc mặt đột nhiên thay đổi, giống như có một ý vừa nảy ra trong đầu, rất tự nhiên nói tiếp. “Nói không chừng bây giờ trong điện thoại của anh còn lưu một đồng số điện thoại của các cô khác, mang ra đây cho em kiểm tra.”

“Có gì mà kiểm tra, chỉ có mình em thôi.” Kính Phục Châu đề tay cô lại, An Nguyễn nhú mày kêu đau, vẻ mặt càng ảm ức. “Anh chạm vào vết thương của em rồi! Không cho em xem thì thôi, đợi ngày nào đó em già nua kém sắc, bị anh ghét bỏ thì lúc đó xin ông chủ Kinh cho em được toàn thân.”

Cánh tay cô vẫn đang quấn băng gạc nhưng miệng thì lại nói những câu ngoa ngoắt, Kính Phục Châu vừa tức giận vừa đau lòng. Thấy cô quay mặt đi, hình như là thật sự giận dữ, anh thăm thò dài một hơi, bất đắc dĩ buông cô ra, đứng dậy.

“Kiểm tra không ra được gì thì sao?” Anh quay lại, nhướng mày.

An Nguyễn tựa vào sofa cười, giống như một cô mèo hoang. “Anh muốn thế nào thì em nghe thế ấy.”

Anh mắng khẽ một câu, nhào tới hôn một trận lên cổ cô, sau đó ném điện thoại của mình cho cô trong tiếng thờ đóc của cô. “An Nguyễn, đêm nay em tiêu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 31

Nằm nhoài trên gối, An Nguyễn nhú mảy, sự đụng chạm giữa hai cơ thể khiến tất cả các giác quan của cô trở nên vô cùng nhạy cảm, còn đầu óc thì lại hỗn loạn. Trong điện thoại của Kinh Phục Châu thật sự không có số của bất cứ cô gái nào khác, thậm chí ngoại trừ số của cô, anh chẳng lưu số của ai khác. Khẽ cắn môi, An Nguyễn nhớ lại những dây số dài ngoằng ấy, không có manh mối nào, không biết đầu mà lần.

Kinh Phục Châu nằm phía sau lưng cô, nắm lấy eo cô, vì lo cho vết thương trên cánh tay cô nên cuối cùng không giẫy vò cô quá lâu. Vừa thở dốc nằm xuống, anh âu yếm hôn lên má An Nguyễn, giọng nói mang theo chất khàn khàn sau khi thỏa mãn. “Quậy đủ rồi chứ, bà cô của anh?”

“Em phục vụ chu đáo chứ, ông chủ Kinh?” Cô không chịu thua, đáp trả lại.

Kinh Phục Châu lại thích cô như vậy, nhoài người tới muốn ôm cô thân thiết thêm một chấp nhưng lại bị cô đẩy ra với vẻ ghét bỏ. “Anh đi tắm đi, người toàn mồ hôi không à.”

“Chê anh à?” Kinh Phục Châu véo nhẹ lên eo cô một cái, nơi ấy còn lưu lại vết đỏ vì bị anh nắm lúc nãy. An Nguyễn cuộn chăn, quay người qua, lách lư cánh tay anh một cách nũng nịu. “Được rồi, mau đi tắm đi, em mệt quá rồi.”

Cái chiều đánh cho một bạt tai rồi lại cho một viên kẹo của cô trăm lần trăm tháng. Kinh Phục Châu xoa đầu cô rồi bước xuống giường, đi vào nhà tắm. Cửa vừa đóng lại, An Nguyễn liền nhanh chóng khoác chiếc áo sơ mi anh để dưới đuôi giường, chạy đến bên cửa, lấy thiết bị nghe lén trong balo ra.

Mở vỏ sau của điện thoại ra, tìm cô đập thành thịch, không ngừng liếc mắt canh chừng nhà tắm. May mà khi cô lắp xong máy nghe lén, Kinh Phục Châu vẫn chưa đi ra. Cô thở phào nhẹ nhõm, bỏ điện thoại về chỗ cũ rồi mặc áo của anh đến gõ cửa phòng tắm, giọng rất nhẹ nhàng. “A Đàn, sao anh còn chưa tắm xong?”

Một lúc sau vẫn không nghe câu trả lời, An Nguyễn lại bồn chồn lo lắng. Lẽ nào bị anh ta nhìn thấy rồi? Cô không dám tưởng tượng bị phát hiện ra thì sẽ có kết cục thế nào. cứ đứng trước cửa nhà tắm, con ớn lạnh từ bàn chân lan ra toàn thân. Cô nhớ đến cây súng trong tay A Dương, chắc chắn Kinh Phục Châu cũng có. Đó là súng thật một trăm phần trăm, không phải thứ đồ chơi mình nghịch lúc nhỏ. Đang suy nghĩ vẩn vơ, cửa nhà tắm bỗng nhiên được mở ra, cô cả kinh, hốt hoảng ngẩng đầu lên.

“Giật mình à?” Kinh Phục Châu quấn một chiếc khăn tắm trên hông, nhìn cô từ đầu xuống chân. Chiếc áo sơ mi của anh khoác lên người cô rộng thùng thình, chỉ có thể nhìn thấy cặp tuyết lê cao vút và đôi chân nõn nà phía dưới. Ánh mắt anh tối lại, trái cổ chạy lên chạy xuống, đưa tay ôm chầm lấy eo cô. “Vừa giấu anh làm chuyện gì mà mắt hồn như vậy?”

Anh chỉ nói đùa một câu nhưng mặt An Nguyễn lại biến sắc. Để che giấu sự bất thường của mình, cô đánh anh một cái, giọng hờn dỗi. “Ai bảo anh đột nhiên mở cửa, hôm nay em bị cô gái đó làm hết cả hồn.”

“Được rồi, chẳng phải đã qua rồi sao.” Kinh Phục Châu ôm lấy cô, nhẹ nhàng dỗ dành, giọng chứa đầy vẻ cưng chiều. An Nguyễn hít sâu một hơi, cố nén sự bất an xuống, đưa tay lên vòng qua cổ anh, lảng sang chuyện khác. “Đúng rồi, vài hôm nữa trường em có buổi biểu diễn tập thể.”

“Biểu diễn gì?” Kinh Phục Châu nhú mảy, nói: “Có phải em định nói tuần sau em không thể về Cổ Lâu?”

“Ừ, phải đi xe lửa sang thành phố khác, chắc mất ba ngày hai đêm, tuần sau em sẽ không về đây.” An Nguyễn cười hi hi, hôn lên má anh một cái, hết sức lấy lòng anh. “Thôi mà, đừng có bực bội, khi về em mang đặc sản nơi ấy làm quà cho anh.”

“Không thể không đi?” Kinh Phục Châu dắt cô đến bên giường, thành giường đụng vào sau gối An Nguyễn, cô liền thuận thế ngồi xuống, tay còn ôm cổ anh, thế là bị anh đè lên giường. “Cả khoa đều đi, sao em có thể không đi được. Hơn nữa các thầy nói đây là một cơ hội rất tốt, lớp em có người vốn không định đi nhưng cuối cùng đã đổi ý.”

Anh thích nghe An Nguyễn ríu ra ríu rít kể cho mình nghe chuyện trong trường, khi thì nghiêm túc, khi thì hóm hờ, toát lên vẻ thiếu nữ ngây thơ. Hôn loạn lên mặt cô, giọng của Kinh Phục Châu có vẻ bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp. “Vậy anh bảo A Dương lái xe đưa em đi?”

“Không được đâu, mọi người đi cùng nhau, em không thể khác biệt.” An Nguyễn nhăn mặt, thế là Kinh Phục Châu lại mềm lòng, trước giờ anh đều bó tay trước cô. “Được rồi, tới nơi em phải nhớ gọi về cho anh đó.”

Cô thấy anh đã đồng ý nên vội vàng ngoan ngoãn gạt đầu.

Kinh Phục Châu véo má cô một cái, có vẻ tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, không tay lại không dám dùng sức quá mạnh. “Chiều em như thế, vậy mà em lại rồi quá không có gì làm chuyên môn chặt chém anh.”

“Em có làm gì đâu.” An Nguyễn nheo mắt lại cười, cong chân lên, chiếc khăn tắm trên hông Kinh Phục Châu bị cọ xát làm xộc xệch. Kinh Phục Châu đưa mắt nhìn An Nguyễn, rất ít khi cô chủ động như thế, đa số đều là có mục đích gì đó nên nịnh nọt lấy lòng anh. Có điều anh lại thích chiều này của cô. Tay anh lần mò vào cổ áo rộng thùng thình của cô, sờ lên vết sẹo kia.

An Nguyễn liếc yêu anh một cái, nhẹ nhàng thở dốc, tỏ ra ngây thơ vô tội. “Anh còn muốn nữa à?”

“Là do em dụ dỗ anh trước.” Kinh Phục Châu cắn trái tai cô, tay chạy dọc theo những đường cong của cô, không bao lâu sau An Nguyễn liền nức nở van xin, bộ dáng ấy của cô làm người ta yêu chết được.

Đêm ấy thật nồng nàn và lâu dài, lúc An Nguyễn thức giấc, cảm thấy cả người đều nhũn ra, quay qua thì thấy Kinh Phục Châu đã mặc xong quần áo, hình như đang định ra ngoài. Thấy cô thức giấc, anh ngoài tới hôn cô, An Nguyễn uể oải trở mình, mắt liếc nhanh qua chiếc bàn.

Quả nhiên, chiếc điện thoại vốn đặt trên đó đã biến mất, không phải anh không để phòng cô.

Thiết bị nghe lén còn lại, trên đường A Dương lái xe đưa cô về trường, được cô lên đặt đằng sau chiếc ghế bên cạnh tài xế. Đó là một góc chết, bình thường sẽ không bị phát hiện. An Nguyễn giả vờ như cột lại dây giày, lúc ngẩng đầu lên đúng lúc chạm phải ánh mắt của A Dương trong kính chiếu hậu. Gã nhìn chằm chằm vào An Nguyễn làm cô thấy căng thẳng, vô thức hỏi một câu: “Sao thế?”

A Dương cười cười như xin lỗi, lắc đầu.

Xe chạy rất chậm, trên đường A Dương cứ vờ như vô tình liếc qua kính chiếu hậu nhìn cô. An Nguyễn đặt xong máy nghe lén, cả người trở nên nhẹ nhõm, gã vừa liếc mắt qua, cô liền nhìn thẳng lại không chút né tránh. Có lẽ ánh mắt của cô quá vô tư, làm A Dương cảm thấy hơi xấu hổ. Lúc xuống xe, An Nguyễn không vội đẩy cửa ra mà tay đặt lên lưng chiếc ghế bên cạnh tài xế, người hơi nhoài về trước, môi nhếch lên. “A Dương, chiếc xe này có từng chở cô nào khác chưa?”

A Dương cup mắt xuống, giọng mang theo vẻ cung kính. “Chưa.”

An Nguyễn lại hỏi. “Cổ Lâu có từng chỉ có một người ở chưa?”

A Dương: “Chưa.”

An Nguyễn cười cười. “Vậy thì tốt.”

Cô phải làm cho gã biết mình có vị trí đặc biệt trong lòng Kinh Phục Châu. Chỉ với vết sẹo do anh mà có trên vai phải của cô, A Dương phải tôn trọng cô. Quan trọng nhất là về hoài nghi vô lý thoáng qua trong mắt A Dương làm cô thấy bất an, gã lại là thân tín của Kinh Phục Châu, nếu gã muốn đào bới dấu vết của cô thì cô sẽ lãnh ít ừ nhiều.

A Dương gật đầu, chiếc Maserati màu đen từ từ rời khỏi cổng trường. An Nguyễn đứng bên đường nhìn theo một lát, lòng bỗng nhiên cảm thấy thấp thỏm. Kinh Phục Châu là một con cáo già, lẽ như cô thất bại thì lý tưởng của Trình Kỳ cũng sẽ tan biến theo.

Lê bước chân nặng trĩu trở về, còn chưa tới ký túc xá liền nhìn thấy Hứa Tuấn đi về phía cô. Sau cuộc nói chuyện đêm đó, họ chưa từng gặp lại, An Nguyễn nghĩ không ra sao anh lại đến tìm mình. Bây giờ là buổi sáng, cô sợ lớp ngày trang tham vinh hoa phú quý, không biết liêm sỉ của mình sẽ bị ánh mặt trời soi thấu.

Hứa Tuấn đi tới, vẻ mặt hơi phức tạp. An Nguyễn lẳng lẳng nhìn anh, anh đi thẳng đến trước mặt cô, nắm lấy cổ tay cô. “An Nguyễn, anh có chuyện muốn nói với em.”

Cô lùi về phía sau một bước để né tránh, về mặt xa cách. “Hứa Tuấn, hôm đó em đã nói rất rõ rồi mà.”

Hứa Tuấn nồn nóng liếm môi, bước tới một bước, ép giọng thật nhỏ. “Anh thật sự có chuyện phải nói với em, Kinh Phục Châu anh ta...” Anh do dự nhìn An Nguyễn, ánh mắt cô rất bình tĩnh, anh nhìn xung quanh một lượt, dường như muốn xác định xem có an toàn hay không, một lúc sau mới nói tiếp. “Kinh Phục Châu, anh ta không phải người tốt lành gì.”

Một con gió không biết từ đâu thổi đến, An Nguyễn cảm thấy lòng bàn tay lạnh lạnh, có lẽ là lớp mồ hôi rịn ra bị gió thổi qua, nhanh chóng khô đi. Cô bình tĩnh nhìn anh rồi cười vờ về dừng dừng. “Anh ta có phải người tốt hay không em rõ hơn anh, nhưng Hứa Tuấn à, chuyện đó không liên quan gì tới em, em sớm biết rõ anh ta không phải người tốt lành gì, có người tốt nào lại bao một đám đàn bà trong Cổ Lâu? Chuyện này cả Lăng Xuyên đều biết, anh không cần phải đích thân đến nói với em.”

“Anh không có ý đó...” Hứa Tuấn nhủ mày, vẻ mặt đầy lo âu. “An Nguyễn, không phải như em nghĩ đâu, anh nghe nói cảnh sát luôn canh chừng anh ta, nghi ngờ anh ta có liên quan tới những hoạt động phi pháp.”

Mất An Nguyễn hoảng loạn, suýt nữa là buột miệng thốt ra câu “sao anh biết”. Siết chặt nắm đấm, mặt cô tỏ ra vô cùng hoài nghi, không khác gì những cô gái ngốc nghếch đang ra sức bênh vực ông chồng đang ngoại tình của mình. “Đừng đùa nữa, anh ấy chỉ là người làm ăn mà thôi.”

“Thật đấy!” Hứa Tuấn lại nhìn xung quanh rồi nhìn thẳng vào mặt cô. “An Nguyễn, anh chỉ nói với mình em thôi, chú ruột anh là sở trưởng sở cảnh sát Lăng Xuyên, Kinh Phục Châu trước kia là một gã du côn, từng có tiền án ở chỗ chú ấy.”

“Chú anh là sở trưởng sở cảnh sát?” An Nguyễn dao động. “Ông ấy nói gần đây cảnh sát luôn nhắm chừng Kinh Phục Châu?”

“Đúng vậy, loại người như anh ta chắc chắn sẽ có một ngày phải vào sở cảnh sát, không ai làm chuyện xấu xong mà không bị trừng phạt, em theo anh ta không có gì tốt, em còn trẻ như vậy, chuyện gì không thể tự mình nỗ lực chứ? Cho dù em có muốn dựa vào một người đàn ông thì cũng không nên tìm

kẻ khốn nạn như anh ta.” Hứa Tuấn có vẻ kích động, nhưng An Nguyễn lại không chú ý đến điểm ấy. Chú của anh là sở trưởng sở cảnh sát, cô lấy được chứng cứ rồi giao thẳng cho chú anh, vậy có phải sẽ càng an toàn và nhanh chóng không?

Nhưng chàng trai trước mắt quá mạnh mẽ, An Nguyễn không thể nói với anh kế hoạch của mình. Bình tĩnh lại, cô giả vờ rất thờ ơ, bỏ đi. “Anh đứng nói nữa, đây là chuyện của em.”

Sau lưng là tiếng của Hứa Tuấn, anh nói: An Nguyễn, tại sao em lại trở nên như vậy? Cô bước nhanh hơn, đi vào hành lang, quay đầu lại thấy anh bị quản lý ký túc xá ngăn ngoài cửa. Giây phút ấy cô thấy lòng chua xót. Tất cả mọi người đều cảm thấy cô tham vinh hoa phú quý, cảm thấy cô bán rẻ tuổi xuân của mình, đeo bám đàn ông để sống, chỉ có anh là đứng trước mặt cô nói, em còn trẻ như thế, chuyện gì không thể tự mình nỗ lực chứ?

Ông trời rất công bằng, khi đẩy ai đó vào đường cùng thì cũng sẽ thưởng cho người đó một tia hy vọng. An Nguyễn nghĩ, đợi sau khi chuyện này kết thúc, cô nên nói với Hứa Tuấn một câu cảm ơn. Anh rất tốt, nên tìm một cô gái khác đơn giản, sạch sẽ và tốt như anh.

An Nguyễn bước lên lầu với nụ cười khổ. Gần đây các bạn trong lớp đều từ từ xa lánh cô, lúc gặp nhau chào hỏi một câu coi như là tốt lắm rồi. Lúc đầu cô còn cảm thấy lòng chua xót, lâu dần cảm thấy cũng dễ hiểu thôi, nếu cô chỉ là một người bình thường, bên cạnh xuất hiện một người khác thường thì cô cũng sẽ né tránh, tránh thật xa.

Bởi vì vết thương trên tay, mấy ngày nay An Nguyễn tắm rửa rất qua loa. Không bao lâu, ngày xuất phát đã đến, cả lớp cũng đi sang một thành phố khác, sự mới mẻ và hưng phấn khiến giữa họ quên đi sự ngăn cách. An Nguyễn bước xuống xe với tâm trạng vui vẻ, vừa kéo vali vào phòng khách sạn thì nhận được điện thoại của Kinh Phục Châu.

“Đến khách sạn rồi à?”

Bên kia rất yên tĩnh, so với bên đó thì bên này có vẻ khá ồn ào huyền ảo. Các cô gái cùng phòng đang tươi cười bàn tán chuyện tối nay dạo phố mặc bộ quần áo nào. An Nguyễn cầm điện thoại đi ra cửa, có chút không yên lòng nhìn vào bên trong một cái, xác định không có ai dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình thì mới cúi đầu trả lời bên kia một tiếng. “Ừ, đến rồi.”

“Gửi cho anh địa chỉ của khách sạn đó đi.” Kinh Phục Châu ngồi trong phòng làm việc, nghịch cây bút trong tay. Đầu bên kia áp ứng một lát, có vẻ như không thích. “Không cần đâu, em ở hai đêm là về ngay. Đầu phải em chưa từng xa nhà, anh lo em bị lạc mất à?”

Anh cười khẽ một tiếng, vừa định nói gì thì có người gõ cửa phòng làm việc. Kinh Phục Châu nói một câu “em đợi một lát”, không cúp máy mà cho người đó vào. An Nguyễn lảng máng nghe được tiếng của A Dương, nói cái gì mà hàng xảy ra vấn đề. Kinh Phục Châu trầm giọng nói “Cậu liệu mà làm đi” rồi nhắc máy lên, giọng lại ôn hòa như lúc nãy. “Nghe lời nào, gửi địa chỉ khách sạn đó cho anh.”

An Nguyễn báo tên khách sạn cho anh với vẻ không tình nguyện, rồi tức tối hỏi thêm. “Có cần báo với anh số phòng luôn không? Cùng phòng có mấy cô bạn đẹp lắm.”

“Nếu em thích thì anh cũng không ngại đâu.”

An Nguyễn xùy một tiếng, cảm thấy anh có tuổi rồi mà không đứng đắn. “Anh không đi làm việc à? Em nghe thấy A Dương nói cái gì mà hàng có vấn đề, có khi nào đại ca anh lại sắp đi chém người ta không?”

Câu này cô nói ra với vẻ thăm dò, nói xong thì lại cảm thấy bất an và hồi hộp. Kinh Phục Châu lại rất nhẹ nhàng bằng quơ, hoàn toàn không để tâm. “Chuyện nhỏ thôi.”

Điện thoại lại trở nên im lặng, im lặng đến mức tim An Nguyễn lại thấp thỏm. Cái máy nghe lén ấy như một quả bom hẹn giờ đang bào mòn thần kinh yếu đuối của cô, cứ lo lắng sẽ bị anh phát hiện. Trong thấp thỏm, cô nhẹ nhàng gọi một tiếng. “Kinh Phục Châu?”

Anh lập tức trả lời. “Em gọi anh là gì?”

“A Đàn...”

“Ừ, định nói gì à?”

Không có gì muốn nói. An Nguyễn mím môi, nghiêng đầu nhìn thấy đầu bên kia của hành lang có một đôi nam nữ đang khoác tay nhau vào phòng. Không biết cô nghĩ gì mà buột miệng nói ra không chút cân nhắc. “Anh hỏi em địa chỉ khách sạn là muốn qua với em à?”

Kinh Phục Châu đầu bên kia im lặng một lát, dường như đang cười. “Em nghĩ nhiều rồi, anh có thói quen xác định vị trí của người bên cạnh mình mà thôi.”

“À.” Giọng cô hơi thất vọng.

Bên ngoài có tia chớp lóe lên, mấy cô bạn trong phòng than vẫn có lẽ sắp có bão. An Nguyễn ngồi trên hành lang, gió từ cửa sổ thổi vào mát rượi. Ngoài kia giăng kín mây, không thấy mặt trời.

Có một cảm giác là lạ, khó tả thành lời đang dần nảy nở.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Ngây ngô và may mắn (7)

Buổi biểu diễn được định vào tối ngày thứ hai. Bởi vì có bão, ngoại trừ những người tham gia biểu diễn thì đa số những người khác đều ở lì trong khách sạn đánh bài, kế hoạch vui chơi vốn đã lên lịch cũng bị hủy bỏ. Vất vả lắm mới đợi đến khi buổi biểu diễn kết thúc, trời vẫn mưa xối xả, An Nguyễn ngồi bên cửa sổ nhìn màn mưa bên ngoài, thất thần.

Trời tối dần, thật vô vị.

Mấy ngày nay tâm trạng của cô luôn cảm thấy bất ổn, không biết hai cái máy nghe lén kia thế nào rồi, ánh mắt không tin tưởng của A Dương trước khi đi khiến cô không yên lòng. Di động đặt bên chân, tiếng những người xung quanh đánh bài rất lớn, cho nên An Nguyễn không nghe thấy nó rung lên khe khẽ.

Mười giờ tối, mấy người bạn đánh bài mới dần tản về phòng mình. Về sau An Nguyễn cũng chơi vài ván nhưng toàn thua. Các bạn đều trêu vạ cô không tốt, toàn bắt được những lá bài xấu. Cô bỗng cảm thấy bức dọc, cổ nờ nự cười chơi thêm một ván, quả nhiên lại thua.

Cô rất sợ, sợ mình bây giờ cũng giống như đang chơi một ván bài, bắt toàn những lá bài xấu nhưng lại không biết.

Cô cầm điện thoại lên, có một tin nhắn do Kinh Phục Châu gửi đến, thời gian là hai tiếng đồng hồ trước. An Nguyễn ngẩn người, mở ra xem thì chỉ thấy một hàng chữ, bảo cô lên phòng cao cấp ở lầu trên. Ngoài trời mưa như trút nước, anh không thể xuất hiện tại đây. Tuy nghi hoặc nhưng An Nguyễn vẫn nhấn lại một tin “Được ạ”, sau đó cầm điện thoại, chỉ mặc một chiếc váy, bấm thang máy lên lầu.

Tìm được số phòng, trong lòng cô có hai sự phán đoán. Một là tình huống tốt, Kinh Phục Châu thương cô phải chen chúc với các bạn trong một căn phòng nên thuê cho cô một căn phòng cao cấp, để cô có thể nghỉ ngơi. Hai là máy nghe lén bị phát hiện, đẩy cửa đi vào, có thể sẽ phải đối mặt với hòng súng hoặc là con chất vấn.

Ngồi tới nghĩ lui, cô cảm thấy suy đoán thứ hai có vẻ không giống với cách làm việc của Kinh Phục Châu. Người như anh, cần gì phải lòng vòng như vậy. An ủi mình, An Nguyễn đưa tay gõ cửa. Có lẽ người bên trong sớm đã đợi trước cửa nên tay cô vừa rời khỏi cánh cửa là nó đã được mở ra, còn chưa kịp nhìn rõ là ai, eo cô đã bị ôm chặt lấy. Lưng dựa vào bức tường ngay chỗ cửa, An Nguyễn ngửi thấy mùi thuốc lá quen thuộc trên người Kinh Phục Châu. Trong phòng không mở đèn, cô không dám tin cho lắm bên ngửa đầu lên, mắt chưa kịp thích nghi với bóng tối nên không nhìn thấy gì cả. “A Đàn?”

Chiếc cằm lún phún râu cọ cọ vào cổ cô, giọng Kinh Phục Châu hơi trầm. “Sao giờ em mới lên?”

Cả người anh toát ra hơi thở hùng hực sau khi vừa tắm xong, cọ vào má cô, tạo cảm giác ngứa ngáy ẩm ướt. Hai gương mặt dán sát nhau, mùi thuốc lá thoang thoảng ngấm sâu vào người anh cứ quanh quẩn trong mũi cô. Khi họ kề sát hơn, hương vị ấy gần như cũng ngấm vào người cô vậy.

Đầu óc hơi lơ mơ, An Nguyễn sờ soạng khuôn mặt anh, không thể nhìn thấy gì cả. Cảm giác thấp thỏm trong lòng vẫn chưa tan, cô nói năng không được mạch lạc cho lắm. “Lúc này em đánh bài với các bạn, không ngờ anh sẽ đến nên... Bên ngoài mưa lớn như vậy... Dự báo thời tiết nói mấy ngày nay có bão...”

Môi bị phong kín, những tiếng cuối cùng biến mất trong hơi thở giao hòa của họ. Anh hôn cô một cách vô vấp, giống như muốn nuốt cô vào bụng. Bàn tay dán chặt vào eo cô, làn váy nhanh chóng bị vén lên, An Nguyễn thờ hồn hển vòng tay qua cổ anh, cảm giác lo sợ trong lòng còn chưa tan biến hết, anh đã đề cô lên tường, cứ thế mà đi vào.

Hít một hơi, An Nguyễn bầu chặt vai anh, thờ hào hển.

Ngoài cửa sổ sầm vang chớp giật, chiếc Maserati màu đen lẳng lẳng nằm trong bãi đậu xe của khách sạn. A Dương đặt tay lên vô lăng, bỗng nhớ đến cách đây khá lâu, An Nguyễn cũng đứng đợi trong bãi đậu xe mỗi đêm như thế. Trước giờ gã luôn cảm thấy lòng dạ đàn bà khó lường. Đàn bà thông minh thích tiền, đàn bà ngu ngốc muốn tình, đàn bà trí tuệ hơn dùng danh nghĩa tình yêu để moi tiền. Có điều An Nguyễn khiến gã không nhìn thấu được, mỗi lần nhìn cô, gã đều cảm thấy trong đôi mắt ấy chứa rất nhiều thù hận.

Gã không phải là người vô tội, ánh mắt ấy làm gã chột dạ.

Không phải gã chưa từng nói chuyện này với Kinh Phục Châu, nhưng đàn ông khó tránh khỏi tự phụ, A Dương lại không dám nói trắng ra nên có lẽ anh cũng không để tâm cho lắm. Trời mưa bão thế này mà anh còn đi tìm cô như bị bỏ bùa, nhìn tình cảnh này, A Dương còn dám nói gì nữa.

Nhưng nghĩ lại thì cô cũng chỉ là một phụ nữ mà thôi, cho dù thủ đoạn có cao minh thì có thể gây ra chuyện gì được.

A Dương không muốn lên lầu, cứ thế ngồi trong xe rít hết điếu thuốc này đến điếu khác. Tay run lên, điếu thuốc rơi xuống, gã đưa mắt kiểm tìm rồi cúi người xuống, đưa tay nhặt lấy.

Tay chạm vào thứ gì đó hơi nhô lên, A Dương ngẩn ra, dừng tay lại.

Căn phòng cao cấp không bật đèn, màn kéo hờ lại, tia chớp đánh qua ngang trời, Kinh Phục Châu nhìn bộ dáng rã rời của An Nguyễn. Chấn mền hỗn loạn, cánh tay cô còn đeo trên cổ anh, thờ dốc theo động tác của anh, thỉnh thoảng van nài anh.

Bởi vì lô hàng kia có vấn đề, Kinh Phục Châu gần như đã không ngủ hai mươi mấy tiếng, thời gian đợi cô càng dài dằng dặc nên vừa gặp cô là không kiềm chế được. An Nguyễn bị anh giằng vò đến kêu khóc một trận, cuối cùng gục lên ngực anh thờ dốc, vết sẹo trên vai trở nên đỏ ửng, hơi nóng.

Vịn bờ vai cô, tay nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo đó, Kinh Phục Châu cười biếng nhác. “Xăm chữ lên được không?”

An Nguyễn đưa tay đâm vào ngực anh một cái.

Tiếng cười của Kinh Phục Châu càng to hơn, anh choàng qua vai cô kéo cô vào lòng mình, chân đề lên chân cô, tư thế mang tính chiếm hữu. “Vậy anh cũng xăm một cái, anh và em cùng đi?”

“Đừng.” An Nguyễn nhắm mắt lại, tiếng cười chứa vẻ châm chọc không hề che giấu. “Nói không chừng sau này anh có mười lớp da cũng không xăm hết tên của những người phụ nữ đó.”

Kinh Phục Châu nhú mày, nắm chiếc cằm của cô, hôn lên môi cô. “Trong mắt em anh là thế sao?”

Cô gái trong lòng quay đầu đi né tránh bàn tay anh, An Nguyễn xoay người không nhìn vào mắt anh. “Làm gì có, anh lao mình vào mưa bão để đến thăm em, em cảm động còn không kịp đây.”

Câu này rõ ràng là nói lấy lệ, Kinh Phục Châu đang định lật người cô lại thì điện thoại di động trong túi quần tây bỗng vang lên. Trong lòng An Nguyễn bỗng có linh tính, vô thức nhìn về phía Kinh Phục Châu, thấy anh đưa tay quơ chiếc quần tây qua, trên màn hình hiển thị một dãy số lạ.

Giả vờ không quan tâm, An Nguyễn liếc anh một cái, tiện tay lấy chiếc áo sơ mi của anh khoác lên người mình. “Không quấy rầy anh nữa, anh nghe điện thoại đi, em đi tắm rửa.”

“Là A Dương, có lẽ là giục anh trở về.” Kinh Phục Châu cầm điện thoại, không nghe máy nhưng cũng không tắt máy, mặt như trêu đùa cô. “Nhưng anh còn chưa muốn về thì phải làm sao?”

An Nguyễn đã bước xuống giường, nghe anh nói thế thì quay người lại cười một cái, không trả lời mà đi về phía phòng tắm luôn. Kinh Phục Châu bỗng nhào tới kéo cô lại, mặc cho điện thoại reo, hôn lên những vết đỏ hồng dưới cổ cô mà anh vừa để lại.

Cô bật cười, né tránh, sau đó nửa đùa nửa thật cầm chiếc điện thoại anh để trên bàn lên. “Anh có nghe không? Anh không nghe thì em nghe, reo hoài phiền quá.”

Không ngờ anh lại mỉm cười gật đầu, sau đó tham lam cúi đầu cắn mút vành tai cô. An Nguyễn do dự một chút rồi nhấn phím nghe. “A Dương?”

Đầu bên kia im lặng trong một giây, sau đó bình tĩnh hỏi. “Anh Châu đâu?”

“Anh ấy à...” An Nguyễn vít cổ Kinh Phục Châu, anh ôm lấy eo cô, hôn từng cái từng cái hôn chớp mũi xinh xinh của cô. An Nguyễn cười gian xảo, nhìn vào mắt Kinh Phục Châu, mặt không đổi sắc nói dối A Dương. “Anh ấy ngủ rồi, có chuyện gì thì sáng mai gọi lại đi.”

Kinh Phục Châu nhìn cô chăm chú, ánh mắt cung chiêu, đôi mắt ấy hàm chứa quá nhiều thứ khiến An Nguyễn không dám nhìn thẳng, mắt tự nhiên quay đầu đi. Đầu bên kia dường như A Dương im lặng một chốc rồi lịch sự ngắt máy. Mấy giây im lặng ngắn ngủi ấy khiến trong lòng An Nguyễn bỗng có một dự cảm cực kỳ không lành. Ngoài trời bỗng có tiếng sấm sét làm cô giật nảy mình, được Kinh Phục Châu ôm lấy. “Em còn biết sợ nữa à, thật hiếm thấy.”

Gác cằm lên vai Kinh Phục Châu, An Nguyễn đảo mắt, vịn cổ anh thờ dài một hơi. “A Đàn, mai em không muốn về chung với các bạn.”

“Hả?” Anh hơi ngạc nhiên, trước kia cô vẫn không chịu gây sự chú ý, hôm nay nghĩ thông suốt rồi à. “Tại sao?”

“Tôi nay em ra ngoài lâu như thế, giờ mà về không biết sẽ bị dòm ngó thế nào.” An Nguyễn mỉm môi, tỏ ra rất tùy hứng. “Em về chung với anh được không?”

Đương nhiên Kinh Phục Châu rất vui lòng, bây giờ cô có nói gì anh cũng đồng ý. An Nguyễn nhìn thấy trong mắt anh sự yêu thích thật sự, nhưng cô không dám xác định với tính cách này của anh, sự yêu thích ấy sẽ kéo dài bao lâu. Trước khi tình cảm của anh hoàn toàn tan biến, cô phải làm xong chuyện mình phải làm.

Bởi vì đã lâu không được nghỉ ngơi, đêm ấy Kinh Phục Châu ngủ rất ngon. An Nguyễn vùi mình vào lòng anh, tay đặt lên lồng ngực anh, nghe tiếng tim anh đập vững vàng và mạnh mẽ. Cô rất muốn móc trái tim ấy ra, chỉ hận không thể mang nó tới tế trước mộ của Trình Kỳ. Tim Kinh Phục Châu một phút đập sáu mươi hai nhịp, nhịp tim ấy thuộc về một người trưởng thành rất khỏe mạnh. Dựa vào đâu mà anh ta có thể sống một cách khỏe mạnh thế này sau khi làm rất nhiều chuyện xấu xa.

Cả đêm gần như mất ngủ, phải đến lúc trời tờ mờ sáng An Nguyễn mới nhắm mắt ngủ được khoảng hai tiếng đồng hồ. Lúc thức dậy, sắc mặt của cô rất kém, Kinh Phục Châu ngắm cô thật kỹ rồi cau mày. “Đêm qua em không ngủ được à?”

An Nguyễn giận dỗi lườm anh một cái, yêu kiều mà chua ngoa. “Anh nói xem?”

Sự ngờ vực mông lung trong lòng anh dần biến mất, mỉm cười như ngầm hiểu ý, theo cô xuống lầu, về phòng cô lấy vali hành lý. Các bạn học cũng chuẩn bị ra về, đang thắc mắc không biết An Nguyễn đi đâu liền nhìn thấy cô bước vào, theo sau là Kinh Phục Châu áo quần tuơng tăt.

Không ai xì xào bàn tán, nhưng An Nguyễn biết trong lòng họ đang nghĩ gì.

Không sao, tất cả rồi sẽ kết thúc thôi.

Mang theo sự kỳ vọng sau cơn mưa thấy được cầu vồng ấy, An Nguyễn theo Kinh Phục Châu xuống lầu. Anh xách chiếc vali cho cô, còn không quên gật đầu chào hỏi mấy người bạn đang đi đến. Tất cả đều tự nhiên như anh là bạn trai của cô vậy, có điều anh không hề biết An Nguyễn chưa bao giờ thừa nhận anh là bạn trai của mình.

Từ xa xa, An Nguyễn nhìn thấy Hứa Tuấn. Anh đeo cái balo, đứng dưới ánh mặt trời, nheo mắt nhìn cô. Trên người anh mặc chiếc áo ngắn tay màu trắng, kiểu dáng mà các sinh viên nam thường mặc. Chỉ một bộ quần áo là đã thấy được sự chênh lệch quá lớn giữa anh và Kinh Phục Châu. Nhưng An Nguyễn lại cảm thấy chiếc áo ngắn tay màu trắng ấy lại rất đẹp, không thua kém gì bộ đồ vest đắt tiền. Trước kia, khi Trình Kỳ còn sống, cô đã từng tặng anh một bộ quần áo như vậy.

Đó mới là thế giới của cô, bình phàm và giản dị. Trước nay hạnh phúc chưa bao giờ liên quan đến lừa gạt và cướp đoạt.

Thu mắt lại, An Nguyễn theo Kinh Phục Châu leo lên xe, vẫn là chiếc Maserati màu đen ấy. A Dương nhìn họ qua kính chiếu hậu, An Nguyễn đáp trả lại anh ta như thường ngày, nhưng lần này gã lại không né tránh mà ánh mắt như cười như không. Lòng An Nguyễn nặng trĩu, vô thức sờ vào lưng ghế đằng trước một cái, thiết bị nghe lén vốn cài ở đó đã biến mất. Cô lập tức thấy lạnh cả người, vô thức nhìn về phía Kinh Phục Châu.

“Sao thế?” Tâm trạng của Kinh Phục Châu rất tốt, giọng nhẹ tênh.

An Nguyễn lắc đầu, ngồi thẳng dậy, A Dương liếc một cái vào kính chiếu hậu, mắt họ chạm vào nhau. Anh ta đã biết, nhưng anh ta không nói ra ngay. An Nguyễn không biết anh ta có ý đồ gì. Bởi vì khấn trương nên cổ họng cô khô khốc, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lúc xe chạy qua chỗ ngoặt, gió lùa vào cửa sổ, cô bỗng ho sặc sụa mấy tiếng.

“Sao lại ho dữ dội như thế?” Kinh Phục Châu đưa tay vỗ nhẹ vào lưng cô, lúc xe chạy vào đường cao tốc, An Nguyễn mới từ từ bớt ho. “Không sao, chắc là bị cảm”

Mấy ngày này bão kéo dài, cô lại ở bên ngoài tập luyện cho buổi biểu diễn, bị cảm là cái có không thể tốt hơn. Kinh Phục Châu lập tức nhíu mày lại như cô đã đoán, tay còn đặt trên lưng cô, giọng toát ra vẻ lo lắng. “Vậy đừng về trường nữa, theo anh về Cổ Lâu dưỡng bệnh đã.”

“Không cần đâu.” An Nguyễn quay đầu qua nhìn anh, bởi vì ho quá mạnh nên mặt cũng đỏ bừng lên. Kinh Phục Châu đưa tay vuốt ve khuôn mặt nóng bừng của cô, lần này không chiều theo tính khí của cô nữa. “Không có chuyện cần hay không. A Dương, tới Lăng Xuyên là về thẳng Cổ Lâu luôn.”

Cô đã thăm dò rất rõ tính khí của anh, lúc nào nên ngoan hiền lúc nào nên ngang ngạnh đều cân nhắc trong lòng rất nhiều lần. Bây giờ là lúc Kinh Phục Châu đang bị tình yêu làm mờ mắt, hoặc là vẫn si mê thân thể cô. An Nguyễn không nói gì nữa, im lặng tỏ ra âm ức nghe lời anh. Để thể hiện dáng vẻ ốm của bệnh tật, cô nghiêng đầu qua tựa vào lòng anh, đỉnh đầu cọ vào hõm vai anh, giọng mềm nhẹ. “Em không muốn ở một mình.”

A Dương lạnh lùng nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Ánh mắt An Nguyễn vẫn không thay đổi, cô đưa tay vịn cổ Kinh Phục Châu. Một lúc sau, cô nghe được giọng nói vừa cung chiều vừa bắt đắ dĩ của anh. Anh nâng niu ôm cô vào lòng, giống như cô là đồ sứ mong manh, dùng sức chút là dễ vỡ. “Ừ, anh cùng em.”

Anh đồng ý ở bên cô thì sẽ thật sự kè kè bên cạnh cô, An Nguyễn ở trong Cổ Lâu ba ngày thì anh chăm sóc cô từng giây từng phút ba ngày. Đối với người như Kinh Phục Châu mà nói, điều này thật hiếm thấy. Bởi thế A Dương vốn muốn tìm cơ hội nói với anh chuyện mấy nghe lén cũng bị gác lại.

Lăng Xuyên đã vào giữa mùa hè, năm học cũng sắp kết thúc. An Nguyễn cố nén sự bất an trong lòng, ở Cổ Lâu ba ngày. Ngày thứ ba cuối cùng tìm được lý do để A Dương đưa mình về trường. Chuyện này trước kia cũng thường xảy ra nên Kinh Phục Châu không nghi ngờ gì cả. Sau khi lên xe, An Nguyễn nhào người ra ngoài, cười tươi tắn vẫy tay với anh. “A Đan, cuối tuần sau anh phải đích thân lái xe đến đón em đấy.”

Lòng tan chảy, anh gật đầu, về dịu dàng trong mắt như muốn tràn ra ngoài. “Ừ.”

Nhưng An Nguyễn biết, trước khi cuối tuần sau đến, e là cô lại phải nằm viện thêm lần nữa. Đóng cửa xe lại, cô mỉm cười với A Dương đằng trước. “Lái xe đi.”

Nếu A Dương không quá tự phụ vì mình là đàn ông thì gã sẽ phát hiện ra nụ cười của An Nguyễn lúc này rất đáng sợ, trong mắt ẩn chứa vẻ chết chóc.

Đời người luôn là vậy, liều chết thì mới sống được.

Bên kia, trong Cỗ Lầu, Kinh Phục Châu lên lầu với tâm trạng vui vẻ. Phát hiện áo khoác của An Nguyễn để quên trong phòng mình, anh ngẩn ra, lòng thầm nghĩ cô thật bất cẩn, vút đồ lung tung nên đưa tay nhặt lên định gấp lại cho cô. Vừa cầm chiếc áo lên, có thứ gì đó rơi ra khỏi túi áo.

Kinh Phục Châu cúi đầu, khi nhìn rõ nó là thứ gì thì mày nhú chặt lại, mắt trở nên lạnh buốt.

Anh nhận ra thứ này, là một chiếc cúc áo. Lúc ông Tiết còn sống, rất chú trọng chuyện cấp bậc lễ nghĩa, cúc áo của mỗi người đều được đặt làm riêng, ngay cả đàn em bên cạnh anh là A Dương và Đào Tử cũng không ngoại lệ. Cách đây không lâu lúc ông Tiết qua đời, A Dương vẫn mặc chiếc áo ấy. Lật chiếc cúc qua, Kinh Phục Châu nhìn thấy trên mặt chiếc cúc có khắc tên của A Dương.

Anh bỗng nhớ ra An Nguyễn từng nói bóng nói gió rằng cô không thích A Dương đưa đón mình.

Lòng anh bất giác cảm thấy nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Từng chung một mộng (1)

Trước khi A Dương chấm dứt cuộc đời, gã được nghe rất nhiều chuyện. Những chuyện đó do An Nguyễn kể. Cô ngồi trên băng ghế sau, khuôn mặt tươi trẻ, thậm chí có thể nói là non nớt, giong như nụ hoa đang chờ ngày nở rộ. Hai tay cô khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh lẽo đầy sát khí. Khi đó A Dương còn chưa biết rằng đó chính là người cuối cùng gã gặp được trong cuộc đời, là giọng nói cuối cùng gã nghe thấy.

Cô nói: “A Dương, anh theo Kinh Phục Châu đã rất lâu rồi, anh ta tin tưởng anh thế kia mà. Nhưng tôi phát hiện anh cũng không hề trung thành tận tụy như anh thể hiện ra ngoài. Lòng trung thành của anh được xây dựng trên cơ sở rất nhiều lợi ích, chẳng hạn như phụ nữ. Một khi anh ta không chia sẻ quyền lợi với anh thì anh sẽ trở nên rất hậm hực, thậm chí muốn dùng một số thủ đoạn xấu xa để khôi phục trạng thái ban đầu. Những cũng dễ hiểu thôi, loại người như các anh thì có gì tốt đẹp chứ, cũng như nhau cả mà.”

Cô nói: “Anh muốn gì đây? Giấu đồ của tôi, muốn dùng nó để uy hiếp tôi? Đúng vậy, anh là anh em vào sinh ra tử với Kinh Phục Châu, anh ta sẽ tin tưởng anh hơn tôi. Nhưng A Dương à, con người anh có một điểm không được tốt cho lắm, chính là không thức thời. Trước kia tôi hay thấy anh theo sau Kinh Phục Châu nói những lời không nên nói, về mặt của anh ta thật ra là đang cố nín nhịn, anh không nhận ra sao? Hôm nay anh đưa tôi đến trường, sau đó sẽ ngã bài với tôi ư? Có ích gì chứ, anh nghĩ tôi chỉ có một cái máy nghe lén ấy sao?”

Cô nói: “Có điều anh cứ yên tâm, Kinh Phục Châu rất tốt với anh, tôi sẽ không phá hỏng hình tượng của anh trong lòng anh ta. Sau này mỗi khi nhớ đến anh, anh ta vẫn sẽ nói anh là anh em vào sinh ra tử với anh ta, hơn nữa còn nói thêm một điều thế này. Anh ta sẽ nói với những người khác rằng A Dương rất tốt, năm đó xe xảy ra vấn đề, cậu ấy đã liều mình bảo vệ người con gái tôi yêu. Thế nào, kết cục như thế có khiến anh hài lòng không?”

Xe chạy bon bon trên con đường thẳng tắp, tay A Dương vẫn nắm chặt vô lăng nhưng khó mà giữ được bình tĩnh. Một con dao bấm cắm vào động mạch trên cổ anh ta, chiếc xe đảo qua đảo lại, cái phanh dưới chân có giảm mạnh thế nào cũng không có tác dụng. Trong kính chiếu hậu, An Nguyễn đang nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của A Dương, cô không biết rằng mắt mình cũng đang đỏ ngầu. Trong tình cảnh đó, không phải gã chết thì cô vong.

Từ Cỗ Lầu về trường học phải trải qua một khúc đường vắng vẻ, vào buổi sáng con đường này càng ít xe qua lại. An Nguyễn lạnh lùng nhìn về kinh hoàng và tuyệt vọng của A Dương. Trước khi chiếc xe đâm vào rào chắn bên đường, cô đưa tay rút con dao bấm kia ra. Cùng với máu tươi bắn ra là cảm giác khoái trá dâng lên trong lòng. Ai dám đảm bảo A Dương không có trách nhiệm trong cái chết của Trình Kỳ chứ?

“A Dương, hãy nhớ kỹ, người lấy mạng anh hôm nay là An Nguyễn, nhưng mũi dao này là tôi đâm thay cho Trình Kỳ.”

Chiếc Maserati màu đen lao nhanh về phía rào chắn, An Nguyễn lấy tinh thần, mở cửa sau của xe nhảy ra ngoài, con dao bấm trong tay bị cô ném xuống sông. Cô phải cảm ơn Kinh Phục Châu, đêm giao thừa ấy đã huấn luyện khiến cho giờ phút này cô sử dụng loại dao này vô cùng thành thạo. Đầu xe đâm vào rào chắn, cô móc cái bật lửa trong túi ra, đồng thời gọi điện thoại cho Kinh Phục Châu.

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, An Nguyễn ngã nhào xuống đất, vào giây cuối cùng Kinh Phục Châu ở đầu bên kia nghe thấy tiếng kêu “A Đàn” đầy kinh hãi và tuyệt vọng của cô. Ngọn lửa ngút trời làm An Nguyễn nhắm mắt lại. Những gì có thể làm cô đều đã làm xong, sau đó tùy vào ý trời thôi.

“Thế là thế nào? Mới vài ngày lại đưa vào viện nữa rồi.” Chu Lãm nhíu mày nhìn An Nguyễn hôn mê trên giường bệnh. Chuyện này thật sự rất nghiêm trọng, ngay cả Kinh Nhiễm cũng bị gọi tới chăm sóc phụ. Nắm tay Chu Lãm, Kinh Nhiễm thở dài một hơi. “A Đàn nói xe bị cháy rụi, e là A Dương cũng thành tro rồi. Đàn phải chờ An Nguyễn tỉnh lại hỏi thử xem, trước giờ A Dương lái xe rất cẩn thận, rốt cuộc sao lại xảy ra chuyện lớn thế này.”

“A Dương?” Chu Lãm nghĩ một chút, liên hệ cái tên ấy với một khuôn mặt hơi ốm và sắc. “Là cái người hay đi theo anh Châu ấy hả, cậu ta xảy ra chuyện bên cạnh anh Châu còn có ai không?”

“Vậy nên mới chuẩn bị gọi Lão Đồng tử Việt Nam về. Đào Tử quanh năm suốt tháng lo chuyện bên ngoài, bên cạnh A Đàn không có ai sao được.” Kinh Nhiễm lại thở dài, quay đầu qua nhìn An Nguyễn với những vết thương che kín người. “Có điều cô gái này cũng thật xui xẻo, đi theo A Đàn không lâu đã phải thương tích đầy người.”

Chu Lãm nắm tay Kinh Nhiễm như muốn an ủi cô.

Mãi đến chiều ngày hôm sau, An Nguyễn mới thoát khỏi cơn hôn mê. Chu Lãm đang thay bình dịch cho cô, thấy thế thì cúi đầu, hỏi khẽ. “Tỉnh rồi à?”

Thật ra cô đã tỉnh lại được một lúc, nhưng phải đợi ý thức hoàn toàn khôi phục mới mở mắt ra. Trong cơn mơ màng, An Nguyễn há miệng, chỉ cảm thấy cổ họng khô và đau rát. “A Đàn?”

Chu Lãm mỉm cười, cúi đầu gần hơn. “Tôi không phải là A đàn, để tôi kiểm tra tình hình của cô trước rồi sẽ gọi A Đàn của cô vào.”

An Nguyễn gật đầu một cách khó nhọc.

Cô bị thương bao nhiêu, ngoại trừ những chỗ bị xây xước khi ngã xuống thì chỉ bị một vết bỏng nhỏ. Chẳng qua lúc đó cô nằm gục dưới đất, cả người đều là máu nên làm Kinh Phục Châu giật mình, khẳng khái đưa cô vào phòng chăm sóc đặc biệt. Chu Lãm kiểm tra một lát thấy cô không có vấn đề gì thì mới gọi điện thoại cho Kinh Phục Châu. An Nguyễn ngửa đầu nhìn trần nhà, bình tĩnh suy nghĩ lát nữa phải giải thích thế nào.

Thân phận của A Dương không rõ ràng, Kinh Phục Châu sẽ không để cảnh sát nhúng tay vào, hơn nữa còn sẽ che giấu chuyện này. Không có lực lượng chuyên nghiệp điều tra, cô sẽ không bị moi ra bất cứ sơ hở nào. Về phần tại sao chiếc xe lại đâm vào rào chắn, An Nguyễn nhắm mắt lại, môi mím chặt.

Nếu cô không đánh giá thấp Kinh Phục Châu thì có lẽ bây giờ anh đã phát hiện ra chiếc cúc trong túi áo khoác của cô. A Dương đã chết, người chết không thể nói chuyện, vậy cả câu chuyện này đều sẽ do mình An Nguyễn kể lại. Cô chấp nhận qua chuyện này mình sẽ bị Kinh Phục Châu nghi ngờ, nhưng không quan trọng, những chứng cứ lấy từ máy nghe lén trong điện thoại Kinh Phục Châu có lẽ đã đủ, kế hoạch của cô sắp thu lưới được rồi.

Cửa phòng bệnh được đẩy ra, đồng thời với Kinh Phục Châu đi vào, biểu cảm trên mặt An Nguyễn trở nên dịu lại, lộ ra vẻ ảm ức và mừng rỡ vì sống sót sau tai nạn. “A Đàn...”

“Em tỉnh rồi à?” Kinh Phục Châu cúi người xuống, hôn lên giữa đôi mày của cô. “Có đau lắm không?”

An Nguyễn nhọc nhằn gật đầu, như nhớ ra điều gì, cô chần chừ hỏi: “A Dương... anh ta thế nào rồi?”

“Cậu ấy ở trong xe, có lẽ là chết ngay tại chỗ.”

Mất lập tức tron to, mang theo nỗi sợ hãi kinh hoàng và không dám tin, môi An Nguyễn run run nhưng lại không thể nói được gì. Kinh Phục Châu đau lòng, nhưng vẫn sầm mặt lại, vừa vỗ nhẹ tay cô như an ủi vừa dè dặt thăm dò. “An Nguyễn, đừng sợ, nói với anh xem lúc đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Là A Dương đẩy em ra ngoài...” Khó khăn lắm An Nguyễn mới run rẩy lên tiếng, mắt đỏ hoe. “Là anh ấy đã cứu em...”

“Trước giờ A Dương luôn lái xe rất cẩn thận, sao xe lại đâm vào rào chắn?” Kinh Phục Châu dựa vào sát hơn, gần đến nỗi có thể nhìn thấy con ngươi màu nâu của An Nguyễn. Dường như cô nhớ tới điều gì, vẻ mặt hơi khổ sở, một lúc sau mới quay đầu qua nhìn anh. “A Đàn, em khác với những cô gái kia đúng không? Anh bằng lòng tin tưởng em đúng không?”

Anh không ngờ cô đột nhiên nói chuyện này, nhưng vẫn khẽ gật đầu.

“Vậy anh đừng hỏi nữa, anh chỉ cần biết em vẫn trong sạch là được.” An Nguyễn hít sâu một hơi, nhắm mắt lại. “A Dương đã qua đời, có những chuyện hãy để nó qua đi, như thế tốt cho tất cả chúng ta.”

Kinh Phục Châu cup mắt xuống, nhìn thấy bàn tay đang bấu chặt tấm chăn, hơi run run của An Nguyễn. Anh bỗng cảm thấy xót xa trong lòng nên nhủ thầm nhìn cô. “An Nguyễn, anh đã nhìn thấy chiếc cúc trong túi áo khoác của em, cậu ta bắt đầu làm phiền em từ khi nào? Sao em lại không nói với anh?”

Đã chuẩn bị xong cảm xúc, Kinh Phục Châu vừa nói xong, nước mắt của An Nguyễn liền tràn ra như đê vỡ. Cô lại biến thành bộ dáng lạnh lùng trước kia, như muốn dùng bề ngoài lạnh lùng ấy bảo vệ chút tôn nghiêm còn lại của mình. “Anh bảo em nói gì với anh đây? Nói đàn em của anh luôn quấy rầy em trong lúc anh đang đi tang cho cha ư? Nói trong lòng anh ta em chẳng qua cũng giống như những cô gái mà anh chơi đùa trước kia, có thích hay không cũng có thể thường cho thuộc hạ cùng hưởng thụ? Đó là người mà anh tin tưởng, dù em có nói thì anh sẽ tin tưởng em bao nhiêu?”

Phòng bệnh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở dồn dập của An Nguyễn. Im lặng một lát, cô nhắm mắt lại, như đang phải chịu đựng nỗi đau khổ rất lớn. “Kinh Phục Châu, em nói thật cho anh biết, xe xảy ra tai nạn là vì em không muốn anh ta lại động tay động chân với em nên mới giành lấy vô lăng, nhưng em không ngờ là sẽ xảy ra hậu quả nghiêm trọng như vậy. Nếu anh không tin thì thôi, vì em biết yêu và tin tưởng và hai chuyện khác nhau. Em không làm khó anh, anh có tình nghĩa anh em của anh, em cũng có lòng tự trọng của mình, em...” Nước mắt của cô lại tràn mi, giọng nói cuối cùng trở nên nghẹn ngào. “Em biết anh không phải là người bình thường, nếu anh muốn truy cứu đến cùng thì em mặc anh xử lý.”

Yêu và tin tưởng là hai chuyện khác nhau, em không làm khó anh.

Kinh Phục Châu chăm chú nhìn cô, trong lòng trào dâng cảm giác oán hận rất phức tạp. Từ giây phút cô rơi nước mắt, anh đã lựa chọn tin tưởng cô, không phải vì những lời cô nói quá hoàn hảo không chê vào đâu được, mà vì anh yêu cô. Trong thế giới của anh, yêu và tin tưởng là một, sao anh lại nỡ

để cô khó xử. Anh chỉ hận là sao mình không phát hiện sớm hơn. A Dương theo anh bao năm nay, anh cũng hiểu ít nhiều về con người cậu ta. Lúc trước Hoa Lê cũng là do A Dương chủ động ám chỉ, Kinh Phục Châu không hề bụng nhưng cũng nhìn rõ sự việc.

Cúi đầu, Kinh Phục Châu nắm bàn tay đang run rẩy của An Nguyên, hôn cạn nước mắt trên mặt cô. “Được rồi, nói linh tinh gì thế. Không ai trách em cả, em cứ ngoan ngoãn dưỡng thương cho lành, khi nào xuất viện anh đưa em ra nước ngoài chơi.”

Bởi vì lời an ủi của anh, nước mắt An Nguyên ngày càng giảm giữa. Anh không biết làm sao đành đưa tay ra, cẩn thận ôm cô vào lòng. “Được rồi được rồi mà, anh biết em đã chịu nhiều uất ức, sau này có chuyện như vậy xảy ra nữa thì phải nói với anh. Nếu không phải anh nhìn thấy chiếc cúc áo của em thì em vẫn sẽ giấu anh đúng không? An Nguyên, anh tin em, rất tin tưởng em, cho nên em cũng phải tin tưởng anh.”

Cô tựa vào lòng anh thút thít, gật đầu.

Để đường thương tốt hơn, An Nguyên lại được đón về Cổ Lâu. Lần này, Kinh Nhiễm cũng chuyển sang đây ở cùng, bởi vì Kinh Phục Châu tạm thời phải ra ngoài vài ngày, anh biết một mình An Nguyên cô sẽ sợ nên nhờ Kinh Nhiễm tới. Kinh Nhiễm vốn hơi nghi ngờ An Nguyên, nhưng thấy lâu như vậy cũng chẳng xảy ra chuyện gì, hơn nữa cô tin tưởng ánh mắt của Kinh Phục Châu. Sờ lên tấm màn cửa sổ, Kinh Nhiễm cười rất ấm áp. “Cái này vừa nhìn là biết A Đan chọn, nó luôn cảm thấy con gái sẽ thích cái màu sẫm sẫm này.”

An Nguyên dựa vào đầu giường, những vết thương trên người bắt đầu âm ỉ đau do lúc này leo lên lầu, cho nên cố nở một nụ cười nhợt nhạt. “Đúng vậy.”

“Ánh mắt nó luôn không được tốt cho lắm, có thể bình an đến giờ cũng không dễ dàng gì.” Kinh Nhiễm đỡ An Nguyên nằm xuống, động tác rất nhẹ nhàng, đã rất lâu rồi trong lòng An Nguyên không cảm nhận được sự dịu dàng như vậy. Từ một góc độ khác mà nói, cô cảm thấy Kinh Nhiễm không giống với họ. Nói cách khác, Kinh Phục Châu đã bảo vệ chị ấy rất tốt, cho chị ấy một cuộc sống như người bình thường. Khẽ mỉm cười, giọng An Nguyên nhẹ tênh. “Em có nghe anh ấy kể sơ qua, lúc nhỏ hai người sống rất khổ?”

“Ừ, khổ lắm” Kinh Nhiễm thư thái thờ phào một hơi. “Có điều chuyện đã qua rồi. Tuy A Đan nhỏ hơn chị nhưng lại trưởng thành hơn chị, nếu không có nó thì chắc chị cũng không học nổi đại học.”

Né tránh đề tài nhạy cảm này, An Nguyên chớp mắt. “Trước kia A Đan thế nào ạ?”

“Trước kia à...” Kinh Nhiễm nheo mắt lại, như chìm trong hồi ức. Có lẽ hồi ức này vui buồn lẫn lộn nên nụ cười của cô mang theo sự chua xót. “Lúc nhỏ nó rất ít nói, chỉ biết làm nhiều. Chị còn nhớ lúc đó chị vừa lên đại học, nó đưa chị đến dưới lầu, khăng khăng kéo chị đi ăn mì thịt bò loại năm đồng một tô. Vào thời đó, đối với bọn chị mà nói năm đồng rất lớn, chị cảm thấy không đáng nhưng nó không chịu nghe, cuối cùng vẫn đi ăn. Nhiều năm sau, nó mới nói với chị là khi đó nó nhìn thấy rất nhiều tân sinh viên đều ăn ở đó, nó không muốn chị thua kém người ta. Người khác có thứ gì, chị của nó cũng phải có thứ đó.”

An Nguyên cụp mắt, không nói gì.

“Em nhìn nó bây giờ thế này, giống như là rất vinh quang nhưng thật ra tận sâu trong tâm hồn nó, có lẽ vẫn rất tự ti. Nó chưa bao giờ quên được những ngày tháng gian nan ấy. Thắng bé này kỳ cục lắm, thứ gì thích nhưng không thể có được thì cứ mạnh mẽ bảo là không thích, giống như làm thế mới có thể giữ được chút tự trọng đáng thương của nó. Thật ra có nhiều lúc không phải là nó không thích, mà là không dám thích. Lúc không có tiền không dám, bây giờ càng không dám.” Lúc Kinh Nhiễm kể những chuyện này, miệng thì cười nhưng mắt rõ ràng rất đau đớn. Bàn tay An Nguyên đặt trong chân nhúc nhích, ngón tay không biết sao bỗng nhiên hơi tê tê.

Cô nhớ đến bộ dáng của Kinh Phục Châu lúc đưa cho cô tấm thẻ ngân hàng dưới tòa nhà ký túc xá. Lúc đó cô chỉ cảm thấy mình đang bị mua, bây giờ nghĩ lại, anh thật sự lo cho cô. Con đường anh đi có quá nhiều trắc trở, nhưng có ai dám nói cuộc đời mình sẽ luôn êm đềm đâu.

Nhìn Kinh Nhiễm, lần đầu tiên An Nguyên cảm thấy có một cảm giác gì đó không tả rõ được. Cô bỗng bắt đầu lo lắng, nếu Kinh Phục Châu không còn nữa thì Kinh Nhiễm biết làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Từng chung một mộng (2)

Vào giữa hè, hoa cỏ ngoài Cổ Lâu ngày càng sum suê tươi tốt. Ban ngày nhìn thì cảm thấy xanh mướt mát nhưng ban đêm lại như những cái bóng âm u, gió thổi qua liền đưa dao động.

Một ngày nọ An Nguyên nằm mơ thấy Lan Hiểu, cô ấy ngồi trên chiếc vali đồ, ôm mặt khóc rất thảm thương và nói: An Nguyên, tại sao lại trở nên thế này chứ?

Trong mơ, An Nguyên vẫn không biết phải an ủi cô ấy thế nào, bởi vì mỗi người đều có con đường của riêng mình. Cô cũng không biết làm thế nào để Lan Hiểu có thể trở về như lúc xưa, còn cô thì sớm đã không quay đầu lại được.

Lúc thức giấc, người cô đầm đìa mồ hôi lạnh.

Từ khi chuyển vào Cổ Lâu, An Nguyễn không nằm mơ thấy Trình Kỳ lần nào. Cô rất muốn kể cho anh nghe toàn bộ những lo âu và uất ức trong thời gian này. Sau đó cô cảm thấy có lẽ Trình Kỳ đang giận cô, giận cô quá coi trọng thù hận, đã vượt qua lý tưởng, vượt quá giới hạn của mình, trở nên lạnh lùng nham hiểm giống hệt Kinh Phục Châu. Nếu ngay cả Trình Kỳ mà cũng không hiểu được cô thì cô sẽ thật sự trở thành một hòn đảo hoang. Trở người qua, An Nguyễn sờ thấy mắt mình hơi ươn ướt.

Vết bông trên cánh tay cô đã gần khô hẳn, chỉ để lại những vết sẹo chỗ đậm chỗ nhạt, chỗ lồi chỗ lõm. Cô dùng chăn che những vết sẹo đó lại, nghĩ ngợi một lát, liền cuộn cả người vào trong chăn như một con thú bị vây khốn. Tinh thần phải mạnh mẽ thế nào mới có thể chịu đựng được những chuyện này, cô cũng chỉ là một cô gái mà thôi.

An Nguyễn loáng thoáng nghe dưới lầu có tiếng bước chân. Thần kinh vừa thả lỏng của cô lại căng như dây đàn, cô cứ thế rúc mình trong chăn, lắng tai nghe và đếm. Không dư không thừa, vừa vặn sáu mươi bảy bước. Đó là khoảng cách đến cửa phòng cô, đo bằng bước chân của Kinh Phục Châu.

Nhắm mắt lại, An Nguyễn nghe tiếng tay nắm cửa bị vặn ra. Cô dùng chăn che đầu, bỗng có một cảm giác an toàn, giống như cứ che thế này thì sẽ không phải đối mặt với anh ta. Trên đầu vang lên tiếng hít thở của Kinh Phục Châu, An Nguyễn đoán rằng lúc này chắc chắn anh đang nhủ mảy, ngay sau đó chăn bị kéo ra khỏi đầu, lúc ánh mặt trời rọi vào mặt, An Nguyễn ngước đầu lên với vẻ khó chịu. “Hà?”

“Che đầu ngủ không tốt đâu.” Kinh Phục Châu vừa nói vừa cúi người xuống. Bởi vì nằm nghiêng nãy giờ, mặt An Nguyễn bị chăn đè lên tạo thành một vết đỏ, ánh mắt cô mơ mơ màng màng, rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ. Mang theo vẻ bức dọc vì bị phá giấc ngủ, An Nguyễn đưa tay nới lỏng caravat của anh, vừa định nói gì đó nhưng bỗng nhiên tròn tròn mắt. “A Đản? Anh về rồi à?”

Anh bị đáng về ngốc nghếch này của cô làm tức cười, đưa tay gõ nhẹ vào gáy cô. “Bây giờ đã tỉnh ngủ chưa?”

An Nguyễn ngờ ngác gật đầu. Anh chống hai tay sang hai bên sườn cô, nhẹ nhàng hôn lên chỗ có dấu đỏ của cô. “Vì muốn về sớm một chút mà đêm qua anh không ngủ đây.”

Cả đêm qua anh không ngủ chỉ để về gặp cô sớm hơn. Lúc đi công tác bên ngoài, anh luôn nghĩ không biết vết thương của cô có đau không, đỡ hơn chưa, đi giúp việc nấu cơm có hợp khẩu vị không, ở chung với Kinh Nhiễm thế nào... A Dương đã không còn, chắc ban đêm cô sẽ không mơ thấy ác mộng nữa. Những chuyện An Nguyễn không chịu nói với anh, anh phải suy đi nghĩ lại mới hiểu được.

Lão Đồng cũng cùng trở về với anh, thay thế vị trí của A Dương. Tính cách Lão Đồng bộc trực thô lỗ, người mang đậm chất giang hồ. Phản ứng đầu tiên của anh ta sau khi nghe Đào Từ kể lại chuyện A Dương chính là: “Mẹ nó, không phải con quý cái đó gài bẫy chứ?”

Đào Từ lắc đầu. “Không biết nữa, nhưng anh đừng có nói thế trước mặt anh Châu, giờ là lúc anh ấy đang rất thích cô ta.”

Ai nấy đều nhìn thấy những điểm đáng ngờ, duy chỉ có Kinh Phục Châu là không chịu tin. Anh trao cho cô toàn bộ niềm tin lớn nhất mà anh có thể có. Lúc đó anh cảm thấy cô sẽ không phụ anh, cô sẽ hiểu điều đó. Anh là một người rất nghèo nàn trong chuyện tình cảm, duy chỉ với cô, anh muốn dốc hết lòng mình, khát vọng yêu và được yêu.

Vuốt ve vết sẹo trên cánh tay An Nguyễn, ánh mắt Kinh Phục Châu tối lại. An Nguyễn nhìn theo ánh mắt anh, vết thương vừa mới kéo da non màu sáng hơn, khác hẳn với màu da xung quanh, nhìn có vẻ xấu xí khó coi. Cô ngửa đầu lên, nằm trong vòng tay anh, hôn lên chiếc cằm của anh, giọng có vẻ lấy lòng. “Vết sẹo của em có phải xấu lắm không? Cả người em đều là thương tích, có phải rất xấu không?”

Ánh nắng ban mai chiếu qua khung cửa sổ, rải lên làn da trắng nõn nà của cô, chỉ cần hơi cúi đầu là có thể hôn lên những sợ lông tơ nhỏ xíu của cô. Kinh Phục Châu dang hai tay ra ôm cô vào lòng, mò tìm chỗ lồi lõm không bằng phẳng ấy, đôi môi lạnh lạnh khê hôn lên đó. Động tác của anh làm An Nguyễn nghĩ đến một loài thú hoang, lúc chữa thương cho đồng loại cũng liếm láp vết thương như vậy, rõ ràng đó là loài động vật vô cùng dữ dằn hung ác nhưng động tác lại cực kỳ nhẹ nhàng. Cô hơi thất thần, tựa vào lòng anh nhưng hôn vừa lại trên môi, chỉ nhìn thấy những sợi tóc đen bóng trên mép tai anh.

Có nhiều lúc, nhập diễn quá lâu, người ta sẽ không phân biệt được vào phút giây nào đó, bản thân mình đang diễn hay thật.

Hơi thơ nặng nề của anh phủ vào bên tai cô, tất cả đều trở nên yên bình. Anh hôn lên vành tai cô trong nỗi khát khao. Mỗi lần như thế, anh sẽ trở nên rất dịu dàng. An Nguyễn khẽ cau mày, vùi đầu vào gối không cho anh hôn. Kinh Phục Châu cười khẻ, thả cô ra, khoác áo sơ mi vào người rồi đi vào nhà tắm. Cửa vừa đóng lại, An Nguyễn liền chống tay ngồi dậy, bước xuống giường.

Điện thoại của anh nằm trong túi quần tây, lúc này An Nguyễn vừa chạm thấy. Không ngừng nhìn về phía cửa phòng tắm, An Nguyễn nhanh chóng mở vò sau của điện thoại ra, nhìn thấy thiết bị nghe lén mình đặt vẫn nằm yên lành trong đó. Cô tháo nó ra, vội vàng nhìn về phía cửa phòng tắm lần nữa, lấp vò sau của điện thoại lại. Vừa nhét điện thoại vào túi quần trở lại, cửa nhà tắm liền bị đẩy ra.

An Nguyễn cả kinh, tay còn nắm chặt thiết bị nghe lén, ngửa đầu vờ trấn tĩnh nhìn Kinh Phục Châu. “Nhanh thế mà tắm xong rồi à?”

“Vào phòng lấy giúp anh bộ quần áo sạch đi.” Kinh Phục Châu nói một câu rồi nhìn cô, lúc bấy giờ đang ngồi bệt dưới đất. “Em ngồi dưới đất làm gì thế?”

“Chân em run.” An Nguyễn vô thức buột miệng nói ra câu này, ngay sau đó nhìn thấy trên mặt Kinh Phục Châu nở một nụ cười xấu xa. Mặt cô đỏ bừng, vịn chân giường đứng dậy, giả vờ không nhìn thấy nụ cười trêu ghẹo của anh, đi thẳng ra ngoài. “Anh vào tắm rửa tiếp đi, em đi lấy quần áo cho anh.”

Kinh Phục Châu ở phía sau nói gì đó cô không nghe thấy, chỉ cảm thấy thiết bị nghe lén trong tay giống hệt như một quả bom hẹn giờ khiến cô kinh hồn bạt vía. Ra khỏi cửa, An Nguyễn lập tức tìm cái túi xách mình treo bên ngoài, bỏ máy nghe lén vào trong ngăn ví nhỏ, sau đó mới ổn định hơi thở, bước nhanh về phòng Kinh Phục Châu.

Đầu bên kia hành lang có một người đàn ông xa lạ đang đứng, nghe tiếng bước chân, người đó xoay người lại. An Nguyễn không ngờ lại có một người đàn ông trung niên xuất hiện trong Cổ Lâu, cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ rộng thùng thình, bên trong không mặc gì cả. Cách nhau vài bước, gã nhìn về phía cô với một ánh mắt cực kỳ ngả ngớn. Cô vô thức thối lui vài bước, nhìn gã với vẻ cảnh giác.

“Ồ, chắc là cô An nhỉ?” Người đàn ông lên tiếng trước, giọng mang đặc tiếng miền bắc, nhà chữ rất cứng. “Tôi là Lão Đồng, vừa cùng anh Châu trở về.”

Vẫn mang theo vẻ cảnh giác, An Nguyễn không xác định được gã có nhìn thấy cảnh mình bỏ máy nghe lén vào túi xách khi này hay không. “Sao anh lại ở đây, có chuyện gì không?”

“Anh Châu bảo tôi đợi dưới lầu nhưng cả buổi trời mà anh ấy không xuống dưới, tôi gọi điện thì anh ấy tắt máy, tôi bèn tự ý lên đây xem thử.”

Trước giờ điện thoại của Kinh Phục Châu không khi nào tắt máy, cho nên Lão Đồng mới nghi ngờ mà lên lầu. An Nguyễn đoán rằng có lẽ lúc này lấy máy nghe lén, cô không cần thận lờ tắt máy. Có điều bây giờ quay lại mở máy thì không được nữa rồi. Cố nén tâm trạng bất an, cô lịch sự mỉm cười. “Vậy lát nữa tôi sẽ nói với anh ấy một tiếng là anh đang đợi. Tôi vào lấy cho anh ấy bộ quần áo đã.”

Lão Đồng vui vẻ “ồ” một tiếng rồi đi về phía cô, chuẩn bị xuống lầu. Lúc đi ngang qua chỗ An Nguyễn, gã dừng chân, cúi đầu, như cười mà không cười. “Mà cô An này, chuyện A Dương lần trước chắc làm cô sợ lắm nhỉ?”

Tay An Nguyễn vô thức nắm chặt vạt áo mình, nửa giây sau lại thả ra, giọng mềm mại đáng thương giống như những cô gái bình thường. “Đúng vậy, lúc vừa xuất viện, đêm nào tôi cũng mơ thấy ác mộng, thật là kinh khủng.”

Gã không nói gì thêm, lướt qua vai cô mà đi. An Nguyễn thở phào một hơi, vào phòng Kinh Phục Châu lấy đại một bộ quần áo rồi quay lại. Lúc nhìn xuống, cô phát hiện Lão Đồng còn đứng ở chân cầu thang. Cô giật nảy mình, cảm giác không lành lại ập tới, trực giác cho cô biết người đàn ông này khó đối phó hơn A Dương nhiều, tốt nhất là không nên dây vào gã.

Bắt gặp ánh mắt cô, Lão Đồng cười hi hi, lên tiếng chào hỏi.

An Nguyễn lại cảm thấy con ớn lạnh từ lòng bàn chân lan ra toàn thân.

Trải qua sự cố lần trước, lúc An Nguyễn về lại trường, Kinh Phục Châu đích thân lái xe đưa cô về. Chiếc Rolls – Royce thay thế chiếc Maserati trước kia, dừng trước cửa trường học rất gây sự chú ý. Đã gần cuối năm học, đa số các khóa đã kết thúc, vườn trường náo nhiệt hơn bình thường nhiều. Các đôi tình nhân tay trong tay đi dưới những hàng cây.

Còn bên trong chiếc Rolls – Royce đỗ bên đường, Kinh Phục Châu từ ghế tài xế nhào người qua hôn An Nguyễn bên cạnh thắm thiết. Đây an toàn trời buộc người cô, cô phải rướn người, hứng chịu nụ hôn của anh. Khi nụ hôn kết thúc, cả hai người đều thở hổn hển, An Nguyễn đắm vào ngực anh một cái, sóng mắt dập dờn. “Em xuống xe đây.”

“Có phải sắp đến sinh nhật em rồi không?” Kinh Phục Châu đưa tay cởi dây an toàn cho An Nguyễn, bởi vì khoảng cách quá gần, hơi thở của anh phả lên mặt cô.

Đúng là sắp tới sinh nhật cô, có điều năm nay tình hình khác trước, chính cô cũng xuýt quên mất, không ngờ anh lại biết. Mắt An Nguyễn sáng rực lên, trao cho anh ánh nhìn đầy vui vẻ, mang theo vẻ rạng rỡ ngày thơ của cô gái trẻ. “Anh nhớ à?”

Ánh mắt ngưỡng mộ ấy khiến cho đàn ông rất thích chí. Đưa tay vuốt tóc cô, Kinh Phục Châu nói với giọng cung chiêu. “Đến lúc đó chắc em cũng được nghỉ hè rồi, anh dẫn em ra nước ngoài chơi.”

“Em chưa từng được ra nước ngoài bao giờ.” An Nguyễn nhìn anh với vẻ mong mỏi. Phần lớn thời gian cô đều khá lạnh lùng, thỉnh thoảng nũng nịu thế này khiến Kinh Phục Châu cảm thấy lòng mềm nhũn. “Sau này có thời gian, anh dẫn em đi khắp nơi trên thế giới.”

Mắt An Nguyễn ánh lên niềm vui ngọt ngào, nhào tới chủ động hôn lên má Kinh Phục Châu, sau đó không đợi anh kịp phản ứng liền mở cửa xe chạy đi mất. Kinh Phục Châu xoa mặt cười với vẻ bất đắc dĩ. Anh không nhìn thấy, sau khi quay người đi, An Nguyễn nụ cười bỗng vụt tắt.

Kinh Phục Châu sẽ không còn cơ hội dẫn bất cứ ai đi khắp nơi trên thế giới.

Sinh mệnh của Kinh Phục Châu sẽ phải chấm dứt trong mùa hè này.

Đa số các bạn trong phòng ký túc xá đều đến thư viện để chuẩn bị cho kỳ thi cuối năm. An Nguyễn ngồi trên giường, đeo tai nghe, máy tính đặt trên đùi. Vì không phải thiết bị nghe lén chuyên nghiệp nên chất lượng âm thanh rất kém, nhưng chỉ cần nghe rõ người trong đó đang nói gì là đủ.

Dạo gần đây Kinh Phục Châu chẳng những phải giải quyết một lô hàng có vấn đề mà còn thực hiện một cuộc giao dịch với một tên trùm thuốc phiện của

Myanmar. An Nguyễn chuyển nội dung ghi âm thành file âm thanh, để đảm bảo còn nghe lại hai lần. Cô không dám trực tiếp báo cảnh sát. Kinh Phục Châu nhón nhor ngoài vòng pháp luật bao năm nay, sở cảnh sát khó tránh khỏi có người của anh ta. Cô đã phải trả giá rất đắt để đi đến hôm nay, tuyệt đối không thể thất bại.

Điện thoại đặt bên cạnh bỗng rung lên một cái làm An Nguyễn giật nảy mình. Màn hình hiển thị người gọi đến là “A Đản”, cô lẳng lặng nhìn cái tên đang sáng lên trên ấy, rồi lại nhìn file ghi âm đang mở qua tai nghe. Điện thoại reo tới lần thứ năm An Nguyễn mới nhấn phím nghe.

“Sao lâu vậy mới bắt máy?” Phía Kinh Phục Châu bên đó hơi ồn ào.

“Vừa rồi em đang đọc sách, điện thoại không ở bên cạnh.” Hiện giờ, An Nguyễn đã đạt tới cảnh giới nói dối mà mặt không đổi sắc, giọng cũng rất thoải mái như thường. Kinh Phục Châu không đề tâm đến vấn đề này cho lắm, nghe giọng anh có vẻ như đang rất vui, dường như anh đang ở một nơi rất náo nhiệt. “An Nguyễn, chỗ anh mọi người đang hát karaoke, anh muốn cho em nghe.”

Không đợi An Nguyễn trả lời, anh đã giơ điện thoại lên. Tiếng hát truyền qua micro điện thoại, chui vào tai An Nguyễn. Một tai cô còn mang tai nghe, giọng của Kinh Phục Châu rất rõ ràng, một tai khác lại là tiếng ca hát, du dương uyển chuyển.

“Lô hàng này tuần rất thuận lợi, khi nào trở về phải ăn mừng một trận mới được...”

“Thấm thoát, thanh xuân như giấc mộng, năm tháng như thoi đưa, em chỉ biết hoàn toàn hiến dâng không giữ lại chút gì...”

“Đã liên lạc xong với người bên phía Myanmar rồi, nếu chuyện thành công thì đây sẽ là một đường dây làm ăn lớn...”

“Em muốn bay qua xuân hạ thu đông, bay qua trăm núi ngàn sông, dâng cho người tất cả si mê...”

“Tôi không quan tâm những thứ đó, các cậu phải cẩn thận đấy. Gần đây bọn cóm điều tra rất gắt, lạnh lợi một chút...”

“Em muốn ngày ngày kề cận bên người, đêm đêm ôm người say giấc, cả đời yêu người trăm ngàn lần...”

Nhắm mắt lại, An Nguyễn nhìn thấy hai thế giới. Cô nhớ đến cảnh Kinh Phục Châu bế cô lên lầu, nhớ đến cảnh đầu tóc anh ướt sũng, đè cô lên vách trong khách sạn, nhớ đến cảnh anh nhếch môi cười, tay còn kẹp nửa điếu thuốc hút dở. Cô lại nhớ đến mộ của Trình Kỳ, trên đó trồng lốc ngay cả tấm bia cũng không có, nhớ đến lúc nhỏ bởi vì cha mẹ qua đời, mình phải ăn nhờ ở đậu. Bên nào nặng bên nào nhẹ, trong lòng cô hiểu rất rõ. Cán cân công lý trong cô vẫn vững vàng, không bị thiên lệch.

Chiều ngày hôm sau, An Nguyễn gọi điện thoại cho Hứa Tuấn.

“Hứa Tuấn, anh có thể sắp xếp cho em gặp chú anh một lần không. Em có chuyện rất quan trọng muốn nói với ông ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Từng chung một mộng (3)

Khi kết thúc học kỳ, An Nguyễn giao file ghi âm mình có cho sở trưởng Hứa, sau đó về trường làm thủ tục thôi học. Cô không dám đảm bảo người của Kinh Phục Châu sẽ bị một mẻ tóm gọn, sau khi chuyện bại lộ mục tiêu của tất cả mọi người sẽ chia vào cô. Cô còn rất trẻ, còn có tương lai tươi sáng, cô vẫn yêu thế giới này vô cùng, cũng tràn trề hy vọng vào nó.

Những chuyện này, Kinh Phục Châu không hề hay biết. Sinh nhật An Nguyễn tới gần, anh bắt đầu sắp xếp chuyện ra nước ngoài chơi. An Nguyễn không phải con nhà giàu có gì, anh muốn cho cô tất cả những gì mình có, để cô có được cuộc sống tốt nhất. Ngày xuất phát được định vào cuối tháng bảy, tới hôm trước An Nguyễn còn yêu kiều nằm dưới bên anh, không có gì khác thường.

Anh không biết rằng, cô giống như một con yêu tinh bò ra từ động Bàn Tơ, sớm đã liên hệ với cảnh sát bố trí thiên la địa võng ở sân bay. Kết cấu của Cỗ Lâu quá phức tạp, Mộng Từ càng hỗn loạn, để đảm bảo có thể thuận lợi bắt Kinh Phục Châu, sở trưởng Hứa đã lấy được thông tin chuyển bay từ An Nguyễn, chỉ cần họ vừa bước chân vào sân bay thì cảnh sát sẽ vây bắt ngay lập tức.

Lão Đồng lái xe. Đêm nay tâm trạng của Kinh Phục Châu rất tốt, so với anh, rõ ràng An Nguyễn đang nhấp nhóm bất an. Sau khi học kỳ kết thúc, thủ tục thôi học của cô cũng rất thuận lợi. Cô đã để dành được một số tiền, đủ để cô bắt đầu cuộc sống mới ở một thành phố khác. Nhưng phần lớn số tiền ấy lại dính dáng đến Kinh Phục Châu. Nhìn ra cửa sổ, An Nguyễn bỗng nhiên phát hiện không ai có thể xóa bỏ hoàn toàn dấu tích của người khác trong cuộc sống của mình. Anh từng xuất hiện tất nhiên sẽ để lại vết tích, cô chỉ có thể cố hết sức để sống thật tốt.

Nghiêng đầu qua, Kinh Phục Châu nắm lấy tay An Nguyễn, ánh mắt ôn hòa nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, ánh đèn màu rực rỡ phản chiếu trong mắt anh. Hai người họ đều không nói chuyện, dường như cứ thế là có thể mãi mãi sánh cùng trời đất. An Nguyễn thăm thò dài một hơi, nhẹ nhàng dựa vào bờ vai Kinh Phục Châu. Anh không biết gì, vẫn cúi đầu hôn lên tóc cô một cái.

Họ xuất phát sớm một chút, dự định ăn tối ở ngoài xong mới tới sân bay. Lão Đồng bê vô lăng, xe quẹo về hướng nhà hàng mà Kinh Phục Châu quen thuộc. Lòng An Nguyễn rất bồn chồn, chỉ cảm thấy mình giống hệt con người cá bị trúng phép thuật, nguy hiểm đến mức có thể tan biến thành bọt biển bất cứ lúc nào. Nhưng biểu cảm này không được thể hiện ra mặt, đành cố nén cảm xúc trong lòng, ngồi xuống bàn ăn.

Bầu không khí trong nhà hàng Tây rất tốt, có điều quá yên tĩnh. Không biết hôm nay là ngày gì mà ngoại trừ mấy người họ, xung quanh không có ai ăn cơm. An Nguyễn cúi đầu gọi món, thực đơn in song ngữ Anh – Trung, cô nhìn một lúc bèn cảm thấy bức dọc trong lòng nên đẩy thực đơn về phía trước, giọng nũng nịu. “Thôi anh gọi đi, bình thường em không đến những chỗ thế này, không biết gọi gì.”

“Em có muốn ăn gì không?” Kinh Phục Châu nhận lấy cuốn thực đơn, mở ra trước mặt. An Nguyễn đảo mắt vài vòng, lắc đầu. “Anh ăn gì thì em ăn này.”

Câu nói này khiến anh rất vui, anh quay lại đặt nhân viên phục vụ vài món nổi tiếng của nhà hàng. An Nguyễn giờ hai tay chống cằm, nhìn anh với vẻ hơi trẻ con. “Chúng ta ăn nhanh nhanh lên nhé.”

“Lần đầu tiên ra nước ngoài, không đợi được nữa đúng không?” Kinh Phục Châu đóng cuốn thực đơn lại, mỉm cười nhìn cô. “Đi sớm cũng vô ích thôi, chưa đến giờ máy bay đâu chịu bay.”

Không phải là cô không đợi được nữa, cô chỉ sợ đêm dài lắm mộng mà thôi. Mỗi một phút giây đều đang bào mòn ý chí của cô, dù trước kia đã ăn mình lâu như vậy, nhưng giờ phút này cô vẫn không giữ được bình tĩnh. Cô cũng biết như thế rất nguy hiểm, cho nên đành không ngừng uống nước để áp chế những suy tư ngổn ngang trong lòng. Cảm giác ấy dường như là hưng phấn, lại có phần không đành lòng. Có điều cô không phân biệt rõ được rốt cuộc là mình không đành lòng từ bỏ sự yêu chiều của Kinh Phục Châu, hay là không đành lòng từ bỏ đức tin mà mình đã kiên trì bao lâu nay.

Nước ấm trôi qua cổ họng, cô tự nhủ với mình, là cái thứ hai.

Bình thường Kinh Phục Châu không phải người nói nhiều nhưng hôm nay lại không ngừng nói chuyện. Từ giọng nói của anh có thể thoáng nhận thấy cảm xúc khác hẳn với thường ngày, sự khác thường này khiến An Nguyễn càng cảm thấy hoang mang. Cô nhìn thật kỹ vào mắt anh, không hề có vẻ nặng nề u ám như thường ngày. Tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, những món ngon tuyệt mỹ cỡ nào cũng chẳng có mùi vị.

An Nguyễn nhận ra Kinh Phục Châu cũng chẳng muốn ăn. Từ hành động không ngừng uống nước và liên tục nhìn ra ngoài của anh, cô đoán có lẽ tâm trạng anh lúc này cũng đang bồn chồn giống cô. An Nguyễn không biết tại sao anh không hề cố tình giấu giếm cô sự bồn chồn của mình, cứ nhấp nhòm cật miếng bit tét trong đĩa. Theo ánh mắt anh, cô cũng nhìn qua thì thấy có một nữ nghệ sĩ vi-ô-lông mặc chiếc dài màu đen đang đi tới để biểu diễn phục vụ họ. Hình ảnh này cô chỉ từng nhìn thấy trong phim ảnh, bây giờ tự mình trải nghiệm thì lại không được tự nhiên. Dường như Kinh Phục Châu đã nhận ra sự gượng gạo của An Nguyễn nên vuốt nhẹ khuôn mặt cô, giọng của anh dường như trở nên dịu dàng hơn thường ngày, dịu dàng đến nỗi khiến cô cảm thấy không được tự nhiên. Anh nói: “Cứ từ từ mà ăn, không cần vội.”

Tim cô như bị ném vào nồi nước đang ninh trên lửa nhỏ, cảm giác nửa sống nửa chết khiến người ta khó chịu nhất. Cô chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, lúc này không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào. Cô cúi đầu, đưa miếng thịt bỏ nhỏ vào miệng, cảm thấy nhạt như nước ốc.

Một khúc nhạc dài đằng đằng rồi cũng trôi qua, cuối cùng An Nguyễn bỏ dao nĩa xuống, tỏ vẻ mình đã ăn xong. Kinh Phục Châu nhướng mày ra hiệu với nhân viên phục vụ bên cạnh, người kia gật đầu, quay người đi rồi nhanh chóng trở lại. An Nguyễn dựa vào ghế, sắc mặt rất bình tĩnh, đợi khi nhân viên phục vụ ấy đến gần, cô mới nhìn thấy trên tay anh ta cầm một cái hộp rất tinh xảo.

Nếu cô đoán không lầm thì có lẽ trong cái hộp ấy là một chiếc nhẫn. Kinh Phục Châu nhận lấy cái hộp, An Nguyễn bỗng cảm thấy hốt hoảng, nhìn anh bằng ánh mắt e ngại. Cuối cùng cô cũng đã biết tại sao tối nay anh lại bồn chồn đến vậy.

Trong lúc cô trăm phương ngàn kế muốn tống anh vào tù thì anh cũng cất công cho cô một màn cầu hôn thật bất ngờ.

Mất nhìn cái hộp nhỏ kia, An Nguyễn biết lúc này mình nên có biểu cảm thế nào. Kinh ngạc, sung sướng, thậm chí vui đến rơi nước mắt cũng không quá đáng. Lúc cái hộp được mở ra, có phải rơi nước mắt giống như những cô gái được cầu hôn khác, để thỏa mãn tính đàn ông tự phụ của Kinh Phục Châu. Nhưng giờ phút này cô không thể làm ra biểu cảm gì khác. Để không bại lộ cảm xúc, An Nguyễn đưa hai tay lên che miệng mình.

Kinh Phục Châu mở chiếc hộp ra, ánh đèn lò mờ của nhà ăn phản chiếu trên viên kim cương khiến người ta cảm thấy lóa mắt. An Nguyễn không biết đánh giá kim cương, nhưng thứ mà Kinh Phục Châu mua chắc chắn cực kỳ xa xỉ. Cô che miệng, gần như dùng toàn bộ sức lực trong người mới có thể khiến cho giọng nói trở nên mềm mại như trước. “Thế này là sao?”

“Quà sinh nhật.” Kinh Phục Châu nói một câu nhẹ tênh rồi nắm lấy tay cô, định đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô. Trong lòng biết rất rõ mình phải giả vờ cảm động nhưng cơ thể lại phản ứng nhanh hơn lý trí, tay cô đã vô thức rút lại.

Kinh Phục Châu ngước mắt lên, dịu dàng nhìn cô. “Sao thế?”

“Quý giá quá, em không thể nhận.” An Nguyễn cup mắt, miệng nói một câu mà các cô gái khác hay dùng, tầm thường và chẳng có chút thành ý, là chiêu lật mềm buộc chặt thập kém nhất. Kinh Phục Châu mặt không đổi sắc, kéo tay cô lại, đeo chiếc nhẫn vào tay cô. “An Nguyễn, em biết ngón áp út tượng trưng cho điều gì mà, đừng từ chối anh.”

Anh đã nói như thế, cô không thể không biết tốt xấu. Gồng cứng người, An Nguyễn từ từ gật đầu.

Có lẽ đêm nay bầu không khí quá tốt đẹp, có lẽ họ sắp cùng nhau ra nước ngoài, anh muốn bộc lộ cho cô thấy tất cả con người của mình nên không hề nhìn thấy vẻ hoảng loạn bất an quá rõ ràng trên mặt cô. Chuyện xảy ra ngoài dự tính của An Nguyễn, cô đã quyết định phải nhẫn tâm, vậy mà còn này

sinh chuyện khác.

Hít sâu một hơi, An Nguyễn lấy lại giọng nói và biểu cảm bình thường. Chiếc nhẫn kim cương trên tay trở nên nặng như chì. Người ta nói trên ngón áp út có một mạch máu chảy về tim, vì thế đeo nhẫn vào ngón áp út là để trói trái tim của người kia lại. An Nguyễn biết chiếc nhẫn này không thể đeo quá lâu, một khi đã nối liền máu thịt, tháo ra cũng sẽ rất đau đớn.

Cô theo sau Kinh Phục Châu, hai người rời khỏi nhà hàng. Lúc ấy An Nguyễn mới lơ ngơ nhận ra có lẽ đêm nay anh đã bao hết nhà hàng này. Có lẽ anh thật lòng yêu cô, cố gắng cho cô tất cả những thứ anh có thể cho. Bước trên hành lang của nhà hàng, An Nguyễn nhìn mười ngón tay của họ đan vào nhau. Anh nắm tay cô rất chặt, như biết cô sẽ gãy ra vậy.

Lại là con đường rực rỡ ánh đèn, lại là màn đêm lấp lánh. An Nguyễn cảm thấy rất mệt mỏi. Cô bày ra vẻ mặt mẫn nguyện ngọt ngào của một cô gái vừa được cầu hôn, yên lặng nép vào lòng Kinh Phục Châu.

Trong đầu cô có những cảnh tượng nối tiếp nhau như một cuốn phim, giống như một diễn viên cần học thuộc lâu lâu kịch bản trước khi lên sân khấu. Càng gần đến sân bay, cảm giác bồn chồn ấy ngày càng mạnh mẽ. Những lời đã chôn chặt tận sâu đáy lòng cô bao lâu nay cuối cùng có cơ hội nói rõ với anh ta.

Cảm giác bồn chồn ấy khiến tim An Nguyễn đập rất nhanh, ngay cả việc Lão Đồng không theo vào sân bay mà cô cũng không phát hiện ra. Còn một lúc nữa mới đến giờ máy bay cất cánh, An Nguyễn theo sau Kinh Phục Châu, cúi đầu nhìn điện thoại trong tay mình.

Một tin nhắn mới đúng lúc xuất hiện.

Tim đập nhanh thình thịch, An Nguyễn dừng chân lại. Kinh Phục Châu ở phía trước đi được vài bước, phát hiện cô không theo sau nên quay lại nhìn cô. Ánh mắt anh vẫn rất ôn hòa, hoàn toàn không hề có sự đề phòng cô. Thấy cô đứng đó, anh chỉ nhẹ nhàng bước tới, nắm lấy tay cô. “Sao thế? Em quên gì à?”

An Nguyễn ngửa đầu lên, đôi mắt hẹp dài kia nhìn thẳng vào Kinh Phục Châu. Anh nhú mày, dường như ánh mắt của cô lại trở về với đêm giao thừa ấy, lúc anh xô cửa xông vào, thấy cô quần áo tả tơi, cả người đầy máu nếp vào góc tường, trong ánh mắt là nỗi căm hận đang cuộn cuộn trào dâng. Không nên là lúc này, sân bay người người qua lại, họ sắp cùng nhau ra nước ngoài du lịch, cô không nên dùng ánh mắt ấy nhìn cô vào lúc này.

Cô không nói chuyện, lòng Kinh Phục Châu bất giác cảm thấy nặng trĩu. Anh từ từ thả tay ra, nhìn thấy xung quanh có mấy người đàn ông cao to đang bước nhanh về phía mình. Những người đó đang từng bước ép sát anh, chỉ có An Nguyễn là lùi lại với gương mặt không biểu cảm. Biển người ồn ào huyền ảo, Kinh Phục Châu như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vừa hét to một tiếng “Lão Đồng” liền bị mấy cảnh sát mặc thường phục kia khống chế.

Đầu gối không trụ được, bị buộc quỳ xuống đất, sau lưng có người đè mạnh, trán anh áp vào mặt sàn lạnh lẽo. Trước mắt là đôi giày vải của An Nguyễn, tầm mắt anh chỉ có thể nhìn thấy đôi giày ấy. Vào lúc này mà anh còn nhớ lúc mới mua nó về, cô cười hỏi anh câu “có đẹp không?”

Đẹp. Lúc đó anh đã trả lời như vậy. Nhưng bây giờ màu trắng ấy lại khiến người ta lóa mắt. An Nguyễn cúi đầu, lần đầu tiên từ trên cao nhìn xuống Kinh Phục Châu. Từ góc độ này, anh cực kỳ chật vật, giống như chó nhà có tang.

Cô vốn cho rằng giờ phút này, mình sẽ thao thao bất tuyệt kể cho anh nghe kế hoạch của mình, để dẫn dắt anh. Nhưng khi thật sự đến giờ phút này, cô lại cảm thấy những lời ấy cứ nghẹn trong cổ họng, không thể nói ra cũng không thể nín nhịn. Sự căm hận dần tan biến trong mắt, biến thành đau thương, biến thành khinh miệt. Cô nhìn thấy chiếc còng khóa chặt hai cổ tay anh, nhìn thấy ngẩng đầu lên với vẻ mặt xám như tro.

Bốn mắt nhìn nhau, An Nguyễn nhìn thấy đôi mắt hoang mang của anh.

“Kinh Phục Châu.” Cô lên tiếng, trở lại với chất giọng khàn trước đây của mình, không hề có chút mềm mại ngọt ngào khi nũng nịu và nịnh nọt anh, nó mới chính là giọng nói thật của cô. Ánh mắt hiền hòa trước đây cũng trở nên lạnh lùng, những ân ái mặn nồng trong suốt nửa năm qua chỉ như một giấc mộng. “Tôi từng nói, tôi tin đời có nhân quả.”

Không cam tâm, chật vật, thù hận. Đầu gối của anh còn bị đè chặt dưới đất, quỳ rạp trước mặt cô như đang nhận tội. Anh không cam tâm. Lần đầu tiên anh dốc hết chân tình để yêu một người nhưng lại nhận được sự phản bội. Trong khi anh khổ tâm giấu giếm thân phận của mình để tiếp cận và chiều chuộng cô, phải chăng cô đang âm thầm cười lạnh coi anh như một thằng ngốc. Mọi chuyện đã định, nếu không có chứng cứ thì cảnh sát sẽ không bắt người một cách trắng trợn thế này. Anh có giấy giả vào biện bạch thế nào cũng chỉ khiến mình thảm hại hơn, nhất là ở trước mặt An Nguyễn.

Nhưng rõ ràng anh đã điều tra cô, thân phận của cô rất sạch sẽ, không thể là nằm vùng. An Nguyễn nhìn thấy hết về bất lực trong mắt Kinh Phục Châu. Cô nhìn anh, gần từng chữ: “Tôi không phải là nằm vùng, nhưng Trình Kỳ thì phải. Trình Kỳ là ai, chắc anh phải biết.”

Cô đứng thẳng lên, lạnh lùng nhìn xuống. Nếu Trình Kỳ ở trên trời có linh thiêng nhìn thấy, giờ phút này quý giá biết bao. Cô rất muốn lấy điện thoại ra chụp vài tấm, đóng khung làm kỷ niệm. Thù hận của cô cuối cùng cũng chấm dứt. Tất cả những gì cô đã trả giá đều rất nhỏ bé so với khoảnh khắc này. An Nguyễn tháo chiếc nhẫn vừa đeo ra, kim cương sáng đến chói mắt. Lúc cảnh sát giải Kinh Phục Châu đứng dậy, cô đưa tay về phía anh, chiếc nhẫn rơi xuống sàn, âm thanh trong trẻo vui tai, lại khiến màng nhĩ anh như chấn động.

Mới nửa tiếng đồng hồ trước thôi, anh còn cầu hôn cô, lần đầu tiên anh nói “đừng từ chối anh” với vẻ van nài. Thậm chí anh còn định phô bày tất cả về mình cho cô thấy, anh cứ ngỡ rằng sau đêm giao thừa ấy, họ đã là người của một thế giới. Kinh Phục Châu há miệng, giọng khàn khàn, giống như có chỗ nào đang đau đớn khiến sắc mặt anh tái nhợt. “Là giả cả ư?”

Cái gì giả? Anh không nói, nhưng cô vẫn hiểu. Bởi vì tất cả đều là giả. An Nguyễn gật đầu với anh, ánh mắt lạnh lẽo, không một gợn sóng. “Đều là giả.

Bắt đầu từ lúc ở Mộng Tử, tất cả đều là vì giờ phút này. Kinh Phục Châu, anh có biết không, chính anh đã khiến tôi mất hết tất cả.”

Đến lúc này, sự tiếp cận của cô, sự quyến rũ của cô, chiều lạt mềm buộc chặt cùng sự chiều chuộng hoan ái của cô đều đã có lý do. Trong cuộc tình của họ, cô là diễn viên giỏi nhất. Nhưng đến cuối cùng, chỉ có mình anh độc diễn. Có lẽ giữa họ chưa từng có thứ gọi là tình yêu. Kinh Phục Châu nhìn sâu vào mắt cô, mắt long sòng sọc. “An Nguyễn...”

Âm cuối hơi run rẩy, là nỗi tuyệt vọng vì đến bước đường cùng. Anh có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không thể thốt ra điều gì. Anh đã từng muốn được cùng cô bước trên con đường đời. Anh cũng từng nhìn thấu mảnh khốc của cô, cứ ngỡ mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của mình. Nhưng hiện thực khiến anh không kịp phòng bị. Người mà anh nâng niu trân trọng nhất lại giáng cho anh một cái tát mạnh mẽ nhất.

“Kinh Phục Châu, nếu ông trời thương xót, kiếp sau nhớ lựa chọn con đường đúng đắn, làm một người tốt.”

Quay người đi, An Nguyễn bước lên một chuyến bay khác. Ngực cảm thấy nóng rần, như là vừa được hồi sinh. Máy bay cất cánh, cô nhắm mắt lại, giọng nói trong lòng rất rõ ràng và kiên định. Cô nói: Trình Kỳ, em đã không làm anh thất vọng.

Ngày trước, có một cô bé quỳ dưới đất, khóc lóc thảm thương dưới sự chi bảo của người lớn. Người trong tấm ảnh thờ có một đôi mắt hẹp và dài, nếu cười lên chắc hẳn cũng sẽ rất quyến rũ. Đó là lần đầu tiên An Nguyễn nghe được hai tiếng “thuốc phiện”. Bởi vì hai chữ này, mẹ cô qua đời, cha cô vào ngục rồi không trở ra nữa.

Ngày trước, có một thiếu nữ mặc bộ đồng phục, quỳ trọn một ngày trước một nấm mồ trống không. Người từng nắm tay cô đã lìa xa cõi đời này, những lời thề non hẹn biển như một trò cười. Lúc ấy bỗng nhiên cô cảm thấy rất căm hận. Có lẽ cái cây thù hận này đã được uơm mầm từ bé, mười mấy năm sau trở nên sum suê tươi tốt, khiến xui cô rời xa quê nhà để đến Lăng Xuyên.

Trong mơ hồ, cô lại nghe tiếng Trình Kỳ nói.

“Nhưng An Nguyễn, anh biết chắc chắn em sẽ hiểu. Có một ngày, anh sẽ trở thành niềm tự hào của em.”

Mắt rớm lệ, An Nguyễn mỉm cười. Anh đi rồi cũng không sao. Lần này để em thay anh, em trở thành niềm tự hào của anh. Lần này, An Nguyễn cảm thấy ác giả ác báo, chính nghĩa trường tồn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 36: Từng chung một mộng (4)

Tháng chín, các tân sinh viên của học viện âm nhạc Lăng Xuyên nhập học. Từ xa xa nhìn lại, có thể trông thấy toàn hoạt động đón chào sinh viên mới trong khuôn viên trường. Các đàn anh đàn chị khóa trước bận tới mắt, các tân sinh viên năm nhất ngỡ ngàng đi theo phía sau, hỏi này hỏi kia. Hứa Tuấn đứng trong khu vực mà học viện mình phụ trách, đang hướng dẫn cho một nữ sinh viên làm thế nào để sử dụng tài khoản trên website của trường. Bên cạnh anh bỗng có một bóng người, che mất ánh mặt trời ấm áp.

Hứa Tuấn vô thức ngẩng đầu theo quán tính.

Là một người đàn ông lạ, dáng người vạm vỡ, khuôn mặt dữ tợn. Nhìn tuổi anh ta, không thể là cha mẹ của các sinh viên, có điều những dịp thế này, trong nhà cũng thường có người đại khái như anh trai, anh họ gì đó đưa tới. Thân là đàn anh khóa trên, Hứa Tuấn lịch sự mỉm cười, hỏi: “Anh có chuyện gì không?”

Người đàn ông kia nhìn quanh quất, có lẽ không tìm được người mình muốn tìm, cúi đầu nhìn Hứa Tuấn, lúc lên tiếng thì có chất giọng phương Bắc khác xa một trời một vực với dân bản địa, những âm đầu lưỡi phát âm rất cứng nhắc. “Trường các cậu có sinh viên nào tên An Nguyễn không?”

Hứa Tuấn ngần ra. Cô bạn cùng phụ trách đón tân sinh viên bên cạnh lại nhanh chóng giành trả lời. “Trước đây có, nhưng bây giờ thì thôi học rồi, không ở trường nữa. Có lẽ là cậu được anh chàng nào ngon lành, về giúp chồng dạy con rồi.”

Không phải cô ấy nói nói năng náo nhào mà là An Nguyễn thôi học quá bất ngờ, ngay cả những bạn cùng phòng ký túc xá với cô cũng không biết tại sao cô lại đột nhiên thôi học. Bởi vì người trong cuộc đã đi, những tin đồn nhảm trong lớp đều được khẳng định, những lời thêm mắm dặm muối ấy cũng không ai đối chứng, cho nên đã thành sự thật. Đa số các nữ sinh đại học đều xem thường loại người này, hai chữ An Nguyễn chính là sự sỉ nhục mà tất cả các nữ sinh viên trong khoa đều công nhận. Có điều họ khinh thường cô là vì cô câu được người đàn ông tốt, cơm áo không lo hay vì họ không thể câu được đàn ông như thế, cái này là chuyện khác.

Người đàn ông có vẻ cộc cằn kia cau mày, không phải vì những lời này quá khó nghe mà vì cảm thấy chuyện này hơi khó giải quyết.

Gã nhìn Hứa Tuấn một chặp. Anh đã nhuộm mái tóc vàng thành màu đen trở lại, trông có vẻ càng ôn hòa và thanh thoát. Hứa Tuấn cũng nhìn gã, giọng vẫn lịch sự như trước, không có gì khác thường. “Anh tìm cô ấy có chuyện gì không?”

Nghe giọng anh, người đàn ông kia trở nên lịch sự hơn. “Cậu có thể liên hệ với cô ấy à?”

“Không liên lạc được. Có điều lúc cô ấy đi còn chưa bàn giao một số chuyện trong ban nhạc nên tôi cũng đang tìm cô ấy đây.” Hứa Tuấn có vẻ bất đắc dĩ. “Tôi còn tưởng có thể liên lạc được với cô ấy thông qua anh chứ.”

Người đàn ông kia chửi bậy một câu, không thèm nói cảm ơn mà quay người bỏ đi. Hứa Tuấn lại cúi đầu xuống. Anh có cảm giác người này không phải dạng lương thiện gì, không biết gã tìm An Nguyễn có chuyện gì không. Thật ra ban nhạc không có chuyện gì phải bàn giao, cô đi rất dứt khoát, cứ như chưa bao giờ xuất hiện, như bốc hơi khỏi trái đất vậy.

Trở lại trong xe, Lão Đồng quay đầu nhìn Kinh Phục Châu đang ngồi ở băng ghế sau. Anh vẫn như trước kia, có điều ánh mắt càng thêm u ám. Liếc thoáng Lão Đồng một cái, Kinh Phục Châu cười lạnh. “Không nghe ngóng được gì đúng không?”

“Họ nói cô ta đã thôi học, không ai liên lạc được.”

Châm một điếu thuốc nhưng đưa lên miệng, Kinh Phục Châu nhìn ra ngoài cửa sổ. Những sinh viên kéo vali hành lý đang cười nói vui vẻ với người thân, có một nữ sinh mang đôi giày vải màu trắng bước vào, nụ cười trên mặt rạng rỡ. Ánh mắt anh tối lại, nhưng không hề ngạc nhiên khi nghe vậy. “Cô ấy đã sớm tính toán từ trước, sẽ không liên lạc với bất cứ ai.”

Lão Đồng bực bội đấm vô lăng một cái. “Mẹ nó, vậy phải làm sao đây?”

“Anh sai người đi nghe ngóng xem mộ Trình Kỳ ở đâu, đừng vội ra tay, tìm được người thì báo cho tôi.” Điếu thuốc trên tay Kinh Phục Châu cứ lặng lẽ cháy. Anh nói xong câu này mới đưa tay lên hút một hơi. Lòng dạ Lão Đồng không thâm sâu như anh, nhưng lại thô bạo hơn, trong lòng chỉ muốn giải quyết An Nguyễn ngay tại chỗ. Vừa định nói ra câu đó, gã bắt gặp ánh mắt lạnh buốt của Kinh Phục Châu nên chỉ há miệng, cổ nuốt những lời kia xuống.

Chết là quá dễ dàng. Chẳng phải cô muốn sống sao, vậy cứ để cô sống.

Hít sâu một hơi, Kinh Phục Châu dụi tắt điếu thuốc, bảo Lão Đồng cho xe chạy. Lão Đồng nhìn vào kính chiếu hậu, hỏi câu “đi đâu”. Anh bỗng ngẩn ngơ nhớ lại, dường như rất nhiều lần A Dương đã hỏi như vậy.

“Về Cổ Lâu.”

Trở về với Cổ Lâu ngập tràn hương sắc như trước kia.

Tháng chín, phương Bắc khác hẳn phương Nam. Chỉ vừa đến cuối tháng tám là mùa hè đáng biến mất tăm mất tích. Sáng sớm, trời đổ mưa. Trước khi ra ngoài, An Nguyễn nhìn qua tờ lịch, gần hết tháng chín, tức đã gần ba tháng kể từ khi cô rời khỏi Lăng Xuyên.

Rõ ràng dự báo thời tiết đã nói nhiệt độ hôm nay tăng trở lại nhưng khi ra ngoài vẫn cảm thấy lạnh lẽo. An Nguyễn nghĩ ngợi một chút, vốn đã đi được một đoạn lại chạy về phòng trọ khoác thêm chiếc áo. Tình hình hiện nay, cô không được ngã bệnh. Thu nhập mỗi đêm ở quán bar gần như dốc hết vào tiền thuê nhà. Nếu công việc thuận lợi hơn, có lẽ cô có thể tự mua cho mình một căn nhà nhỏ. May mà phương Bắc đất rộng người thưa, giá nhà không bị đẩy cao như Lăng Xuyên. Theo thu nhập của cô hiện nay, không đầy mười năm là có thể an cư lạc nghiệp được tại đây.

Tuy nói là quán bar nhưng nơi này hoàn toàn không phức tạp, là kiểu các thanh niên trí thức ưa chuộng. An Nguyễn đến nơi này đã gần hai tháng, dần dần trở nên thân thiết với mọi người. Sau khi tan ca thỉnh thoảng còn đi ăn với nhau. Thành phố có nhịp sống khá chậm này mang vẻ đẹp cổ xưa, khi chất của cô vừa vặn phù hợp với kiểu xưa cũ này. Ở đây cô không cần phải mặc những chiếc váy ôm sát hay hở hang, không cần phải làm ra vẻ yêu kiều quyến rũ, chỉ cần ôm một cây ghi-ta, khăn giả bên dưới sẽ dành cho cô sự tôn trọng tối thiểu. An Nguyễn thích cuộc sống như vậy, tất cả đều diễn ra như cô đã dự tính, tương lai vô cùng tươi sáng.

Bước vào quán bar, người pha chế Tiểu Giang đang cười nói với cô gái ngồi đối diện. An Nguyễn gật đầu xem như chào hỏi anh ta rồi bước vào hậu trường. Dù sao đây cũng chỉ là một nơi biểu diễn không chuyên nghiệp, hậu trường là nơi vài ca sĩ vô danh tùm lại trò chuyện rôm rả mà thôi. Cô vừa ôm cây ghi-ta lên chỉnh lại dây đàn vừa nghe họ trò chuyện. Các cô gái trẻ tùm lại với nhau, không gì khác ngoài chuyện giấc mộng tương lai, giấc mơ tình ái. Trước kia ký túc xá cũng có những lúc như thế, cô chưa bao giờ tham gia. Lúc đó cô biết mình sẽ phải đi, dành cho nhau quá nhiều tình cảm sẽ làm tổn thương đến nhau.

Câu chuyện dần lái theo hướng khác, trở nên nhạy cảm khó nói. Có một cô gái nháy mắt nhìn An Nguyễn, ý bảo cô cũng tham gia chia sẻ kinh nghiệm từng trải của mình. An Nguyễn ôm ghi-ta neho mắt lại, như đang suy nghĩ, lại như đang thấm thía câu chuyện. Mấy cô gái cười phá lên, giục cô nói chuyện.

“Tôi từng trải qua, nhưng không có kinh nghiệm” An Nguyễn nói rất bằng quơ nhẹ nhàng, nhưng các cô gái lại không chịu bỏ qua. “Cụ thể hơn đi. Chẳng hạn như khi nào, hôm đó tình hình thế nào? Tôi thấy cậu cứ đi đi về về một mình, tại sao lại chia tay vậy?”

Phím đàn gảy trên những dây đàn ghi-ta tạo thành một tiếng vang thật dài. An Nguyễn không biết phải trả lời thế nào. Tình yêu và cơ thể của cô lại trao cho hai người đàn ông khác nhau. Có điều trong lúc nghe được câu chuyện này, trong đầu cô bỗng hiện lên cái đêm trời bão tố ấy, ngoài trời mưa gió mù mịt, sáng vang chớp giật, cô gõ cửa căn phòng cao cấp của khách sạn, lưng dựa vào vách tường lạnh lẽo. Cảm giác nóng bỏng ấy mới như ngày hôm qua, vết sẹo trên vai cô bỗng trở nên âm ỉ đau.

Cô bỗng nhớ đến một câu nói không biết đọc được ở đâu đó: Sự khắc ghi của cơ thể còn vững bền hơn trí óc. Bạn đã quên, nhưng nó vẫn nhớ.

Khẽ mỉm cười, An Nguyễn lắc đầu trong ánh mắt đầy mong đợi của các cô gái kia. “Lâu lắm rồi nên không nhớ rõ. Tôi cũng cảm thấy mỗi ngày đi đi về về một mình rất đáng thương, các cô có quen anh nào được không thì giới thiệu cho tôi đi.”

Các cô gái lập tức trở nên xôn xao, câu chuyện lại được lái sang hướng khác. Trò chuyện không bao lâu, đến lượt An Nguyễn lên sân khấu. Cô ôm ghi-ta bước lên, ánh đèn chiếu trên đỉnh đầu, tạo thành một vòng sáng dịu dịu.

Hôm nay An Nguyễn hát một bài dân ca. Ánh đèn chập chòn, giọng hát khàn khàn, cô không hát Mai Diễm Phương nữa. Rốt cuộc là không thích hay không dám, cô cũng không biết.

“Những hạt bụi li ti bay theo gió, theo gió bay rồi lại quay về. Đây là bài dân ca ta hát cho người, trong đêm khuya cất lên nghe ấm áp và tươi đẹp...”

“Những người đang chìm trong cô đơn, họ đều khát khao một vòng tay. Những người đang chìm trong hạnh phúc, họ đều mỉm cười ngọt ngào...”

“Nguyễn cầu có người trao cho chàng cái ôm ấm áp, Nguyễn cầu có người tâm sự cùng chàng trong đêm trường. Trước khi chưa lãng quên, xin hãy cứ yêu đi...”

Ánh đèn lắt lư, những người bên dưới sân khấu đều chìm trong bóng tối, lờ mờ không rõ. An Nguyễn liếc mắt nhìn xuống, những ca từ đang thốt ra bỗng khiến cô có cảm giác mình đang sống, nỗi buồn vô cớ mà hồi ức mang lại khi nãy cũng dần tan biến.

Chỗ quầy bar có một người đàn ông đang uống rượu, anh ta nghiêng đầu qua, mỉm cười nhìn lên sân khấu, giọng rất thản nhiên. “Ca sĩ này của các anh có vẻ không tồi đâu, rất thú vị.”

Tiểu Giang cũng nhìn một cái, sân khấu cách họ một khoảng tương đối xa, từ đây nhìn sang chỉ thấy một bên mặt của An Nguyễn. Anh ta lịch sự mỉm cười, cũng thật lòng khen ngợi. “Ừ, tuy nhiều khi cảm thấy cô ấy hơi lạnh lùng nhưng tính tình tốt lắm, rất ngẫu nhiên.”

Dường như người đàn ông kia rất có hứng thú với An Nguyễn, nghe xong bài hát cũng không vội ra về. “Cô ấy là sinh viên à? Nhìn tuổi không lớn lắm.”

“Hình như không còn đi học, chuyện này tôi cũng không rõ lắm.” Dù quán bar này có môi trường khá tốt thì cũng khó tránh khỏi có những người lòng dạ khó lường. Tiểu Giang không nói nhiều, người kia cũng không hỏi thêm, chỉ nhìn An Nguyễn đứng dậy bước xuống sân khấu, dưới làn váy là một đôi chân đẹp. Ngồi bên quầy bar thêm một lát, người đàn ông kia đứng dậy ra về. Không lâu sau, An Nguyễn cũng tới giờ tan ca.

Mỗi đêm có đều đến đây, gần sáng thì hết giờ làm. Sau khi trở về gần như ngủ cả buổi sáng, buổi chiều đi làm thêm một công việc khác. Đi đến cửa, cô chào Tiểu Giang một câu như thường lệ, lại bị anh ta kéo lại nói thêm. “Lát nữa ra về em nhớ cẩn thận một chút, lúc nãy có một người đàn ông hỏi thăm em cả buổi trời đấy.”

An Nguyễn ngăn ra, gật đầu, cảm ơn Tiểu Giang. Ra khỏi cửa quán bar, An Nguyễn không nhìn thấy người đàn ông nào cả nhưng trong lòng cũng đề phòng. Cô đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, không thể không phòng bị. Tính thời gian, có lẽ giờ này Kinh Phục Châu đã bị hành quyết, nhưng đàn em của anh ta có tìm cô báo thù không thì không thể nói trước được.

Bên đường có một cửa hàng thức ăn nhanh mở suốt 24h, An Nguyễn bước vào với sắc mặt như bình thường, gọi chút đồ ăn rồi ngồi bên cửa sổ. Bây giờ khoảng ba giờ sáng, trên đường không một bóng người, cô cố ở trong cửa hàng cho đến khi trời sáng mới nhanh nhẹn vòng một con đường khác để về nhà.

Cứ đề phòng như thế vài ngày, xung quanh vẫn không có gì bất thường. An Nguyễn không phải là người sắt, ngủ không đủ giấc trong thời gian dài làm cô có vẻ tiêu tụy. Con người, nếu không có thời gian để nghỉ ngơi thì chắc chắn sẽ có thời gian để bị bệnh. Vì vậy, cô không thể tra tấn cơ thể mình thêm được. Có điều, thực tế cũng chứng minh là cô đã nghĩ quá nhiều, người đàn ông kia không đến quán bar nữa, hơn nữa cô cũng không phát hiện có gì nguy hiểm khi về nhà như thường ngày.

An Nguyễn dần lo lắng cảnh giác, trở lại với cuộc sống trước kia. Lễ quốc khánh, quán bar đóng cửa ba ngày, cô nằm trong nhà ngủ quên cả trời đất, bù lại những ngày thiếu ngủ dạo gần đây. Khi đi làm trở lại cô đầy sức sống, các cô gái hát ở quán bar đều nói sắc mặt cô rất tốt, không có vẻ bệnh đau như trước.

Đúng vậy, là có bệnh. Cô luôn cảm thấy có lẽ mình bị bệnh tâm lý từ khi rời khỏi Lăng Xuyên đến giờ. Rốt cuộc bệnh này đã làm hại đến nơi nào, cô không xác định được nhưng tóm lại, không giống với trước đây.

Đêm ấy, hết giờ làm, cô bước về nhà trong ánh trăng. Nửa đêm về sáng là lúc trời tối nhất, người trên phố lác đác. Lúc bước vào khu nhà, cô nghe phía sau có tiếng bước chân. Nếu là tiếng bước chân bình thường thì không nói, nhưng tiếng bước chân ấy lại rất nhẹ, như không muốn bị cô phát hiện vậy. Trời dần chuyển lạnh, trời sáng khá muộn, trên đầu ánh đèn đường rọi xuống, chiếu sáng đôi mắt hơi hoảng loạn của An Nguyễn.

May mà tiếng bước chân ấy chỉ xuất hiện một đoạn trước khu nhà rồi biến mất, An Nguyễn nhìn quanh quất rất lâu cũng không thấy ai theo nên cúi đầu bước thật nhanh, gần như là chạy về phía tòa nhà mình ở. Tòa nhà chung cư cũ kỹ không có đèn, cô vừa bước vào là đã bị bóng đêm nuốt chửng. Chỗ ngã rẽ có một người đàn ông trẻ cầm điện thoại lên, nhìn về phía cửa sổ lầu bảy.

“Anh Châu, cô ta lên đó rồi.”

Ở những thành phố nhỏ thế này, nhà cao tầng không nhiều lắm, rất nhiều khu dân cư vẫn mang kiến trúc cũ, tầng bảy là tầng trên cùng. Hành lang rộng

thênh thang chỉ có tiếng gầy cao gót của An Nguyễn. Lên tới lầu năm, cô quay người lại nhìn một cái. Sau lưng tối như mực, giống như đang ẩn chứa một sự nguy hiểm nào đó. Cô không biết cảm giác kỳ lạ này ở đâu ra nên vừa tự nhủ với mình đừng đa nghi, vừa thấp thòm bước lên lầu trên.

Mãi đến khi đứng trước cửa nhà mình, sau lưng vẫn không có tiếng đuổi theo. Chân trời hơi ửng sáng. Hôm nay cô tan ca trễ, mặt trời cũng sắp nhô lên, không có gì khác với thường ngày. Ông cụ nhà kế bên có thói quen dậy sớm đi bộ, An Nguyễn vừa móc chìa khóa ra khỏi túi xách thì nhìn thấy ông cụ mở cửa, ung dung bước ra ngoài. Ông cụ rất nhiệt tình, rất thích trò chuyện, lúc cô vừa dọn đến được ông giúp đỡ khá nhiều nên lúc này gặp mặt, cô lễ phép cúi đầu chào hỏi.

Ông cụ mỉm cười, chấp tay sau lưng chậm rãi xuống lầu. Lúc đó An Nguyễn mới cắm chìa khóa vào ổ,

“Cạch” một tiếng, cửa được mở ra, trong phòng tối đen, bức rèm che nắng được kéo kín mít.

Ông cụ đi được nửa tầng lầu bỗng nhiên quay lại, đẩy chiếc mắt kính trên sống mũi, như bỗng nhớ ra điều gì, nhìn lên lầu. Trước giờ ông luôn dậy sớm, nửa tiếng đồng hồ trước nghe tiếng cửa phòng mở ra rồi đóng lại, cứ tưởng An Nguyễn đã về nên muốn nhân lúc cô còn chưa ngủ mang cho cô ít bánh mà nhà mình tự làm. Không ngờ ra mở cửa lại là một người đàn ông, anh ta nhận lấy bánh còn không quên cảm ơn cụ.

“An Nguyễn, có phải anh cháu đến thăm cháu không?” Lúc ông cụ vừa lên tiếng, cánh cửa liền đóng lại, câu nói kia bị ngăn cách bên ngoài. Ông cụ có vẻ xấu hổ vuốt chóp mũi mình, lại thông dong xuống lầu, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, người kia có vẻ không giống anh trai An Nguyễn lắm.

Đóng cửa lại, ánh sáng bên ngoài không chiếu được vào trong nhà. Trước khi đi An Nguyễn có thói quen kéo rèm lại, như thế có thể giúp cô đi vào giấc ngủ nhanh hơn. Người chìm trong bóng tối nhưng cô lại rất quen thuộc với mỗi một góc ngách trong căn phòng này. Cô vừa cởi áo khoác và váy, vừa đi đến cạnh chiếc bàn, ở đó có đặt một ly nước mà cô chuẩn bị sẵn trước khi đi.

Tay sờ soạng khắp mặt bàn một lúc, nơi lẽ ra có đặt chiếc ly giờ trống không. An Nguyễn ngẩn ra, tưởng rằng phòng tối quá nên mình không thấy rõ bên quay ra gần cửa để bật đèn. Tay vừa chạm vào công tắc, cô lập tức khựng lại, hơi thở đột nhiên xuất hiện trong không khí khiến cô nổi cả da gà.

Trên người chỉ mặc chiếc quần tất và áo thun, An Nguyễn lảng lảng bỏ tay khỏi công tắc đèn, rón rén bước ra cửa, tìm được tay nắm cửa. Theo động tác của cô, hơi thở kia không còn cố giấu nữa, cô nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ của anh.

“An Nguyễn, Trình Kỳ có nói với em lật đồ tôi là điều không thể chưa?”

Trán toát mồ hôi lạnh, giọng nói kia như đến từ địa ngục. An Nguyễn không màng đến bất cứ điều gì, bàn tay đang đặt trên tay nắm cửa lập tức vịn qua. Khi ánh sáng chiếu vào, một người đàn ông xa lạ chặn ngoài cửa, cắt đứt đường lui của cô.

Chân mềm nhũn ra, An Nguyễn hốt hoảng ngã phịch xuống đất.

Anh bước đến gần, tay còn bung ly nước mà cô để sẵn trên bàn trước khi đi. Lúc này chiếc ly bị anh cầm trên tay, hơi nghiêng xuống, nước lạnh đổ ào xuống đầu khiến An Nguyễn rùng mình một cái.

Kính Phục Châu mỉm cười, chiếc ly rơi xuống cạnh chân cô tạo thành tiếng leng keng làm cô nhớ đến chiếc nhẫn mà mình ném lại sân bay. Anh bấu môi, dường như hơi bất mãn với biểu hiện của cô, cười xùy một tiếng khó chịu.

“Chắc, rốt cuộc vẫn phải đi đến bước khó coi thế này.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Ai là vô tội, ai sống tạm bợ (1)

Rèm cửa sổ vẫn khép lại, cửa bị đóng từ bên ngoài, xung quanh như biến thành một cái lồng giam khổng lồ, nhốt chặt An Nguyễn bên trong, không thể nhúc nhích. Trong khi con kinh hoàng qua đi, cô buộc mình phải bình tĩnh lại. Vẻ hoảng hốt trên mặt còn chưa biến mất, ngọn đèn trên đầu đã bật sáng. Kính Phục Châu đưa tay khỏi công tắc đèn, cúi đầu nhìn. Dưới ánh đèn huỳnh quang, sắc mặt An Nguyễn trắng như tờ giấy.

Mái tóc ướt sũng dán vào mặt, cô ngửa đầu lên, nhìn chăm chăm vào anh. Cô gái này, dù nhìn thẳng vào mắt bạn nói dối thì mắt cũng không biến sắc, diễn cứ như thật. Anh ngồi xuống trước mặt cô. Cùng với động tác của anh, ánh mắt hai người trở nên ngang hàng, đôi mắt nâu của cô lấp lánh, cứ nhìn thẳng vào anh mà không nói tiếng nào.

Kính Phục Châu vén tócбет trên trán cô lên, khiến gương mặt lạnh lùng lại kiêu kiêu của cô hoàn toàn lộ ra. Anh vuốt ve khuôn mặt cô giống như mỗi lần thân mật trước kia, âu yếm, giọng thì thầm như với người yêu. “An Nguyễn, em cầu xin tôi đi.”

Mặt An Nguyễn xám như tro tàn, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Kính Phục Châu, môi mím chặt, ngay cả hàm dưới cũng đang run rẩy. Không thể như thế. Chính tay cô đã giao chứng cứ ra, chính mắt cô nhìn thấy anh ta bị tổng lên xe cảnh sát, nếu kế hoạch đó thất bại thì tất cả những nỗ lực trước đây của cô là gì. Kính Phục Châu nhìn thấu tất cả biểu cảm của cô, tay rời khỏi mặt cô. Anh nhìn ngó xung quanh, căn phòng nhỏ hẹp nhưng bày biện ấm áp.

Trong thời gian chạy khỏi anh, cô đã sống tốt hơn bao giờ hết.

Từ bên người cô đứng dậy, Kinh Phục Châu đi vào nhà trong. Tắm chăn trên giường không gấp, chiếc váy ngủ hai dây màu đen bị quăng trên gối. Anh dò mắt nhìn sang nơi khác, đập vào mắt là tấm ảnh cô và Trình Kỳ chụp chung đặt trên chiếc tủ đầu giường.

Những hình ảnh trong quá khứ bỗng ủa về, anh chợt nhớ đến rạng sáng hôm ấy, cô ngồi trên xe anh hát bài Thiên nhai ca nữ; rồi anh lại nhớ đến cảnh cô đứng trên quảng trường, miệng hát cả đời yêu chàng trăm ngàn lần, ánh mắt nhìn anh nhưng dường như lại mơ hồ nhớ đến ai đó; cô vô số lần nằm trên giường của anh, đến thời khắc giao hòa nhất thì nhắm mắt lại, cắn môi, người mà cô nghĩ đến lúc ấy e cũng chính là người trong bức ảnh. Thì ra tất cả đều là giả dối, chút dịu dàng mà anh từng khát khao kia thì ra cũng chỉ là giả vờ nịnh nọt để báo thù cho Trình Kỳ.

Kinh Phục Châu bước ra ngoài với gương mặt không biểu cảm. Lừa gạt trong lòng bốc cháy phừng phực, là do ghen nhóm đã lâu. Anh cầm lấy khung ảnh bằng gỗ đi ra ngoài, quẹo trái, động tác không hề nương tay, đập mạnh khung ảnh vào thái dương An Nguyễn.

Âm thanh bất chợt vang lên làm An Nguyễn giật mình, lúc cúi đầu thì có dòng máu từ trên đầu từ từ chảy xuống.

“Đẹp lắm, đúng là rất đẹp.” Kinh Phục Châu thở hổn hển, gập đầu. Máu đỏ của máu khiến anh nảy sinh cảm giác hung tàn khát máu. “Được lắm, con mẹ nó được lắm, các người là đôi uyên ương thâm tình, người này ngã xuống thì người kia vội chạy đến bên cạnh tôi chờ chết. Hôm nay ông đây tác thành cho các người, tôi muốn nhìn xem khi gặp lại, tình nhân của cô ở dưới đất có còn cần miếng giẻ rách mà tôi chơi chán chê nửa năm nay hay không!”

Tiếng lên đạn đã làm An Nguyễn giật mình bừng tỉnh, khi cô ngẩng đầu lên thì họng súng đen ngòm đã dí vào đầu cô. Mùi vị kinh hoàng của cái chết vừa gần gũi vừa cụ thể, cô nhớ đến những lời anh vừa nói, khát vọng sống còn khiến cô run rẩy ôm chặt chân anh, giọng cô khàn khàn, mang theo vẻ kinh hoàng và chột vạt. “Kinh Phục Châu, tôi cầu xin anh, cầu xin anh...”

Cô không thể chết. Anh ta vẫn còn sống, sao cô có thể chết được. Lý tưởng cả đời cô chính là chính tay tiễn Kinh Phục Châu vào địa ngục.

Họng súng kim loại lạnh lẽo khiến cả người An Nguyễn run lên không kiểm soát được. Nhìn thấy động tác của cô, Kinh Phục Châu nở nụ cười lạnh. Họng súng rời khỏi đầu cô, từ từ dịch xuống càn cổ rồi hất cầm cô lên, buộc cô phải ngẩng đầu. Ánh mắt anh sâu không thấy đáy, An Nguyễn ngửa đầu, đôi mắt tràn ngập vẻ van nài.

“Lần này lại giờ trò gì nữa đây?” Như bị cô làm cho cảm thấy thú vị, Kinh Phục Châu nhìn cô rồi nghiêng đầu. “An Nguyễn, em nói xem em cầu xin tôi điều gì?”

“Xin anh...” Máu từ trên trán An Nguyễn chảy xuống làm mắt cô trở nên không rõ. “Xin anh cho tôi được sống... Kinh Phục Châu, nếu anh giết tôi, anh sẽ phải nhớ đến tôi suốt đời... Tôi sẽ ở trong lòng anh cả đời...”

Kinh Phục Châu giận đến mức bật cười, lúc này mà cô còn nói với anh những lời như vậy. Câu này thoát nghe có vẻ như đang nguyên rủa anh, ánh mắt cô đỏ ngầu, giống như một bà phù thủy trẻ. Súng lại dí vào đầu cô, Kinh Phục Châu siết ngón trở lại, bỗng nhiên bật cười một tiếng. “An Nguyễn, đây là súng lục, tôi đã bỏ vào trong đó bốn viên đạn, chúng ta đánh cuộc nhé, xem xem lần này ông trời có mắt, biết phân biệt thiện ác của em đứng về phía nào.”

Chưa kịp phản ứng, ngón tay của Kinh Phục Châu đã bóp cò súng. An Nguyễn hít một hơi, hồn như lìa khỏi xác, bay lơ lửng giữa không trung, bất lực mà nhìn cảnh này. Cô không biết mùi vị của cái chết là thế nào, nhưng thời khắc này lòng trống rỗng, trong cơn hoảng loạn cô không hề biết đến đau đớn, còn cảm tạ trời xanh thương tình. Đây chắc là cái chết rồi.

Mỗi khi một cơn ác mộng kết thúc đều là người thoát cả mồ hôi, từ trên giường bật dậy, sau đó cảm thấy may mắn vì tất cả chỉ là giấc mộng. Giây phút mở mắt ra, đập vào mắt An Nguyễn là trần nhà màu trắng toát, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu là nhìn xem mấy giờ, công việc làm thêm buổi chiều mà tối trễ là sẽ bị trừ lương.

Nhưng ngay sau đó, bàn tay cô lập tức khựng lại, bởi vì nhìn thấy xung quanh bày biện quá quen thuộc. Nơi này không phải là thành phố nhỏ lạnh lẽo của phương bắc, thậm chí cô còn chưa kịp ngắm tuyết nơi ấy đã phải trở về lãng xuyên trong sự thảm hại. Nơi này là cô lâu, căn phòng này vẫn như xưa. Phương nam vẫn đang mùa hè, cửa sổ được mở, bên ngoài là cảnh chim hót, hoa nở.

Trợn tròn mắt, An Nguyễn nghe thấy tiếng hít thở nhịp nhàng của mình. Trán cô còn quần băng gạc, băng lại chỗ bị khung ảnh đập bị thương. Không có cái chết như trong tưởng tượng, không có yêu ma quỷ quái khiến người ta kinh hoàng, người cô phải đối mặt là Kinh Phục Châu, Kinh Phục Châu là sự tồn tại còn đáng sợ hơn cả ác quỷ yêu ma.

Chút hy vọng còn sót lại cũng tan biến, cô đã dốc hết vốn liếng, bị anh ta nhìn thấu tâm can. Đương nhiên cô sẽ không tin loại người như Kinh Phục Châu sẽ lại tin tưởng cô lần nữa. Vậy Cô Lâu bây giờ chính là nhà giam anh ta tạo ra cho cô, sự trả thù của anh ta sắp bắt đầu, trả thù cô giao anh ta cho cảnh sát ở sân bay, trả thù cô không yêu anh ta.

Nhắm mắt lại, An Nguyễn hít sâu một hơi.

Có tiếng bước chân đang đi lên, cô lắng tai nghe, không thừa không thiếu, vừa vặn sáu mươi bảy bước. Sau đó, cửa phòng được mở ra, cô cũng lười đóng kịch, nghiêng đầu qua nhìn anh.

Từng rất nhiều lần, cũng khoảng cách này, cũng con người ấy, anh bước tới, cô liền dịu dàng nép vào lòng anh. Còn bây giờ, họ chỉ nhìn thấy thù hận và

căm ghét trong đôi mắt nhau. Kinh Phục Châu đã thay bộ quần áo khác, sắc mặt cũng không còn lạnh lùng tàn ác như lúc ở phòng trọ của cô. Cũng có lẽ ánh mặt trời buổi chiều đã làm anh nhìn có vẻ ôn hòa hơn. Nhưng cũng chỉ là nhìn có vẻ mà thôi.

“An Nguyễn, em thắng cuộc rồi, phát súng ấy không có đạn.”

Cho nên? An Nguyễn lẳng lẳng nhìn anh. Sau khi lớp mặt nạ bị cởi ra, giữa hai người chỉ còn thù hận sâu sắc. Nếu đã không cần cô phải diễn kịch nữa thì cô sẽ chuyển sang cách khác. Trước giờ cô luôn xác định rất rõ mục đích của mình, trước khi thực hiện được mục đích ấy, cô sẽ không buông tay. Nếu thất bại, vậy thì hãy làm thêm lần nữa. Dù sao ông trời vẫn xót thương, cho cô giữ được cái mạng này.

Kinh Phục Châu ngồi xuống bên giường, cúi đầu, nghe cô lạnh lùng hỏi: “Kinh Phục Châu, anh muốn làm gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Cuối cùng, ngay cả sự lừa dối tối thiểu nhất cô cũng lười diễn, trong lòng Kinh Phục Châu bỗng nhiên nhói lên chút đau thương làm chính anh cũng ngạc nhiên. Anh thừa nhận mình đã yêu cô, nhưng tình yêu ấy hoàn toàn kém xa tình yêu đồng sinh cộng tử, chết đi sống lại trong các vở diễn. Điều anh làm bây giờ là do không cam tâm, do lòng tự tôn xui khiến. Giống như yêu càng ít thì sẽ càng có tôn nghiêm, sự nhục nhã vì bị lừa dối sẽ ít đi một chút.

Đối với Kinh Phục Châu mà nói, suy nghĩ này quá đần bà, anh bức bối kéo caravat của mình ra, đứng dậy nhìn cô. “An Nguyễn, trước nay chưa bao giờ có chuyện phụ nữ lừa dối tôi như vậy, quy tắc của cả Lăng Xuyên này là do tôi quyết định, ngoại trừ tôi, không ai có thể nói trò chơi kết thúc. Cho nên...” Anh nhẹ nhàng vịn về trái tai cô, nhìn cô với ánh mắt lạnh lẽo. “Vở diễn của con diêm cô, phải tiếp tục diễn cho tôi xem. Phụ nữ trong Cổ Lâu như thế nào thì cô phải như thế ấy.”

“Kinh Phục Châu, tốt nhất là anh đừng yêu phải tôi.” An Nguyễn quay đầu qua, đôi mắt hẹp dài ẩn chứa vẻ nắm chắc phần thắng. Dường như cô đã chạm vào giới hạn của anh, anh cười lạnh một tiếng rồi gạt đầu. “Cô cũng quá đề cao chính mình rồi, đợi tôi chơi chán thì sẽ tiễn cô xuống gặp Trình Kỳ. Mang lý tưởng và chính nghĩa của các người nói cho diêm vương nghe đi.”

Anh nói xong thì quay người bỏ đi, cửa bị đập mạnh đóng lại, cả người An Nguyễn run lên. Nhục nhã cũng được, không cam tâm cũng được, tóm lại là còn có hy vọng, trong tay cô chỉ còn chút lợi thế, chính là cuộc anh còn yêu cô.

Dù không tin tưởng, không trân quý, nhưng cô dám cược anh vẫn yêu cô. Nếu trước đó cô còn cảm thấy do dự thì lúc này dần dần khẳng định. Nếu không yêu, với tính cách của Kinh Phục Châu, e là sớm cho cô tan thành tro bụi. Anh giữ cô lại, chứng tỏ anh không nỡ giết cô, An Nguyễn cảm thấy có lẽ mình vẫn có thể lật ngược tình thế.

Nhức nhích người, cô xoay qua định bước xuống giường thì chân bỗng có cảm giác lạnh lạnh. Lúc ấy cô mới nhìn thấy cổ chân mình bị buộc mọi sợi dây xích. Dây xích rất dài, đủ để cô đi vào nhà vệ sinh trong phòng, nhưng không đủ để cô ra ngoài hay xuống lầu.

Cách thức giam cầm này không khác gì đối xử với một con chó hoang không nghe lời, An Nguyễn nhìn sợi dây xích nặng trĩu kia, từ từ ngồi xuống, ôm lấy đầu mình.

Không ai biết cô có khóc hay không, căn phòng yên ắng không một tiếng động. Kinh Phục Châu đứng trước camera theo dõi, nhìn bóng dáng nhỏ bé đang cuộn lại của cô. Những ngày tháng bên cạnh cô, anh thường hay quên mất giữa họ có khoảng cách mười một tuổi. Không biết anh bị cô ảnh hưởng, trở nên trẻ trung hơn hay cô vốn sẵn có lối suy nghĩ chín chắn không hợp với tuổi của mình. An Nguyễn hỏi anh muốn làm gì, nhưng thành thật mà nói, anh cũng không biết mình muốn làm gì, chỉ muốn bắt cô phải nằm trong sự kiểm soát của mình. Anh đã ở trong địa ngục, cô cũng phải chịu sự giày vò như thế. Anh phải khiến cô hiểu rằng, nhân quả báo ứng gì đó chẳng qua chỉ là lời nói không căn cứ. Cô còn trẻ, những điều cô luôn tin chưa chắc đã đúng.

Cổ Lâu đã khôi phục vẻ phồn hoa trước kia, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi lại có thêm một đám các cô em xinh tươi. Buổi tối Kinh Phục Châu vẫn đến Mộng Tử như thường lệ, các nữ ca sĩ nơi đó phần lớn cũng là những gương mặt mới, diêm giống nhau chính là khuôn mặt trái xoan và đôi mắt to tròn. Thì ra trào lưu thẩm mỹ kỳ quái này vẫn chưa lỗi thời, Kinh Phục Châu thâm nghĩ, tay đặt lên eo cô gái, xoa nắn thô bạo không chút thương tiếc.

Tất cả dường như trở lại giống hệt năm ngoái, anh nhìn cô gái đang từ từ quỵ xuống phía trước, nhớ lại lúc đó An Nguyễn mặc bộ váy cổ chữ V khoét sâu, đứng trên sân khấu hát Ngõ người xưa đến. Lúc anh trong lòng ôm một người khác, nhưng chỉ vì câu “hận người trên kia, hay kẻ dưới này, chẳng phải ta cùng người” mà mất hết hứng thú. Tay đặt trên đầu cô gái kia, môi Kinh Phục Châu nhếch lên, ngọn lửa vừa được nhen lên cứ thế bị dập tắt làm cô gái kia hết sức ngạc nhiên.

Anh véo gương mặt tươi trẻ kia một cái rồi tự thắt dây lưng lại. Người trong Mộng Tử ai nấy đều biết dạo trước anh bị bắt vào sở cảnh sát nhưng nhanh chóng được thả ra, có điều tính tình trở nên thay đổi đôi chút. Bởi vì sự thay đổi này, không ai dám dây vào anh. Đám phụ nữ thì chỉ quan tâm đến chuyện Cổ Lâu lại khôi phục như cũ, cô gái khiến Kinh Phục Châu giữ mình trong sạch kia, nghĩ lại thì cũng chỉ vẻ vang được nửa năm.

Phụ nữ trong Mộng Tử mãi mãi cũng không học được cách chung tay đối phó đàn ông xấu, nhưng lại rất nhuần nhuyễn trong việc tranh giành với nhau. Kinh Phục Châu đi một vòng sau sân khấu, không nhìn thấy gương mặt nào khiến anh cảm thấy hứng thú. Anh đối đãi với phụ nữ giống như sưu tập tem vậy, muốn bóc ra xem thử nhưng có mạng đi hay không lại là chuyện khác.

Những tiết mục văn nghệ đêm nay khá nhàm, người xem bên dưới chẳng thích thú cho lắm, Lão Đồng và một cô gái khác đang quán lấy sau phía sau sân khấu, ánh mắt của những phụ nữ còn lại đều đổ dồn về phía Kinh Phục Châu. Dạo này anh rất rộng rãi, gần như đêm nào cũng có một cô được mang về Cổ Lâu nhưng đêm nay dường như khác hẳn, ông chủ Kinh mà họ ngưỡng mộ nhìn có vẻ bồn chồn không yên, trên sân khấu ca múa vui vẻ mà anh lại chăm chú thuốc, đứng ngoài ban công hút.

An Nguyễn đang bị xích trong Cỏ Lầu, điều này làm anh bồn chồn không yên. Đưa mắt nhìn một lượt, tất cả các cô gái đều tươi cười xinh đẹp, xinh đẹp đến mức nhạt nhẽo. Nếu ví các cô gái như những loại thuốc, mỗi người đều có công dụng của mình, có thể trị những căn bệnh khác nhau thì An Nguyễn nhất định là liều thuốc mạnh nhất, hoặc là lấy độc trị độc, bệnh hoàn toàn dứt; hoặc là không thể trụ nổi, đi đòi nhà ma. Cô gái trên sân khấu uốn éo vòng eo, ánh mắt nhìn xa xa liếc về phía này. Kinh Phục Châu dụi mắt, quay người xuống lầu.

Anh là loại người thế nào, cần gì phải giả vờ lương thiện. Anh mang An Nguyễn về, không phải để nhốt trong Cỏ Lầu cho cô ăn ngon mặc đẹp. Cô phải trả giá đắt cho những việc mình làm, tất cả chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ai là vô tội, ai sống tạm bợ (2)

Lăng Xuyên lại vào mùa mưa bão liên tục, An Nguyễn bó gối ngồi trong phòng, thất thần nhìn sấm vang chớp giạt ngoài cửa sổ. Cả ngày nay không có ai lên đây, cửa chính khóa chặt, cửa sổ mở từ sáng đến giờ vẫn vậy, nước mưa từ ngoài đánh vào làm ướt một mảng thảm. Trong phòng không bật đèn, cô cứ thất thần như thế, ánh mắt đờ dại.

Có tiếng bước chân đi lên, có điều nhanh vội hơn thường ngày, An Nguyễn nghiêng đầu qua, từ âm thanh này dường như có thể cảm nhận được sự nóng không kịp chờ đợi. Vẫn sáu mươi bảy bước, khóa phòng được mở ra, Kinh Phục Châu đẩy cửa bước vào, tia chớp lóe lên chiếu vào gương mặt hơi tím tái của anh, hệt như một con ác quỷ đến đòi mạng trong đêm mưa bão.

Lúc này rồi mà An Nguyễn còn hốt hoảng nghĩ đến loại người như Kinh Phục Châu, nếu thật sự chết đi, biến thành quỷ há chẳng phải càng thêm lợi hại. Lòng cô bỗng cảm thấy bị ai, cả hai giới âm dương, người như anh ta đều khiến người khác phải dè chừng, dường như không ai có thể đối chọi lại.

Cửa được đóng lại, anh đi về phía chiếc giường. Nhờ ánh trăng mờ ảo, An Nguyễn nhìn thấy có thứ gì đó ánh lên trong mắt anh. Ánh mắt ấy quen thuộc biết bao, cô nhếch môi cười nhạt. Đàn ông ấy à, nói tới nói lui, chẳng phải vẫn thành thật với suy nghĩ xấu xa ấy sao.

Trong bóng đêm có tiếng cời quần áo sột soạt, hơi thở nam tính ngày càng nồng đậm. An Nguyễn chỉ mặc một chiếc váy hai dây, anh nhào người tới, cô không có chút cơ hội để né tránh, Giây giữa là điều không thông minh nên An Nguyễn chỉ nhắm mắt lại.

Cảm xúc của cô còn tuyệt vọng hơn lần đầu tiên trong phòng chiếu phim, anh chiếm giữ cô không chút nhẹ nhàng thương tiếc. An Nguyễn cắn môi, cố nén chặt âm thanh trong cổ họng. Không ai nói lời nào, chỉ có hơi thở của Kinh Phục Châu là ngày càng dồn dập, anh bóp chặt cảm cô, buộc cô phải nhìn mình.

Đôi mắt hẹp dài mở ra, hàng mi ẩm ướt. Một hơi thở nín trong lồng ngực An Nguyễn, như một cây giáo dài vắt ngang qua, cả người cô mang tính công kích. Mắt Kinh Phục Châu tối sầm lại, động tác trở nên hung hăng tàn bạo hơn. Cô trước sau vẫn cắn chặt răng, không rên một tiếng.

Mưa tuôn xối xả, gió từ ngoài cửa sổ ùa vào, mồ hôi trên người trở nên lạnh lẽo buốt xương. Rõ ràng là một đêm mùa hạ nóng bức nhưng An Nguyễn lại cảm thấy lạnh từ trong xương ra ngoài. Đây là lần duy nhất Kinh Phục Châu không dùng biện pháp phòng tránh. Vào giây phút cuối cùng, anh cắn vành tai cô, giọng khàn khàn. “An Nguyễn, nếu em mang thai với tôi thì có bóp chết đứa nhỏ không?”

Cổ như bị bóp nghẹt, cô nằm trong lòng anh, ngược mắt lên với vẻ khó tin, nhìn vào mắt anh xuyên qua bóng tối.

Cô cảm thấy anh sơ bần, cảm thấy họ không phải người cùng một thế giới, nhưng có làm sao, người cô hận nhất vẫn có thể đè cô lên giường, mặc sức chà đạp. Vào thời khắc thân mật nhất, hai người hòa vào nhau, người khiến cô nức nở run lên là anh. Kinh Phục Châu từ từ rời khỏi cơ thể cô, đi về phía cửa. An Nguyễn bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt, sự quật cường cô giữ suốt một đêm bỗng sụp đổ. “Kinh Phục Châu... đừng bật đèn...”

Tay anh đặt lên công tắc đèn, căn phòng lập tức trở nên sáng rực như ban ngày.

Chấn mền rối tung, quần áo chất đống hỗn loạn, cô vui người vào gối đầu, dưới hông còn đặt chiếc gối ôm mà anh lót khi nãy. Tóc An Nguyễn rối tung, ánh sáng khiến cho sự nhục nhã của cô không chỗ che giấu. Kinh Phục Châu bước tới như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật mình vừa sáng tạo ra. “Đứng dậy.”

Cô không nhúc nhích.

Người bị bế thốc lên, Kinh Phục Châu mang cô vào phòng tắm. Trong gương, anh ôm cô từ phía sau, tay giữ lấy vai cô, cô gái trong gương có sắc mặt tái nhợt, người đầy những vết xanh tím. Dường như anh cực kỳ thỏa mãn vì điều này bèn mỉm cười với cô, thủ thi vào tai cô. “Em có thấy không, đều do tôi để lại...”

Anh muốn nhìn cô suy sụp, nhìn cô thật lòng thật dạ cầu xin anh, lấy lòng anh, nhìn cô không còn tự tôn trở thành nô lệ của anh. Dường như chỉ có như thế, anh mới có thể quên đi hình ảnh mình bị đè xuống quầy trước mặt cô ở sân bay lúc đó.

“Kinh Phục Châu, anh tỉnh mộng đi.” An Nguyễn quay đầu qua, cơ thể cô không run rẩy nữa, một lúc sau, lại nhìn vào gương. Trong gương, khuôn mặt

anh u ám đáng sợ, cô lẳng lặng nhìn, mắt không dao động. “Tôi cứ tưởng sự trả thù của anh lợi hại thế nào, kết quả chỉ là dựa vào ưu thế về mặt thể lực để gây vò phụ nữ mà thôi. Kinh Phục Châu, anh chẳng qua chỉ có thế.”

Mắt anh tối sầm lại, tay sờ lên vết sẹo trên vai cô. An Nguyễn nhú mồm, rồi mắt khỏi chiếc gương.

Anh không cho phép, xoay mặt cô lại. Đèn trong nhà tắm dịu dịu, khiến cho làn da An Nguyễn trở nên mịn màng hơn. Anh hắt người tới trước, ánh mắt của cô gái trong gương sững sờ, thất thần giây lát.

Kinh Phục Châu bắt đầu động tác, tay siết cầm cô, cuộc cô phải nhìn mình trong gương. Hai má An Nguyễn ửng hồng, môi bị mình cắn đến rướm máu, tươi như cánh hoa đào. Như thế, dường như khiến anh rất hài lòng, nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo kia, cọ cọ vào cổ cô. “Tôi chẳng qua chỉ có thế, nhưng chẳng phải em cũng có cảm giác sao?”

Gương bám đầy hơi nước, An Nguyễn không nhìn rõ dáng vẻ của mình, cô quơ đại tay về trước, những chai lọ trước gương không có sức sát thương gì. Cô đột nhiên giống như một người đàn bà chanh chua bị cuộc sống dồn ép đến đường cùng, quơ lấy những thứ ấy ném vào người Kinh Phục Châu. Anh bị ném trúng vài cái, sau đó nắm chặt hai tay cô bắt chéo ra sau lưng.

“Kinh Phục Châu... một ngày nào đó tôi sẽ giết được anh...”

“Vậy cô cứ thử xem, xem xem cô có bản lĩnh để sống tới ngày đó không.”

Mãi đến gần sáng, Kinh Phục Châu mới rời khỏi phòng An Nguyễn. Nước trong bồn tắm sớm đã lạnh ngắt, cô ngồi trong bồn, ôm lấy cơ thể đầy những vết xanh tím của mình run lấy bầy. Nằm xuống, cử thể mà nằm xuống nước thì tất cả sẽ kết thúc. Sức cảm dỗ của từ vong quá lớn, khoảnh khắc ấy gần như chiếm lấy toàn bộ tâm trí An Nguyễn.

Từ từ, cô trượt xuống theo thành bồn tắm, miệng và mũi bị nước vào, cảm giác ngạt thở khiến cô bấu chặt vào thành bồn tắm. Trong đầu cô nhớ lại buổi hoàng hôn vàng óng ấy, Trình Kỳ dạy cô mấy ngón võ phòng thân đơn giản, cô không nắm được trọng tâm, làm thế nào cũng không vật ngã được anh. Cô gái nhỏ buồn bực nhưng lại không chịu thua, đeo trên cổ Trình Kỳ khẳng khái bắt anh phải ngã xuống. Chàng trai kia bỗng phản đòn, nhẹ nhàng quật cô ngã xuống bãi cỏ.

“Anh không thể nhường em một chút sao.” An Nguyễn xoa xoa cổ tay bị ngã đau, nhăn mày.

Trình Kỳ đưa tay ra kéo cô lên, nói: “Bây giờ anh nhường em, sau này em gặp phải kẻ xấu hắc có nhường em không? An Nguyễn, không phải lúc nào anh cũng có thể ở bên cạnh em, em phải học cách trưởng thành.”

“Tại sao anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em? Chẳng phải chúng ta sẽ bên nhau cả đời sao?” An Nguyễn ngửa đầu, lúc đó cả đời là chuyện thuận miệng là có thể nói ra, giống như hứa cả đời là sẽ ở bên nhau cả đời thật vậy.

Trình Kỳ mỉm cười, xoa đầu cô, nhưng lại không trả lời cô. “Nhanh lên, anh dạy cho em động tác này một lần nữa.”

“Không học đâu, em học không được.” Cô ôm eo anh, ản ả.

“Cố gắng một chút là sẽ học được mà, đừng cứ nghĩ đến chuyện bỏ cuộc.”

Lúc đó anh còn đang đi học, vẫn chưa phải nằm vùng, cuộc sống của họ nghèo khó nhưng bình yên tươi đẹp. Nước trong bồn tắm quá lạnh, nước mắt của An Nguyễn rơi vào trong trở nên khá nóng. Đừng cứ nghĩ đến chuyện bỏ cuộc, những lời này thoát nghe có vẻ như đang dỗ dành con nít nhưng đúng là khi đó cô đã bị anh dụ học được vài chiêu.

Thì ra đúng là không phải lúc nào anh cũng có thể ở bên cạnh cô.

Từ trong bồn tắm ngồi bật dậy, An Nguyễn há miệng thở hồng hộc. Cô vịn thành bồn tắm đứng dậy, khoác lên người mình chiếc áo choàng tắm. Không gian phòng tắm không lớn, bên trên có một cửa sổ nhỏ để thông gió. Cô nhìn kỹ xung quanh, không phát hiện những thiết bị giám sát, theo dõi...

Còn trong phòng thì có, lúc ban ngày cô đã nhìn thấy. Bước ra khỏi cửa phòng tắm, cô liền hoàn toàn rơi vào vòng giám sát của Kinh Phục Châu. Lưng hơi khòm xuống, An Nguyễn đi đến bên giường, trên giường chắn màn rồi tung, cô lẳng lặng nhìn một lúc, bỗng nhiên quay đầu nhìn thẳng vào thiết bị theo dõi trong phòng.

Kinh Phục Châu ở trong phòng giám sát bỗng sững sờ, tay cầm điều thuốc cũng khựng lại.

Anh cứ ngỡ là cô sẽ có hành động gì đó, nhưng cô chỉ ngửa đầu nhìn một lát rồi quay người lại phía giường. Cô đưa tay tháo drap giường ra rồi lấy drap mới từ trong tủ thay vào. Sự ngoan hiền của cô khiến Kinh Phục Châu cảm thấy kỳ lạ, ường như đang ản giấu âm mưu gì đó.

Lòng dạ của cô gái này rất thâm sâu, anh sẽ không bao giờ tin tưởng cô nữa.

Nhưng suốt hai tiếng đồng hồ, cô chỉ nằm trong chăn không nhúc nhích, có vẻ như đã ngủ. Kinh Phục Châu không biết đã hút tới điều thuốc thứ mấy, dưới chân anh là một đồng đầu lọc, trong phòng tràn ngập mùi cay nồng. Sau khi trời sáng, Lão Đồng gọi điện thoại tới, anh nghe máy, Lão Đồng thông báo với anh bữa tiệc tối nay.

Kinh Phục Châu im lặng, ánh mắt rơi vào camera theo dõi, An Nguyễn ngủ rất say, dường như không biết gì cả. Anh nhếch môi lên, thờ ơ nói. “Gọi stylist tới Cổ Lâu, tôi sẽ dẫn An Nguyễn đi cùng.”

Giọng Lão Đồng hơi do dự. “Chuyện này... không thích hợp lắm đâu.”

“Nhắc bọn họ đừng tới sớm quá, tốt nhất là chiều hãy tới.” Kinh Phục Châu không thêm đề ý đến lời gã, nói xong cúp máy. Lão Đồng ở đầu bên kia nhìn điện thoại thờ dài, sau đó lại cảm thấy người như An Nguyễn, thế cũng đáng đời.

Có lẽ là quá mệt, An Nguyễn ngủ một giấc rất say, hơn nữa còn không mộng mị, lúc thừa dậy thì đã hai giờ chiều, nhiệt độ ban trưa còn chưa hạ, cô vén chăn ra thì trên người đã toát một lớp mồ hôi. Không biết con côn trùng nào ở ngoài kia đang kêu ran không biết mệt mỏi, ánh mắt An Nguyễn mở lung, tinh thần hoảng hốt, cho nên khi nhìn thấy Kinh Phục Châu ngồi trên sofa thì phản ứng chậm hơn một nhịp.

Không biết có phải sự đòi hỏi vô độ hôm qua đã làm anh thỏa mãn hay không mà thoát nhìn tâm trạng của anh có vẻ không tồi, môi dường như còn có nụ cười nhẹ. Thấy An Nguyễn đứng dậy, Kinh Phục Châu đặt quyển sách trên tay xuống, nhìn cô với vẻ biếng nhác. “Dậy rồi à?”

An Nguyễn không nói chuyện, chỉ lo xuống giường, bước vào phòng tắm để làm vệ sinh. Sự phớt lờ của cô không hề làm anh tức giận, cô đứng trong nhà tắm, anh cũng không có tình theo vào. An Nguyễn thăm lấy làm lạ, nhưng cô biết chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt lành. Đáng tiếc, dù cô có cá nhân thể nào thì cũng không thể tránh khỏi cảm thấy bất lực. Dù ngay sau đó anh có tiễn cô xuống sảnh vàng thì cô cũng chỉ còn cách chấp nhận.

Rửa mặt xong, gương mặt vốn đã rất tiêu tụy kia càng trở nên nhợt nhạt. Đẩy cửa nhà tắm ra, An Nguyễn nhìn thấy trong phòng có mấy người lạ. Khi đến gần, cô thấy có chút ấn tượng, trước kia khi theo Kinh Phục Châu đến các bữa tiệc, đều do những người này trang điểm cho.

“Khoảng năm giờ xuất phát, thời gian còn nhiều.” Kinh Phục Châu nhìn chiếc đồng hồ treo tường, vẫy tay với thợ trang điểm. An Nguyễn giống như một con rối bị giật dây, được mấy người kia bắt ngồi xuống trước gương. Người trong gương trông rất héo hon nhưng thợ trang điểm không để ý, trải qua bàn tay phù thủy của họ, cô lại trở thành cô gái vừa lạnh lùng vừa quyến rũ trước đây.

Tay đặt lên vai cô, Kinh Phục Châu nhìn cô trong gương, mỉm cười. “Thế này vẫn đẹp hơn.”

Một hàng người mang đến mấy bộ lễ phục, đa số đều hở vai, bởi vì stylist nhớ xương quai xanh của An Nguyễn rất đẹp nên dốc lòng muốn thể hiện hết cái đẹp của cô. Nhưng khi cởi cúc áo ngủ ra, trên vai là những dấu xanh xanh tím tím trái đầy, mấy người đó đều có vẻ xấu hổ. Mặt An Nguyễn không biểu cảm, còn Kinh Phục Châu thì lại mỉm cười có vẻ rất vui. “Cố gắng che nó lại, nếu che không được thì thôi.”

Thế là thợ trang điểm lại lo che khuyết điểm, những lớp phấn dày khiến An Nguyễn không thở nổi. Khi xong việc, không lâu nữa là đến giờ xuất phát. Kinh Phục Châu đã đợi sẵn dưới lầu, An Nguyễn được người ta dìu xuống dưới, có vài cô gái ở các căn phòng khác tò mò thò đầu ra xem.

Cầu thang khá cao, váy của cô lại quá dài, Kinh Phục Châu quay lại nhìn một cái, đưa tay về phía cô như ban ân. An Nguyễn nhìn anh, đôi mắt hẹp dài ngược lên rồi lại sụp xuống, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Khoảnh khắc ấy, An Nguyễn chợt nghĩ, có lẽ Kinh Phục Châu đã hết giận, tất cả đều trở lại như trước. Cách nghĩ ấy không khỏi quá ngây thơ, nhưng theo tiến triển của tình hình hiện nay, chắc cũng không phải là điểm xấu. Xuống cầu thang, tay anh không buông ra, An Nguyễn cũng không rút tay về, yên lặng theo anh ngồi vào trong xe.

Lão Đồng lái xe, sau khi nhìn thấy An Nguyễn thì mắt sáng lại một chút. Từ trong ánh mắt ấy, An Nguyễn hiểu e là bữa tiệc tối nay hoàn toàn không chào đón cô. Nhưng Kinh Phục Châu đã lên tiếng thì có ai dám phản đối, cho nên mắt Lão Đồng chỉ sáng lại một giây rồi chân đạp ga, rời khỏi Cổ Lâu.

Trên đường đi không ai nói chuyện nên An Nguyễn cũng không biết hôm nay là tiệc gì. Câu lạc bộ ấy vẫn như trước, trang trí cầu kỳ, tô vàng dát bạc. Lúc bước vào, Kinh Phục Châu đưa khuỷu tay về phía cô, cô hiểu ý bèn khoác lên cánh tay anh.

Người trong phòng VIP đã đến tề tựu, rõ ràng địa vị của Kinh Phục Châu là tối cao trong bữa cơm tối nay cho nên tất cả mọi người đều phải đến đợi anh từ sớm. Lão Đồng đi trước, mở cửa cho Kinh Phục Châu. An Nguyễn đoán có lẽ vẫn sẽ là cảnh tượng thối nát như trước kia cho nên cúi đầu, lười nhìn.

Cửa mở ra, Kinh Phục Châu bước vào, cô đi bên cạnh anh, tập trung toàn bộ sự chú ý vào bàn tay đang khoác tay anh của mình, cân nhắc xem khi nào thì rút tay ra. Đang thất thần thì nghe trên đầu có người nói chuyện. Bình thường Kinh Phục Châu nói với giọng khá trầm thấp nhưng lúc này lại hơi cao giọng, khiến người trong phòng đều nghe thấy.

“An Nguyễn, nhìn thử xem ở đây có ai quen không?”

Cô hơi sững sờ, nghe theo lời anh, vô thức đưa mắt nhìn lướt qua những người ngồi bên bàn ăn thì phát hiện bữa cơm tối nay khác hẳn với trước kia. Những người ngồi đó đều là đàn ông trung niên, cung cách ăn mặc hoàn toàn khác với mấy tên lưu manh lúc trước. Mặt cô lướt một vòng, bỗng nhiên chạm phải một đôi mắt khác, người đó cũng đang nhìn cô, ánh mắt rất xấu hổ.

Người An Nguyễn cứng đờ, lớp trang điểm tỉ mỉ cũng không thể che được vẻ kinh ngạc và chết lặng của cô. Bàn tay đang khoác trên cánh tay cô Kinh Phục Châu cũng vô thức muốn rút về nhưng bị anh nắm chặt.

“Em đã nhận ra rồi sao không chào hỏi một tiếng?”

Kinh Phục Châu nắm tay cô, ánh mắt hàm chứa nụ cười nhưng tay thì dùng sức khiến cô bị dắt đến bên cạnh người kia. Máu trong người như đông lại. Đức tin của cô, kiên trì của cô bị Kinh Phục Châu đánh nát một cách dễ dàng, không sót lại chút gì.

Tai ông ong cả lên, cô nghe thấy Kinh Phục Châu nói. “Em không quen vị này sao An Nguyễn? Có cần tôi giới thiệu cho em không? Đây là sở trưởng sở cảnh sát Lăng Xuyên, Hứa Cửu Xương.”

Trong không khí im ắng, sở trưởng Hứa mỉm cười với cô.

An Nguyễn không ngẩng đầu lên, cơ thể hơi run rẩy. Như người chết đuối cuối cùng mất đi chiếc phao cứu sinh duy nhất, lý tưởng mà cô cực khổ thay Trình Kỳ gìn giữ bấy lâu đã sụp đổ trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ai vô tội, ai sống tạm bợ (3)

Máy điều hòa trong phòng phả hơi nhè nhẹ, cánh đàn ông đều nói năng rất cân nhắc, nhưng toàn là những lời nịnh nọt không chút che giấu. An Nguyễn ôm hai cánh tay, không biết cái lạnh từ ập đầu đến khiến cô nổi cả da gà. Cô ngồi cạnh Kinh Phục Châu, không khác gì những lần tham dự các bữa tiệc lúc trước, nhưng lần này, cô lười chẳng thèm đồng kích.

Cảnh sát cấu kết với tội phạm, thảo nào mà Trình Kỳ cẩn thận đến thế vẫn bị bại lộ thân phận, thảo nào mà cô đã gửi file ghi âm đến mà vẫn bảo là không đủ chứng cứ. An Nguyễn quay đầu qua nhìn sở trưởng Hứa, ông ta đang mời rượu người bên cạnh mình. Tim cô như chết lặng, bỗng nhiên nghĩ đến chức danh của họ.

Cảnh sát nhân dân.

Môi khẽ nhếch lên, An Nguyễn cười khô, hay cho danh hiệu cảnh sát nhân dân.

Nhìn một vòng quanh bàn, những gương mặt xa lạ, biết đâu vị nào trong đó lại là quan phụ mẫu của nhân dân. Tất cả thế giới quan, giá trị quan của cô đều chịu ảnh hưởng từ Trình Kỳ. Anh nói cái gì đúng, cô liền tin tưởng. Anh là cảnh sát nhân dân, cô liền cảm thấy toàn bộ cảnh sát đều là những người anh hùng vô danh.

Hít sâu một hơi, An Nguyễn cúi đầu.

“Chuyện lần trước thật là mạo phạm quá, phải thỉnh tội với anh Châu.” Hứa Cửu Xương đứng lên, nói về chuyện ở sân bay lần trước. Thật là khó cho ông ta, tuổi tác như thế mà còn phải cung kính gọi Kinh Phục Châu là anh. An Nguyễn nhìn qua, mắt hai người chạm phải nhau, ánh mắt cô lạnh lùng hung dữ, có vẻ vô cùng căm hận. Kinh Phục Châu mỉm cười, vẻ mặt rất khoan dung độ lượng, nhìn cảnh này thật khó đoán ai mới là người chính nghĩa hơn.

“Sở trưởng Hứa khách sáo quá rồi, chuyện đó nói trắng ra cũng không thể trách ông, ly rượu này không nên do ông mời.” Anh quay đầu qua nhìn An Nguyễn. “An Nguyễn, em đứng dậy mời sở trưởng Hứa một ly, xin lỗi ông ấy đi.”

Anh vừa nói vừa đích thân rót rượu cho cô. Sự thù hận và không cam tâm trong lòng An Nguyễn bốc lên phừng phực, như muốn trào ra khỏi lồng ngực. Sở trưởng Hứa đang bung ly rượu mỉm cười, Kinh Phục Châu cũng cười, còn lại những người khác không ai cười, đa số đều mang ánh mắt tò mò, đổ dồn vào người cô. Tim An Nguyễn đập rất nhanh, tay nắm chặt rồi lại thả lỏng, cuối cùng vẫn từ từ đứng dậy, bung ly rượu kia lên.

Mặt cô xám như tro nhưng vẫn cố nở nụ cười diễm lệ như xưa, đi vòng qua những người không liên quan khác, bước thẳng đến trước mặt Hứa Cửu Xương. Sự phẫn nộ và thù hận trong lòng đã không thể khống chế được nhưng chân vẫn bước rất vững, cô đi mấy bước như thế mà ly rượu tràn đầy kia không đổ chút nào.

Nâng ly rượu lên, đối mặt với Hứa Cửu Xương, An Nguyễn mỉm cười thật tươi, từ từ lên tiếng. “Sở trưởng Hứa, anh Châu bảo tôi mời ngài một ly.”

Hứa Cửu Xương cười gât đầu, nâng ly lên, hai ly rượu chạm vào nhau phát ra tiếng vang trong trẻo. Bây giờ nhìn An Nguyễn, trong mắt ông ta còn mang theo vẻ ngượng ngùng. Cũng không biết là ngượng ngùng vì cô còn sống hay ngượng ngùng vì mình đã phản bội chính nghĩa. Giữa đầu uống cạn ly rượu, ông ta quơ quơ cái ly trống rỗng thì phát hiện An Nguyễn không hề nhúc nhích.

Kinh Phục Châu nheo mắt lại với vẻ cười cợt.

“Sở trưởng Hứa, tôi mời ngài một ly, ngài nhận lấy nhé.” Ánh mắt An Nguyễn thay đổi, cổ tay đổi hướng, ly rượu đầy ắp cứ thế tạt thẳng vào mặt Hứa Cửu Xương. Ông ta không hề đề phòng, chất lỏng cay nồng rơi vào mắt, đau đến nỗi không ngừng kêu rên. An Nguyễn ném ly vào người ông ta rồi quay đầu nhìn Kinh Phục Châu, lần này ngọn lửa hừng hực trong mắt cô đã bị dập tắt hoàn toàn, giống như bị ai đó rút mất linh hồn. “Kinh Phục Châu, có đi không?”

“Chắc chắc...” Kinh Phục Châu nhíu mày, nhưng về mặt thì lại rất thoải mái. “An Nguyễn, em thấy không, đây là điều em vẫn tôn thờ đấy. Nếu Trình Kỳ chết muộn một chút, cũng sẽ bị xã hội đồng hóa thành như vậy.”

Hơi thở như nghẹn lại trong ngực, An Nguyễn ngửa đầu lên, cả hít thở thôi cũng cảm thấy khó nhọc. Người xấu trên đời này rất nhiều, nhưng chỉ có Kinh Phục Châu là không có tư cách nhắc đến tên Trình Kỳ. Mắt lập tức đỏ ửng, An Nguyễn chớp chớp mắt, lúc mở miệng thì giọng khàn khàn khá khó nghe. “Thì sao? Có phải tôi nên cảm ơn anh đã sớm lấy mạng của Trình Kỳ, khiến anh ấy chết trong trong sạch?”

Kinh Phục Châu nhướng mày, dường như muốn nói gì đó nhưng lại bị An Nguyễn ngắt lời. Cô đứng ở cửa phòng, nhìn khắp tất cả những người trong này, giọng vững vàng. “Thì ra thế giới này chính là như vậy, tôi không tin. Kinh Phục Châu, anh giỏi lắm, cái tát này đánh rất đau đấy. Mỗi người các anh có nấy cái mạng, có muốn lấy ra so xem ai kiêu ngạo hơn không? Tuổi càng cao thì đường làm quan càng rộng mở, đàn bà, tiền, muốn gì có đó. Nhưng các người nghĩ không có báo ứng thật sao? Kinh Phục Châu, tôi hỏi anh, anh nghĩ mình thật sự sẽ không gặp quả báo sao?”

An Nguyễn bỗng nhếch miệng cười rất ghê rợn. “Kinh Phục Châu, báo ứng của anh chính là tôi. Tất cả mọi người đều nhớ hôm ấy ở sân bay, anh quý trước mặt tôi thế nào. Cái quý ấy tôi nhận thay cho Trình Kỳ. Anh ấy luôn rất lương thiện, đợi anh chết rồi nói không chừng còn cầu xin thay cho anh, không để anh rơi vào mười tám tầng địa ngục đấy!”

Cảnh vật trong phòng trở nên lắc lư, như rơi vào một nơi quỷ dị, An Nguyễn bị Lão Đồng áp vào cánh cửa. Sự phòng bị này cũng thật tức cười, cô đã đến nước này rồi còn có thể làm hại ai. Bất cứ người nào trong phòng này muốn giết cô cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, cô đã không còn hy vọng gì, cần gì phải e dè.

“Hôm nay đến đây thôi, hôm khác gặp lại.” Kinh Phục Châu nói xong cũng đứng lên, sắc mặt rất khó coi, có điều trước mặt nhiều người nên cố nén lửa giận. Anh là một người rất sĩ diện, có lẽ vì sự tự ti trong lòng. Những lời của An Nguyễn chính là một con dao sắc đâm thẳng vào sườn anh.

Hôm nay An Nguyễn mặc chiếc váy dài, lúc bị Lão Đồng đẩy ra cửa bước chân loạng choạng, suýt nữa là té ngã. Nhưng không ai quan tâm đến cô, lúc bị nhét vào xe, dây áo mỏng manh trên vai cô suýt nữa bị kéo đứt. Nhưng dù như thế, cô vẫn nhìn Kinh Phục Châu với ánh mắt khinh miệt và kiêu ngạo.

Giống như cô thu được thứ gì quý giá lắm vậy.

Chiếc Rolls-Royce là xe riêng của Kinh Phục Châu, còn chưa kịp lắp vách ngăn giữa hàng ghế trước và sau. Thông qua kính chiếu hậu, Lão Đồng có thể nhìn thấy gương mặt tái xanh của Kinh Phục Châu. Xe đánh một vòng, bên ngoài trời đã tối, Lão Đồng theo thói quen định về Cổ Lâu nhưng lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Kinh Phục Châu.

“Đổi hướng, đi thăm tình nhân trẻ trước kia của An Nguyễn.”

Trình Kỳ được chôn ở đâu, Kinh Phục Châu sớm đã điều tra ra được. Bóng đêm tiến vào trong xe, sắc mặt anh trở nên dịu lại đôi chút khi xe bắt đầu rẽ ngoặt chuẩn bị vào đường cao tốc. Kéo rộng caravat ra, lại cài thêm mấy cái cúc áo, anh nhìn An Nguyễn bên cạnh, lúc bấy giờ đã trở nên tê tái. “An Nguyễn, nếu em không nghe lời, tôi có rất nhiều cách để giết vò em.”

Cô quay đầu sang nơi khác, nhắm mắt lại, coi lời anh nói như gió thoảng bên tai.

Lúc này cô như một hòn đảo hoang, không có đường tới cũng không có đường lui, người ta muốn chà đạp thì cứ chà đạp, thế giới sôi động này với cô mà nói chỉ là một trò hề đáng cười nhất. Kinh Phục Châu có thể uy hiếp gì cô chứ? Cùng lắm là cái mạng này mà thôi, nhưng bây giờ cô đột nhiên cảm thấy mình cũng chẳng cần cái mạng này nữa.

Ngoài cửa sổ là ánh đèn màu rực rỡ, An Nguyễn dựa vào lưng ghế, trong lòng cực kỳ mệt mỏi. Tâm trạng căng như dây đàn kia cuối cùng đã đứt, dù cô có làm thế nào thì cũng không thể thắng được Kinh Phục Châu. Thế giới này vốn rất bất công, tà không thể thắng chính chỉ là điều cô xem được trong những vở kịch, và có lẽ cũng chỉ tồn tại trong những vở kịch mà thôi.

Khi đến mộ Trình Kỳ, trời đã dần về sáng. Lão Đồng lái xe cả đêm nhưng tinh thần vẫn rất tốt, chứng tỏ đây không phải lần đầu tiên gã thức trắng đêm. Nghề của họ, ba ngày ba đêm không ăn không ngủ cũng là chuyện thường, lái xe cả đêm thôi mà, với gã mà nói chẳng đáng gì cả. Tuy thế lực An Nguyễn không bằng họ nhưng vì trong lòng đau đớn tuyệt vọng nên cả đêm cũng không ngủ. Xe dừng dưới chân núi, Kinh Phục Châu mở cửa ra, kéo cô ra khỏi xe.

Cô vẫn mặc chiếc váy dài lúc đi tiệc, lộng lẫy và long trọng đứng trước mộ Trình Kỳ. Nắm mồ cô độc ấy vẫn như trước, cô không đến thì không có ai chăm sóc. Kinh Phục Châu đứng bên cạnh An Nguyễn, mắt nhìn nắm mồ hoang kia, cười xùy. “Là đây ư?”

An Nguyễn không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn phía trước, cô không biết ánh mắt mình lúc này dịu dàng thế nào. Nhưng giờ phút ấy, Kinh Phục Châu đã biết khi trong mắt cô có tình yêu thì sẽ như thế nào. Về yêu kiều nũng nịu của cô lúc trước chẳng là lớp nguy trang cho tình yêu, là thủ đoạn để đối phó anh mà thôi.

“Lão Đồng, moi hán lên đây.” Kinh Phục Châu quăng cho một câu rồi nắm cổ tay An Nguyễn lôi cô ra đứng cách đó khá xa. Dường như Lão Đồng đã có chuẩn bị từ trước, gã quay lại xe lấy cái thùng sắt ra, đi thẳng đến trước mộ không chút do dự. An Nguyễn thất thần nhìn Lão Đồng, một lát sau mới sực tỉnh ra gã muốn làm gì, cô nhích chân, vô thức muốn bước lên ngăn cản. “Không được...”

Cổ tay bị khóa lại, Kinh Phục Châu ôm chặt cô từ phía sau, tay anh như hai gọng kìm bằng sắt khiến cô không thể nhúc nhích. “An Nguyễn, em có biết Trình Kỳ chết thế nào không?”

Trời dần sáng, chiếc thùng sắt vung lên làm bụi đất tung bay. Cả người An Nguyễn run lên, ngay cả hàm răng cũng run cầm cập. Người đằng sau ôm

chặt cô, tiếp xúc thân mật như tình nhân, môi còn cắn mút vành tai cô, giọng trầm trầm gọi cảm “Lúc tôi phát hiện thân phận của hân thì cảnh sát sắp ập đến. Em có thấy cây súng của A Dương trước kia không? Hân chết dưới cây súng ấy đấy, một phát vỡ đầu. Nếu không nhờ cảnh sát sắp đến, hân đã không được chết nhanh gọn như vậy đâu. An Nguyễn, số Trình Kỳ may mắn hơn em nhiều, còn em thì cuối cùng vẫn phải rơi vào tay tôi.”

Bàn tay đang nắm làn váy siết chặt, An Nguyễn nhắm mắt lại. Kinh Phục Châu là con quỷ sống trên thế giới này, xét về độ tàn nhẫn, e là không ai sánh bằng. Một vò tro cốt nhỏ bị moi lên, cô há mồm, nước mắt tuôn như mưa. Vòng tay của Kinh Phục Châu càng siết chặt, anh dán mặt vào má cô, khẽ hắt đầu ra hiệu cho Lão Đồng.

Vò tro cốt bị Lão Đồng nâng lên cao, tim An Nguyễn cũng như bị ai xách ngược lên. Tiếng vỡ nát vang lên, tim An Nguyễn ngừng đập, tro mắt nhìn tro cốt của Trình Kỳ bị gió thổi bay đi ngay trước mắt mình.

Như bị rút hết toàn bộ sức lực, chân An Nguyễn mềm nhũn, muốn quỵ sụp xuống. Nhưng Kinh Phục Châu ở phía sau vẫn siết chặt hai cánh tay, cô bị ôm chặt, mắt đỏ như muốn xuất huyết, thứ gì đó trong ngực không ngừng cuộn lên. Mắt cô trống rỗng, cổ vươn tay ra rồi lại phát hiện mình không thể chạm được linh hồn hoàn chỉnh của anh, lúc ấy cô mới như bừng tỉnh, hai tay ôm chặt tim mình, về mặt cực kỳ đau đớn. “Trình Kỳ...”

Eo cô bị giữ chặt, về hung tàn trên mặt Kinh Phục Châu dần biến mất, trở nên thờ ơ hờ hững. Anh hờ hững ôm lấy cô, nhìn cô đau đớn muốn chết nhưng hoàn toàn không đau lòng. “An Nguyễn, có phải bây giờ em nên thừa nhận Trình Kỳ đã chết rồi không?”

Trình Kỳ đã chết.

Nhưng cô vẫn còn sống.

Cô trăm phượng ngàn kể tính toán, cuối cùng khiến cho tro cốt của anh tiêu tán. An Nguyễn cảm thấy có lẽ từ đầu mình đã sai, thế giới này vốn không cần chính nghĩa, cô chẳng là gì cả, hà tất phải tự chuốc lấy khổ, đi làm những chuyện mà mình cho là vĩ đại. Sự vĩ đại của cô thực chất chỉ thỏa mãn bản thân cô, cuối cùng vẫn bị Kinh Phục Châu dễ dàng đánh nát.

Bên tai là giọng nói thì thầm của Kinh Phục Châu. Anh ta nói: An Nguyễn, Trình Kỳ chết rồi, em không cần phải khẳng khẳng duy trì những thứ đó nữa.

Cô giống như không nghe thấy, trước mắt tối sầm rồi ngã trong vòng tay anh.

Chiếc Rolls-Royce dừng trong sân Cổ Lâu, có mấy cô gái đứng bên cửa sổ nhìn xuống. Kinh Phục Châu xuống xe trước, trong lòng anh còn bế một cô gái xanh xao yếu đuối. Vì thế, các cô gái Cổ Lâu bèn tản đi vì không có gì thú vị, chuyển sang nghĩ đến mỹ phẩm và túi xách mới mình mà muốn mua. Cũng có người cảm thấy tò mò, nhìn kỹ lại thì thấy người bị bế kia mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, như đã tắt thở vậy.

Chu Lãm đã nhận được điện thoại từ trước, đợi sẵn ở phòng khách. Kinh Phục Châu vừa bước vào anh ta liền đứng dậy bước tới đón. “Về rồi à?”

“Hôn mê rất lâu rồi, hơi sốt nữa.” Sắc mặt Kinh Phục Châu hơi nặng nề, bế thẳng An Nguyễn lên lầu, Chu Lãm xách hộp thuốc theo sau, nhìn về phía Lão Đồng đang đi ngang hàng với mình. “Sao thế?”

“Bạn trai của cô ta trước kia là nằm vùng, cô ta đến bên cạnh anh Châu là để báo thù, may mà anh Châu không bị cô ta tính kế.” Lão Động nói xong thì bĩu môi, sau đó như nhớ ra điều gì. “Tiểu Chu, sắp kết hôn với chị Nhiễm rồi chứ? Định ngày chưa?”

“Chưa. Đợi chuyện của anh Châu giải quyết xong thì hãy nói đi.”

“Cái gì mà anh Châu. Sau này kết hôn, anh Châu cũng phải gọi cậu là anh rể đấy. Ha ha.”

Chu Lãm lịch sự cười đáp trả. Đã đến cửa phòng An Nguyễn, anh theo vào, Lão Đồng đứng ngoài đợi. An Nguyễn sốt rất cao, Chu Lãm nhíu mày, lấy kim tiêm từ trong hộp thuốc ra.

Mắt Kinh Phục Châu hơi hoảng hốt.

“Đề cô ấy nghỉ ngơi đi. Mấy ngày nay tôi sẽ ở lại Cổ Lâu, mắt công có chuyện gì lại bảo tôi chạy tới chạy lui.” Chu Lãm tiêm thuốc cho An Nguyễn, quay đầu nhìn Kinh Phục Châu. “Kinh Nhiễm nói muốn kết hôn vào mùa thu này, anh Châu thấy chúng tôi tự quyết định thời gian hay là...”

“Chuyện của hai người thì hai người tự quyết định đi.” Kinh Phục Châu nhìn An Nguyễn đang ngủ say trên giường, rõ ràng là không quan tâm lắm đến câu chuyện của Chu Lãm. Hai người bèn im lặng một lúc, sau đó Kinh Phục Châu lên tiếng trước. “Xăm chữ đó lên cho cô ấy.”

Chu Lãm ngắt ra. “Cái gì?”

“Chữ Đản đó, xăm lên vết sẹo trên vai cô ấy đi.”

“Bây giờ cô An đang bị sốt, làm thế đối với cơ thể...”

“Có chết được không?” Kinh Phục Châu ngắt lời anh. Chu Lãm sững sờ, hơi ngượng ngừng lắc đầu. “Không đến nỗi như vậy.”

“Vậy làm phiền anh.” Khuôn mặt này giờ vẫn nặng nề của Kinh Phục Châu cuối cùng cũng tươi hơn, anh nhìn khuôn mặt ôn hòa và trong trẻo của Chu

Lắm, bổ sung thêm một câu. “Anh rể.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Không Dao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ai vô tội, ai sống tạm bợ (4)

An Nguyễn bị con đau trên vai làm cho tỉnh lại. Giây đầu tiên, cô cứ tưởng mình quay ngược thời gian trở về năm ngoái, vai phải bị viên đạn bắn xuyên qua. Thần trí từ từ tỉnh táo, con đau này hình như khác trước, từng đợt kim châm nhói lên trên mặt vết thương, giống như bị ai đó nắm kéo một ít tóc, con đau âm ỉ khiến người ta bực mình.

Trong phòng rất yên tĩnh, rèm cửa kéo hờ lại, chỉ nhìn thấy sắc trời u ám bên ngoài. Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường nhưng lại không phân biệt được lúc này là sáu giờ sáng hay sáu giờ chiều. Cô đã hạ sốt, người như mới vớt lên từ hồ nước, toát một lớp mồ hôi nhớp nháp khó chịu. Lúc đầu An Nguyễn tưởng con đau trên vai chỉ là ảo giác nên giờ tay trái lên, sờ vào vết sẹo kia rồi lại cảm thấy có gì đó hơi khác thường. Cô cố ngồi dậy với đầu óc mơ mơ màng màng. Theo động tác của cô, sợi dây xích trên cổ chân phát ra những tiếng vang khe khẽ.

Cô lảng lảng nhìn sợi xích đó, nhìn một lúc lâu mới từ từ nhấc người xuống giường. Trên bàn có đặt sẵn một ly nước, không biết là đã để đó bao lâu, An Nguyễn cũng không quan tâm lắm, bụng cái ly đưa lên miệng. Lúc ngửa đầu, chiếc gương trước tủ quần áo phản chiếu bóng cô, gầy gò mảnh khảnh, nhợt nhạt ốm yếu, vị trí trên vai phải như bị người ta vẽ lên những họa văn thần bí.

Bàn tay bụng ly nước khựng lại, ánh mắt An Nguyễn hơi hoảng hốt. Cô nuốt vội ngụm nước cuối cùng rồi mới bước đến trước gương. Đến khi tới gần, đôi mắt hơi cận thị mới nhìn rõ, vị trí vốn trái kín vết sẹo lúc này thay bằng một chữ viết, tuy chữ được viết cách điệu nghệ thuật nhưng vẫn không khó nhận ra đó là chữ **Đàn**.

Vào thời cổ xưa, **Đàn** còn có ngụ ý là người yêu, trong thành ngữ cũng có cụm từ “**Đàn lang Tạ nữ**”. Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến lúc đầu An Nguyễn không chịu xăm tên của anh lên cơ thể mình. Trên đời này ai cũng có thể là người yêu của cô trong tương lai, chỉ có **Kinh Phục Châu** là không thể, dù anh muốn cô nhìn thấy là một **Kinh Đàn** chưa nhiệm vụ trần trước kia. Tay chậm rãi vuốt ve chữ **Đàn** ấy, An Nguyễn nhũn mảy, môi mím chặt, đi ra cửa.

Cô cảm thấy lẽ ra mình nên phẫn nộ, thậm chí là nên nổi điên lên. Đây là cơ thể của cô, tại sao lại rơi vào tay kẻ khác, bị khống chế, bị chi phối. Nhưng cụp mắt xuống, An Nguyễn phát hiện lòng mình rất bình tĩnh, hay nói đúng hơn là đã tê dại.

Dây xích trên cổ chân chỉ đủ dài để cô tự do hoạt động trong phòng, nếu muốn ra ngoài thì không được. Cô đứng trước cửa phòng, có một cô gái lạ nhìn về phía cô, bị cô trừng mắt lại. Tất cả những vật sắc nhọn trong phòng đều bị lấy đi, điều cô muốn chỉ là một con dao mà thôi, cho dù có mất một miếng thịt thì cũng phải xóa sạch tên của **Kinh Phục Châu** ra khỏi người mình.

Cũng nhờ ra cửa, cô mới phát hiện bây giờ có lẽ là sáu giờ chiều, bởi vì bình thường các cô gái trong **Cổ Lâu** sẽ không dậy sớm như vậy. Có lẽ hành động của cô đã làm kinh động người khác nên không lâu sau, **Chu Lắm** liền nhanh chóng bước lên lầu.

“Tỉnh rồi à?” **Chu Lắm** nhũn mảy. “Ngoài này mở cửa sổ, gió lùa rất mạnh, cô vào phòng đi.”

“Bác sĩ **Chu**, cái này do anh xăm à?” An Nguyễn quay người qua, ánh mắt nhìn anh ta lạnh lùng mà hung dữ. **Chu Lắm** hơi ngẩn ra, sau đó gật đầu. “Đã gây tê chỗ đó cho cô, đây là ý của anh **Châu**.”

“Anh **Châu** nói khi nào thì lấy mạng tôi? Anh có thể giục anh ấy giúp tôi không?” An Nguyễn dựa vào khung cửa, do ảnh hưởng của cơn sốt lúc trước mà giờ hai chân cô hơi run. **Chu Lắm** mím môi, như đang cố nén điều gì, chỗ này không có camera theo dõi nhưng không có nghĩa là tất cả không nằm trong sự kiểm soát của **Kinh Phục Châu**. Cuối cùng, anh vẫn chọn cách ôn hòa nhất, chỉ mỉm cười, lịch sự và thân thiện. “Cô An đừng suy nghĩ lung tung, anh **Châu** thật sự rất thích cô, lúc đầu anh đã để cô được sống thì sau này càng không nỡ lấy mạng cô.”

“Ồ, vậy tôi phải cảm ơn anh ta rồi.” An Nguyễn vênh mặt liếc xéo anh ta. Người đàn ông này nhìn rất nhả nhặn nhưng thật ra cũng là một con chó săn của **Kinh Phục Châu**. Cô không muốn nói gì với anh ta nữa, giờ tay ra. “Cho tôi một con dao, hoặc bây giờ anh phải xóa hình xăm này cho tôi.”

Chu Lắm nhìn cô với ánh mắt phức tạp. “Cô An, nếu bỏ qua những yếu tố khác, có lẽ trên đời này anh **Châu** là người duy nhất yêu cô.”

“Thật trùng hợp.” An Nguyễn mỉm cười, ánh mắt liếc nhìn hộp thuốc mà anh ta xách trên tay. “Trên đời này, anh ta cũng chính là người duy nhất tôi hận.”

Mày **Chu Lắm** chau càng chặt, anh nhìn cô với vẻ hoài nghi và dò xét. Nói đúng hơn, anh đã quan sát cô từ rất lâu rồi, từ lúc cô bị súng bắn phải nhập viện, anh liền không ngừng dò xét và đánh giá cô. Nhưng cuối cùng vẫn không muốn mạo hiểm, anh lùi lại một bước, lịch sự đưa hộp thuốc ra sau lưng, nơi cô không thể với tới. “Muộn tí nữa anh **Châu** sẽ về, những chuyện này cô nói với anh ấy đi, đừng làm khó tôi.”

Nói xong anh quay người đi, chỉ để lại một bóng lưng. Lúc đi đường, bước chân của anh rất vững vàng, mỗi một bước như đều đi rất cẩn thận. Nụ cười trên mặt An Nguyễn biến mất, quay đầu nhìn về phía một cô gái lúc nãy ra xem náo nhiệt. Cô gái kia bị ánh cô nhìn chằm chằm thì xấu hổ nở nụ cười. “Cô tên là An Nguyễn à?”

An Nguyễn nhấc chân lên, theo động tác của cô, sợi dây xích phát ra tiếng kêu leng keng. Dường như cô muốn bước tới vài bước nhưng lại bị hạn chế bởi sự trôi buộc dưới chân nên chỉ nhấc lên một chút chứ không thể rời khỏi chỗ cũ. Cô gái kia hiểu ra, nói tiếp. “Tôi tên là Hoa Lài.”

Vẫn như trước, các cô gái trong Cổ Lâu đều đặt theo tên các loài hoa. An Nguyễn dựa vào khung cửa, bộ dáng hơi mệt mỏi nhưng hoàn toàn không ỉu rũ tới mức cụp vai khom lưng. Bất cứ lúc nào cô cũng ưỡn sống lưng rất thẳng, dù bây giờ dưới chân bị buộc một sợi xích giống như súc vật nhưng ánh mắt vẫn rất kiêu ngạo. Đáp lại bằng một nụ cười nhẹ, An Nguyễn cảm thấy mình nên có một người bạn trong Cổ Lâu, một người bạn có thể lợi dụng hoặc hợp tác. “Tên thật của cô là gì?”

Hoa Lài cũng cười, cô có một khuôn mặt trẻ con, làn da trắng nõn, lúc cười lên càng có vẻ ngây thơ vô hại. “Ở nơi này biết tên thật cũng chẳng để làm gì.”

“Cô bao nhiêu tuổi?” Sắc mặt An Nguyễn dịu lại đôi chút, cô đoán có thể Hoa Lài còn nhỏ hơn mình. Có lẽ từ sau khi gặp cô, sở thích của Kinh Phục Châu thay đổi, bây giờ nhìn khắp Cổ Lâu này, không tìm đâu được người hơn hai trăm tuổi. Hoa Lài hé miệng định trả lời, mắt bỗng liếc ra sau một chút, sắc mặt cũng thay đổi theo. “Anh Châu...”

Người An Nguyễn cứng lại, hơi quay người qua, nhưng không lên tiếng chào anh như Hoa Lài, chỉ thờ ơ liếc anh một cái. Cô tiếp tục hỏi câu lúc nãy, nhìn Hoa Lài – lúc này đang có vẻ hoảng loạn và căng thẳng, “Hỏi cô đó, bao nhiêu tuổi rồi?”

Chỉ nhìn một cái, Kinh Phục Châu liền biết An Nguyễn ngày xưa đã sống lại.

Hoa Lài áp a ập ứng không biết mình có nên trả lời hay không bèn đưa mắt nhìn Kinh Phục Châu. An Nguyễn mỉm cười, sắc mặt không có vẻ gì khó xử, nhưng cũng chẳng vui vẻ gì. Cô vừa mới khỏi bệnh, đứng ở cửa lâu như thế, thật ra đã sớm cảm giác được mồ hôi lạnh phía sau chảy ròng ròng nhưng Hoa Lài lại không thông minh tinh ý như cô đã nghĩ, người này cũng không cần thiết phải kết bạn.

An Nguyễn quay người bỏ vào phòng, sợi xích dưới chân kéo lê trên đất, tiếng vang rơi vào tai Kinh Phục Châu. Anh nhìn Hoa Lài một cái, không nói gì, theo An Nguyễn vào phòng. Cửa được đóng lại, Hoa Lài ngơ ngác nhìn cánh cửa, xoa xoa chóp mũi của mình.

Cánh cửa phía sau đóng lại, An Nguyễn cứ đứng gần cửa, Kinh Phục Châu vừa bước vào, khoảng cách giữa hai người liền ngắn lại. Cô dựa vào tường, cố giữ cơ thể thẳng bằng, sắc mặt rất kém. Đợi cảm giác choáng váng ấy qua đi, cô mới nhấc chân bước tiếp.

Kinh Phục Châu lại chặn ngay bên hông cô, tay chống vào tường, vừa vặn ngăn đường đi của cô. An Nguyễn cắn chặt hàm dưới nhưng không nói gì, càng không nhìn anh, chỉ quay người qua, định đi từ hướng khác.

Anh lại vươn cánh tay kia ra, vây cô trong vòng tay của mình.

An Nguyễn dựa lưng vào tường, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô không biết trong lòng anh đang tính toán điều gì. Từ khi cô bị bắt về đây, chỉ mấy ngày ngắn ngủi nhưng tất cả như một cơn ác mộng. Nếu anh không nuốt nổi cơn giận muốn trả thù, vậy cô sẽ hứng chịu, nhưng chỉ cần còn một hơi thở, cô sẽ không để anh giẫm mình dưới chân.

Kinh Phục Châu vuốt ve mái tóc của An Nguyễn, ánh mắt anh hôm nay rất dịu dàng. Rồi anh từ từ nhào người tới, dùng mí mắt mình chạm vào trán cô, cảm nhận được nhiệt độ bình thường, khoe môi lại nhếch lên. “Ừm, cuối cùng cũng hạ sốt rồi. Ăn cơm tối chưa? Để tôi bảo họ làm món gì đó thanh đạm một chút rồi mang lên.”

“Tôi không đói, tôi muốn ngủ, anh tránh ra.” An Nguyễn cúi đầu, không muốn nhìn anh. Từ góc độ này, ánh mắt cô vừa vịn rơi vào nút áo sơ mi của anh. Mấy cái cúc trên cùng không được cài lại, để lộ một chút xương quai xanh và làn da bên dưới. Kinh Phục Châu không quá cơ bắp nhưng người săn chắc cân đối. Lúc vươn tay thế này, cánh tay căng ra, có thể nhìn thấy cơ cánh tay săn lại dưới lớp áo sơ mi. An Nguyễn hờ hững liếc qua một cái, thấy người chắn trước mặt không có ý định nhường đường đành phải ngẩng đầu lên. “Anh muốn làm gì?”

“Bắt em ăn cơm.” Anh nói với vẻ rất tự nhiên.

Hai người đấu mắt. Ánh mắt cô lãnh đạm và xa cách, đôi mắt hẹp dài không có chút tình cảm. Anh cũng thản nhiên nhìn cô, đôi mắt nâu thâm sâu khó lường. Ăn cơm không đáng để họ đối đầu căng thẳng như thế, hơn nữa đối với An Nguyễn mà nói là điều tốt, bây giờ anh giết chết cô dễ như trở bàn tay, đương nhiên sẽ không dùng những thủ đoạn hèn hạ như hạ độc. Vì vậy cuối cùng cô đành thỏa hiệp, là người dòi mắt đi trước, nhìn xuống chân mình, nhưng vẫn không quên đặt điều kiện. “Vậy anh tháo cái này ra cho tôi.”

Kinh Phục Châu nhanh chóng đồng ý. Anh mở cửa ra căn dặn một câu rồi quay người đi đến trước mặt cô, khom người xuống. Đây là một tư thế không hề phòng bị, phần gáy anh hoàn toàn lộ ra trước mặt cô, nếu lúc này cô quơ đại thứ gì đó đập vào, anh không chết thì chắc cũng bị chấn động não. An Nguyễn nghĩ ngợi lung tung, quay đầu nhìn bên cạnh mình, căn phòng trống rỗng, góc tường ngay cả cái bình hoa cũng không có.

Khi Kinh Phục Châu đứng dậy, dưới chân không còn sự trôi buộc của sợi dây xích, An Nguyễn hoạt động cổ chân một chút rồi chậm rãi đi đến bên giường, ngồi xuống. Cơm tối có lẽ đã được chuẩn bị từ trước, chỉ vài phút sau đã có người mang lên, An Nguyễn đứng dậy đi đến bên bàn, lúc ngẩng đầu lên thì phát hiện Kinh Phục Châu đã ngồi đối diện mình.

Cô ngẩn ra. “Anh làm gì?”

Thần sắc Kinh Phục Châu rất tự nhiên. “Cùng ăn cơm với em.”

Vì nghĩ cho cô vừa hết sốt, thức ăn đều rất thanh đạm. An Nguyễn không thèm ăn cho lắm, nhưng nghĩ lại có lẽ sau này cũng phải thế này, dù sao cũng phải sống tiếp nên cố ăn hết một chén cháo đầy. Cô không đoán được Kinh Phục Châu nghĩ gì, chỉ cảm thấy sự dịu dàng này giống như là tín hiệu trước khi bão táp kéo đến. Như khi anh ta dẫn cô đến gặp Hứa Cửu Xương lần trước, cũng ra vẻ ôn hòa rất lâu. Anh ta thích nhìn cô thất vọng, nhìn cô kinh ngạc, nhìn cô kích động và suy sụp vì anh ta. Nhưng cô không thể, An Nguyễn tự nhủ với mình như vậy, sau này bất luận xảy ra chuyện gì đều không thèm để ý.

Hình như tối nay anh rất rảnh rỗi, ăn cơm tối xong là cứ nhàn nhã ngồi trên giường xem tivi. Giữa họ rất ít khi trao đổi, người trong tivi nói cười vui vẻ nhưng An Nguyễn không nghe lọt tai được câu nào. Cô đột nhiên cảm thấy hiếu kỳ, khi Kinh Phục Châu bước vào căn phòng này, camera theo dõi trong phòng có mở không? Nghĩ thế, cô bèn nhìn về phía camera. Như cảm nhận được suy nghĩ của cô, Kinh Phục Châu nói rất rõ ràng nhưng lại ôn hòa. “Đang mở đó.”

An Nguyễn thu mắt lại, tiếp tục xem tivi.

Thoáng cái đã hơn mười giờ, An Nguyễn cầm điều khiển từ xa chuyển kênh liên tục, tỏ vẻ không có tâm trạng nào để xem tiếp. Giả vờ ngáp mấy cái, cô ngẫm ra hiệu cho Kinh Phục Châu đi về, dù thật ra mình chẳng buồn ngủ chút nào.

Người này giờ vẫn ngồi bên cạnh nhúc nhích một chút, An Nguyễn cứ tưởng anh định về phòng nhưng không ngờ anh lại đưa tay khoác vai cô, khẽ hôn lên mái tóc cô, giống như đôi vợ chồng ân ái ngọt ngào trước khi đi ngủ. “Đi tắm đi.”

“Anh không đi à?” An Nguyễn nhủ mày.

Kinh Phục Châu buông cô ra, cười khẽ. “Em vào tắm đi, lúc ra thì tôi đã đi rồi.”

Lúc anh nói câu này, ánh mắt rất thờ ơ, rõ ràng chỉ thuận miệng nói thế thôi chứ không hề có chút gì đáng tin cậy. Nhưng An Nguyễn có cách nào bắt anh phải đảm bảo điều gì, làm thế càng giống như đôi tình nhân đang đẩy đưa hờn dỗi. Cô thờ dãi một hơi thật khẽ, đứng dậy đi vào nhà tắm. Lúc cánh cửa bằng kính đóng lại, cô nhìn thấy Kinh Phục Châu khoanh hai tay mỉm cười nhìn cô.

Không biết tại sao, An Nguyễn cảm thấy sờn cả da gà.

Nhiệt độ trong nhà tắm cao hơn bên ngoài. Lúc này khi tỉnh lại, cả người An Nguyễn đều là mồ hôi nên bây giờ cô rất muốn tắm rửa thật sạch. Cởi quần áo ra, cô nhìn thấy bóng mình trong gương, trên vai có khắc tên của người khác rõ mồn một. An Nguyễn nghiêng đầu qua, không muốn nhìn tiếp, nhắc chân bước vào bồn tắm.

Cửa nhà tắm không có khóa, Kinh Phục Châu nhìn qua tấm kính mờ, không thấy được gì cả. Cảm giác ngứa ngáy nhột nhột trong lòng lại kéo tới, dưới chân giường còn bộ váy ngủ cô thay ra lúc trước. Kinh Phục Châu lấy một điều thuốc ra, châm lửa rồi từ từ hút. Khi hút hết điều thuốc, anh mới nhặt bộ váy ngủ lên, bước nhanh về phía cửa nhà tắm.

Cánh cửa kính vừa được đẩy ra, hơi nước mông lung liền ủa vào mặt anh. An Nguyễn nghe tiếng quay đầu lại, cả người cô đều ẩn trong bồn tắm, chỉ lộ đầu ra ngoài. Cách một khoảng, cô cảm thấy có lẽ Kinh Phục Châu sẽ không thấy được vẻ khinh bỉ trong mắt mình, nhưng sau đó, ngữ điệu trào phúng đã bán đứng cô. “Chẳng phải anh nói sẽ đi sao?”

“Đưa áo ngủ vào cho em.” Kinh Phục Châu giơ chiếc váy màu đen trên tay lên.

Mắt An Nguyễn vẫn không có gì thay đổi. Mặt nước có chút xao động, cô thò tay ra khỏi thành bồn tắm, cánh tay ướt sũng, còn dính bọt nước, dưới ánh đèn vàng ấm áp của nhà tắm, nhìn sáng lóng lánh. “Đưa cho tôi.”

Kinh Phục Châu không nhúc nhích, vẫn đứng chỗ cửa cách cô vài bước. An Nguyễn nhủ mày chặt hơn, cô còn chưa kịp nói gì thì bỗng nghe giọng nói trầm thấp của Kinh Phục Châu: “Em đứng dậy đi, đến trước mặt tôi, tôi mặc vào cho em.”

Ánh mắt nhìn về phía anh của An Nguyễn đang ngằm dậy sóng. Tay cô còn vươn ra ngoài, những giọt nước trên cánh tay nhỏ xuống đất. Không biết có phải vì hơi nước không mà mặt cô hơi ửng đỏ. Kinh Phục Châu cảm thấy lúc này An Nguyễn rất đẹp, càng yêu kiều quyến rũ hơn bao giờ hết. Hai má ửng hồng ấy làm anh nhớ đến rất lâu trước kia, mỗi khi anh đưa cô lên đỉnh.

Thật ra cũng không phải đã lâu lắm.

Lòng nhột nhột khó chịu, cho nên một ngày dài như một năm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ai vô tội, ai sống tạm bợ (5)

“Em đứng lên đi, đến trước mặt tôi, tôi mặc vào cho em”

Nước trong bồn tắm vẫn còn ấm, nhiệt độ vừa vặn, An Nguyễn không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng nhìn anh. Làn nước ấm như một lớp bảo vệ mỏng manh làm cô không nỡ rời xa, không nỡ bước ra khỏi nó. Trong mắt Kinh Phục Châu có nụ cười nhẹ, dường như hôm nay anh cười rất nhiều. Chiếc váy ngủ màu đen bị đặt tạm lên cái giá bên cạnh, chất thành đống cùng với khăn tắm linh tinh. Anh vừa cởi áo sơ mi vừa đi về phía cô, dường như bất đắc dĩ thờ dãi: “Thật hết cách với em...”

Câu này xác thực mang theo sự yêu chiều, An Nguyễn nghe rất rõ, mà sự yêu chiều này lại khiến cô cảm thấy rung mình. Lành thổ nhỏ bé thuộc về cô bị xâm chiếm. Anh bước chân vào, không hề e ngại khi trần trụi trước cô. An Nguyễn ngửa đầu lên, cùng với động tác ngồi xổm xuống của anh, cô cup mắt xuống dần, tầm mắt họ ngang hàng nhau.

“Kinh Phục Châu, trong Cổ Lâu không chỉ có mình tôi là đàn bà.”

“Gọi tôi là A Đàn.”

“Kinh Phục Châu...”

“Gọi tôi A Đàn.”

Ánh mắt anh nghiêm túc lại cố chấp, An Nguyễn ngậm miệng lại, nhìn anh không nói tiếng nào. Anh không hề nhìn vào mắt cô, bởi vì sự chú ý đã bị hình xăm cách điệu ấy thu hút. Kinh Phục Châu cúi đầu, tay đặt lên vai An Nguyễn, gần như là mang theo về si mê, ấn môi mình lên trên vết sẹo đã xăm hình ấy.

Vết thương lại sống dậy, rất mới và còn đau nhức. An Nguyễn nắm chặt nắm đấm nhưng lại không thể làm gì được. Lúc đầu nụ hôn của anh rất khẽ, từ từ biến thành gặm nhấm, khi răng anh lướt qua, máu bên dưới vết thương như sôi trào lên.

Kinh Phục Châu ngồi thẳng dậy, ôm An Nguyễn vào lòng mình. Mặt đối mặt, người cô hơi cao hơn anh một chút, có thể thấy được sợi tóc trên đỉnh đầu anh. Không có bất cứ biện pháp phòng tránh nào, họ hòa vào nhau. Động tác của Kinh Phục Châu rất dịu dàng, hôn lên giữa hai chân mày cô, đợi cô thích ứng. Bồn tắm nhỏ hẹp, nước ấm tràn ra ngoài, An Nguyễn nghe tiếng tim mình đập dữ dội, suýt nữa là không chịu nổi. Anh vít đầu cô xuống, tay đặt sau gáy cô, hai đôi môi chạm vào nhau, quần quýt quên tất cả.

Có đôi khi con người phải tuân theo bản năng, yêu chiều là cách chinh phục có hiệu quả nhất. An Nguyễn từ từ nhắm mắt lại, bấu lấy cánh tay Kinh Phục Châu. Tay chạm vào da thịt của anh, hơi lạnh, nhưng trong cơ thể cô lại nóng cháy đến kinh người.

Anh vén mái tóc cô sang một bên, để lộ hình xăm kia. Lúc này An Nguyễn không hoàn toàn là An Nguyễn nữa mà là một tác phẩm nghệ thuật theo ý đồ của anh. Trong không khí là tiếng hơi thở dồn dập. Cô như một chú mèo con, bị anh vác trên bờ vai lắc lư, cắn môi khẽ rên ư ừ. Kinh Phục Châu bỗng dòn sức, An Nguyễn không kịp chuẩn bị, tiếng rên bật ra khỏi bờ môi.

“Ừm...” Kinh Phục Châu nhú mày, cô gái trong lòng anh cứng đờ, người run rẩy. Cao trào qua đi, anh không ra khỏi người cô, An Nguyễn thở hổn hển gác đầu lên vai anh, chỉ cảm thấy hai chân đang run rẩy.

“An Nguyễn, tôi có thể để em đi, nhưng tôi có một điều kiện.” Kinh Phục Châu ôm cô, chậm rãi vuốt ve tấm lưng của cô, con xao động trong mắt qua đi, lại trở về với vẻ âm trầm trước đó.

An Nguyễn muốn rời khỏi lòng anh nhưng lại bị anh đè lại. Cô cau mày hít một hơi, sau đó mới hỏi: “Điều kiện gì?”

“Sinh cho tôi một đứa con.”

Kinh Phục Châu mỉm cười, hôn lên tai cô, cảm giác được cô trở nên cứng đờ. “Đừng sợ, đó cũng là con của tôi, tôi nhất định sẽ tốt với nó, sau này sẽ giao hết sự nghiệp cho nó.”

An Nguyễn nhìn anh với vẻ không dám tin.

Sự nghiệp. Thứ mà Kinh Phục Châu gọi là sự nghiệp, nói trắng ra chính là phạm pháp. An Nguyễn không có sự uy hiếp nào, bây giờ có thêm đứa bé, vậy anh ta lo gì không trả thù được cô một cách tàn khốc nhất. Mà đứa trẻ này, cuối cùng cũng sẽ đi vào con đường mà Kinh Phục Châu đã đi, An Nguyễn không thể uốn nắn gì được.

Cho nên anh ta mới không phòng tránh gì, anh ta một lòng muốn hủy diệt cô. An Nguyễn bỗng nhiên giãy giữa một cách kịch liệt nhưng bị anh giữ càng chặt hơn. Chóp mũi hai người chạm vào nhau, Kinh Phục Châu hôn khẽ lên môi cô. “An Nguyễn, em phải nhớ ăn cơm đúng giờ, con của chúng ta phải thật khỏe mạnh, cho nên em cũng phải khỏe mạnh.”

“Tôi sẽ không sinh con cho anh...” An Nguyễn nhọc nhằn thốt ra câu này, nhưng lại cảm thấy rất bất lực. “Kinh Phục Châu, Cổ Lâu có nhiều phụ nữ như thế, tại sao nhất định bắt tôi phải sinh?”

“Bởi vì em hận tôi, tôi phải để em thấy cảnh con của em gọi tôi là ba.” Kinh Phục Châu cười rất dịu dàng, sau đó lại nói thêm “À, có lẽ phải gọi là con của chúng ta chứ.”

Mặt An Nguyễn trắng bệch. Anh mỉm cười, đưa tay véo má cô, giọng ôn hòa. “Trong thời gian này tôi sẽ ở phòng của em. Lúc này gạt em đó, camera

sớm đã tắt lâu rồi.” Anh vừa nói vừa dụi đầu vào cổ cô, sau đó bế cô đứng dậy, rời khỏi nhà tắm. An Nguyễn hoang mang mặc cho anh bế, mặc cho anh đưa mình vào trong chăn. Anh từ sau ôm lấy cô, nhẹ nhàng cọ cọ, nhắm mắt lại. “Ngủ đi, sáng mai anh sẽ gọi em dậy, phải ăn ngủ cho điều độ.”

“Kính Phục Châu, có lẽ những gì anh nói trước đây là đúng.” An Nguyễn mở mắt ra, giọng lạnh như băng.

Vòng tay của anh càng siết chặt hơn, khiến khoảng cách giữa mình và cô ngày càng chặt chẽ, uể oải hỏi: “Nói gì?”

“Nếu tôi thật sự có con với anh, hoặc là tôi sẽ không để nó ra đời, hoặc là tôi sẽ bóp chết nó ngay sau khi sinh ra.”

Kính Phục Châu cười xùy, rõ ràng cảm thấy câu này không đủ sức uy hiếp. “Em không nở đâu.”

“Tôi dám đấy.” An Nguyễn nghe thấy tiếng nói vô hồn của mình.

Người sau lưng không lên tiếng nữa, thể xác và tinh thần của đều rã rời, cuối cùng không chịu nổi nữa nên nhắm mắt lại. Đèn trong phòng vẫn mờ, đợi đến khi hơi thở của cô dần nhẹ nhàng và đều đặn, Kính Phục Châu mới từ từ lui ra sau, trượt ra khỏi cơ thể cô, đứng dậy ra ngoài cửa tắt đèn. Bóng tối lập tức lan tràn, mất tạm thời không thích nghi được trong chốc lát, anh lặng lẽ đứng bên cửa một lát mới quay về giường.

Đột nhiên nhớ đến cái hôm bắt An Nguyễn về, Đào Tử hỏi: Anh Châu, sao cứ phải là cô ta?

Anh cũng thấy nghi hoặc. Vuốt ve bờ vai An Nguyễn, sờ lên vết thương lỗi lổm kia, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cô, tất cả đều mang theo vẻ yêu thương và trân trọng mà ban ngày không thể hiện ra.

Sao cứ phải là cô?

Suốt một thời gian sau đó, Kính Phục Châu thật sự bắt An Nguyễn điều chỉnh lịch làm việc, nghỉ ngơi và thực đơn ăn uống để chuẩn bị mang thai. Cô cảm thấy có lẽ mình đã trở thành một công cụ, một công cụ giúp anh nối dõi tông đường. Nhưng càng trong hoàn cảnh như thế, cô càng thêm kiên định. Cô sẽ làm được, anh đã đánh giá thấp sự tàn nhẫn của cô.

Nếu không nói đến mục đích cuối cùng, cuộc sống giữa họ khá hài hòa. Tuy các cô gái trong Cổ Lâu vẫn còn đó, nhưng không hề có gương mặt mới xuất hiện. An Nguyễn vất vả trải qua một mùa hè, luôn phấp phồng lo sợ cho cơ thể mình. Những mãi đến mùa thu, sắp đến ngày Kinh Nhiễm và Chu Lãm kết hôn, cô vẫn chưa có thai như ý nguyện của Kính Phục Châu. An Nguyễn không biết nên vui hay buồn. Vui là cô tạm thời sẽ không sinh ra con rồi cho anh giặt dây, buồn là những ngày tháng như thế không biết bao giờ mới kết thúc.

Người trong Cổ Lâu đều nói Kính Phục Châu rất tốt với cô, tốt đến mức khiến tất cả mọi phụ nữ đều phải ghen tỵ. Thời gian trôi qua, cô và Hoa Lại cũng trở nên thân thiết hơn, dần dần cũng nghe thấy một ít lời đồn thổi. Đa số các cô gái ở đây đều không thích cô. Tuy họ không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì nhưng theo họ, An Nguyễn là đối thủ của mình, An Nguyễn đã độc chiếm Kính Phục Châu.

Cô biết ngay mà, bình thường phụ nữ không thể nào học được cách chung sống hòa bình với nhau.

Có lẽ Kính Phục Châu cũng có tiềm năng làm diễn viên, gần đây anh nghiền sấm vai một người chồng tốt, về nhà đúng giờ, trên người sạch sẽ không có mùi lạ, lên giường thì dịu dàng chùng mực, tuy nhiên những gì cần làm thì cũng không thiếu. An Nguyễn thường có ảo giác rằng có lẽ anh đang chơi trò nước ấm nấu ếch, mượn cơ sinh con để giữ cô lại bên cạnh mình mà thôi. Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy mình đã đánh giá anh hơi cao. Trước đây cô còn tin anh vẫn yêu thương trân quý mình, bây giờ đã không tin nữa rồi.

Cô không thể lật đổ được anh, điều này khiến mỗi lần nghĩ đến lòng An Nguyễn lại đau như dao cắt.

Hôn lễ của Kinh Nhiễm và Chu Lãm được định vào một ngày của tháng mười, Kính Phục Châu không can thiệp nhiều vào chuyện hôn lễ, chỉ rất hào phóng trong chuyện chi tiền. Chu Lãm xuất thân nghèo khó, cha mẹ sớm qua đời. Có lẽ xuất phát từ sự thông cảm vì từng trải qua khổ khó giữa đàn ông với nhau, Kính Phục Châu rất coi trọng anh ta.

Những ngọn đèn trước gương trang điểm sáng rực, Kinh Nhiễm mặc áo cưới, nụ cười trên mặt rạng rỡ. Kính Phục Châu dựa vào bàn, tay kẹp điếu thuốc. Vì nghĩ cho Kinh Nhiễm nên anh chỉ không ngừng đưa điếu thuốc lên mũi ngửi rồi để xuống chứ không châm. Phù dâu là bạn của Kinh Nhiễm, không ngừng liếc mắt về phía Kính Phục Châu, đúng lúc Chu Lãm mở cửa bước vào, gọi một tiếng “anh Châu”.

Phù dâu vội vàng nói chen vào, sửa lưng Chu Lãm “Sao lại gọi là anh, anh là anh rể của anh ấy mà.”

Chu Lãm thoáng sững sờ, hơi xấu hổ. Kinh Nhiễm lại cảm thấy chẳng có gì to tát, cười hi hi rồi hòa vào thúc giục với phù dâu. An Nguyễn đứng bên cạnh Kính Phục Châu, đôi giày cao gót dưới chân không vừa vặn lắm nên cô đổi tư thế đứng mà vẫn cảm thấy không thoải mái. Kính Phục Châu khoác lấy hông cô, khiến trọng tâm của cô dồn lên người mình, rất tự nhiên gọi Chu Lãm một tiếng “anh rể”.

Bởi vì động tác nhỏ này của anh, vẻ mặt của phù dâu hơi sững sờ một chút.

Kính Nhiễm và Kính Phục Châu từ nhỏ sống nương tựa vào nhau, có vài tập tục trong hôn lễ họ không rành cho lắm, chỉ cảm thấy hình như có “tiền sửa miệng” nên bên chuẩn bị bao lì xì. Lúc này Kính Phục Châu sửa miệng gọi nên Kinh Nhiễm móc từ trong túi da của Chu Lãm ra một phong bao lì xì đã được chuẩn bị sẵn, lại không chịu được cho anh. “An Nguyễn, em cũng sửa miệng gọi là anh rể đi.”

An Nguyễn ngẩn ra, sau đó nhìn thấy một trời ngần cách trong mắt Kinh Nhiễm. Lòng cô bỗng cảm thấy khó chịu, giống như nếu thật sự sửa cách gọi thì sẽ có thứ gì đó thay đổi, giống như là thừa nhận. Cô mím môi, không nói gì. Sắc mặt Kinh Nhiễm ngày càng khó coi, sắp nổi bão tới nơi thì bị Chu Lãm

đưa tay ngăn lại. “Được rồi được rồi, bớt một người gọi thì bớt thêm một bao lì xì.”

Nói xong anh đưa bao lì xì cho Kinh Phục Châu.

Sự cố nhỏ trước thềm hôn lễ này làm An Nguyễn tạm thời quên đi cơn đau dưới chân, đợi khi bước ra khỏi phòng nghỉ, lúc hôn lễ chính thức bắt đầu cô mới cảm thấy đau đớn. Tay còn khoác lên khuỷu tay Kinh Phục Châu, An Nguyễn khẽ nhủ mày, anh ta sẽ không để cô rời khỏi mình, cho nên thôi cố chịu vậy.

Hôn lễ nên diễn ra thế nào, An Nguyễn hoàn toàn không có khái niệm. Lúc Kinh Nhiễm mặc áo cưới đứng trên bục thề nguyện cùng Chu Lãm, cô nhìn thấy trong đám nữ khách có người đang nhẹ nhàng lau nước mắt. Nỗi hoang mang trong lòng càng dữ dội, cô không tin những lời thề nguyện kia nhưng muốn xem thử khoảnh khắc ấy mọi người có phản ứng thế nào nên quay đầu nhìn tứ phía.

Ánh mắt bỗng nhiên sững sờ.

Hứa Tuấn đang đứng một nơi cách cô không xa, có lẽ anh theo chú mình – vị sở trưởng sở cảnh sát kia – đến. An Nguyễn nhìn chăm chăm vào anh không chớp mắt, mãi đến khi Hứa Tuấn vô thức nhìn về phía cô. Có lẽ bây giờ anh đã lên năm tư đại học, mái tóc đã nhuộm đen trở lại, lúc thấy cô, đầu tiên là hoang mang, sau đó trở nên kinh ngạc.

Cơn đau dưới chân càng dữ dội hơn, An Nguyễn không biết tại sao anh lại theo chú mình đến đây, cũng không muốn biết. Cô chỉ biết ánh mắt của Hứa Tuấn đã thay đổi. Trước đây anh trong trẻo thuần khiết biết bao, thị phi rõ ràng. Trong lòng có thứ gì đó nặng trĩu, mãi đến khi Kinh Phục Châu ở bên cạnh hôn lên má cô. “Khóc à?”

Lúc ấy cô mới phát hiện thì ra mình đã rơi lệ.

Kinh Phục Châu cứ tưởng cô giống như những vị nữ khách khác, cảm động rơi nước mắt vì hôn lễ, tìm anh mềm ra như muốn tan chảy. Anh đưa tay choàng qua vai An Nguyễn, ngăn cản tầm mắt của Hứa Tuấn ở phía sau. Những nụ hôn khe khẽ rơi xuống má An Nguyễn. Cô cúi đầu, hơi né tránh. “Tôi không sao.”

Kinh Phục Châu cúi đầu nhìn chân cô. “Có phải giày không được thoải mái không? lát nữa anh bảo Lão Đồng đưa em về trước.”

An Nguyễn khẽ gật đầu.

Hình ảnh ấy rơi vào mắt Hứa Tuấn, thân mật như giữa tình nhân với nhau. Trong lòng anh bỗng cảm thấy thoải mái, có lẽ ai cũng sẽ thay đổi, con người luôn theo đuổi tiền tài và quyền lợi, điều này không có gì là sai. Anh cũng từng phỉ nhổ Kinh Phục Châu, nhưng vẫn thần phục dưới sự uy hiếp của anh ta. Giống như An Nguyễn, phụ thuộc vào đại gia của cô.

Không ai là không thay đổi cả.

Nhưng trong lòng vẫn có thứ gì đó không dễ chịu, có lẽ là vì ánh mắt của An Nguyễn khi nãy. Anh không thể nói rõ sự khó chịu ấy rốt cuộc là vì đâu, chỉ cảm thấy dường như mình bị gạt ra khỏi thế giới của cô. Anh cảm thấy không cam tâm, cảm thấy họ kẻ tám lạng người nửa cân, cô làm gì có tư cách dùng ánh mắt nhìn kẻ ngoại tộc để dò xét anh.

An Nguyễn rời khỏi đó trước. Bởi vì có lệnh của Kinh Phục Châu nên dù không tình nguyện thì Lão Đồng vẫn phải đưa cô về. Vừa đi đến bãi đỗ xe liền nhìn thấy Hứa Tuấn đứng cách đó không xa, chào hỏi cô. “An Nguyễn.”

Lão Đồng quay đầu lại, nhìn anh với vẻ cảnh giác. Nhưng hiển nhiên là gã không hề nhận ra họ từng gặp nhau một lần ở học viện âm nhạc Lăng Xuyên.

Chân An Nguyễn rất đau nhưng vẫn đứng lại, lịch sự trả lời một câu. “Đã lâu không gặp, Hứa Tuấn.”

Anh từng là đàn anh của cô, An Nguyễn có một đạo cảm thấy người này rất có thiên phú về âm nhạc.

“Đúng vậy, từ sau khi em thôi học là không thấy em nữa, không ngờ lại gặp nhau ở đây.” Hứa Tuấn bước tới vài bước. Cùng với sự tiếp cận của anh, cảm giác xa lạ kia càng mãnh liệt hơn. Nhưng mặt An Nguyễn vẫn không biến sắc, mỉm cười đáp. “Thật khéo.”

“Vẫn ở cạnh anh Châu à?”

An Nguyễn có vẻ không tiếp nhận được việc hai tiếng “anh Châu” lại được thốt ra từ miệng của Hứa Tuấn, cho nên cô chỉ im lặng nhìn anh, không nói chuyện. Thái độ này khiến thứ gì đó trong lòng Hứa Tuấn bỗng dâng trào, anh nén nhỏ giọng. “An Nguyễn, đừng dùng ánh mắt ấy nhìn anh, trên đời này em là người không có tư cách nhìn anh như thế.”

“Anh sớm đã biết Kinh Phục Châu không phải là người tốt, vậy anh có biết quan hệ giữa anh ta và chú mình không?” An Nguyễn bình tĩnh nhìn anh, từ ánh mắt trấn định không chút hoang mang của anh, cô hiểu rằng anh đã biết. Lòng trở nên lạnh buốt, An Nguyễn cười khổ. “Trước đây anh hát rất hay.”

“Bà nó, mấy ai có thể thật sự dựa vào giọng hát nổi tiếng chứ?” Hứa Tuấn hít sâu một hơi. “Chẳng phải em cũng đeo bám vào đàn ông mà sống đấy sao, chúng ta có gì khác nhau chứ?”

An Nguyễn nhớ đến Lan Hiểu, cô Lan Hiểu ngồi trên chiếc vali trong ký túc xá khóc thút thít. Cô cũng từng nói thế, ai có thể thật sự sống bằng nghề ca sĩ? Lúc ấy An Nguyễn nghĩ không ra câu này có gì không đúng, bây giờ bỗng hiểu ra, thật ra trên đời này có rất nhiều con đường để đi, nhưng anh vì cái

lợi trước mắt mà lựa chọn con đường sai lầm nhất. Cô từng muốn nói câu ấy cho Lan Hiểu nghe, nhưng lại cảm thấy thuyết giáo như thế chẳng có sức thuyết phục, ai lựa chọn thế nào là quyền của họ, cô không thể can thiệp.

“Có lẽ anh cảm thấy giữa chúng ta không có gì khác nhau nhưng tự tôi biết chúng ta không giống, thế là đủ.” An Nguyễn nói xong thì quay người đi, nhìn Lão Đồng bên cạnh một cái. Gã đang đứng nhìn với thái độ xem trò cười, An Nguyễn cup mắt, mở cửa xe ra.

Thật khó. Cô thăm cảm thán trong lòng như thế, lại không biết cụ thể đang than vãn điều gì.

Mọi chuyện đều trở nên lẩn lộn mơ hồ, chỉ có con đau dưới chân là rất rõ ràng như nhắc nhở cô, mục đích ban đầu của cô là gì.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Người trung trình (1)

Những ngày tháng bị nhốt trong Cổ Lâu khiến An Nguyễn gầy đi thấy rõ. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, ngay cả Kinh Phục Châu cũng cảm nhận được sự thay đổi của cô. Phụ nữ bước vào Cổ Lâu đều dần trở nên đầy đặn hơn, chỉ có cô trông như nửa sống nửa chết. Không phải anh không đau lòng, nhưng so với khát vọng muốn giữ cô bên cạnh mình mãi mãi thì cảm giác đau lòng này chẳng đáng là gì.

Trước thềm năm mới đến, cuối cùng An Nguyễn thoát khỏi sự trói buộc của sợi xích sắt. Nguyên nhân là vì đeo nó quá lâu, cổ chân cô bị cọ xát thành một lớp chai. Lúc triển miên, tay Kinh Phục Châu vượt qua nơi ấy, cảm thấy không được thoải mái nên sáng ngày hôm sau, anh sờ soạng cổ chân cô và vít sợi dây xích xuống dưới gầm giường.

Ý chí của con người sẽ bị thời gian bào mòn, An Nguyễn là phụ nữ, anh cảm thấy phụ nữ thì tương đối dễ dàng kiểm soát, giống như câu chuyện chú voi con lúc nhỏ bị xích vào cọc gỗ, sau này lớn lên vẫn không thể thoát khỏi chiếc cọc ấy. Kết quả cho thấy, phương pháp của anh đã thành công, cho dù không mang xích chân thì An Nguyễn vẫn không ra khỏi phòng. Từ một góc độ nào đó mà nói, giam cầm cũng là một cách bảo vệ.

Theo quy định hàng năm, đêm giao thừa mọi người phải đón năm mới cùng nhau. Ngày xưa, trước giao thừa mỗi năm, ông Tiết sẽ phái người dưới trướng mình thông báo khắp nơi, còn báo phía câu lạc bộ chuẩn bị trước. Năm nay tình hình đặc biệt, giao thừa trở thành ngày giỗ của ông Tiết, tâm phúc dưới trướng của ông ta đều đã tự tìm đường riêng. Kinh Phục Châu cũng không có ý định gọi mọi người tụ tập, lại cảm thấy Cổ Lâu có quá nhiều phụ nữ, cái cọ nhón nháo khiến người ta bức mình nên cuối cùng quyết định dẫn An Nguyễn sang Thái Lan. Ở đó có lính đánh thuê của anh, có nhà xưởng của anh, có vương quốc thuộc về anh.

Đồng hành còn có Kinh Nhiễm, Chu Lãm cùng với mấy thuộc hạ thân tin của Kinh Phục Châu. Đào Tử đã sắp xếp mọi chuyện bên ấy đầu vào đấy, chỉ đợi họ đến. An Nguyễn chưa từng ra nước ngoài, lần đầu tiên xuất ngoại lại trong tình hình như vậy, vốn nên vui mừng hưng phấn nay chỉ là sự thờ ơ.

Gần đây cô thường xuyên mất ngủ, vì vừa ngủ là sẽ thấy ác mộng, chất lượng giấc ngủ cực kỳ kém. Lên máy bay, ngồi vào chỗ, An Nguyễn nhắm mắt lại chỉ muốn ngủ. Tay bị Kinh Phục Châu nắm lấy, anh nghiêng đầu qua, nhìn nửa bên mặt hồ hững của cô, tay siết một chút, bắt đầu nghịch những đốt ngón tay của cô.

Bởi vì động tác này, An Nguyễn hơi quay mặt qua nhìn anh, ánh mắt mang theo vẻ mệt mỏi. “Có chuyện gì không?”

Thật ra anh muốn nói em có thể dựa vào vai anh mà ngủ, nhưng lúc này nhìn vào mắt cô lại cảm thấy không nói nên lời. Kinh Phục Châu dang tay ra, lót cánh tay sau gáy An Nguyễn, cô cup mắt xuống nhìn một chút, vừa định ngồi thẳng dậy thì bị anh choàng vai kéo vào lòng mình.

“Ngủ đi.” Anh không nhìn cô, vẻ mặt hơi nghiêm túc. Cổ An Nguyễn hơi cứng đờ, rồi cảm thấy đây chỉ là việc nhỏ, không cần phải đòi co với anh. Vì thế cô nhắm mắt lại, đầu hơi nghiêng về phía vai anh, mặt cô chạm vào lớp vải cotton trên áo sơ mi của anh, cảm giác thô ráp tiếp xúc với làn da cô. Kinh Phục Châu giúp cô vén mái tóc rũ xuống ra sau tai, lại vịn về vành tai của cô một chút. Cảm giác mệt mỏi ủa tới như thủy triều, An Nguyễn nhủ mảy rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Kinh Phục Châu rút tay về, ngược mắt lên liền chạm phải ánh mắt của Kinh Nhiễm. Anh nhướn mày, nheo mắt lại nở một nụ cười.

“Em muốn giữ cô ta lại đến khi nào?” Giọng của Kinh Nhiễm không nhỏ, Chu Lãm ở bên cạnh nghe xong câu này thì nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Kinh Phục Châu vẫn cười rất ôn hòa. “Tạm thời chưa nghĩ ra.”

“Đừng để người từng giăng bẫy em lại giăng bẫy em lần nữa.” Mắt Kinh Nhiễm quắc lên rất sắc, lúc này ánh mắt ấy giống ánh mắt của Kinh Phục Châu tới chín mươi phần trăm. Chu Lãm nở nụ cười bất đắc dĩ, kéo tay cô và thì thầm vào tai cô điều gì đó, có lẽ là bí mật giữa hai vợ chồng họ, Kinh Nhiễm lờn anh một cái, vẻ sắc bén ban nãy hoàn toàn biến mất. Kinh Phục Châu nhìn thấy tất cả, anh quay đầu qua, An Nguyễn vẫn dựa vào anh ngủ rất ngon lành. Anh cúi đầu dụi dụi vào chóp mũi cô, An Nguyễn bức mình nhúc nhích một chút rồi rúc sâu hơn vào lòng anh.

“Yên tâm đi, em không tin tưởng cô ấy.” Kinh Phục Châu nhẹ nhàng đáp lại Kinh Nhiễm một câu, ngừng một chút rồi lại bổ sung thêm. “Em muốn thử đối tốt với cô ấy, nếu như vậy mà cô ấy còn tính kế em thì dù cuộc đời này của em có chôn vùi trong tay cô ấy, em cũng cam chịu.”

Không ai nói chuyện nữa, không khí trở nên yên tĩnh, mãi đến khi máy bay từ từ hạ cánh An Nguyễn mới từ trong cõi mộng tỉnh lại. Nửa bên vai của Kinh Phục Châu đã mỏi nhừ, cô vừa đứng dậy anh liền xoa xoa các khớp, hoạt động một chút. Thế là xuống chậm hơn những người khác, nhưng anh cũng không vội gì, hơi ảm trên vai còn vương lại, tạo thành chút lưu luyến.

An Nguyễn vừa thức giấc nên đầu óc lơ mơ, lúc đứng dậy động tác hơi nhanh nên trước mắt tối sầm, còn chưa kịp phản ứng lại thì đã ngã nhoài vào lòng Kinh Phục Châu.

“Chưa tới tới mà em đã vội bày tỏ tình yêu à?” Giọng Kinh Phục Châu hàm chứa nụ cười, anh cẩn nhẹ vành tai cô thì thầm một câu. Mây An Nguyễn nhũn căng chặt hơn, cô muốn đứng dậy rời khỏi đùi anh nhưng lại bị ngăn chặn, ngay sau đó tay anh bắt lấy cảm cô. Mối Kinh Phục Châu còn nở nụ cười nhẹ, khẽ ngậm lấy cánh môi cô, không đi sâu vào, chỉ liếm một cái trên bờ môi rất ám muội.

“Đi thôi.” An Nguyễn nghiêng đầu qua, né tránh ánh mắt trắng trợn của anh.

Đào Từ đã chờ sẵn ở bên ngoài từ trước, lúc này đang vừa gạt đầu vừa nói chuyện gì đó với Chu Lãm. Tuy đang là tháng hai nhưng thời tiết ở Thái Lan khá nóng, An Nguyễn cởi chiếc áo khoác ra vắt lên cánh tay mình, chậm rãi đi theo sau Kinh Phục Châu. Đào Từ chào một tiếng “Anh Châu” rồi lại nhìn An Nguyễn, do dự một chút, câu “chào chị dâu” bị anh ta nén lại, dè dặt đổi thành câu “chào cô An.”

Lúc họ đến là buổi chiều, tối hôm ấy Đào Từ đã chuẩn bị sẵn bữa cơm nghênh đón. Kinh Phục Châu có nhà riêng của mình tại Thái Lan. Xe rời khỏi sân bay, An Nguyễn nhìn cảnh vật xa lạ ngoài cửa sổ xe, bỗng nhiên cảm thấy những ngày tháng sống một mình ở phương Bắc mấy tháng trước sao quá xa xôi, giống như là trong mơ. Rốt cuộc thứ gì là mơ, thứ gì là thật, cô bắt đầu không phân biệt được. Cảm giác hoang mang ấy lại được khuếch đại lên trong lòng khi cô nhìn thấy một căn biệt thự nấp sau hàng cây xanh tươi tốt.

Cô đã nghe thấy những lời Kinh Phục Châu nói, anh bảo muốn thử đối tốt với cô.

Phòng của Kinh Phục Châu và An Nguyễn ở lầu hai, cách phòng của Kinh Nhiễm và Chu Lãm một hành lang và mấy căn phòng. Lúc lên phòng nhất định phải đi ngang qua phòng của Kinh Nhiễm thì mới đến được đầu mút của hành lang. Biệt thự được thiết kế và trang hoàng theo phong cách châu Âu, có vẻ không ăn nhập cho lắm với đất nước Thái Lan. Có điều trong một căn phòng trên lầu hai có thờ một tượng phật, lên tới nơi Kinh Nhiễm bước vào quỳ lạy, còn Kinh Phục Châu thì thản nhiên kéo cô về phòng.

“Anh không tin Phật à?” An Nguyễn ngồi bên mép giường, ngửa đầu nhìn anh. Trên đường về đây Kinh Phục Châu đổ nhiều mồ hôi nên lúc này đang cởi cúc áo sơ mi, định tắm rửa. Sau khi nghe câu hỏi của cô, anh quay đầu lại, bước chân vốn định đi vào nhà tắm cũng đổi hướng, đi về phía cô. “Em tin Phật?”

An Nguyễn lắc đầu, ánh mắt có vẻ hờn hờn và hoang mang. “Tôi cứ tưởng loại người như các anh chắc sẽ cứng Phật thật nhiều lễ, để sau này chết đi khỏi phải vào vạ dầu.”

Rất lâu rồi cô không nói với anh một câu dài như thế, dù mỗi chữ đều mang theo vẻ cay nghiệt. Kinh Phục Châu mỉm cười, cúc áo sơ mi đã được cởi ra hết, anh cứ phanh áo như thế đi về phía cô, đầu gối một chân gác lên thành giường, chống lên đó rồi người cúi xuống. “Theo cách em nói thì Phật Tổ có khác gì với những tên tham quan dùng tiền là có thể thu mua được? Nếu em tin Phật, câu này là đại bất kính rồi đấy.”

“Tôi không tin.” An Nguyễn có vẻ mất hứng, đưa tay đẩy vai anh một cái. “Chẳng phải anh muốn đi tắm sao, nhanh lên đi, toàn mồ hôi mồ hôi không.”

Động tác của cô rất tự nhiên, lại cúi đầu quá nhanh nên không nhìn thấy ánh nhìn rạn rờ thoáng qua trong mắt Kinh Phục Châu. Rất lâu, rất lâu rồi anh không được nghe cô nói như vậy với mình. Cúi đầu thấp, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, Kinh Phục Châu ôm hờ lấy cô, giọng còn nhẹ nhàng hơn vừa rồi. “Tắm chung đi. Chẳng phải em cũng đổ mồ hôi sao?”

An Nguyễn không nói gì, ánh mắt nhìn anh đã có vẻ hơi bức mình. Kinh Phục Châu thở dài một hơi, cũng không miễn cưỡng cô. Anh đặt lên trán cô một nụ hôn khe khẽ rồi đứng dậy. “Em có thể đi lòng vòng trong biệt thự để làm quen.”

Cửa phòng tắm được đóng lại, An Nguyễn nhìn ngó xung quanh, bày biện rất tinh xảo. Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, dù sao cũng chả có việc gì làm cho nên đứng dậy đi ra ngoài xem. Biệt thự có ba tầng, lầu một dành cho mấy người Thái ở, nghe nói quanh năm ở đây coi sóc nhà cửa; lầu hai dành cho mấy người họ; cầu thang lầu ba khóa kín, có lẽ đã lâu không mở để người ta lên đó. An Nguyễn đi loay quanh lầu hai mấy vòng, cấu trúc các gian phòng đều khá giống nhau, trên đường đi ngang qua phòng Kinh Nhiễm, cửa đang mở, Chu Lãm ở bên trong nghe có tiếng động nên ngược mắt lên nhìn cô, lịch sự mỉm cười.

Lầu một có lẽ cũng có cấu trúc như vậy, cô thở dài một hơi rồi định trở về phòng. Chân vừa nhích khỏi cầu thang, bỗng nhiên cô nghe thấy bên dưới có tiếng tranh chấp cãi cọ. Cô ngăn người, quay lại vịn lan can cầu thang nhìn xuống dưới.

Từ lầu hai nhìn xuống, đại sảnh bên dưới thấy rõ mồn một. Hai người đàn ông đang xì xỏ xì xạo nói chuyện bằng tiếng Thái, vừa nói vừa đấm đá cậu thiếu niên dưới đất. Cậu thiếu niên thoát nhìn khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, cơ thể gầy gò, hoàn toàn không có năng lực phản kháng. Ánh mắt An Nguyễn rất lạnh nhạt, không muốn nhìn tròng hề này nên quay người định bỏ đi.

Cậu thiếu niên dưới lầu không biết bị ai đá vào bụng mà cuộn người lại kêu một câu “cứu mạng”. Hai tiếng này được nói bằng tiếng Trung, hơn nữa còn mang theo giọng Quảng. Đó là tiếng nói quê hương của An Nguyễn, cô dừng bước, lại nhìn xuống dưới lầu lần nữa. Cậu thiếu niên đầu tóc rối bù, trên sống mũi còn có vết máu, nửa bên mặt sưng vù lên.

Vì nghe được tiếng động, Chu Lãm và Kinh Nhiễm cũng từ trong phòng đi ra. Mấy người Trung Quốc đứng trên cao vọng xuống, nhìn mấy người Thái

Lan vẫy đánh một thiếu niên người Trung Quốc. Tình cảnh này làm cho lòng An Nguyễn thấy bức bối, cô so dự một chút rồi bước nhanh xuống lầu.

Lão Đồng đứng ngay chân cầu thang lầu một, làm như không nhìn thấy cảnh này. An Nguyễn đi lướt ngang qua chỗ gã, nghe thấy gã gọi một tiếng “cô An”, trong giọng nói có ý muốn ngăn cản. An Nguyễn không quay đầu lại, lạnh lùng đi về phía mấy người Thái kia. Cô đi cùng với Kinh Phục Châu, lại có một gương mặt rất dễ nhớ nên mấy người Thái kia đều nhận ra. Thấy cô đi đến, họ bèn dừng tay.

Cậu thiếu niên co người lại, nằm nghiêng dưới đất. mấy người đàn ông vây quanh tản ra, An Nguyễn nhìn thấy cơ thể hơi co giật của cậu ta. Cô nhú mồm, quay đầu nhìn Lão Đồng. “Có chuyện gì thế?”

“Cô An, chuyện này không liên quan gì đến cô, cô mau lên lầu đi, nhớ đầu lại làm cô bị thương.” Giọng của Lão Đồng không hề cung kính, mặc dù gãi dùng kính ngữ. An Nguyễn khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn gã. “Tôi hỏi anh chuyện gì thế này.”

“Cô An...”

“Có chuyện gì?”

“Thật không liên quan gì đến cô.”

“Có chuyện gì?”

Dường như cô quyết tâm muốn hỏi cho ra lẽ, Lão Đồng thờ dài một hơi rồi chỉ vào cậu thiếu niên vừa lồm cồm bò dậy. “Ba nó nghiện thuốc, nó đến mua thuốc cho ba nhưng không mang đủ tiền, muốn giật thuốc.”

An Nguyễn cúi đầu nhìn cậu ta.

Đã mười sáu mười bảy tuổi, là lứa tuổi đã phân biệt được phải trái. Trên người cậu ta đã đầy vết thương, đánh nữa e là sẽ mất mạng. An Nguyễn xua tay bảo mấy người Thái kia lui ra, đi đến bên cạnh cậu thiếu niên, ngồi xuống. “Cậu đi đi.”

Nghe được tiếng Trung, cậu ta đột nhiên ngẩng đầu lên, lập tức bắt lấy cổ tay An Nguyễn. “Chị ơi... Chị gì ơi, em cầu xin chị... Ba em không trụ được nữa, thật sự không chịu được nữa rồi... Chị cho em một ít đi...”

“Ba cậu giống như một cái động không đáy, cậu nên biết đâu là đúng sai, sau này đừng đến đây nữa.” An Nguyễn nói xong thì định đứng dậy, cậu ta lại cố níu lấy cánh tay cô không chịu buông. “Chị gì ơi... Chị cũng là người Trung Quốc... Chị coi như là giúp đỡ đồng bào của mình đi...”

An Nguyễn nhú mồm, giẫy một chút mới tránh ra được, đứng thẳng người dậy nhìn xuống cậu ta. “Đó không phải là giúp mà là hại ông ấy, tôi bảo cậu đi thì đi mau lên.”

Cậu thiếu niên thấy An Nguyễn có vẻ cứng rắn bèn không năn nỉ nữa mà chỉ thẳng vào cô, mắng. “Giả vờ lương thiện gì chứ? Trong căn nhà này có ai là người tốt? Không cho thì thôi đi, đừng giả vờ giả vịt dạy đời tôi.”

“Đu rồi!” Có tiếng nói từ trên lầu truyền xuống, An Nguyễn ngẩng đầu lên thì thấy Kinh Phục Châu đã thay bộ quần áo sạch sẽ, mái tóc còn đọng nước, cứ dễ mặc thế mà xuống lầu. Có lẽ anh đã nghe đại khái cả câu chuyện này, cũng có lẽ hoàn toàn không quan tâm đang xảy ra chuyện gì, chỉ đi thẳng đến trước mặt cậu thiếu niên kia, ném gói gì đó xuống đất. “Cầm lấy rồi rút đi, không có lần sau đâu.”

Sắc mặt Lão Đồng có vẻ hơi ngạc nhiên. “Anh Châu?”

Kinh Phục Châu thờ ơ liếc gã một cái, ra hiệu cho gã im miệng. Cậu thiếu niên đưa bàn tay đầy vết thương ra nhặt gói kia lên, khi nhìn rõ nó là thứ gì thì mặt lập tức thay đổi, ánh mắt vốn đang phần nộ bỗng chốc trở nên ngoan dịu, hai chân quỳ phịch xuống đất, không ngừng dập đầu tạ ơn Kinh Phục Châu. “Cảm ơn đại ca... Cảm ơn đại ca...”

An Nguyễn đứng một bên, sắc mặt trắng bệch.

Kinh Phục Châu đưa tay đẩy đỉnh đầu của cậu ta một cái, hất hàm về phía An Nguyễn. “Đừng cảm ơn tôi, tôi chỉ nể mặt người kia mà thôi. Nào, cảm ơn bà cô của cậu đi.”

Cậu thiếu niên vừa rồi còn nói những lời độc địa với An Nguyễn lập tức lồm cồm nhích người tới, bắt lấy cổ tay An Nguyễn, không ngừng dập đầu. “Cảm ơn bà cô... Cảm ơn bà cô...”

An Nguyễn vô thức thối lui một bước, ánh mắt rất ngạc nhiên. Kinh Phục Châu như mảy, đứng bên cạnh cười khê.

Cậu thiếu niên cầm cái gói nho nhỏ kia ra về, chân trái bị đánh đến cả nhấc, dáng chạy xiêu xiêu vẹo vẹo. Kinh Phục Châu thu mắt về, nhìn An Nguyễn. “Nhìn thấy rồi chứ? Đó là người mà em muốn cứu vớt theo lý tưởng của mình, chỉ cần có hàng, nó có thể quỳ xuống gọi ông, gọi cha. Trên đời này đã không còn thánh nhân nữa rồi, An Nguyễn, em phải học được thay đổi theo thời thế.”

An Nguyễn nhìn anh, lại nhìn xung quanh, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào cô như đang nhìn một người quái dị. Trong thế giới của họ cô là khác loại, còn trộm ma túy là thần linh, là Phật Tổ, là ánh sáng đức tin mà họ ngưỡng vọng. Là cô không biết phân biệt trắng đen, cô tự cho mình là đúng, cô đã nhìn lầm thiện ác. Bất kể là Hứa Cửu Xương trước đây hay cậu thiếu này bây giờ, họ đều giáng một cái tát mạnh mẽ lên mặt cô. Kinh Phục Châu tồn công sức như thế, chẳng qua là muốn hủy hoại niềm tin nhỏ bé mà cô kế thừa từ Trình Kỳ.

Cô rất sợ hãi, Kinh Phục Châu đã sắp thành công rồi.

Cào lại mái tóc ướt sũng, Kinh Phục Châu kéo An Nguyễn lên lầu. Tiệc tối diễn ra vào lúc tám giờ, trước đó anh muốn nghỉ ngơi một chút, ngủ một giấc ngon lành. Anh không hề dốc lòng sắp đặt điều gì, nhưng lòng người vốn là thế, cô đang kiên trì điều gì chứ? Thế giới này đâu nghe được tiếng lòng của cô.

Cửa phòng đóng lại, Kinh Phục Châu ném cho An Nguyễn chiếc khăn lông. Cô nhận lấy, trùm nó lên đầu Kinh Phục Châu. Bên dưới chiếc khăn, những sợi tóc ướt nhẹ và mềm mại, tay cô dừng lại một chút, chiếc khăn hơi trượt xuống, che lỗ mũi anh.

Cổ tay bị nắm lại, An Nguyễn cúi đầu. Kinh Phục Châu bắt lấy tay cô, nụ cười trên môi nhàn nhạt mà cuốn hút. “An Nguyễn em không giết được tôi đâu, đừng tốn công vô ích. Chúng ta đến đây để đón năm mới, giao thừa năm nay đừng để ai chết trong tay em, nếu không nửa đời sau của em sẽ không dễ chịu đâu.”

An Nguyễn nhếch môi lên. “Anh tin không, sẽ có ngày tôi giết được anh.”

Anh gạt đầu, ôm lấy eo cô, kéo cô ngồi lên đùi mình, cách lợp quần áo hôn lên hình xăm trên vai cô, ánh mắt dịu dàng quyến luyến. “Tôi đợi ngày đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Người trung trinh (2)

Tiệc tối được tổ chức ở một khách sạn cách biệt thự không xa, từ căn phòng của họ nhìn sang, xuyên qua rừng cây um tùm là có thể nhìn thấy bức tường màu trắng của khách sạn. Nơi này là ngoại ô, xây khách sạn ở đây hoặc là cực kỳ xa hoa, hoặc là vô cùng đơn sơ. Với sự phô trương của Kinh Phục Châu, chắc chắn khách sạn rất sang trọng, không biết trước khi đến đó họ có bắt cô trang điểm thành cái bình hoa giống như mỗi lần đến câu lạc bộ trước kia không.

An Nguyễn nhắm mắt lại, dán mặt vào gối, những suy tư trong đầu cứ ngổn ngang trăm mối, không buồn ngủ chút nào. Kinh Phục Châu nằm bên cạnh cô, nếu cô quay qua thì có thể nhìn thấy những nét căng cứng trên mặt anh cả khi ngủ.

Trời còn sáng, màn cửa sổ trong phòng được kéo lại một nửa. Theo ánh chiều tà dần chiếu xiên, luồng sáng ấm áp kia từ từ soi lên mí mắt An Nguyễn. Ánh sáng làm cô hơi giật mình, hé mắt ra rồi nheo mắt lại, đưa tay che luồng sáng ấy lại. Cô nghĩ có lẽ nơi này thuộc vùng nhiệt đới nên ánh mặt trời cũng rực rỡ chói mắt hơn ở quê nhà nhiều. Cô chống người ngồi dậy, giẫm đôi chân trần lên sàn nhà, định đi đến chỗ cửa sổ kéo rèm lại.

Còn chưa kịp đứng dậy, cổ tay bỗng bị khóa chặt, An Nguyễn vô thức muốn rút tay về nhưng lại bị nắm càng chặt. Cô quay đầu lại, dưới ánh tà dương khuôn mặt anh như được bao phủ bởi một quang sáng màu vàng nhạt. Ánh mắt anh vẫn còn rất lơ đãng, nhưng giọng thì lại tỉnh táo. “Đi đâu vậy?”

“Kéo rèm lại.”

Cơ mặt anh được giãn ra, bàn tay đang nắm chặt cổ tay cô cũng thả lỏng, nhẹ nhàng vuốt ve chỗ mạch cổ tay cô vài cái. Bàn tay kia của anh xoa xoa giữa hai chân mày mình, như muốn làm cho mình nhanh chóng thoát khỏi cơn uể oải do vừa tỉnh ngủ. An Nguyễn đứng dậy, anh không nhúc nhích, cũng không nhìn cô, chỉ nhẹ nhàng nhắc một câu. “Mang giày vào đi.”

Giọng anh rất tự nhiên, giống như cảnh tượng này đã diễn ra vô số lần giữa họ lúc thường ngày. An Nguyễn do dự một lát rồi thò chân mình vào đôi dép lê.

Kinh Phục Châu nhìn đồng hồ, đã bảy giờ tối. Bữa tiệc tối Đào Từ chuẩn bị tám giờ mới bắt đầu, vẫn còn nhiều thời gian. Anh quay đầu nhìn, lúc này An Nguyễn đã đứng bên cửa sổ, hình bóng mảnh khảnh bị ánh chiều tà bao phủ, những đường nét trên cơ thể cô dường như trở nên mơ hồ. Lòng anh bỗng xuất hiện một cảm giác thần thờ. Cảm giác thần thờ này không phải đến từ quá khứ, mà là từ tương lai về. Dường như anh nhìn thấy một ngày nào đó trong tương lai, anh sẽ phải mất đi cô.

Trong lúc anh thất thần, An Nguyễn đã quay lại chỗ cũ, hỏi: “Mấy giờ chúng ta xuất phát?”

“Bảy giờ bốn mươi.” Kinh Phục Châu vừa nói vừa giơ tay về phía cô. Anh đang ngồi tựa vào đầu giường, trong phòng không mở đèn, chỉ có những tia sáng bên ngoài chen qua bức rèm khiến mọi thứ trở nên lơ mơ. An Nguyễn không để ý đến anh, cô ngồi xuống sofa, lục lọi vali đồ mình mang theo. “Vậy tôi thay quần áo rồi trang điểm một chút, cũng sắp đến giờ rồi.”

Kinh Phục Châu bật cười khe khẽ. “Sợ lúc ra đường sẽ làm tôi mất mặt à?”

An Nguyễn không nhìn anh. “Phụ nữ trang điểm không liên quan gì đến đàn ông, chỉ đơn giản là muốn mình đẹp hơn mà thôi.”

“Phụ nữ thật phức tạp, chẳng cô nào giống cô nào.” Kinh Phục Châu như nghe được điều gì đó mới mẻ, thích thú sờ lên cằm mình. Tay cô về trống trải,

anh quay đầu lại, lấy một liều thuốc từ trong hộp thuốc đặt trên đầu giường ra, châm lửa.

“Bởi vì anh chưa từng nghĩ đến việc sẽ tôn trọng phụ nữ.” An Nguyễn lấy hai chiếc váy dài ra, trải lên sô pha để ngắm nghía, lựa chọn. Ánh mắt cô vẫn cứ lạnh nhạt không có sức sống gì, nhưng có gì đó khác trước. Kinh Phục Châu rít một hơi, khói thuốc đi vào trong phổi lượn lờ một vòng rồi từ từ được phun ra. Nụ cười của anh không thay đổi. “Vậy em dạy tôi đi, làm thế nào để tôn trọng một phụ nữ.”

An Nguyễn không có lòng kiên nhẫn, tiện tay nhét chiếc váy màu sáng vào trong vali, để lại chiếc váy màu tối. “Tôi không biết.”

“Màu sáng đẹp hơn.” Ngón tay đang kẹp liều thuốc của Kinh Phục Châu khảy vài cái, tàn thuốc rơi vào chiếc gạt tàn bằng sứ trắng trên đầu giường. An Nguyễn nhìn anh, động tác của anh khựng lại rồi bỏ sung thêm. “Nhưng nếu em thích thì cứ mặc chiếc váy màu tối đi.”

Anh đang khoe với cô cái gọi là “tôn trọng” mà mình vừa học được.

Phụ nữ trang điểm rắc rối hơn so với những gì anh nghĩ. Anh không hứng thú với mấy thứ này, nhưng anh thích nhìn dáng vẻ nghiêm túc của An Nguyễn. Nói nghiêm túc thì cũng hơi quá, phải nói là so với những chuyện khác, lúc trang điểm cô tập trung tinh thần hơn nhiều. Kinh Phục Châu rất muốn bắt chuyện với cô, chẳng hạn như hỏi mấy thứ này là gì, dùng thế nào... nhưng lại cảm thấy những câu ấy không hợp với anh lắm, có vẻ đang lấy lòng cô một cách trắng trợn quá. Có lẽ không hỏi gì mới đúng tiêu chuẩn tôn trọng mà cô nghĩ. Anh muốn cho cô cảm giác mình được tôn trọng.

Trời tối dần, ánh chiều tà tắt hẳn, ánh sáng trong phòng càng trở nên âm đạm. An Nguyễn thay quần áo, trang điểm xong thì bước tới bên cửa sổ, dang hai tay ra kéo hai tấm rèm lại với nhau. Màn đêm vẫn chưa hoàn toàn buông xuống, cô lại nhìn thấy bức tường màu trắng của khách sạn phía bên kia, cùng với ánh đèn rực rỡ đã được bật lên.

Kinh Phục Châu đứng bên cạnh cô, lúc này cách xa nên không nhìn rõ, bây giờ đến gần mới phát hiện ra An Nguyễn trang điểm rất đậm. Anh đưa tay sờ lên khóe môi đỏ thắm của cô, ngón tay bèn dính son đỏ. An Nguyễn nhìn anh với vẻ bức bối, hỏi: “Còn chưa đi sao, đến giờ rồi.”

“Chẳng phải em nói phụ nữ trang điểm không liên quan gì đến đàn ông sao?” Kinh Phục Châu cười với vẻ nghiền ngẫm.

“Sao, anh lại cảm thấy tôi sợ làm anh mất mặt nên mới trang điểm ư?”

Trang điểm thành vẻ phong trần như vậy, đâu phải sợ anh mất mặt, rõ ràng là cố tình làm anh mất mặt mới đúng. Kinh Phục Châu mỉm cười bất đắc dĩ, không phản bác lại cô mà khoác eo cô đi ra cửa. “Bản thân em không cảm thấy mất mặt là được.”

Thực tế cho thấy, An Nguyễn thật sự dám vác khuôn mặt trét đầy son phấn kia ra ngoài một cách hiên ngang. Tối ấy tâm trạng của Kinh Phục Châu rất tốt, tốt một cách quá rõ ràng, cho nên ngay cả mấy tên đàn em dưới trướng Đào Từ xưa nay vốn không được nhanh nhạy tinh ý cũng bạo gan dám bắt chuyện với anh. “Anh Châu, có chuyện gì vui sao?”

Kinh Phục Châu lắc đầu, rồi lại gật đầu. “Một thời gian nữa chắc sẽ có chuyện vui.”

Lần này đến Thái Lan, thật ra họ đã sớm đánh tiếng trước với bên Lào, nếu liên hệ thuận lợi thì sẽ có thêm một khoản lớn. Kinh Phục Châu lẩn lộn trong giới này bao nhiêu năm nay, không phải là chưa vấp ngã lần nào, cho nên mỗi khi có những chuyện hàng quan trọng, anh đều phong tỏa tin tức rất kín. Dù sao trên bàn ăn có quá nhiều người, anh không định nói ra. Với lại điều khiến anh vui vẻ thật sự cũng không phải chuyện này.

Cánh đàn ông không ngừng cạ ly, trò chuyện với nhau rất rôm rả, chỉ có An Nguyễn và Kinh Nhiễm là phụ nữ, không chen vào. Mà quan hệ giữa hai người phụ nữ này cũng không được tốt cho lắm. Kinh Nhiễm không để ý đến An Nguyễn, An Nguyễn bèn một mình uống hết ly này đến ly khác. Người có tư lượng tốt đến đâu cũng không chịu nổi để bụng không uống rượu, khi Kinh Phục Châu quay đầu qua nhìn cô thì cô đã mắt nhắm mắt mở nằm xoài lên bàn.

Đào Từ thấy thế, mỉm cười. “Có cần em sai người đưa chị ấy về trước không?”

“Không cần, lát cô ấy về cùng tôi.” Kinh Phục Châu đưa tay xoa đầu An Nguyễn vài cái, như đang vỗ về một chú mèo con. An Nguyễn nhúc nhích người, như muốn né tránh. Anh bèn thu tay về, quay qua nói chuyện tiếp với những người khác. Dân phụ nữ đến tham gia những bữa tiệc thế này là chuyện quá bình thường, mấy người bên Thái Lan cũng đã quen với nó, có điều không đợi mọi người chơi thỏa thích đã tự mình uống say mềm như cô thì thật hiếm thấy.

Một khi đàn ông đã uống rượu thì bữa cơm sẽ trở nên dài lê thê, lúc về đến biệt thự thì đã quá nửa đêm về sáng. Giữa chừng An Nguyễn tỉnh lại một lần, lại cảm cái ly nốc thêm mấy ngụm rượu nên càng say hơn. Cô được Kinh Phục Châu bế ra khỏi xe. Kinh Nhiễm có thói quen ngủ sớm, Chu Lãm đi cùng cô nên cũng về trước, có lẽ giờ họ đã ngủ cả rồi. Biệt thự rất yên tĩnh, bóng đèn trên đầu sáng chói, An Nguyễn ngược đầu lên, đưa tay che mắt mình lại.

“Tỉnh rồi à?” Kinh Phục Châu bế cô lên lầu, còn chưa đến phòng, bỗng nhiên thấy cô che mắt, nhú mồm. Anh cũng nhú mồm, chân đổi hướng, nhanh chóng bế cô vào nhà vệ sinh. An Nguyễn quỳ trên sàn gạch men, ôm bốn cầu nồn thốc nồn tháo. Vừa nồn nước mắt vừa trào ra, lớp trang điểm lúc này nhoe lại một cách thảm hại. Kinh Phục Châu ở phía sau vỗ lưng cho cô, cô vừa ngược mặt lên, anh liền không nhìn được bật cười ha ha.

Phấn mắt nhoe ra, xung quanh mắt là một mảng đen thui giống như bị ai đó đắp bầm mắt, vừa chật vật vừa buồn cười. Anh đưa tay rút tờ khăn giấy lau cho cô nhưng cổ tay bị nắm lại. An Nguyễn ngẩng đầu, nương sức của anh từ dưới đất đứng lên.

Anh không biết cô muốn làm gì nên đành theo ý cô, đỡ lấy cánh tay cô. An Nguyễn đảo mắt một vòng, dường như muốn tìm thứ gì đó trong này, cuối cùng không còn cách nào khác, cô cúi người đóng nắp bồn cầu lại. Kinh Phục Châu còn chưa kịp lên tiếng ngăn cản thì cô đã bước lên bồn cầu, loạng choạng đứng trên đó, tay còn chống lên vai Kinh Phục Châu. Ánh mắt An Nguyễn rã rời, nói chuyện cũng lắp bắp. “Em... Em hát cho anh nghe...”

Kinh Phục Châu ngẩn ra, bàn tay vốn định bòn cô xuống cũng dừng lại giữa không trung, không nỡ cắt ngang cô. Khoảnh khắc này quý giá biết bao, hai tay anh cứ giữ giữa lưng chừng, tạo thành tư thế bảo vệ cô, nhưng không chạm vào cô.

Cô uống say, say đến không biết gì. Thậm chí Kinh Phục Châu không biết, lúc này trong mắt cô, anh là ai.

An Nguyễn đứng thẳng trên bồn cầu, người lao đảo lắc lư. Thấy Kinh Phục Châu giơ tay lên bèn tự nhiên đặt tay mình vào tay anh để giữ thăng bằng. Ánh mắt anh dịu lại, nhìn gương mặt lấp lánh rất khó xem của An Nguyễn. Cô há miệng, dường như nghĩ ngợi một chút sau đó từ từ cất tiếng.

“Ấm lạnh làm sao đếm được, ngoảnh lại bao kẻ đã qua. Tìm khắp nơi nhưng vẫn đánh mất, điều không mong đợi lại nằm trong tay...”

“Ta đã có được hay chưa, không thể giải thích chuyện được mất đúng sai, những gì vừa nghe thấy nhìn thấy lập tức đã thay đổi, không biết truy vấn thế nào...”

Cô ngừng lại một chút, ánh mắt phiêu diêu nhìn vào mắt anh, như muốn nhìn rõ người trước mắt rốt cuộc là ai nhưng cuối cùng, trong đầu là một mớ hỗn độn, cô cụp mắt xuống, giọng nhẹ nhàng trong trẻo cất lên.

“Đời này cầu mong những gì, thường thì lựa chọn buông tay hay nắm chặt đã hao phí cả đời ta, chưa chạm tới đã vội đi. Đời này cầu mong những gì, hoang mang mờ mịt mãi mãi nhìn không thấu, không ngờ thứ mà ta mất đi, chính là thứ mà ta đã có...”

Dường như những câu hát này là làm cô hao tổn rất nhiều sức lực, giọng hát yếu dần đi, cơ thể cô cũng mềm nhũn ra, ngã gục xuống. Kinh Phục Châu đưa tay ra, cô liền ngã nhào vào lòng anh, hai cánh tay anh siết lại, ôm chặt cô vào lòng. Hai má cô nóng rực, cách lớp vải mỏng manh dán sát vào vai anh, hoàn toàn không có sự phòng bị.

Đỗ dành An Nguyễn ngủ xong thì đã hơn hai giờ sáng. Kinh Phục Châu đắp tấm chăn lên người cô rồi lại vuốt ve gương mặt cô. Trong hộp còn lại duy nhất một liều thuốc, anh lấy nó ra, sau đó ném hộp thuốc vào thùng rác. Ánh lửa được nhen lên trong phòng, yếu ớt, lúc sáng lúc tắt.

Trong đầu anh không ngừng hiện đi hiện lại một câu hát.

Ta đã có được hay chưa, không thể giải thích chuyện được mất đúng sai.

Ta đã có được hay chưa. Ta đã có được hay chưa?

Sau một thời gian dài bị mất ngủ, dưới tác dụng của men rượu tình hình có vẻ tốt lên. Lúc An Nguyễn tỉnh lại cảm thấy đầu đau nhức, cổ họng khô rát. Cô ngồi dậy, nhìn thấy Kinh Phục Châu đang nhắm mắt ngồi trên sofa.

Đầu thuốc chất đống trên bàn trà, trong phòng tràn ngập vị cay nồng sắc sưa. Cô xuống giường, để chân trần đi một bước, sau đó như nhớ ra điều gì bèn quay lại mang dép lê vào. Điện thoại của Kinh Phục Châu đặt trên đầu giường, cô muốn lấy xem thử mấy giờ nhưng lại sợ bị anh hiểu lầm nên bàn tay đang vươn ra lâm thời thay đổi mục tiêu, bưng ly nước lên.

Ấn sáng xong, An Nguyễn đi theo Kinh Phục Châu ra khỏi biệt thự. Anh nói muốn dẫn cô đi xem tình hình bên này. Trên bãi đáp máy bay có hai chiếc trực thăng riêng, An Nguyễn nhoẻn mắt lại, hơi thất thần. Kinh Nhiễm và Chu Lãm lên chiếc bên kia, Kinh Phục Châu kéo cô leo lên ngồi vào cabin. Cabin khá nhỏ, cộng thêm phi công nữa nên trở nên không rộng rãi cho lắm. An Nguyễn chưa từng có trải nghiệm này, lúc trực thăng cất cánh cô cúi đầu nhìn xuống, bỗng cảm thấy đầu choáng mắt hoa.

Từ giữa bầu trời nhìn xuống, cảnh sắc bên dưới tươi đẹp, màu xanh mướt mát. Kinh Phục Châu vòng lấy eo cô, cánh tay như một cái đai an toàn vây chặt cô vào ghế ngồi. “Bên dưới là trang trại trồng trọt đấy.”

An Nguyễn nhú mày, nghi hoặc hỏi. “Trồng cây gì?”

“Anh tức.”

Đường bay thay đổi, cảnh sắc bên dưới cũng đổi theo, người cũng nhiều hơn trước. Kinh Phục Châu nhoẻn mắt lại, đáng vẻ khá đặc ý. “Đó là xưởng của tôi.”

“Xưởng gì?”

“Xưởng chế biến thuốc phiện.”

Người An Nguyễn cứng đờ, không nói chuyện. Cô không hiểu tại sao Kinh Phục Châu lại dẫn mình đi nhìn những thứ này khi biết rõ lập trường của cô. Như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, Kinh Phục Châu mỉm cười, nói tiếp. “An Nguyễn, thật ra lần trước, tôi đã định dẫn em đến đây.”

Lần trước, chính là cái lần họ lên kế hoạch đi du lịch nhưng lại mắc kẹt ở sân bay. An Nguyễn không nói gì, mắt nhìn xuống một mảng xanh um tùm bên dưới. Câu này của anh như mang theo chút tiếc nuối, lại xen lẫn sự thỏa mãn vì cuối cùng cũng thực hiện được mục đích. Dù là từ góc độ nào, An Nguyễn đều cảm thấy không thoải mái.

Vì đêm qua say rượu nên An Nguyễn về biệt thự khá sớm, chiều Kinh Phục Châu có hẹn nên ăn cơm trưa xong là đi ngay. An Nguyễn không có khẩu vị gì, chuyển đi ban sáng làm cô cảm thấy đầu choáng mắt hoa, có lẽ là vẫn chưa hết say nên định hỏi Chu Lãm có thuốc gì hay không, cho cô uống một ít.

Cửa phòng chỉ khép hờ, An Nguyễn giơ tay lên định gõ cửa nhưng bỗng liếc thấy Kinh Nhiễm ở bên trong. Cô ấy nằm quay mặt ra cửa, đang ngủ trưa. An Nguyễn thu tay về, nghiêng đầu qua nhìn vào trong một chút, không nhìn thấy bóng dáng của Chu Lãm.

Cô hơi ngạc nhiên, thời điểm này lẽ ra anh ta nên ở trong phòng.

Đầu đau như búa bổ, An Nguyễn xoa xoa hai bên thái dương, nhủ mày định về phòng mình. Cửa căn phòng đặt tượng Phật được đóng chặt, lúc đi ngang qua đó, cảm giác được gì, ma xui quỷ khiến cô đưa tay lên đẩy cửa ra.

Cô vốn chỉ định nhìn xem vị Phật Tổ từ bi hi xá kia.

Cửa được đẩy ra, thứ đầu tiên An Nguyễn nhìn thấy là lư hương. Cô bước thêm một bước định đi vào, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc. “Có chuyện gì sao?”

Cô sững sờ, nhìn thấy Chu Lãm đang nhìn mình.

Mùi đàn hương ập vào mũi, An Nguyễn nhìn thấy tay Chu Lãm cầm điện thoại, anh đang gọi điện. Khí thể của anh có vẻ khác hẳn với thường ngày, dường như trong vẻ ôn hòa kia còn có chút lạnh lùng. Chu Lãm nhìn An Nguyễn, thấy cô không nói chuyện bèn hỏi lại lần nữa, giọng có vẻ dịu hơn lần trước. “Thế nào, cô tìm tôi có chuyện gì sao?”

Tôi tìm anh để xin ít thuốc giải rượu.

An Nguyễn biết mình nên nói thế.

Lời vừa định thốt ra, An Nguyễn liền đổi ý. Cô nhìn thẳng vào điện thoại của Chu Lãm, chớp mắt với vẻ ngây thơ. “Bác sĩ Chu, vừa rồi tôi không gọi được cho anh, tổng đài báo là đã tắt máy.”

Ánh mắt Chu Lãm thay đổi, anh cũng nhìn xuống điện thoại của mình, màn hình đang sáng, người kia cũng nín thở giống như anh.

An Nguyễn biết, mình đã đánh vỡ một bí mật rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Người trung trình (3)

Tượng Phật lặng lẽ nhìn hai người đang thế đối kháng nhau.

Biệt thự vào buổi chiều rất yên tĩnh, yên tĩnh đến độ có thể nghe rõ tiếng hít thở của Chu Lãm. Anh nhìn chăm chăm vào mắt An Nguyễn, không hoảng loạn, nhưng cũng không bình tĩnh vững vàng như trước. Không ai nhúc nhích, cứ duy trì khoảng cách an toàn như vậy. Một lúc sau, Chu Lãm nở một nụ cười chắc chắn. “An Nguyễn, cô không có di động.”

Đúng vậy, cô không có di động. Từ lúc bị bắt về đến nay, Kinh Phục Châu không hề cho cô bất kỳ phương tiện liên lạc nào. Thần sắc An Nguyễn không thay đổi, hờ hững liếc sang bên cạnh một cái, lúc nhìn anh trở lại thì ánh mắt rất nghiêm túc. “Nếu anh không cài sim trở lại thì Kinh Phục Châu sẽ không gọi được cho anh thật đấy.”

Chu Lãm nhíu mày, cảm thấy lúc này mình nên nói gì đó, nhưng nói gì cũng có vẻ không ổn cho lắm. Anh đang đợi cô hỏi anh. Họ đang thăm dò lẫn nhau, và ai cũng không chịu tin tưởng người kia trước.

An Nguyễn bỗng lùi lại một bước, làm như chưa từng nhìn thấy điều gì, tiện tay đóng cánh cửa lại. Dép lê bước trên sàn nhà tạo ra tiếng vang nhịp nhàng có quy luật, rồi âm thanh ấy ngày càng xa dần. Trái tim pháp phồng suất nhảy ra khỏi lồng ngực của Chu Lãm từ an ổn trở lại. Lồng bàn tay toàn là mồ hôi, anh vuốt mặt rồi lấy lại tinh thần, giơ điện thoại lên tai lần nữa. “Đội trưởng Phương, có lẽ chúng ta đã tìm được một gián điệp.”

Con đầu đầu âm i kéo dài đến chạng vạng, An Nguyễn nằm trên gối, mắt nhắm lại rồi mở ra, cứ thế ngẩn người suốt buổi chiều. Dưới lầu từ từ vang lên tiếng nói chuyện, cô biết Kinh Phục Châu đã trở lại. Lúc này cô không thể đối mặt với anh vì có thứ gì đó trong lòng đang muốn tràn ra ngoài, cô sợ bị anh nhìn thấu.

An Nguyễn nhắm mắt lại, những âm thanh bên tai càng rõ ràng hơn. Cô nghe thấy anh chậm rãi bước lên cầu thang, đi qua dãy hành lang dài, dừng lại trước cửa phòng. Dường như trước khi vào phòng Kinh Phục Châu có hơi do dự đôi chút, cửa được đẩy ra rất nhẹ nhàng, anh đứng trước cửa, An Nguyễn biết anh đang nhìn mình.

Có tiếng bước chân khác đang đi đến, sau đó cô nghe thấy giọng nói ôn hòa như nước suối của Chu Lãm vang lên. “A Đàn, cơm tối đã chuẩn bị xong, cậu gọi An Nguyễn xuống đi.”

“Cả buổi chiều cô ấy đều ngủ à?” Kinh Phục Châu quay lại hỏi.

Dường như Chu Lãm ngẩn người một cái, giọng nói có vẻ không chắc chắn lắm. “Tôi cũng không biết nữa, có điều cô ấy không ra khỏi phòng.”

An Nguyễn nhắm mắt, âm thanh bị cách li bên ngoài, Kinh Phục Châu đóng cửa lại, đi về phía cô. Anh vòng qua trước mặt cô, cúi đầu, đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt cô. “An Nguyễn, dậy ăn cơm nào.”

“...Mấy giờ rồi?” An Nguyễn vẫn nhắm mắt, nhẹ nhàng lên tiếng.

Kinh Phục Châu nhìn đồng hồ, nắm lấy bàn tay đang thò ra ngoài chăn của cô. “Bấy giờ rồi, em ngủ suốt chiều giờ sao?”

An Nguyễn trở mình, cuộn cả chăn ngồi dậy. Mái tóc cô hơi rối, mắt đầy vẻ uể oải. “Dù sao cũng không có việc gì để làm, chỉ có thể ngủ.”

“Ngủ nhiều một chút cũng tốt, dù sao tối nay sẽ phải thức đêm.” Kinh Phục Châu mỉm cười, thay quần áo mặc bên ngoài, thấy An Nguyễn nhìn mình với vẻ không hiểu thì nhếch môi cười. “Quên rồi sao? Hôm nay là giao thừa.”

Anh không nói, suýt nữa là cô cũng quên mất. An Nguyễn xoa đầu mình, nhớ ra họ đến Thái Lan là để mừng năm mới. Cảnh tượng giao thừa năm ngoái hiện lên rõ ràng trước mắt, năm nay cũng trải qua như thế. Cô mím môi, một lúc sau mới thản nhiên hỏi một câu: “Thế nào, không thấp cho cha đường của anh một nén nhang à?”

“Tôi nói rồi, tôi không tin mấy thứ này.” Kinh Phục Châu đã thay bộ quần áo khác thoải mái hơn, miệng ngậm một điếu thuốc.

“Nhà các anh lúc đón năm mới có tập tục gì không?” An Nguyễn lảng sang đề tài khác. Dù gì chọc anh không vui thì cô cũng chẳng được khá khẩm hơn.

Động tác châm thuốc của Kinh Phục Châu dừng lại giây lát, nghiêm túc suy nghĩ về câu hỏi của cô, sau đó ngơ ngác lắc đầu. “Tôi cũng không biết.”

“Sao lại không biết. Anh là người miền nam hay miền bắc? Lớn lên ở đâu thì theo tập tục nơi đó.”

“Tôi...” Kinh Phục Châu liếm môi, châm điếu thuốc, khói thuốc phả ra từ hốc mũi, khuôn mặt anh cũng được tăng khói che phủ. “Từ nhỏ tôi đã lang bạt khắp nơi, tôi cũng không biết mình là người vùng nào.”

An Nguyễn chớp mắt, dời mắt nhìn sang hướng khác. Trước nay cô chưa từng tò mò về quá khứ của Kinh Phục Châu, lúc trước chỉ nghe Kinh Nhiễm kể qua một chút. Nhưng dù thế nào, quá khứ thâm trầm cũng không thể trở thành giấy phép cho những hành động tội lỗi của anh hiện tại. Ban đầu có lẽ anh bất đắc dĩ, nhưng kết quả vẫn không thể tha thứ được. Cô sờ lên cổ mình một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài. Kinh Phục Châu vẫn đứng nguyên tại chỗ, hút hết một điếu thuốc rồi mới chậm rãi đi theo sau.

Khác với sự xa hoa náo nhiệt của câu lạc bộ lúc trước, Kinh Phục Châu thích không khí ấm áp khi cả nhà ngồi vây quần bên nhau hơn. Có điều gia đình này mỗi người đều có tâm tư của riêng mình nên không có tiếng nói chung. Hôm qua An Nguyễn đã uống khá nhiều rượu nên hôm nay chỉ cúi đầu uống nước ngọt. Kinh Nhiễm có lẽ cảm thấy cô chường mất nên nói chuyện không thân thiết lắm.

An Nguyễn len lén quan sát Chu Lãm nhưng không nhận thấy có gì khác thường. Trước nay anh ta không gây sự chú ý, có khi chỉ ngồi im lặng, gần như không phát hiện sự tồn tại của anh ta. An Nguyễn không đoán được thân phận của anh ta, chỉ biết anh ta có chuyện muốn giấu Kinh Phục Châu. Mà kẻ địch của Kinh Phục Châu chắc chắn có thể trở thành đồng minh của cô. Nhưng trước đó, cô cảm thấy mình phải lấy được sự tin nhiệm của anh ta. Cô thu mất vẻ, nhìn miếng thịt bò trong đĩa của mình. Bên cạnh là dao nĩa, nhưng dao ăn cũng không sắc bén lắm, cô hoàn toàn không có phần thắng.

Những suy nghĩ không ích lợi này, một ngày hiện lên trong đầu cô hàng trăm lần nhưng đều chấm dứt trong thất bại.

Bữa cơm này ăn chẳng biết mùi vị gì, mọi người đều có tâm sự riêng nhưng ai cũng dè dặt. An Nguyễn là người rời khỏi bàn ăn sớm nhất. Có lẽ vì cô đã đi, Kinh Nhiễm nói chuyện cũng không kiêng dè gì nữa. Đèn trong phòng ngủ đã bật sáng, cô cầm áo ngủ đi vào nhà tắm, không quên quay người lại khóa cửa cẩn thận.

Lần này An Nguyễn tắm rửa hơi lâu, lúc bước ra thì mặt hơi ửng hồng. Không biết Kinh Phục Châu đã lên lầu từ lúc nào, lúc này đang ngồi trên giường đọc báo. Chăn che nửa người dưới của anh, cổ chiếc áo ngủ màu xanh mực được phanh ra. Thấy An Nguyễn bước ra, anh hơi ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi lại tiếp tục đọc tờ báo trong tay.

An Nguyễn bỗng nhiên cảm thấy, hình như lâu lắm rồi anh không chạm vào cô.

Không biết tại sao lại nghĩ đến chuyện này, cô lắc đầu xua ý nghĩa ấy rồi lấy máy sấy sấy tóc. Tiếng máy vang lên cắt đứt hứng thú đọc báo của Kinh Phục Châu, anh đặt tờ tạp chí xuống bên cạnh chiếc gối, quay đầu lại nhìn cô. “Chẳng phải sáng nay còn đau đầu sao?”

Tiếng máy sấy tóc quá lớn, lại thổi vào tai An Nguyễn nên cô không nghe tiếng của Kinh Phục Châu. Anh hét cách, đánh xuống giường, đi đến sau lưng cô giành lấy máy sấy tóc. “Đề tôi.”

An Nguyễn nắm chặt tay, ngửa đầu nhìn anh. “Tự tôi làm được.”

Anh không giành nữa, trở về giường ngồi xuống, mắt nhìn An Nguyễn. Cô bị anh nhìn đến mức pháp phông không yên, tóc còn chưa kịp khô hẳn đã vội tắt máy sấy đi.

Có những chuyện dường như không cần phải nói, làm lúc nào, làm thế nào, cứ thế tự nhiên diễn ra. Có lẽ là có ý đồ trước, có lẽ là muốn lấy được sự tin tưởng của anh, An Nguyễn an ủi mình như thế rồi đi về phía giường. Kinh Phục Châu dang hai tay ra, cô liền tựa vào lòng anh.

Anh ôm cô ngã xuống giường. Nệm giường mềm mại, cô còn mềm mại hơn tấm nệm. Hình xăm trên vết sẹo nằm dưới lòng bàn tay anh, ngón cái vân về trái tai cô, Kinh Phục Châu thông thả hôn cô, tay kia thì lần theo mép váy ngủ chui vào trong.

Tóc cô còn chưa khô hẳn, một tay của Kinh Phục Châu vuốt ve phía dưới, một tay vỗ về đầu cô, ngón tay luồn vào mái tóc. Anh bỗng nhiên ngược đầu lên, nhìn vào đôi mắt ngập hơi sương của cô, môi khẽ nhếch lên, cười với vẻ xấu xa. “An Nguyễn, ẩm ướt.”

Anh đang nói mái tóc cô, rồi hình như lại không phải.

Đêm rất dài, họ dùng cách ấy để thức đến hơn mười hai giờ. An Nguyễn gác đầu lên bờ vai anh, hơi thở hơi dồn dập, hỏi một câu không ăn nhập gì. “Tại sao phải thức đón giao thừa?”

Kinh Phục Châu ôm cô, hôn lên thái dương rịn mồ hôi của cô. “Nghe nói thức đón giao thừa có thể giúp người lớn tuổi trong nhà càng thọ hơn.”

Nói xong câu này, hai người đều im lặng trong giây lát.

Hơi thở của An Nguyễn dần ổn định trở lại, nằm trên cánh tay anh, nhìn trần nhà. Nhà cô không có người lớn tuổi, Kinh Phục Châu cũng vậy. Nói đúng hơn, Kinh Phục Châu còn có gia đình, cô ngay cả gia đình cũng không có.

Không biết ngủ thiếp đi lúc nào, cô nghĩ có lẽ bệnh mất ngủ của mình đã được chữa khỏi, nhưng trong tiềm thức lại nảy sinh cảm giác tội lỗi, cô bị anh giam cầm, sao có thể ngủ ngon lành như vậy. Cô như bị xé làm hai nửa, một nửa vẫn giương cao ngọn cờ vững vàng không chùn bước, một nửa đã quẳng khí giáp không ngừng tháo chạy. Sức dự hoặc của nửa thứ hai rõ ràng quá lớn, không ai trách cứ cô, người có thể trách cứ cô đã không còn, cô hà tất cả phải kiên trì. Cô đã nhìn thấu nhiều thứ trên đời, cô có nên kiên trì nữa.

Con mơ chập chờn cứ giầy vò cô, cả đêm ngủ không yên giấc. Lúc thức dậy thì Kinh Phục Châu đã không ở bên cạnh, chiếc gối còn lưu lại vết lõm xuống vì đầu anh gối lên. An Nguyễn đưa tay sờ lên vết lõm đó, bỗng giật mình khi ý thức được bản thân đang làm gì nên vội vàng thu tay lại.

Sánh dưới lầu một không có người, nhưng có âm thanh vang ra từ căn phòng bên hông. An Nguyễn vốn định xuống bếp tìm gì đó ăn nhưng loáng thoáng nghe thấy vài tiếng lóng bén quay đầu lại xem. Căn phòng chỉ có ba người: Kinh Phục Châu, Đào Tử và Chu Lãm.

An Nguyễn từ từ mở cửa tủ lạnh ra, cầm lấy một hộp sữa tươi. Kinh Phục Châu nói chuyện hơi nhỏ tiếng, cô không nghe rõ; Chu Lãm cũng vậy, chỉ có Đào Tử là thỉnh thoảng nghe rõ vài câu. Trong vài câu nghe rõ ấy lại không mấy câu hiểu được, An Nguyễn ngửa đầu uống một hộp sữa, nhìn mấy chữ Thái Lan ngoằn ngoèo như vẽ bùa trên đó rồi lắng tai nghe tiếp.

“...Lớn thế à?”

“Gần đây tra xét kỹ lắm, có mấy đứa bị bắt tận ổ rồi, tranh thủ lúc này...”

“Anh Châu, anh tin em đi.”

An Nguyễn liếm những giọt sữa dính trên môi, bỗng nghe thấy Chu Lãm hơi cao giọng nói một câu: “Lần này làm lớn, xong xuôi tôi muốn rửa tay gác kiếm.”

Trong phòng im lặng trong giây lát. An Nguyễn biết, chắc chắn lúc này Kinh Phục Châu đang dùng ánh mắt thâm trầm để nhìn Chu Lãm. Cô ngược đầu lên nhìn sang, từ góc của cô chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt của Chu Lãm. Anh ta vẫn như trước, thông thả bung cái ly trên bàn lên. Nói đúng hơn, đáng về của anh ta rất đúng mực.

Kinh Phục Châu hít sâu một hơi, đưa điều thuốc lên miệng rít một cái. “Mấy ngày trước nhận được tin đường dây đi hàng của chúng ta có nội gián, không biết là đứa nào, anh cẩn thận đấy.”

Chu Lãm gạt đầu, Đào Tử cũng nặng nề gạt đầu. Từ khi A Dương đi rồi, Chu Lãm bèn tiếp nhận một phần công việc của anh ta, coi như là chính thức nhúng chàm. Bây giờ anh là chồng của Kinh Nhiễm, đề nghị rửa tay gác kiếm thì Kinh Phục Châu cũng ngầm cho phép. Có điều bốn chữ này nghe qua có vẻ ẩn chứa sự bất an, dường như có nhiều khi, những người hứa hẹn sau khi trở lại sẽ như thế nào đó đều không thể trở về.

“Anh Châu, nếu lô hàng này thành công...” Dường như Đào Tử muốn nói gì đó nhưng Kinh Phục Châu gậy tàn thuốc lên bàn, ngắt lời anh ta. “Không có nếu như, lô hàng này nhất định phải thành công.”

Đào Tử gạt đầu, Kinh Phục Châu bật cười mắng tục một câu, đưa tay vỗ không mạnh không nhẹ vào sau gáy anh ta. “Hai người cẩn thận chút cho tôi, đừng để tôi mất mặt.”

“Anh Châu, anh không đi à?” Đào Tử cảm thấy lô hàng này cực kỳ quan trọng, buột miệng hỏi xong thì nhìn thấy Kinh Phục Châu đang nheo mắt lại. Anh ta vội vàng gõ vào đầu mình một cái, cười hi hi. “Ồi chao, anh Châu tin tưởng em như vậy, em còn hỏi mấy câu nhảm nhí này.”

Chu Lãm ngược mắt lên, nhìn lướt qua mặt Đào Tử. Lô hàng này liên quan tới rất nhiều người, Kinh Phục Châu sẽ không giao cho người không tin tưởng, nếu Đào Tử ở đây thì chắc chắn không có cách nào dụ Kinh Phục Châu đích thân giao hàng. Anh nghiêng đầu qua, bỗng nhìn thấy An Nguyễn trong nhà bếp, cô cũng đang nhìn anh. Trong khoảnh khắc hai mắt chạm vào nhau, An Nguyễn nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

Giây phút ấy, có một ý tưởng nảy ra trong đầu Chu Lãm: Kinh Phục Châu rất tốt với An Nguyễn.

Có quá nhiều thứ chưa chắc chắn, chỉ còn một bước cuối cùng, Chu Lãm không muốn bí quá hóa liều. Hơn nữa vị trí giao hàng lần này không thích hợp để vây bắt, Kinh Phục Châu có một đội lính đánh thuê ở Thái Lan này, một khi phát sinh xung đột chắc chắn thương vong rất thê thảm. Thời gian giao hàng được định vào tháng sau, trong thời gian này, Chu Lãm nhất định phải tìm được một biện pháp vẹn toàn.

Ánh mắt anh lại nhìn lướt về phía An Nguyễn.

Cảm nhận được ánh nhìn của anh, An Nguyễn mở tủ lạnh lấy thêm mấy hộp sữa tươi ra, ôm vào lòng rồi đi về phía căn phòng kia. Kinh Phục Châu quay người lại, cô đã đặt sữa lên bàn. “Nói chuyện gì mà vẻ mặt trông nghiêm túc vậy?”

“Em dậy khi nào thế?” Kinh Phục Châu đưa tay véo vào eo cô một cái, An Nguyễn lặng lẽ né tránh, nhìn cái ghế trống rồi lại nhìn anh, thừ thừ nói: “Chuyện tôi không thể nghe được à?”

Kinh Phục Châu không nói gì, đưa điếu thuốc hút dở lên ngậm vào miệng. An Nguyễn biết anh đang ngầm thừa nhận nên quay người định bỏ đi. Đi đến cửa như nhớ ra điều gì, cô quay đầu lại nhìn Đào Tử một cái. Kinh Phục Châu hơi ngạc nhiên, ngay cả Đào Tử cũng cảm thấy ngơ ngác. “Có chuyện gì à, cô An?”

An Nguyễn hoàn hồn lại, mỉm cười, lắc đầu rồi đi ra khỏi đó.

Buổi chiều, trời đổ mưa, kế hoạch ra ngoài bị hủy bỏ. Kinh Nhiễm và Chu Lãm trở về phòng mình, An Nguyễn không muốn ở trong phòng nên nói mình muốn đến căn phòng thờ Phật để thắp hương.

Kinh Phục Châu cảm thấy ngạc nhiên, bất giác cảm thấy cô đang có mưu đồ ý đồ. Nhưng Phật đường và phòng này chỉ cách nhau có vài bước, hẳn là cô cũng không thể làm nên chuyện gì. Về không tin tưởng trong mắt anh quá rõ ràng, An Nguyễn dùng đôi mắt hẹp dài liếc xéo anh, giọng điệu kỳ quái. “Nếu không tin thì anh có thể cùng đi với tôi.”

“Tôi không tin Phật, em đi đi.” Kinh Phục Châu lấy một điếu thuốc, ngồi xuống sofa.

An Nguyễn nhướn mày, như cười như không nhìn anh. “Anh không tin Phật, thế anh tin gì?”

Kinh Phục Châu mỉm cười véo cằm cô một cái, kéo cô đến trước mặt mình, hôn cô nồng nàn. Lúc tách ra, ánh mắt anh vẫn rất tỉnh táo. “Dù sao cũng không tin em.”

Dường như cô rất thất vọng với câu trả lời này, giây giũa muốn thoát khỏi vòng tay anh để sang Phật đường bên cạnh. Lúc ra ngoài cô có đóng cửa, nhưng không khóa chặt lại. Gió lùa qua, cửa phòng liền thoáng bật ra tạo thành một khe hở. Cửa căn phòng bên cạnh mở ra rồi đóng lại, không lâu sau lại mở ra, tiếng giày cao gót của An Nguyễn giẫm lên sàn nhà tạo tiếng động giòn giã, có lẽ là đi về phía ban công tầng hai, giọng nói trời sinh vốn hơi khàn bỗng ép nhỏ lại, dường như nghĩ là anh không nghe được.

Kinh Phục Châu ngẩng đầu lên với sắc mặt tối tăm.

“Đào Tử, hương trong phòng dùng hết rồi, anh đưa thêm lên đó nhé.”

Hai phút sau, Kinh Phục Châu nghe thấy tiếng Đào Tử lên lầu, cửa căn phòng bên cạnh mở ra rồi đóng lại, cuộc trò chuyện bên trong không nghe rõ nữa. Trong lòng cảm thấy có gì đó khác thường, nhưng lại không biết là chỗ nào, Kinh Phục Châu bực bội dụi tắt điếu thuốc, bước xuống giường đi sang Phật đường.

Tay vừa đặt lên tay nắm cửa, Chu Lãm liền vội vàng vàng từ dưới lầu chạy lên, thần sắc nghiêm túc hơn thường ngày. “A Đản, người chúng ta sai đi đã có tin tức báo về, nội gián ta nói trước đó bây giờ cũng đang ở Thái Lan.”

Kinh Phục Châu rút tay khỏi tay nắm cửa, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang đóng chặt.

Chu Lãm quan sát sắc mặt anh, hơi bất an. “A Đản, sao thế?”

“Cứ đợi đã, quan sát xem sao.” Kinh Phục Châu quay người đi, nụ cười trên môi thật lạnh lẽo. “An Nguyễn, em giỏi lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Không Dao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Người trung trình (4)

Cửa Phật đường đóng lại, An Nguyễn nhận hương từ tay Đào Từ, thấy anh ta định quay người đi xuống, cô ho khẽ vài tiếng, rất tự nhiên hỏi: “Đào Từ, anh có tin Phật không?”

“Không.” Đào Từ học hết cấp hai là ra ngoài lăn lộn, mấy năm trước đi theo Kinh Phục Châu cuộc sống mới khá hơn chút đỉnh. Trong lòng anh ta, Kinh Phục Châu còn đáng kính hơn cả Phật Tổ. Điều Kinh Phục Châu không tin, đương nhiên anh ta cũng không tin.

An Nguyễn mỉm cười, quỳ xuống tám đệm, hỏi tiếp. “Tại sao lại không tin?”

Lúc nói chuyện với Đào Từ, An Nguyễn cố tình kéo dài thời gian. Đào Từ không phát hiện ra, còn rất nghiêm túc suy nghĩ câu trả lời cho vấn đề này. “Cô An, tôi không được học hành nhiều, nói ra có chừng cười tôi. Tôi cảm thấy những thứ như Phật Tổ hay quỷ thần, nếu thật sự có tác dụng thì tôi đã sớm trở thành ông chủ lớn rồi. Mọi chuyện khẩn nguyện một câu là thành thì làm gì còn người nghèo và ăn mày nữa.”

Nụ cười trên mặt An Nguyễn càng tươi hơn, khuôn mặt hiền hòa, đôi mắt hẹp dài nheo lại, bốt đi về lạnh lùng. Đào Từ thấy cô không có ý cười mình nên nói chuyện càng thoải mái hơn. “Cô nói đúng không? Chúng ta nhắm lại xem, nếu ông trời có mắt thật thì sao trước kia bọn quỷ Nhật bản giết người như thể mà ông trời không đánh chết hết chúng đi? Theo tôi ấy à, dù thật sự có thần thì chắc thần cũng coi con người như chó như mèo, nuôi chơi vậy thôi, ta còn dâng hương cho họ. Dâng cái cóc khô ấy!”

“Nhỏ tiếng chút, anh Châu đang chuẩn bị ngủ trưa trong phòng đấy, anh nói lớn nữa làm anh ấy thức giấc mất.” An Nguyễn mỉm cười nhắc nhở một câu rồi thấp cây hương trong tay lên. “Thật ra nói kiểu gì thì cũng có lý. Trước đây tôi cũng không tin, bây giờ cảm thấy nếu đã không thể làm gì được thì chỉ bằng cứ bái Phật, mong được an lòng.”

Đào Từ cười rất chất phác. “An lòng đáng giá bao nhiêu chứ.”

An Nguyễn cũng cười rồi nhắm mắt, chắp hai tay lại trước mặt Phật Tổ. Giờ phút này, cô biết không phải mình đang không làm gì cả. Có thứ gì đó ngưng đọng không máu thịt đã lâu nay bỗng sống dậy, như tro tàn rực cháy khiến cô không thể yên lòng. Người phạm nếu ký thác toàn bộ hy vọng vào Phật Tổ thì đó không phải là thành kính, mà là ngu muội. Mọi chuyện trên thế gian, thật ra đều phải làm hết sức mình, sau đó mới nghe ý trời.

Đào Từ thấy cô không nói chuyện nữa nên cũng quay người định đi khỏi đó. Trên hành lang vắng vẻ, không một bóng người. Cửa phòng Kinh Phục Châu dường như đang mở, có luồng ánh sáng hắt trên sàn nhà. Đào Từ nhớ tới lời An Nguyễn nói, sợ quấy rầy giấc ngủ trưa của Kinh Phục Châu nên cố gắng bước chân thật nhẹ nhàng, rón rén bước xuống cầu thang.

Về tới lầu một, Đào Từ cười tự giễu mình, cảm thấy giống như đang làm chuyện mờ ám vậy.

An Nguyễn ra khỏi Phật đường, chậm rãi trở về phòng. Kinh Phục Châu nằm nghiêng trên giường, có vẻ như đang ngủ. Cô từ từ leo lên giường, nhích đến gần phía sau lưng anh, cánh tay nòn nà vươn ra, rơi vào cổ anh.

Cổ tay bị nắm chặt, Kinh Phục Châu xoay người đè lên người An Nguyễn, cô không kịp né tránh nên người bị va vào giường, tuy chấn nệm khá êm nhưng vẫn thấy đau. Cô nhú mồm, nhìn anh với vẻ bất mãn. “Định mưu sát à?”

“Lời này lẽ ra nên để tôi nói mới phải.” Kinh Phục Châu cười lạnh.

Sự nghi ngờ trắng trợn không chút che giấu trong mắt anh chính là điều An Nguyễn muốn thấy. Cô xoay cổ tay, muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của anh. “Tôi làm gì có bản lĩnh để giết anh. Mau thả ra đi, đau quá.”

Trời rất âm u, trong phòng không bật đèn nên giống như đang chuẩn bị chập choạng tối. Kinh Phục Châu cúi đầu, dụi dụi vào bên tai cô, tay cũng buông lỏng ra nhưng vẫn giam cầm cô. “Nói gì với Phật Tổ vậy?”

“Xin Phật Tổ phù hộ Kinh Phục Châu tiền vô như nước, con cháu đầy đàn, đời đời đều sống trong núi vàng núi bạc; phù hộ anh cả đời hưng vượng, trường sinh bất lão, tuyệt đối đừng chết trong tay tôi.” Giọng An Nguyễn rất nhỏ, mang theo chất khàn khàn đặc trưng vốn có. Kinh Phục Châu đưa tay kéo cổ áo cô ra. Khi cúc bật ra, anh cúi đầu cắn một cái không mạnh không nhẹ lên hình xăm kia. “E là lúc đó em toàn nói những lời ngược lại.”

Phật Tổ phù hộ để Kinh Phục Châu nợ nần chồng chất, đoạn tử tuyệt tôn, trừng phạt anh ta tiếng xấu muôn đời, làm gì cũng bại, tốt nhất là chết trong tay con.

An Nguyễn không nói gì, môi nhếch lên nhưng khóe mắt thì lạnh như băng. Đây mới thật sự là cô, còn cô gái đứng trên bồn cầu nắm tay anh hát “Cả đời cầu gì” chỉ tồn tại trong cơn mơ ngắn ngủi. Anh không tin cô, nhưng cũng tin cô, anh tin cô hận anh thấu xương, không thể xóa nhòa.

Kinh Phục Châu cúi đầu hôn cô. Môi họ quyen vào nhau, tiếng mưa ngoài trời tí tách, hơi thở ngày càng nặng nề gấp gáp. Anh ưỡn lưng tiến vào, động tác mang theo tình yêu. Cô không nói gì, cắn môi nhắm mắt lại. Vì thế, yêu và hận giao hòa làm một, tình yêu nồng nàn, thù hận mãnh liệt. Những lời không thể thốt ra ngoài miệng đã được cơ thể nói thay. Cuối cùng, ranh giới giữa yêu và hận là gì, thật khó mà phân rõ được.

Họ quần lấy nhau từ trên giường đến xô pha, rồi lại vào nhà tắm. Kinh Phục Châu không nói tiếng nào nhưng động tác thì lại mạnh mẽ và không hề tiết chế. An Nguyễn nằm trong bồn tắm, nhẹ nhàng thờ dốc, tóc dầm nước, một cánh tay còn vtu lên vai Kinh Phục Châu, cô nghiêng đầu, phát ra một tiếng cười khẽ.

Làn môi đang mím chặt của Kinh Phục Châu thoáng trở nên dịu lại, anh vuốt ve tấm lưng của cô rồi bước ra khỏi bồn tắm. Anh vừa quấn chiếc khăn tắm quanh hông mình vừa cúi đầu nhìn An Nguyễn, phần dưới nước của cơ thể cô bị khúc xạ thành hình thù hơi kì dị.

Vì vậy, anh lại bế cô ra khỏi làn nước.

Chiếc giường đã hoàn toàn bừa bộn, An Nguyễn khoác chiếc áo sơ mi của cô đứng một bên nhìn Kinh Phục Châu thay ra giường. Có lẽ anh chưa bao giờ làm chuyện này nên mãi vẫn không biết đầu là trái phải trước sau, động tác cũng rất chậm. An Nguyễn lẳng lặng nhìn, một lúc sau, cô nghiêng đầu qua, giọng còn mang theo vẻ khàn khàn vì mệt. “Kinh Phục Châu, anh thích tôi vì cái gì?”

Phụ nữ khi yêu thường hay hỏi như vậy, anh thích em vì điều gì? Câu hỏi này rất ngọt ngào, có tính dẫn dắt: Yêu em vì trẻ trung xinh đẹp, yêu em vì tâm hồn lương thiện, hoặc không vì sao cả, anh yêu em vì em cũng yêu anh. Nhưng giữa họ không phải thế, Kinh Phục Châu hoàn toàn có thể kiểm được cả đồng phụ nữ trẻ trung xinh đẹp, tâm hồn lương thiện thì càng không đáng giá tới An Nguyễn. Dường như cô chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, nhưng cô biết, Kinh Phục Châu chắc chắn, chắc chắn là thích cô.

Câu này cô hỏi với giọng điệu không giống với những cô gái khác, không mang theo vẻ yêu kiều, ồm ồm. Kinh Phục Châu đang tay vuốt ra giường thẳng lại, mền cũng được chuẩn bị xong, hộp thuốc trên đầu giường còn lại mấy điều, anh rút một điều ra nhưng lại ném bật lửa cho cô. “Châm thuốc cho tôi.”

Ngon cái của An Nguyễn đè mạnh lên bật lửa, ngọn lửa bùng lên, phản chiếu thành đốm lửa hồng trong mắt cô. Kinh Phục Châu cúi đầu đến gần châm thuốc, thò ra một hơi rồi mới nhìn cô mỉm cười. “Vậy em thích Trình Kỳ vì điều gì?”

An Nguyễn nhú mày, cô không muốn nghe thấy tên Trình Kỳ từ miệng Kinh Phục Châu. “Hai chuyện này khác nhau.”

“Nếu mười năm, hai mươi năm sau chúng ta vẫn thế này, em có chấp nhận số phận, cứ sống như vậy không?” Kinh Phục Châu nói sang chuyện khác, anh khẽ rơi tàn thuốc, vẻ mặt khó mà hình dung rõ được. An Nguyễn dựa vào tường, không nghĩ ngợi gì liền lắc đầu ngay. “Kinh Phục Châu, cho dù đến cuối đời, tôi cũng sẽ không bỏ qua ý định giết chết anh.”

Nhất định là thế.

Kinh Phục Châu không nói gì, chỉ ngậm điều thuốc, dường như mỉm cười. Anh thích An Nguyễn cái gì? Lúc đầu mới tiếp xúc, chưa biết gì cả, anh thích sự trẻ trung của cô, thích cô không hề sợ hãi khi nói chuyện với anh, thích cô vì cô giống anh lúc còn chưa là gì cả, phải lẫn lộn ở biên giới để kiểm miếng cơm Ngây thơ, gian xảo, thần bí và khó nắm bắt,

Sau đó anh không buông được, vẫn thích cô, thích vẻ trung trinh trước sau như một của cô. Nếu An Nguyễn là một bản sao khác của anh thì cô có một tâm hồn không bao giờ thỏa hiệp. Anh từng khuất phục khi đứng giữa ngã ba đường, nhưng cô thì không. Dường như thời gian đã quay ngược mười năm, anh nhìn thấy một con đường khác mà mình vốn nên đi, lúc này An Nguyễn đang xông xáo đi trên con đường đó.

Cô vẫn giữ được ý nguyện ban đầu của mình, cô khiến cho người ta phải hâm mộ.

Kinh Phục Châu ngồi tựa vào đầu giường, cảm thấy có lẽ mình đã điên rồi. Anh yêu con người ấy của cô nhưng lại không thể chiều theo ý cô mà lại dốc hết mưu kế để đồng hóa cô, rồi lại liên tiếp thất bại. Nếu ngày nào đó An Nguyễn thật sự thỏa hiệp, vậy anh có còn yêu cô nữa? Dường như bất luận thế nào thì kết quả cũng đều khiến anh phải thất vọng.

Anh không tin ông trời, trời sẽ không bao giờ cho anh chút ưu ái nào.

An Nguyễn ngồi dưới đuôi giường, đưa lưng về phía anh, nằm xoài xuống giường. Cô rất mệt, nên dù tới giờ cơm tối rồi mà vẫn không muốn nhúc nhích. Cô biết lúc thức dậy, Kinh Phục Châu đã nhào tới hôn lên thái dương của cô, động tác ấy quá dịu dàng, quá nâng niu khiến tim cô hơi lồi nhịp.

Khi cô tỉnh lại lần nữa đã là hơn mười một giờ đêm. Kinh Phục Châu đang nằm bên cạnh cô, tấm thảm đắp trên hông. An Nguyễn từ từ ngồi dậy, đưa tay hươ hươ trước mặt anh, anh không có phản ứng gì, hơi thở vẫn đều đều.

An Nguyễn liếm đôi môi hơi khô, từ từ bước xuống giường. Xung quanh rất yên tĩnh, ngay cả cơn mưa dầm dề cả ngày cũng đã tạnh, không khí tràn đầy vẻ trong trẻo. Cô giẫm bước trên sàn nhà, lặng lẽ mở cửa phòng ra rồi đóng lại. Trong bóng tối, hàng mi của Kinh Phục Châu hơi rung động rồi mở mắt ra.

Trong đêm khuya thanh tĩnh, hành lang trở nên hun hút đáng sợ. Đèn trong Phật đường vẫn sáng, từ khe cửa hắt ra một tia sáng. An Nguyễn nhìn quanh quất, xác định xung quanh không có động tĩnh gì mới đưa tay đẩy cửa ra.

Cô phải gấp riêng Chu Lãm một lần, gấp thế nào mà không để Kinh Phục Châu nghi ngờ. Nhưng chuyện này cô suy nghĩ mấy ngày trời mà vẫn cảm thấy độ khó quá cao lại nguy hiểm. Kinh Nhiễm gần như một tác không rời Chu Lãm, cực kỳ đề phòng cô, mà Kinh Phục Châu thì hay ở Cổ Lâu, điều cô phải làm là khiến anh hoài nghi Đào Tử chứ không phải chuốc họa cho Chu Lãm.

Tim An Nguyễn đập rất nhanh. Cô nghĩ tới nghĩ lui, cách duy nhất để tiếp cận Chu Lãm chính là bị thương. Trong Phật đường không có ai, cô từ từ xiay bức tượng Phật qua, nhìn thấy con dao ăn mà mình giấu ở đó vào ban ngày.

Phương pháp càng vòng vo thì càng an toàn, huống chi cô cũng không thể hoàn toàn chắc chắn rốt cuộc Chu Lãm có phải là chiến hữu của Trình Kỳ không. Nắm chặt con dao trong tay, cô chớp mắt, đặt nó lên trên cổ tay trái của mình. vết cắt này không thể chạm vào động mạch, nhưng cũng không thể để lộ sự giả vờ. An Nguyễn hít sâu một hơi, vừa định ra tay thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân vững vàng vang lên từ phía phòng cô, đang đi đến gần.

Đó là tiếng bước chân của Kinh Phục Châu, cô sẽ không nghe lầm.

Phòng ngủ và Phật đường chỉ cách nhau có mấy bước, An Nguyễn không có thời gian do dự. Đúng lúc anh đẩy cửa bước vào, lưỡi dao cắt nát cổ tay. Giờ phút ấy cô bỗng nhớ đến cô gái mình từng gặp được, dường như tên là Hoa Lê, trên cổ tay cô ta hình như cũng có một vết sẹo rất lớn, chắc rằng ra tay không nhẹ chút nào.

Con dao rớt xuống đất, Kinh Phục Châu đẩy cửa vào.

Trong khoảnh khắc được anh bế thốc lên, An Nguyễn quay đầu nhìn tượng Phật một cái. Có lẽ trời Phật thật sự phù hộ cô, lần này cô lại thắng cuộc.

“May mà cắt không đúng chỗ, nếu không với lực thế này, chắc chắn sẽ đứt động mạch.” Chu Lãm băng bó xong, Kinh Nhiễm và Kinh Phục Châu bên cạnh đều có vẻ mặt mệt mỏi. Chu Lãm vỗ vai Kinh Nhiễm, an ủi: “Em về phòng ngủ trước đi, bên này để anh lo.” Rồi anh quay lại nói với Kinh Phục Châu. “Bây giờ cảm xúc của An Nguyễn không ổn định, cậu cũng về trước đi, cổ mà ngu một giây, tôi khuyên cô ấy cho.”

Kinh Phục Châu xoa xoa giữa hai chân mày mình, chuyện đêm này xảy ra ngoài dự kiến của anh. Lúc trước bị bắt về Cổ Lâu, An Nguyễn cũng không hề có ý định tự vẫn, bây giờ bỗng dưng trở nên bất thường. Anh muốn ở lại chăm sóc An Nguyễn nhưng cô lại lạnh mặt, quay đầu đi.

“Vây vát và cho anh rồi.” Kinh Phục Châu nói xong đứng dậy ra ngoài, sau đó Kinh Nhiễm cũng đẩy cửa đi theo. Trong phòng chỉ còn lại hai người, Chu Lãm đóng cửa lại thật cẩn thận, giọng có vẻ hơi khò sở. “An Nguyễn, cô đừng làm chuyện ngốc nghếch.”

“Anh là cảnh sát à?” An Nguyễn ngồi trên giường, nghiêm túc nhìn anh. Cô không có nhiều thời gian nên không thể suy xét quá nhiều được. Chu Lãm ngẩn ra, vô thức quay lại mở cửa nhìn ra ngoài, xác định bên ngoài không có ai rồi mới nhủ mày quát. “Cô có biết mình đang nói gì không!”

An Nguyễn giờ cổ tay đang bị băng bó của mình lên. “Đương nhiên biết, chính vì muốn nói những lời này mà tôi làm mình thành ra thế này đây.”

Ánh mắt cô rất nghiêm túc, mang theo vẻ trịnh trọng và chừng chạc hoàn toàn không phù hợp với tuổi của mình. Thấy Chu Lãm không nói gì, An Nguyễn hạ tay xuống, nhìn thẳng vào anh. “Tôi biết anh không tin tôi, tôi cũng không thể đảm bảo với anh điều gì. Nhưng anh phải hiểu, trên đời này không có ai muốn Kinh Phục Châu chết hơn tôi, tôi đã thất bại một lần rồi, tôi cần một người để hợp tác, tôi cũng biết anh muốn điều gì.”

Chu Lãm nheo mắt lại. “Điều gì?”

“Anh muốn có chứng cứ. Các anh nằm vùng lâu như vậy là vì không tìm thấy chứng cứ. Kinh Phục Châu quá cẩn thận, nếu không thể lấy được những chứng cứ rõ ràng thì chỉ còn một cách là ra tay vào lúc giao hàng. Nhưng với địa vị của anh ta bây giờ, rất khó để anh ta đích thân đi giao hàng.” An Nguyễn dừng lại một chút rồi nói: “Lần này là một cơ hội rất tốt, các anh đừng để lỡ.”

“Kế hoạch của cô là gì?” Chu Lãm ngồi xuống ghế, vẻ ôn hòa nhã nhặn biến mất, thay vào đó là sự nguy hiểm và nhanh nhẹn, như một con sói đang ẩn mình trong bóng tối.

An Nguyễn nhìn anh. “Anh trả lời tôi trước đã, anh có phải cảnh sát không?”

“Cô chỉ cần biết tôi cũng muốn lật đổ anh ta như cô vậy, còn tôi có phải cảnh sát hay không có quan trọng gì đâu.”

“Không, rất quan trọng.” An Nguyễn nhìn anh đầy cố chấp.

Chu Lãm từ từ hít sâu một hơi, dường như đang suy xét độ đáng tin của cô. Đây là một quá trình đấu tranh tư tưởng. Một lúc sau, anh đứng dậy khỏi ghế, nâng tay chào theo kiểu quân nhân. “Chào cô, tôi là chiến hữu của Trình Kỳ, tên là Trâu Lâm.”

An Nguyễn không kiềm chế được, mắt lập tức đỏ hoe. Cô bắt chước động tác của anh, cũng từ từ đưa tay lên. “Chào anh, tôi là bạn gái của Trình Kỳ, tên là An Nguyễn.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Người trung trinh (5)

“Khi nào thì anh bắt đầu làm công việc này?” An Nguyễn ép giọng nhỏ hơn, mọi thứ trong phòng cũng trở nên tĩnh lặng theo. Họ như hai lá thuyền cô độc tìm thấy đồng minh giữa biển cả mênh mông, nhanh chóng di chuyển lại gần nhau. Cảm giác chiến đấu đơn độc quá kinh khủng, mấy lần cô đã suýt bỏ cuộc, còn Chu Lãm hiển nhiên là kiên trì hơn cô nhiều.

Chu Lãm vuốt khề gương mặt mình, từ động tác đó An Nguyễn có thể nhìn thấy những nếp nhăn trên khóe mắt anh. Anh ngập ngừng một chút rồi trả lời. “Mười mấy năm trước.”

“Năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi bốn.”

“Luôn ẵm mình bên cạnh Kinh Phục Châu sao?”

“Gần như là vậy.”

An Nguyễn nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay đang đau âm ỉ của mình, nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi: “Vậy các anh tính khi nào thì hành động?”

“Cô có ý tưởng gì không?”

“Như tôi vừa nói, nếu Kinh Phục Châu không đi giao dịch thì các anh hoàn toàn không cách nào bắt được anh ta. Trước mắt những thuộc hạ được anh ta tin tưởng chỉ có anh và Đào Tử, còn Lão Đồng làm việc quá lố mãng, Kinh Phục Châu sẽ không trọng dụng anh ta.” An Nguyễn vừa nói vừa cau mày. “Hôm trước tôi có nghe các anh nói chuyện ở phòng bên, có phải lần này giá trị giao dịch rất lớn không? Hay nói cách khác, nếu không có Đào Tử thì chắc chắn Kinh Phục Châu không thể nào yên tâm để một mình anh đi giao lượng hàng lớn như thế.”

Một bàn tay Chu Lãm đang đặt trên mặt bàn, những ngón tay khẽ nhúc nhích. “Ý của cô làm xử lý Đào Tử?”

“Xử lý Đào Tử thì phạm vi nghi ngờ của Kinh Phục Châu sẽ càng nhỏ, thân phận của anh sẽ càng nguy hiểm hơn. Anh ta đoán là có nội gián, mấy ngày nay ngay cả ngủ cũng đặt súng dưới gối. Nếu anh tin tôi, chuyện này để tôi giải quyết, tháng sau hành động của các anh vẫn không thay đổi.” An Nguyễn nhìn chăm chăm vào Chu Lãm, ánh mắt lạnh lùng giờ phút này trở nên cực kỳ trịnh trọng.

“Hành động không thay đổi.” Ánh mắt Chu Lãm toát lên vẻ lo lắng, anh không thể không suy xét đến hậu quả.

An Nguyễn gật đầu. “Lần này không liều đặt cược, thân phận của anh sớm muộn gì cũng bại lộ. Bây giờ bên cạnh anh có Kinh Nhiễm làm tấm chắn bảo vệ, Kinh Phục Châu nhìn có vẻ rất tàn nhẫn nhưng thật đối mặt với chuyện tình cảm lại không quyết đoán. Tôi chính là ví dụ sinh động nhất.”

Đồng hồ đã chỉ hai giờ sáng, trên người An Nguyễn có vết thương, sắc mặt hơi nhợt nhạt. Chu Lãm muốn nhìn thấy trong mắt cô một chút lo sợ hoặc e dè nhưng không có. Anh đưa tay lên vuốt mắt mình một cái để làm dịu cơn mệt mỏi trong lòng. “An Nguyễn, cô nên biết lúc này Kinh Phục Châu không hề tin tưởng cô.”

“Anh ta tin tôi.” An Nguyễn nhếch môi lên, nở nụ cười khinh miệt và dừng dừng. “Anh ta tin tôi hận anh ta.”

Chu Lãm nhìn cô thật chăm chú.

“Trước đây anh ta tin tôi yêu anh ta nên mới sập bẫy. Từ tận đáy lòng, anh ta là một người cực kỳ tự ti, cho nên sau này chắc chắn sẽ không cho tôi chút tin tưởng nào. Vì thế, tôi vừa vặn có thể lợi dụng điều này, tôi càng thẳng thắn thì anh ta càng nghi ngờ.” An Nguyễn lạnh lùng nói xong, thấy ánh mắt của Chu Lãm thì ngước mắt lên, có vẻ khó hiểu. “Sao lại nhìn tôi như thế?”

“Kinh Phục Châu rất tốt với cô, cô sẽ không dao động à?”

An Nguyễn mỉm cười. “Không.”

“Phụ nữ có thể yêu một người đàn ông vì sự dịu dàng ấy, sao cô có thể khẳng định được?”

“Tôi không khẳng định mình sẽ không yêu Kinh Phục Châu, tôi chỉ nói tôi sẽ không dao động, điều này không liên quan gì đến yêu hay không.” An Nguyễn cúi đầu nhìn cổ tay mình rồi nghiêng đầu qua gối nhẹ lên gối. Khoảnh khắc ấy Chu Lãm nhìn thấy trong người cô có hai linh hồn mâu thuẫn với nhau. Chúng cùng một cơ thể, đối lập với nhau nhưng như cô đã nói, không liên quan gì cả. Như nghĩ tới điều gì, Chu Lãm cúi đầu cười khẽ một tiếng. “Tôi đột nhiên nhớ ra, lúc Trình Kỳ còn sống đã từng nhắc đến cô một lần.”

Mắt An Nguyễn sáng lên. “Anh ấy nói gì?”

“Nói cô rất kiên cường.”

Cô cũng bật cười theo. “Cảm giác như không phải đang khen tôi.”

Trước khi trời tờ mờ sáng, An Nguyễn nhọc nhằn chìm vào giấc ngủ. Cuộc sống như bỗng lóe lên niềm hy vọng, tất cả như những mầm non đang nhúc nhích muốn nhú lên khiến người ta vừa hưng phấn vừa bất an. Cô nhớ đến Vương Giai Chi trong Sắc, Giới, nhớ đến tình yêu hoang đường ấy. Bây giờ dường như cô cũng có thể hiểu được phân nào, cô ấy yêu anh ta cũng là điều hợp tình hợp lý.

Đời người như giấc mộng, vui được bao nhiêu. Yêu hay không yêu đều là sự lựa chọn. Trong lòng cô cảm thấy thư thái, nhưng rồi lại khẽ thờ dãi.

Cũng không biết tiếng thờ dài ấy đã rơi vào tai ai.

Cổ tay để lại sẹo, là lần thứ ba cô bị thương kể từ khi theo Kinh Phục Châu. Phải mất khá lâu thời gian mới đến lúc tháo băng ra, khi ấy cách ngày giao

hàng cũng không xa. Trong thời gian này An Nguyễn không làm gì cả, chỉ an phận ở trong biệt thự đường thương, thỉnh thoảng theo Kinh Phục Châu ra ngoài ngắm xem nhà hàng nào có món ngon, coi như không uống công tới Thái Lan một chuyến.

Cô không hề chủ động giải thích tại sao mình lại tự tử, Kinh Phục Châu cũng chưa từng hỏi đến. Trí tưởng tượng là thứ rất đáng sợ, cô muốn nó mặc sức mà phát triển trong đầu Kinh Phục Châu.

Hôm giao hàng, Kinh Nhiễm thành kính quý trọng Phật đường khẩn nguyện, các bữa ăn trong ngày cũng đổi thành thức ăn chay, dường như làm thế sẽ khiến lời khẩn nguyện của mình trở nên thành tâm thành ý hơn. An Nguyễn cũng quý trọng Phật đường, cô biết cuộc giao dịch lần này sẽ không dễ dàng thuận lợi. Điều mà cô khẩn nguyện trong lòng trái ngược với Kinh Nhiễm, nhưng cũng thành kính như nhau.

Kinh Phục Châu ngồi trong sân vườn, cây dù lớn che đi ánh nắng, đứng bên cạnh là Lão Đồng và hai vệ sĩ. Từ khi thức dậy, không khí có vẻ như thay đổi, cho dù là người như Kinh Phục Châu cũng trở nên cẩn trọng hiếm thấy. Anh mang theo bên mình khẩu M1911, lúc này nó được đặt bên trên bàn, cùng với một ly cà phê, ở đó từ sáng sớm cho đến hiện tại.

Ánh mặt trời buổi sáng không quá gay gắt, An Nguyễn từ Phật đường đi ra ngoài sân. Tinh thần cô cũng không được yên giống họ. Giờ khắc này đây, cô bỗng có cảm giác của một gián điệp thực thụ. Chân giẫm trên cầu thang, từng bước đi xuống, Lão Đồng là người đầu tiên nhìn thấy cô, sau đó Kinh Phục Châu cũng nhẹ nhàng quay đầu lại, vẫy tay gọi cô.

An Nguyễn cố làm cho vẻ mặt trở nên thoải mái hơn, đi tới ngồi xuống bên cạnh anh. Như thế, khẩu súng lục cũng vừa vặn nằm sát tay cô. Cô rất muốn kiểm chế ánh mắt mình nhưng vẫn không nén được, không ngừng nhìn về phía khẩu súng. Vỏ súng bằng kim loại lạnh lẽo, chất gỗ ở báng súng khiến cho tổng thể cây súng có vẻ cổ xưa mà sắc lạnh. Kinh Phục Châu nghiêng đầu nhìn An Nguyễn, cô cup mắt xuống rồi nghe anh cười khẽ. “Biết súng dùng thế nào không?”

Cô dựa vào lưng ghế, không trả lời, rõ ràng là không biết. Lúc trước cầm cây súng của ông Tiết, bởi vì khi đó tình hình hỗn loạn, súng đã được lên đạn, cô không kịp nghĩ ngợi gì đã bóp cò.

Nụ cười của Kinh Phục Châu càng tươi hơn, anh đẩy cây súng về phía cô. “Cho em thử đó. Có thấy tầm ván ở phía bên kia không, nhắm thẳng vào đó.”

Lão Đồng bên cạnh muốn nói gì đó nhưng Kinh Phục Châu đã đưa tay lên, ra hiệu bảo gã đừng xen vào. Cây súng nằm sát bên tay An Nguyễn, đã chạm vào ngón út của cô, cảm giác lạnh lạnh khiến trong lòng cô bất giác có một ảo giác: Biết đâu có lẽ Kinh Phục Châu thật sự sẽ chết trong tay mình.

Nhưng cô không thể làm như vậy, bây giờ cô là chiến hữu của Chu Lãm, họ đã có một kế hoạch toàn vẹn, phải một lưới bắt trọn cả đường dây tội phạm này. Nếu lúc này Kinh Phục Châu chết như vậy, cô sẽ là một tội phạm giết người không hơn không kém. An Nguyễn liếm môi, đưa tay cầm cây súng lên, nó nặng hơn cô nghĩ, phải dùng hai tay mới nhấc lên được. Cô nhủ mảy, loạng choạng giờ cây súng lên nhắm vào tầm ván kia, vừa định bóp cò súng thì bỗng nghe thấy tiếng cười của Lão Đồng.

“Cô An, cô còn chưa mở chốt an toàn kia.”

Cô ngẩn ra, quay đầu lại thì thấy Kinh Phục Châu cũng đang mỉm cười nhìn mình, ánh mắt không khác với Lão Đồng lắm. An Nguyễn thả tay xuống, cúi đầu nghịch cây súng trên tay, bất ngờ đảo một vòng, chuyển hướng nhắm hòng súng về phía Lão Đồng cách đó không xa. Mặt gã biến sắc, lùi lại một bước, mặt nhăn nhó. “Anh Châu, cái này đâu thể nghịch như thế... Anh nói cô ấy...”

Kinh Phục Châu bật cười vài tiếng rồi đứng dậy đi đến bên cạnh An Nguyễn, lấy súng lại. An Nguyễn ngửa đầu nhìn anh, vì ngược sáng nên cô không nhìn rõ vẻ mặt anh, chỉ loáng thoáng cảm thấy anh đang cười. Kinh Phục Châu nắm cổ tay An Nguyễn, kéo cô ra khỏi ghế, đứng dưới ánh mặt trời chói chang “Nào, tôi dạy em”

“Tôi biết chút ít.” An Nguyễn bị anh kéo ra ngoài nắng, không thoải mái lắm phải nheo mắt lại. “Ba điểm thẳng thành một hàng, tôi đã từng nghe.”

Kinh Phục Châu đứng sau lưng cô, nhét cây súng vào tay cô, còn về phần cô nghe từ đâu câu này, anh không hỏi, An Nguyễn cũng thức thời không nói. Tay anh từ sau vòng tới, giọng mang theo vẻ nghiêm túc hiếm thấy, cũng ra dáng một huấn luyện viên. “Em có biết lúc nổ súng điều gì là quan trọng nhất không, là tư thế cầm súng.”

An Nguyễn nắm chặt báng súng, tay Kinh Phục Châu đỡ bên dưới, tạo cho cô một lực chống đỡ, tay còn lại khoác hồ lên hông cô rồi dùng sức một chút, khiến An Nguyễn vô thức uốn thẳng sống lưng lên.

“Tư thế cầm súng đúng thì mới có thể ngắm chuẩn được, cho dù là trong tình huống thế nào thì cũng có thể bắn trúng mục tiêu.” Kinh Phục Châu nói nhỏ rồi mở chốt an toàn, ngón trỏ đè lên ngón trỏ cô, nhanh chóng bóp mạnh. Viên đạn bay ra bắn trúng vào tầm ván, sức giật khiến cả bàn tay của An Nguyễn trở nên tê rần.

Kinh Phục Châu cúi đầu, dán sát An Nguyễn hơn. Sau cái bóp cò vừa rồi, tay cô vì đau đớn và nhức mỏi mà đã buông lỏng xuống. Anh xốc cánh tay cô lên, hơi thở phả vào bên tai cô hơi ngửa ngáy nhưng lại rất nghiêm túc, không có vẻ gì là trêu chọc. “Tay phải nắm chặt nó, báng súng bên gác lên giữa ngón trỏ và ngón cái, tìm vị trí mà em cảm thấy thoải mái nhất. Nếu cảm thấy nặng quá thì tay trái có thể cùng cầm súng.”

An Nguyễn làm theo lời Kinh Phục Châu, rồi quay đầu nhìn anh, như tìm kiếm sự khích lệ. Anh mò lên bàn tìm điều thuốc, vừa định đưa lên miệng, bỗng nhớ ra điều gì nên nhủ mảy. “An Nguyễn, tay em phải nắm thật chặt.”

“Tôi nắm chặt rồi mà.” An Nguyễn ngược đầu lên nhìn anh, ánh mắt cũng rất nghiêm túc.

“Phải chặt hơn nữa.” Kinh Phục Châu đưa điều thuốc lên miệng hít sâu một hơi, sau đó đi đến bên cạnh cô. “Lúc viên đạn bay ra sẽ tạo nên một phản lực rất lớn, nếu nắm không chặt thì sẽ phá hỏng đường ngắm, còn làm tay bị thương. Dồn hết sức của em để nắm chặt, thứ mà em đang cảm là súng, là thứ mà em phải dốc toàn lực để nắm giữ.”

Anh đứng đằng sau cô nên mỗi khi nói chuyện, hơi thở của anh lại quần quýt bên tai cô, hòa vào hơi thở của cô. Cô cũng không biết sao mình lại thất thần, dường như bị mùi khói thuốc mang hồn đi đâu mất, khi hoàn hồn lại thì Kinh Phục Châu đã nói xong, vừa nắm tay cô giúp cô dùng lực vừa hỏi: “Nghe hiểu không?”

Cô ngán ra, gạt đầu qua quýt, siết chặt tay lại cho đến khi cánh tay đang căng ra hơi hơi run rẩy.

“Lúc vừa cầm lấy súng thì tay nên buông lỏng một chút, đây là tư thế chuẩn bị, lúc em sắp bắn thì nhanh chóng nâng tay lên.” Kinh Phục Châu đứng bên cạnh làm mẫu rồi trả súng lại cho cô. Họng súng hướng về phía anh, mà lúc này An Nguyễn đã học được cách làm thế nào để mở chốt an toàn.

Ánh mắt Kinh Phục Châu rất thần nhiên, làn khói từ môi anh thong thả được phả ra ngoài. Làn áo sơ mi hơi căng lên trên cánh tay anh, ống tay áo được xắn lên tới khuỷu tay, An Nguyễn có thể nhìn thấy những đường gân xanh trên đó. Cô nhận lấy cây súng, lúc cầm nó trong tay, cô liếc thấy Lão Đồng khẽ hít sâu một hơi.

Thời gian dần về trưa, nhiệt độ tăng cao. An Nguyễn đứng trong sân, trán toát đầy mồ hôi. Sau vài lần không ngừng cố gắng, cô đã có thể nhọc nhằn nâng súng bắn trúng tám ván. Trong súng chỉ có vài viên đạn, cô cảm thấy bắn chưa đã nhưng cũng biết không nên hỏi Kinh Phục Châu xin thêm nữa.

“Anh Châu, sắp đến giờ cơm trưa rồi, chúng ta vào nhà thôi.” Lão Đồng vừa nói vừa nhìn An Nguyễn một cái, cô đang cúi đầu nghịch cây súng trên tay, nghiêng cứu băng đạn, nghe những lời này liền vô thức ngẩng đầu lên nhìn về phía Kinh Phục Châu.

Dưới chân chất một đồng đầu thuốc nhưng trên tay Kinh Phục Châu vẫn đang kẹp một điều thuốc. Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, có chút nôn nóng rất kín đáo. “Phía Đào Tử vẫn chưa có tin tức gì ư?”

“Chưa.” Lão Đồng cúi đầu.

“Tôi đói rồi, ăn cơm trước đi. Kinh Nhiễm cũng đã quỳ trong Phật đường cả buổi trời, không ăn cơm sao được.” An Nguyễn vừa nói vừa đứng lên, do dự một chút rồi vươn tay sang kéo Kinh Phục Châu. Tay của cô đặt trước mặt anh, ngón tay chìa ra trước, lòng bàn tay vì lúc nãy dùng sức quá mạnh nên bây giờ hơi ửng đỏ.

Kinh Phục Châu dụi điều thuốc xuống bàn, nắm lấy tay cô, đặt vào tay mình khẽ siết chặt. Theo động tác này, anh đứng lên, dắt An Nguyễn đi vào trong nhà. Trong đại sảnh bát điều hòa, mát mẻ hơn ngoài trời rất nhiều, An Nguyễn sờ lên cánh tay mình, bước tới đi sát vào Kinh Phục Châu hơn.

Ngay cả người bình thường không được tinh ý lắm như Lão Đồng cũng cảm nhận rõ ràng hơi lạnh toát ra từ Kinh Phục Châu.

Bữa trưa được làm theo khẩu vị của Kinh Nhiễm, toàn là những món rau chay thanh đạm. Kinh Phục Châu vừa ngồi xuống bàn ăn thì điện thoại của Lão Đồng reo lên. An Nguyễn quay đầu lại, tay còn đặt trên lưng ghế, nhìn chằm chằm về phát phát ra âm thanh.

Kinh Phục Châu và Kinh Nhiễm cũng đồng loạt nhìn sang.

“Alo... Ừ... Cái gì?” Lão Đồng nhăn mày, gần như là vô thức nhìn về phía Kinh Phục Châu. “Anh Châu, có chuyện rồi.”

Mặt An Nguyễn biến sắc, bàn tay đang vịn lấy lưng ghế bất giác bấu chặt, cả người trở nên cứng đờ, đứng rất thẳng lưng. Kinh Phục Châu từ từ đưa tay ra đặt lên tay An Nguyễn, cũng bao trùm những ngón tay trắng bệch của cô, cứ thế nhìn cô rất dịu dàng, nhưng giọng thì đầy lạnh lẽo. “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Không biết sao nội gián biết được giờ giao hàng...” Lão Đồng run rẩy giơ điện thoại lên. “Người đã chạy thoát nhưng hàng thì bị tóm...”

Giá trị lô hàng đó không nhỏ, rất nguyên chất và được điều chế tỉ mỉ. Kinh Phục Châu từ từ đứng dậy khỏi ghế, hai tay đặt lên hai vai An Nguyễn ép cô ngồi xuống. Quanh người anh toàn là hơi thở tàn bạo khiến người ta không dám đến gần, ngay cả Ln cũng chỉ dám ngồi xa xa dè dặt nhìn sang. Trong lòng cô vừa lo lắng cho Kinh Phục Châu vừa sốt ruột cho Chu Lâm. Nghe được những lời Lão Đồng vừa rồi, cô chẳng những không thờ phào nhẹ nhõm mà trái lại còn thấp thòm hơn.

Trong số họ có người là nội gián. Hay nói chính xác hơn, giữa Chu Lâm và Đào Tử, có một người là nội gián. Chỉ có họ mới biết chính xác thời gian và địa điểm giao hàng. Lòng bàn tay Kinh Nhiễm toát đầy mồ hôi, cô quan sát sắc mặt của Kinh Phục Châu, không dám biện minh một câu thay cho Chu Lâm.

Im lặng trong giây lát, chỉ có An Nguyễn biết bàn tay đặt trên vai mình đang dùng lực mạnh thế nào, như là muốn bóp nát xương vai cô vậy. Cô nhìn Kinh Phục Châu với khuôn mặt không chút biểu cảm. “A Đào, người mà anh tin tưởng, lần nào cũng như thế.”

Đầu tiên là cô, sau đó là bây giờ.

Kính Phục Châu gật đầu, sắc mặt rất lạnh lẽo nhưng giọng lại nhẹ tênh. “An Nguyễn, em biết người này là ai đúng không?”

An Nguyễn thẳng thắn gật đầu, ánh mắt trong veo không cần che giấu. “Tôi biết. Nhưng tôi nói, anh có tin không?”

“Em nói đi.”

An Nguyễn quay đầu nhìn Kính Nhiễm rồi lại nhẹ nhàng nhìn lướt qua Kính Phục Châu, dưới ánh mắt ngày càng lạnh lùng của anh, cô nhẹ nhàng lên tiếng. “Là Chu Lãm. Tên nội gián vẫn ẩn nấp bên cạnh anh chính là Chu Lãm.”

Cô nói xong, nhìn thấy Kính Nhiễm run run đứng bật dậy, run rẩy chỉ vào cô, dường như muốn biện minh cho Chu Lãm nhưng lại không biết làm thế nào để chứng minh anh trong sạch. An Nguyễn nhếch môi, ngửa đầu nhìn Kính Phục Châu, như đang muốn hỏi: Tôi nói rồi đó, anh có tin không?

Anh dám tin không?

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Người trung trinh (6)

Không ai lên tiếng. Cũng không ai dám lên tiếng.

Chu Lãm và Đào Từ đứng trong đại sảnh, nhìn khẩu M1911 trên tay Kính Phục Châu. Nó giống như một món đồ chơi, đang được anh cầm trên tay đùa nghịch. An Nguyễn ngồi bên cạnh Kính Phục Châu, biểu cảm trên mặt có vẻ quá bình tĩnh khiến dễ nhận ra là cô cố gắng tỏ ra như vậy. Người kích động nhất trong căn nhà này chính là Kính Nhiễm, tuy cô không dám bước tới ôm chầm lấy Chu Lãm nhưng đã che miệng khóc nức nở.

Trong tiếng khóc thút thít ấy, Kính Phục Châu ngồi dựa vào lưng ghế, nhìn họ. “Có gì muốn nói không?”

“Anh Châu... Bọn em cũng không biết chuyện là thế nào, chắc chắn là phía Lào có nội gián. Mẹ nó, lần này suýt nữa là tiêu tung, đạn của cảnh sát cứ bay vèo vèo qua người em...” Đào Từ nhớ lại tình cảnh khi ấy, diễn tả lộn xộn. “Bọn em đến địa điểm giao hàng, không biết thằng nào bắn một phát rồi một đám người xông đến... Em không biết hàng bị rơi mất kiểu gì... Cả đám người cùng nhau nổ súng, mẹ kiếp, loạn hết cả lên. Em phải chuồn cho nhanh, không cách nào quan tâm đến số hàng kia. Suýt nữa là anh Lãm rơi vào tay chúng...”

An Nguyễn nhìn chằm chằm vào Đào Từ, mắt sững lại một chút rồi mắt tự nhiên quay sang nơi khác. Cờ chỉ ấy đã lọt vào mắt Kính Phục Châu, hòng sủng của anh chia sang nơi khác, chỉ vào Chu Lãm. “Anh cũng nói xem.”

“Tôi không có gì để nói cả, Đào Từ nói hết rồi đây, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra. Tôi vốn xách một số hàng, nhưng cánh tay phải của tôi bị thương nên hàng rơi mất.” Lúc nói chuyện, giọng Chu Lãm không ôn cho lắm, tay trái đè chặt vết thương trên tay phải, kê tay vẫn không ngừng rỉ máu. Có lẽ viên đạn kia vẫn nằm trong bắp tay anh, khiến sắc mặt anh trở nên tái nhợt. “A Đản, tôi biết cậu đang nghi ngờ điều gì. Tôi nói thật với cậu, lúc rút lui tôi nhìn thấy phía Lào đều bị bắt cả rồi, tôi nghi ngờ tên nội gián ấy ở phía chúng ta.”

“Anh Lãm, anh nói thế là có ý gì?” Đào Từ lập tức nhìn anh. “Người biết thời gian cụ thể chỉ có hai chúng ta, mẹ kiếp, anh đang nói tôi là nội gián sao?”

“Phải nội gián hay không thì trong lòng cậu tự hiểu, tại sao lần này lại dính bẫy, lần này lại tổn thất thảm hại nhất.” Sắc mặt Chu Lãm trắng bệch, vì đau đớn nên cả người cũng khẽ run lên. “A Đản, chuyện này không thể kéo dài được. Lần này tôi may mắn chỉ mất có một cánh tay, không chừng lần sau sẽ là cái mạng của chúng ta.”

Ánh mắt của anh rất hung tàn, không có chút chần chừ do dự, giống như là đang cầm hận cùng cực. An Nguyễn cúi đầu nhìn tay mình, lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Kính Phục Châu đưa tay nắm tay cô một cái, nhét khẩu súng vào tay cô. “Đi nào, ai là nội gián, em giết người đó.”

Anh ta dạy cô bắn súng chính là để giờ phút này kéo cô xuống vực thẳm sao?

An Nguyễn từ từ đứng dậy khỏi ghế. Khẩu súng này cô đã khá quen, cầm trong tay cũng thuận lắm rồi. Cô nhìn Đào Từ, rồi lại nhìn Chu Lãm, nhất thời cũng chần chừ không quyết định được. Kính Phục Châu không tin cô, nhưng cũng khó tin lời của bất cứ ai. Cô phải quấy nhiễu sự lựa chọn của anh ta trước khi anh ta quyết định.

“Cô An, cô biết mà, tôi không thể nào là nội gián... Cô An...” Đào Từ thụt lùi một bước, bỗng nhiên giận dữ chỉ vào Chu Lãm. “Tao biết rồi! Chu Lãm, mày mới là nội gián. Mẹ kiếp, mày báo hành tung với chúng còn bắt tao gánh tội thay. Mày, ông đây không gánh đấy!”

Anh ta vừa nói vừa xông về phía Chu Lãm, xách cổ áo anh lên. Chu Lãm không tránh kịp, vết thương trên cánh tay đau nhức nhối, bị anh ta nắm một cái ngã phịch xuống đất. Mùi máu tanh lan ra trong miệng, anh nhổ cái răng bị gãy ra, ngửa đầu nhìn Đào Từ, giọng cũng bất giác lớn hơn. “Đào Từ, mẹ nó, mày bót giả vờ giả vệt đi! Dạo trước mày và An Nguyễn ở trong Phật đường lâu như thế, nói những gì mày cho là tao không đoán được sao, anh Châu không đoán được sao? Lúc xuống cầu thang còn rón rén không dám đi, chẳng phải trong lòng mày chột dạ ư!”

Đào Từ còn muốn ra tay nhưng bị Lão Đồng từ sau ôm chặn lại, tạm thời không thể nhúc nhích nên bèn nhìn về phía An Nguyễn – người đang cầm súng cách đó không xa. “Cô An, cô nói đi, hôm đó chúng ta ở trong Phật đường nói những gì, cô nói đi...”

“Chúng tôi không nói gì cả, chỉ đơn giản trò chuyện vài câu về việc có tin Phật hay không thôi.” Giọng An Nguyễn rất nhẹ, lúc nhìn Kinh Phục Châu thì ánh mắt lo lắng. Chu Lãm ngồi dưới đất, cười lạnh với vẻ khó tin. “Tin Phật hay không? Đào Từ, mấy người viện cớ thì có thể tìm cái cớ hay hơn được không vậy. Mày nói chuyện tin Phật hay không với người khác? Mày coi bao nhiêu người ở đây đều là thằng ngu hết sao, mẹ kiếp!”

“Bà nó, tin không kệ mày!” Đào Từ giãy khỏi Lão Đồng, xông về phía Chu Lãm, định ra tay lần nữa. Kinh Nhiễm bỗng nhiên nhào tới chặn trước người Chu Lãm. Cũng chính hành động này khiến cho Kinh Phục Châu – người này giờ vẫn im lặng – nhú mồm lên tiếng. “Im miệng hết cho tôi.”

An Nguyễn vẫn đứng cách anh không xa, giờ tay ra là chạm tới, vì thế dường như giọng nói của anh cứ quanh quẩn, hơi hơi chấn động tai cô. “Chu Lãm, An Nguyễn nói anh là nội gián.”

“Em còn tin cô ta à?” Kinh Nhiễm chặn trước người Chu Lãm, bởi vì tình cảnh lúc này nên cô gào muốn rách cả họng. “A Đản, cô ta muốn em chết, sao em có thể tin cô ta!”

Tình hình hết sức hỗn loạn, tính cách của mỗi người đều bộc lộ hoàn toàn trong tình thế ấy. Tay An Nguyễn còn cầm súng, cô đang chờ Kinh Phục Châu lên tiếng, dùng tính mạng của mình đặt cược thắng thua. Không phải là không căng thẳng, ngược lại cô căng thẳng tới mức không thở nổi, nếu không nhờ đưa lưng về phía Kinh Phục Châu, e rằng cảm xúc trong mắt cô đã lộ rõ mồn một.

“An Nguyễn, tôi cho em cơ hội.” Giọng Kinh Phục Châu rất lạnh lùng, anh vừa nói vừa nhặt một điều thuốc lên cằm rồi cứ cầm trên tay mà không đưa lên miệng. An Nguyễn bước tới trước vài bước, họng súng đen ngòm chia vào Chu Lãm. Cô nhìn thấy sự thù hận trong mắt Kinh Nhiễm, sự thù hận ấy như một ngọn lửa, muốn thiêu rụi cô. Kinh Phục Châu không lên tiếng, cả đại sảnh yên lặng như tờ, đầy mùi chết chóc. Cả người Chu Lãm đang run lên, khẩu súng đặt trên trán anh, đè lên những sợi tóc đâm mồ hôi.

An Nguyễn mở chốt an toàn.

Hơi thở của Chu Lãm trở nên gấp gáp mà nặng nề, nhưng anh ta không nói tiếng nào. Tim An Nguyễn đập mạnh như trống đánh, phải cố hết sức nắm chặt súng mới giữ cho mình không run rẩy. Toàn bộ sự hồi hộp lo lắng đều dồn hết vào giây phút này, cô nín thở chờ Kinh Phục Châu lên tiếng ngăn lại.

“Đủ rồi!”

Có lẽ sự kiên nhẫn đã đến giới hạn, Kinh Phục Châu ném điều thuốc, đi về phía An Nguyễn. Anh bước rất nhanh, thoáng chốc đã đến bên cạnh An Nguyễn, cô hốt hoảng quay đầu lại, cổ tay bị anh nắm chặt rồi thay đổi phương hướng. Tiếng súng vang lên mà không có dấu hiệu báo trước khiến người có mặt ở đó đều thất kinh. Cùng với tiếng súng, Đào Từ ngã phịch xuống.

Ngón trỏ của An Nguyễn còn đặt trên cò súng, phát súng ấy là do cô bóp cò, nhưng thật ra chỉ là theo bản năng. Lực của Kinh Phục Châu rất chuẩn, khẩu súng giờ lên vừa vặn chia vào đầu anh ta. Không phải cô chưa từng giết người nhưng đây là lần đầu tiên dùng súng bắn người thật sự, hai chân bắt giác mềm nhũn, tay của Kinh Phục Châu vừa buông ra là cô đã ngồi thừ xuống đất.

Kinh Nhiễm bật khóc rồi nhào vào lòng Chu Lãm, giống như vớ bi kịch cuối cùng có hồi kết tốt đẹp. Mắt Kinh Phục Châu lướt qua họ, cuối cùng dừng lại trên người An Nguyễn. Từ góc này, anh chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu cô. Anh cố nén cơn kích động trong lòng, dù khoảnh khắc ấy anh rất muốn ấn họng súng vào đầu cô, bóp cò.

Nhưng anh rõ hơn ai hết, nếu An Nguyễn chết rồi, người hối hận nhất sẽ chính là anh.

Anh không biết phải làm sao với cô dù rất rõ là trái tim cô không thuộc về mình, thậm chí trăm phương ngàn kế muốn dồn mình vào chỗ chết. Có lẽ cô đã nói đúng, cô chính là báo ứng của anh, báo ứng việc anh giết người phóng hỏa bao nhiêu năm nay.

Nhưng dù như thế, anh cũng cam tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Người trung trinh (6) tt

Đêm hôm đó là đêm cuối cùng họ ở lại Thái Lan. Vì đề phòng cảnh sát lùng tới, Kinh Phục Châu nhanh chóng quyết định rời khỏi nơi này. Ra đi quá mức vội vàng, giống như là một cuộc trốn chạy. An Nguyễn nhìn thấy người người qua lại tất bật trên hành lang, giống như rời khỏi Thái Lan rồi là có thể an toàn thực hiện tiếp những hoạt động bản thủ kia vậy.

Trên hành lang có tiếng bước chân hỗn loạn, cô lẳng lặng quỳ trong Phật đường, hai tay chắp trước ngực, lòng bình tĩnh lạ thường. Trước khi được đỡ vào nhà, Chu Lãm kín đáo trao cho cô một ánh mắt, vội vàng mà cẩn thận. An Nguyễn hiểu hàm ý của ánh mắt ấy chính là âm thầm khen ngợi.

Chỉ có cô mới có gan như vậy, nói dối trước mặt Kinh Phục Châu mà mặt không biến sắc.

An Nguyễn cứ thế quỳ trong Phật đường cho đến khi chiều tối mới chậm rãi trở về phòng. Sau khi tắm rửa xong, cô nhìn thấy hộp thuốc lá Kinh Phục Châu đặt trên bàn, bỗng nhiên muốn ném thử thứ đó có mùi vị gì. Nhưng suy nghĩ trong đầu còn chưa thực hiện thì Kinh Phục Châu đã đẩy cửa bước vào, ý định của cô bị gác lại, cô đi chân trần đứng sát vách tường nhìn anh.

Người nhàn nhã nhất đêm nay chính là Kinh Phục Châu. Sau khi kiểm tra thương thế của Chu Lãm xong, anh bèn trở về phòng đóng chặt cửa lại. An Nguyễn bị anh dồn vào tường. Trải qua một ngày như vậy mà anh còn có tâm trạng để kéo cổ áo cô ra, đưa tay vào trong. Trong phòng có bật điều hòa nhưng dường như không có tác dụng gì cả, không khí bóng bức và ngột ngạt, khiến người ta không thở nổi.

Giấy dán tường nơi này có màu nude, khi chiếc váy ngủ rơi xuống dưới chân, cô giống như từ trong bức tường bước ra vậy. Thần sắc Kinh Phục Châu si mê, tay không ngừng vuốt ve hình xăm đó, động tác vừa cuồng dã vừa thô bạo. Trước kia tính cách của anh rất lãnh đạm, cho dù là lên giường thì cũng chỉ vì thích sự mới mẻ, chưa bao giờ hoàn toàn đắm chìm vào. Nhưng An Nguyễn luôn làm anh mất kiểm soát, anh biết mình không thể có được trái tim cô nên bèn điên cuồng chinh phục thể xác cô.

Trong cơn vụng về ấy, anh hoàn thành vở diễn chỉ có một vai của mình. Mỗi chạm môi, không phân biệt rõ ai đang thờ dốc còn ai đang thờ dài. Lúc hai cơ thể ôm lấy nhau, tất cả như trở nên rất chân thật. Sự đòi hỏi mạnh mẽ kia là thật, tiếng nức nở hòa theo kia là thật, mỗi một lời anh nói khi gặm nhấm vào cô cũng đều là thật. Anh hận không thể vò cô lại mang theo bên mình bất cứ lúc nào, hận không thể xé cô ra từng mảnh để sở hữu cô, nhưng những nỗi hận ấy cuối cùng đành chịu thua, chịu thua trước sự hoạt bát của cô, chịu thua trước cơ thể mềm mại như cánh hoa của cô, chịu thua trước dáng vẻ rung rung nước mắt rên rỉ của cô, thậm chí chịu thua trước vẻ không cam tâm không tình nguyện của cô. Giống như chỉ có thể mới làm anh hiểu được tình yêu của mình là vô vọng biết bao.

An Nguyễn như người vừa được vớt ra khỏi mặt nước, đu trên người anh giấy giụa và van khóc. Người đàn ông kia như một con thú hoang chưa được thuần phục, lúc hoan ái cũng phải làm cô đau đớn không thôi, không có chừng mực gì cả. Cô bị buộc phải làm tư thế mà anh thích, chần chờ đều đặn mồ hôi, khắp nơi ẩm ướt khiến cô choáng váng, không biết phải làm gì.

Anh giẫy vò cô đến tã tời mới ôm cô nằm trên đồng chăn màn lộn xộn kia tạm nghỉ ngơi. Tay An Nguyễn còn níu chặt ra giường, anh đưa tay qua nắm lấy tay cô, thế là cô buông tay, xoay người qua. Trong căn phòng tối om, họ ôm chặt lấy nhau.

“An Nguyễn, ngày mai sau khi trở về nước, chúng ta sẽ dọn khỏi Cổ Lâu.” Kinh Phục Châu nằm ngửa, một cánh tay còn lót dưới đầu An Nguyễn. Anh thẫn thờ nhìn trần nhà, bỗng nhiên cảm thấy bản thân nên thừa nhận mình đã yêu cô, cho nên thua rồi.

An Nguyễn nằm nghiêng, nép vào lòng anh, dường như đã ngủ, không lên tiếng trả lời.

“Chúng ta dọn ra khỏi Cổ Lâu xong thì kết hôn, anh có ba căn nhà ở Lăng Xuyên, em thích cái nào thì chúng ta ở cái ấy. Sau này khi con chúng ta ra đời, anh cho nó vào ngôi trường tốt nhất, anh sẽ cho mẹ con em tất cả những gì anh có.”

Kinh Phục Châu không biết tại sao mình lại nói những lời này, anh cũng không biết ngoại trừ tiền thì mình có thể cho cô những gì. Trong ký ức của anh, thời thơ ấu là một chuỗi ngày bần cùng khốn khó, là luôn phải lo lắng chuyện ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Anh từng rất cảm hận cha mẹ ruột của mình, nếu đã không thể cho anh và Kinh Nhiễm một cuộc sống tốt đẹp thì sao còn sinh họ ra. Còn chưa kịp cảm nhận sự tươi đẹp và ấm áp của thế giới này thì đã phải trải nghiệm sự tối tăm giá rét cực độ. Xoay người nhìn về tương lai, anh cũng không hiểu được nếu đã hận cuộc sống như thế, sao còn liều mạng để sống sót dưới tay của cha dượng.

Anh đã từng nhìn thấy quá nhiều âm mưu toan tính, quá nhiều sự phản bội và dạn dít nhưng anh vẫn phải sống, sống tốt hơn bất cứ ai. Ai bảo thế giới này là không xoay chuyển được, khi anh liều mạng để đánh cược một phen thì cuối cùng nhìn thấy một tia sáng le lói.

Hơi thở của An Nguyễn rất đều đặn. Trong đêm tối ấy, cô giống như một chốn bồng lai thanh khiết mà anh đang sở hữu. Lòng Kinh Phục Châu trở nên mềm nhũn, anh nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi cô, xác định cô đã ngủ thật rồi. Cảm giác trái tim tan chảy ấy giống như mặt nước lúc thủy triều dâng khi hoàng hôn, từng chút vỗ về ký ức của anh. Anh bỗng muốn nói câu gì đó, cô không nghe được cũng không sao, dù chỉ là nói cho chính mình nghe thì anh cũng phải nói.

Há miệng ra, Kinh Phục Châu ngơ ngác mở hai mắt trong đêm tối. Anh muốn kể cho cô nghe những gì mình đã trải qua trong bao nhiêu năm nay nhưng lại sợ để lộ sự yếu đuối. Những thứ bị anh phong kín trong một góc thật bí mật trước kia, giờ muốn lục ra cũng thật là khó. Tay nhẹ nhàng đặt lên vai An Nguyễn, kéo chần đáp lên người cô, làn da hơi lạnh bắt đầu trở nên ấm áp dưới bàn tay anh, cô gái trong lòng xoay người qua, đưa lưng về phía anh, có người lại.

Anh lặng lẽ nhìn bóng lưng của cô, cuối cùng vẫn không nói được gì cả, chỉ đưa tay ôm cô vào lòng mình.

Bởi vì cuộc giao dịch lần này thất bại nên Kinh Phục Châu tổn thất nghiêm trọng, nhưng cũng chưa đến nỗi lung lay gốc rễ. Trước giờ anh luôn cẩn thận, đương nhiên sẽ không tiếp tục hành động trong giai đoạn căng thẳng này cho nên vội vàng dẫn mấy người An Nguyễn về lại Lăng Xuyên, an phận làm ông chủ hộp đêm như trước. Tất cả giống như chưa có gì thay đổi, Mộng Từ vẫn hàng đêm sênh ca tung bùng, Cổ Lâu vẫn một đàn ong bướm xinh đẹp, cả ngày đắm mình trong mỹ phẩm, quần áo, túi xách hàng hiệu, ăn ngủ và chờ đợi. Kinh Phục Châu cũng đều đặn đi làm, tan ca mỗi ngày, không có gì khác thường.

Chỉ có rất ít người biết rằng, đối với Kinh Phục Châu mà nói thì đám phụ nữ trong Cổ Lâu đã trở thành vật bài trí để che tai mắt người khác. Ngoại trừ những lúc chiêu đãi các quan lớn, anh sẽ không xuất hiện ở đó vì đã sớm đưa An Nguyễn chôn vùi vào trong biệt thự ở ngoại ô. Từ khi kết hôn Kinh

Nhiệm đã theo Chu Lãm dọn ra ở riêng, căn nhà này để không nên Kinh Phục Châu liền đón An Nguyên về ở. Chớp mắt mùa xuân đã sắp đến, ngày đầu tiên đứng trước căn biệt thự, nhìn căn phòng nhỏ nhưng bày biện tỉ mỉ này, thấy sắc xanh cây lá đã bắt đầu lan tỏa cả khu vườn, màu sắc thích mắt ấy khiến tâm trạng của cô được dịu lại phần nào.

Cô lên hỏi Chu Lãm, những ngày tháng thế này đến bao giờ mới kết thúc?

Chu Lãm nói với cô, ít nhất là một năm. Một năm nghe có vẻ không dài nhưng trong một năm ấy sẽ xảy ra những biến cố gì, cô đâu lường trước được. Phía sau có tiếng xe từ từ dừng lại, cô thông thả quay đầu lại, khẽ mỉm cười với người đàn ông đang bước xuống.

Khoảnh khắc ấy, Kinh Phục Châu nhìn cô, không dám chắc chắn lắm nhưng thầm nghĩ: Có lẽ đã đến lúc cô chấp nhận số phận chăng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Người tình Stockholm (1)

Kinh Phục Châu đoán rằng An Nguyên sẽ chấp nhận số phận, nhưng cũng không dám hy vọng xa vời là cô sẽ yêu mình.

Dù cho anh đã tìm đủ mọi cách để bày tỏ tình yêu của mình.

Ngôi biệt thự này nằm ở phía tây thành phố, là khu dành cho nhà giàu có rất ít người cư trú. Thành thị như Lăng Xuyên, bình quân thu nhập không cao nên khu phía tây này rất vắng vẻ, người ta còn gọi nơi này là vùng “tây hoang”. Tuy lúc đầu khi mới xây dựng, khu biệt thự này cũng có tên gọi của nó nhưng cái tên mà nhà đầu tư đặt cho quá mỹ miều, gọi không thuận miệng. Lâu dần, khi lái xe đưa Kinh Phục Châu khỏi Mộng Tử, Lão Đồng bèn hỏi một câu theo thói quen: “Anh Châu, đi Cổ Lâu hay về tây hoang?”

Câu này nếu ngẫm cho thật kỹ thì sẽ khiến cho Kinh Phục Châu có cảm giác lưu luyến với tây hoang hơn. Phía Cổ Lâu, họ ngày càng ít đi. Ban đầu là một mình Kinh Phục Châu không đến, sau đó ngay cả đàn em của anh cũng không hay đến. Các cô gái trong đó lẽ ra có thể có cuộc sống tốt hơn, nhưng họ đã quen với việc được bao nuôi, không quen sống tự lập nên cứ thế mà sống trong căn nhà giống hệt lãnh cung ấy.

“Về tây hoang.” Kinh Phục Châu ngồi trên băng ghế sau, khi trả lời câu này dường như trên mặt toát ra chút ôn hòa.

Bởi vì trời tối nên biệt thự đã lên đèn, ánh đèn từ trong vườn chiếu lan ra con đường dẫn vào nhà. Lão Đồng đậu xe ở ngoài vườn, không theo Kinh Phục Châu đi vào. Không gian đó chỉ thuộc về Kinh Phục Châu và An Nguyên, gã không có tư cách bước vào.

Đèn chỗ cửa sáng lên, cô giúp việc trong nhà vừa bước ra vừa hỏi. “Cậu chủ về rồi à, ăn cơm chưa?”

Kinh Phục Châu gật đầu, rướn cổ nhìn vào phòng khách một cái, không thấy bóng dáng của An Nguyên đâu. Kể từ lúc dọn đến nơi này, cô ngày càng trở nên lặng lẽ, thường ngồi một mình ở trong phòng rất lâu không chịu ra. Nhận thấy vẻ lo lắng trong mắt anh, cô giúp việc tình ý giải thích. “Cô An ở trên lầu ấy, dường như cô ấy rất thích cây đàn vi-ô-lông mà cậu mang về mấy ngày trước.”

“Thế à.” Khóe môi Kinh Phục Châu cong lên, anh thay giày rồi đi lên lầu. Âm thanh dép lê giẫm trên sàn nhà rất khẽ nên An Nguyên không nghe thấy. Phòng của họ ở cuối hành lang lầu hai, bên cạnh là căn phòng chuyên để nhạc cụ của An Nguyên. Kinh Phục Châu rón rén chân bước tới, cửa phòng khép hờ, An Nguyên ngồi dưới đất, cây đàn vi-ô-lông gác trên đùi, tay cô đang cầm một quyển sách.

Cô đọc một cách chăm chú, đầu hơi cúi xuống, mái tóc buộc lên thành một búi để lộ ra chiếc cổ nõn nà thon thả. Chiếc váy dài màu đen trải trên nền nhà, nó được Kinh Phục Châu mua về tặng cô cách đây không lâu. Tim như tan chảy, anh từ từ bước đến phía sau cô, khom người xuống vòng qua eo cô. Ở cự ly gần như vậy, anh mới nhìn thấy trên tay cô đang cầm là một quyển nhạc phổ.

Anh vừa về tới, trên người vẫn còn mùi vị gay mũi của chốn ăn chơi. An Nguyên quay đầu đi, thế là anh thuận tiện gác hờ cằm của mình lên vai cô. “Đang xem gì vậy?”

“Nhạc phổ.” An Nguyên giơ cuốn sách trên tay mình lên, không nhìn anh, mắt vẫn còn nhìn chăm chú vào những ký hiệu mà trong mắt anh chẳng khác nào vẽ bùa ấy. Kinh Phục Châu không muốn quấy rầy cô nên cứ thế ôm cô ngồi trong phòng nhạc. Lưng của An Nguyên vốn ưỡn rất thẳng, nhưng vì có anh đằng sau, cô nơi để tựa nên dần dần cũng thả lỏng ra. Đợi đến khi cô nhận ra thì mình đã hoàn toàn tựa vào lòng anh, tay anh còn vòng qua eo cô, đầu cúi khá thấp, dường như là đang ngủ.

Môi mấp máy, An Nguyên vô thức định gọi tên anh nhưng ba tiếng kia vừa định thốt ra khỏi miệng liền bị nuốt trở lại, thay vào đó là: “A Đàn?”

“Hử?” Kinh Phục Châu ngẩng đầu lên, trong mắt đầy những tơ máu li ti.

“Nếu anh mệt thì về phòng ngủ trước đi, em đọc xong còn phải luyện tập một chút nữa.” An Nguyên hạ giọng thật nhẹ nhàng, vươn tay sờ lên mặt anh. “Dường như gần đây anh rất mệt.”

Ngay cả cô cũng có thể nhận ra là anh rất mệt, vậy chắc đó không phải chuyện nhỏ. Cái chết của Đào Tử, trên một mức độ nào đó đã làm suy yếu lực lượng của Kinh Phục Châu, nhiều chuyện vốn có thể giao anh ta làm là xong nay Kinh Phục Châu phải đích thân ra tay. Mọi hành động của anh càng cẩn thận hơn xưa, không dám có chút sơ suất nào. Trước mắt tình hình rất căng thẳng, cảnh sát Trung Quốc phối hợp với cảnh sát Thái Lan, gần như là đang dồn ép anh từng bước. Kinh Phục Châu giống như bị trói chân trói tay không thể hành động được.

Nhưng anh không thể nói những chuyện này cho An Nguyễn nghe, sợ cô biết rồi chẳng những không lo lắng cho anh mà ngược lại còn cảm thấy vui sướng.

“Ngày mai không có việc gì làm, anh ở đây với em.” Kinh Phục Châu ôm cô, cánh tay siết chặt hơn, như thể có thể ngửi thấy hương thơm trên người cô. An Nguyễn muốn từ chối nhưng anh đã nhắm mắt lại không chịu nhìn cô, cố chấp như một đứa trẻ. Cô mím môi, từ trong lòng anh xoay người lại, hơi cúi đầu nhìn vào mặt anh, giọng có vẻ bất đắc dĩ. “À Đàn, anh thế này làm sao em chơi đàn được.”

Kinh Phục Châu ngẩn ra rồi thả lỏng tay, nhìn cô với vẻ hơi ngơ ngác. Anh tưởng rằng cô đang đuổi mình nên bắt giác định viện lý do. Ai ngờ còn chưa kịp mở miệng thì An Nguyễn đã vịn chân anh đứng dậy, chiếc váy dài màu đen tôn dáng làm cô trông rất cao. Cô đi đến bên cạnh cây đàn piano, quay người lại phát hiện Kinh Phục Châu vẫn còn ngồi đó thì không nhịn được cười. “Sao còn chưa qua đây?”

Anh ngơ ngác qua đó.

“Anh muốn nghe gì nào?” An Nguyễn quay đầu sang nhìn anh, ánh mắt rất trong trẻo. Con người không thể xù lông để phòng mọi lúc mọi nơi, cô cũng có lúc phải thả lỏng. Kinh Phục Châu được ưu ái đến bất ngờ, há miệng định trả lời nhưng bỗng phát hiện mình hoàn toàn không biết gì về các khúc nhạc dương cầm. Anh chẳng phải người thanh tao gì, trong thế giới của anh nghệ thuật là thứ chẳng có ích lợi. Bất giác phát hiện ra khoảng cách giữa mình và An Nguyễn, anh cúi đầu, mỉm cười nhìn cô. “Gì cũng được.”

An Nguyễn gạt đầu, đặt những ngón tay lên phím đàn, sau khi nghĩ ngợi giây lát bèn bắt đầu đánh những nốt đầu tiên. Kinh Phục Châu không biết thưởng thức những thứ này, ánh mắt anh từ những ngón tay của cô dần lướt lên tới gò má cô.

Anh vẫn thường cảm thấy An Nguyễn có một vẻ đẹp lạnh lùng thanh nhã toát ra từ tận xương tủy.

Bản nhạc kết thúc, anh vẫn còn nhìn chằm chằm vào cô, lúc chạm vào ánh mắt của cô khi cô quay đầu lại, anh mới hoàn hồn. “Rất hay, khúc nhạc này tên là gì?”

“Lời nguyện cầu của thiếu nữ.” An Nguyễn lưu luyến vuốt ve phím đàn. “Lúc nhỏ ở nhà cô, chị họ học piano, em cũng được gửi đi học chung. Bởi vì không thích học nhạc phổ mà bị thầy đánh rất nhiều lần.”

Kinh Phục Châu cười khê. “Sao lại không thích học nhạc phổ, trông em yêu âm nhạc thế kia mà.”

“Lúc được học thì không thích, sau này cô không cho em đi học nữa thì em mới cảm thấy hối hận. Trong nhà có một chiếc đàn điện tử, khi chị họ ở nhà luyện tập thì em chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn, len lén lấy sách của chị ấy ra xem.” An Nguyễn nói đến đây thì ngừng một chút, như vừa nhớ ra chuyện gì thú vị lắm vậy. “Anh biết không, lúc đó cô rất thích ngồi trong phòng khách, nghe chị họ chơi đàn, có nhiều lúc chị họ lười chơi nên bảo em đàn thay. Khi đó ngày nào em cũng cầu mong cho chị ấy cứ lười mãi để em có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn với cây đàn điện tử kia.”

Lúc cô kể những lời này, sắc mặt rất ôn hòa, hoàn toàn không có vẻ đề phòng và cảnh giác với anh như thường ngày. “Say này chị ấy lên cấp ba, cả nhà đều cảm thấy nên lấy việc thi cử làm trọng nên bán bán cây đàn điện tử kia đi. Em không còn cơ hội luyện tập nên đã lén khóc một trận.” An Nguyễn cười có vẻ xấu hổ, tay nhẹ nhàng vuốt ve trên phím đàn. “Lúc đó, điều em mong muốn nhất chính là có một cây đàn của riêng mình.”

“Chẳng phải bây giờ có rồi sao.” Kinh Phục Châu cũng đặt tay lên, nhẹ nhàng ấn một phím, một nốt hơi trầm bèn vang lên.

An Nguyễn mỉm cười, đưa tay nắm lấy ngón tay anh, dùng đầu ngón trỏ lướt từ phím này đang phím khác, tiếng nhạc từ từ tuôn ra dưới những ngón tay ấy, cô cũng gạt đầu theo những âm thanh đó. “Si... La... Mi...”

Kinh Phục Châu ngẩn người. Cô dừng động tác của mình lại, mắt nheo thành một đường nhỏ, cười rất ảm áp. “Muốn học không?”

Anh khê gạt đầu.

An Nguyễn từ trên ghế đứng dậy, vòng ra phía sau lưng anh, dang cánh ra nắm lấy bàn tay anh. Bờ vai anh rất rộng, cô đành phải cúi người xuống dán sát vào anh mới có thể nắm được tay anh. Năm ngón tay của cô nhẹ nhàng bao lấy những ngón tay anh, ngón cái nhấc tay anh lướt trên những phím đàn, những nốt nhạc phát ra không theo quy luật nào, cứ nối tiếp nhau tuôn trào. Bên tai Kinh Phục Châu là tiếng hít thở nhẹ nhàng của An Nguyễn, môi cô nhếch nhẹ lên vì mỉm cười, giống như là khi sống trong âm nhạc, ngay cả Kinh Phục Châu cũng không trở nên đáng ghét như trước.

Lúc này nếu anh hơi nghiêng đầu qua chút thôi là có thể hôn được cô. Anh rất muốn hôn cô, trong một đêm không khí tốt đẹp thế này nhưng lại sợ làm thế sẽ ảnh hưởng đến hứng thú của cô, cô mà giận lên thì rất khó dỗ dành. Thất thần trong thoáng chốc, tay An Nguyễn đã rời khỏi tay anh. Vai kề vai, họ yên lặng ngồi bên nhau trong một đêm như vậy.

Anh nghiêng đầu qua, len lén nhìn cô giống như một cậu nhóc cấp ba vừa biết yêu lần đầu.

Nếu có thể, anh rất hy vọng thời gian dừng lại trong đêm nay.

Những ngày tháng bên cạnh Kinh Phục Châu, thời gian trôi qua rất chậm. An Nguyễn cảm thấy anh đã có sự thay đổi nào đó, mọi chuyện đều chiều theo ý cô. Nhưng dù những lúc như thế, cô vẫn không thể thả lỏng được. Cô và Chu Lãm đều đang đợi, đợi Kinh Phục Châu lo là cảnh giác, bắt đầu giao dịch trở lại. Ngày đó nhất định sẽ đến, vấn đề chỉ là nhanh hay chậm mà thôi.

Điều An Nguyễn lo lắng nhất là trong khoảng thời gian này sẽ xảy ra biến cố, dù Chu Lãm nói chỉ có một năm nhưng cô vẫn cảm thấy nom nớp lo sợ. Mùa hè vừa đến, cô phát hiện kinh nguyệt của mình bị trễ, lòng vô cùng hoảng hốt nhưng lại không biết phải làm thế nào.

Tối hôm ấy Kinh Phục Châu trở về khá trễ. Cô đã tắm rửa, nằm trên giường nghỉ ngơi thì anh mới đẩy cửa bước vào với cơ thể sặc mùi rượu. Anh phải đút lót rất nhiều người, đút lót xong thì mới có thể bảo đảm sau này không có gì bất trắc. An Nguyễn nhắm nghiêng, nghe được tiếng động thì vai hơi cứng đờ rồi nhắm mắt lại.

Hình như anh đã say, đi loạng choạng vài bước mới đến bên giường ngồi phịch xuống, chấn động tới mức khiến An Nguyễn bên cạnh cũng bị lay động theo. Trên đầu giường chỉ bật một bóng đèn nhỏ, hai mắt anh lại mơ màng nên chỉ nhìn thấy một bóng người đang co cuộn lại ở mép giường. Cô vốn nhỏ nhắn, lúc co người lại thì càng giống một con thú nhỏ bị bỏ rơi, trông rất vô hại. Kinh Phục Châu kéo rộng caravat của mình ra, xốc chân lên chui vào, người mang theo mùi rượu.

An Nguyễn nhú mồm, mắt nhắm càng chặt hơn, trông rất giống một cô vợ đang bắt mẫn anh chồng ăn chơi đàng điếm ở ngoài về. Còn anh chồng thì cũng rất ảm ức, anh ta ra ngoài uống đến nổi suýt nữa là xuất huyết dạ dày, chẳng phải là vì cái nhà này sao. An Nguyễn nghĩ vu vơ đến đây, bỗng cảm thấy cực kỳ hoang đường. Trong lúc thất thần, tay anh đã mò lên hông cô, đẩy vạt áo ngủ ra, lần lên trên.

Làn da mịn màng ấy dần trở nên ấm nóng hơn dưới bàn tay anh. Hơi thở của Kinh Phục Châu trở nên nặng nề gấp gáp. Anh dán sát lại cắn nhẹ vành tai cô. Ở bên nhau bao lâu, sự ần ỷ của họ có lẽ cũng chỉ giới hạn ở trên giường. Sự đòi hỏi của anh và sự hòa đón của cô bổ sung và lấp đầy cho nhau. An Nguyễn không thể giả vờ ngủ nữa bèn đưa tay che miệng anh lại, mùi rượu và khói thuốc làm cô buồn nôn. Cô cau mày, giọng khàn khàn yêu cầu anh. “Anh đi tắm đi đã.”

Kinh Phục Châu thuận thế để cô xuống dưới người mình, nhanh nhẹn cởi cúc áo ngủ của cô ra, cụp mắt xuống. “Ngoan nào, làm xong tắm chung một thể.”

Không có cơ hội thương lượng, anh nhào người lên, kéo tay An Nguyễn lên cao giữ chặt trên đỉnh đầu. Giữa bóng sáng lờ mờ, An Nguyễn nhìn thấy mồ hôi đầm trên trán anh. Theo những động tác nhấp nhô, mồ hôi dường như cũng sắp ngấm vào cơ thể cô. Nhớ đến tình trạng cơ thể mình, An Nguyễn bỗng cảm thấy lo sợ, cổ tay cự quật như muốn gãy ra, giọng cũng mềm xuống cầu xin anh. “A Đản, anh buông em ra, em đau...”

Anh thật sự buông tay ra, An Nguyễn thuận thế vòng tay lên cổ anh, động tác của anh bỗng trở nên rất dịu dàng. Hôn nhẹ lên cằm cô, ánh mắt anh lưu luyến và si mê. “An Nguyễn, em vừa gọi anh là gì?”

“A Đản...” Mắt An Nguyễn lấp lánh, ôm chặt lấy anh, không nhìn vào gương mặt anh. “A Đản... A Đản...”

Mồ hôi hòa vào trong đêm, không còn ai lên tiếng, chuyện đang làm trở nên triền miên và chuyên chú. Anh đã uống rượu, hơi thở cay nồng đến nghẹt thở. Mây mưa qua đi, An Nguyễn nghe thấy tiếng hít thở dồn dập khó ổn định của anh. Anh gác lên xương quai xanh của cô, giọng rất khê. “An Nguyễn, đừng đi đâu, cả đời này cũng đừng đi đâu nữa...”

Cô hơi cứng người lại rồi từ từ đưa tay ôm lấy đầu anh, bỗng nhiên nhớ đến cái lần đứng trên sườn núi hoang vu ấy, anh ôm chặt cô vào lòng mình, ra lệnh cho người ta đào mộ Trình Kỳ lên. An Nguyễn nhắm mắt lại, cảm giác mềm lòng vừa dâng lên lập tức bị cô bóp chết ngay. Người trước mặt là Kinh Phục Châu, là người đã mang lại tuyệt vọng vô biên và cuộc sống như địa ngục cho cô, cô không thể yêu anh ta.

Đêm hôm ấy, An Nguyễn đã thấy nhiều cơn mơ loạn xạ, lúc thức dậy thì Kinh Phục Châu đã không còn ở đó. Cô giống như một phi tử khi nào anh rảnh rỗi thì đến sùng bái, ngày hôm sau không biết sẽ gặp được những cô gái mới mẻ hơn ở nơi nào. An Nguyễn luôn cố tạo dựng trong lòng mình hình tượng Kinh Phục Châu thật xấu xa, như thế sự phản bội của cô sẽ không có gì bất ngờ, thậm chí không phải cảm thấy lương tâm bất an.

Bữa sáng là cháo hải sản, lúc sắp đi khỏi Kinh Phục Châu đã đặc biệt cẩn thận như thế. Bởi vì tối qua có người mang tặng một mớ hải sản rất ngon nên anh muốn An Nguyễn thưởng thức lúc thật tươi. Lúc người giúp việc bung cháo lên thì An Nguyễn đang uống nước. Vừa đặt ly xuống, mùi hải sản ập vào mũi, An Nguyễn nhú mồm, vội vàng quay mặt đi.

Cô giúp việc ngẩn ra, hơi hốt hoảng. “Cô An, có phải tôi nấu không hợp khẩu vị của cô chăng?”

“Không có, tại hôm nay tôi không muốn ăn thôi.” An Nguyễn đẩy chén cháo kia ra thật xa, bịt miệng mình đứng dậy. “Cô thu dọn đi, tôi ra ngoài một chuyến, không ăn sáng đâu.”

“Cô An, cậu Kinh đã dặn tốt nhất là cô đừng ra ngoài.” Cô giúp việc cảm thấy khó xử, bên nào cũng không thể đắc tội. Khó khăn lắm An Nguyễn mới nén được cảm giác buồn nôn kia xuống, mắt cô hơi đỏ. “Không sao, tối qua tôi đã nói với anh ấy rồi, anh ấy biết mà.”

Cô giúp việc nhìn cô với vẻ nửa tin nửa ngờ, cô cũng lười giải thích, trở về phòng thay quần áo rồi xuống lầu. Làm gì cô chuyện cô đã nói với Kinh Phục Châu, nếu cô nói thì chắc chắn hôm nay sẽ không thể ra ngoài. Dự cảm trong lòng rất mạnh mẽ khiến cô cảm thấy vừa lo sợ vừa khủng hoảng, cô phải nhanh chóng gặp Chu Lãm để thương lượng bước tiếp theo phải làm thế nào.

Cánh cửa mở ra lại đóng vào, bóng An Nguyễn khuất sau ngã rẽ. Cô giúp việc do dự một lúc rồi cầm điện thoại lên gọi cho Kinh Phục Châu. “Cậu Kinh, cô An vừa mới ra ngoài, cô ấy bảo là hôm qua có nói với cậu rồi. Tôi cảm thấy nên báo lại với cậu một tiếng.”

Kinh Phục Châu đang ngồi trong phòng làm việc xem giấy tờ sổ sách, nghe xong những lời này thì cau mày lại. “Chuyện khi nào?”

“Vừa mới đây. Tôi sợ làm lỡ việc nên vội vàng gọi cho cậu.” Cô giúp việc hơi chột dạ vì lúc ấy đã khá lâu kể từ khi An Nguyễn rời khỏi nhà. Kinh Phục Châu ở đầu bên kia không lên tiếng, ngay lúc cô giúp việc đang do dự không biết có nên cúp máy hay không thì nghe thấy bên kia có người gõ cửa.

Lão Đồng đứng ngoài cửa, vẻ mặt có hơi uể oải. “Anh Châu, bên phía Tiểu Hải có động tĩnh rồi.”

Mặt Kinh Phục Châu trở nên lạnh buốt. “Thế nào?”

“An Nguyễn đi tìm Chu Lãm.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Người tình Stockholm (2)

Lão Đồng xoa xoa hai tay mình vào nhau, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh buốt của Kinh Phục Châu. “An Nguyễn đi tìm Chu Lãm rồi.”

Từ sau khi giao dịch lần trước thất bại, dù Đào Tử đã chết thì Kinh Phục Châu vẫn không xóa bỏ sự nghi ngờ đối với Chu Lãm. Tiểu Hải là người mà anh đã âm thầm phái đi giám sát. Khoảng thời gian này Chu Lãm làm việc rất minh bạch, quả thật không có điều gì đáng ngờ. Anh không dám ngang nhiên động đến Chu Lãm, bởi vì còn có Kinh Nhiễm. Dù Kinh Phục Châu có xấu xa đến đâu thì cuối cùng vẫn hy vọng chị gái mình được hạnh phúc.

Cho nên lúc này đây, An Nguyễn đi gặp Chu Lãm đã chứng thực sự hiềm nghi của anh đối với Chu Lãm, thậm chí còn thêm một tội danh là không chung thủy với Kinh Nhiễm.

Kinh Phục Châu bật dậy khỏi bàn làm việc, vẻ mặt hơi phiền não. Chiếc điện thoại di động đặt trên bàn không hề có động tĩnh gì. Nếu Chu Lãm thật sự không có vấn đề gì thì sao không gọi cho anh ngay khi gặp An Nguyễn. Anh đi lòng vòng quanh phòng mấy lượt, cuối cùng nhìn Lão Đồng đang đứng ngoài cửa. “Ra bãi đỗ xe đợi tôi.”

“Anh Châu, chúng ta đi đâu?”

“Đến bệnh viện của Chu Lãm.”

Ánh mặt trời chiếu xiên qua cửa sổ, mọi thứ đều có vẻ bình yên ấm áp. An Nguyễn ngồi đối diện với Chu Lãm, trên mặt bán trước mặt là kết quả xét nghiệm cô vừa nhận được. Sắc mặt cô tái nhợt, dù mặt trời chiếu rọi vẫn thấy không có sức sống. Tay phải cô vịn chặt mép bàn, đầu móng tay đã trở nên trắng xanh.

Chu Lãm ngồi đối diện với cô, sắc mặt có vẻ nghiêm túc. “Cô định làm sao?”

“Tôi không muốn có đứa trẻ này, sắp xếp làm phẫu thuật cho tôi đi.” An Nguyễn lên tiếng, lúc bấy giờ mới phát hiện giọng của mình run rẩy bầy. Cùng lúc với những âm thanh này được phát ra, cô cúi đầu, như chìm vào trong một cơn ác mộng đáng sợ. “Tôi không thể sinh con cho anh ta... Bây giờ sắp xếp phẫu thuật cho tôi ngay đi...”

“An Nguyễn, cô nghe tôi nói đã.” Chu Lãm từ trên ghế đứng dậy, mở cửa ra nhìn nhỏ xung quanh, xác định ngoài cửa không có ai thì mới quay lại. “Chắc chắn Kinh Phục Châu có tai mắt của mình ở bệnh viện, từ lúc cô đi ra ngoài đến nay nhất định là đã biết hành tung của cô. Cô có muốn bỏ đứa bé này thì cũng tuyệt đối không được bỏ lúc này.”

“Đây là con tôi mang, tôi không thích thì bỏ chứ lúc này lúc khác cái gì!” An Nguyễn ngẩng đầu lên, mắt đỏ hoe. “Đây là cơ thể của tôi, tại sao tôi không có quyền quyết định cơ thể của mình chứ!”

“Cô bình tĩnh đi đã.” Chu Lãm nhủ vậy. “Tôi có thể hiểu được tâm trạng của cô lúc này. Nhưng An Nguyễn à, đã đến nước này rồi, nếu tôi giúp cô lần này vậy thì tất cả những công sức mà chúng ta trù tính trước kia đều uổng phí. Kinh Phục Châu vẫn đang nghi ngờ tôi, tình hình bây giờ rất bất lợi cho chúng ta, cô phải hiểu...”

“Tôi không hiểu...” An Nguyễn ngắt lời Chu Lãm, cảm giác buồn nôn trong dạ dày khiến cô muốn chảy nước mắt. “Tôi chỉ muốn báo thù cho Trình Kỳ, giết Kinh Phục Châu mà thôi... Đường dây ma túy của các anh tôi không hiểu. Giờ tôi về giết anh ta chẳng phải là xong mọi việc rồi sao...”

Cô ngồi cuộn người trên sofa, gương mặt trước giờ luôn bình tĩnh lý trí nay tràn ngập vẻ yếu ớt không sao che giấu được. Chu Lãm có rất nhiều lời muốn khuyên cô nhưng đó cơ bản đều là những lý lẽ, lúc này làm sao cô nghe lọt tai được. Anh bỗng nhiên cũng cảm thấy mệt mỏi. Che giấu bao lâu nay, ẩn nấp bao lâu nay, chuyện được và mất sớm chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Không chỉ một lần anh nghĩ đến việc bỏ cuộc, nhưng rồi lại cảm thấy đã đi

đến bước này rồi, hãy bước thêm vài bước nữa đi, rồi sẽ thấy ánh sáng.

Đưa tay vuốt mặt, Chu Lãm bước tới vỗ nhẹ vào vai An Nguyễn. “Lúc này đây cảm xúc của cô rất yếu đuối, tôi có thể hiểu được. Nhưng An Nguyễn à, không ai muốn con đường mình đã mất bao công sức để đào nay lâm vào ngõ cụt. Có lẽ đứa trẻ này chính là một con át chủ bài chưa lật của chúng ta, nó có thể kiểm chế được Kinh Phục Châu. Vì vậy coi như tôi van xin cô, hãy tạm thời giữ nó lại đã.”

An Nguyễn nắm chặt nắm đấm, không nói chuyện.

Phòng làm việc yên ắng, Chu Lãm đứng bên cửa sổ, nhìn những đứa trẻ đang cười đùa dưới lầu. Trong điện thoại có một tin nhắn anh vừa gửi cho Kinh Phục Châu, nói là An Nguyễn đã đến đây, mong Kinh Phục Châu có thể đích thân đến đón cô về. Anh không nói hết sự tình, chuyện này nên để cho chính An Nguyễn nói thì mới đạt được mục đích mà anh muốn.

“Anh nói xem, chúng ta có phải người tốt không?” An Nguyễn dần thoát khỏi cơn kích động, dựa lưng vào ghế, khẽ hỏi.

Chu Lãm quay đầu lại, mỉm cười. “Chuyện này còn cần phải hỏi sao?”

“Nhưng tôi thường cảm thấy chúng ta cũng chẳng khác Kinh Phục Châu là mấy. Vì giết giếm anh ta, tôi đã giết A Dương, hãm hại Đào Từ, bây giờ ngay cả đứa con trong bụng cũng mang ra lợi dụng. Người tốt như thế phải chăng là tự phong. Ví như một ngày kia Kinh Phục Châu sa lưới, có lẽ tôi nên được khen thưởng công dân tốt, há chẳng phải quá tức cười sao?” An Nguyễn nhẹ nhàng đặt tay lên bụng mình, nơi đó vẫn còn khá bằng phẳng nhưng lại khiến lòng cô rối như tơ vò. “Nếu đứa trẻ này thật sự ra đời, vậy sau này tôi phải giải thích với nó thế nào. Nói với nó tôi vì tính kế ba nó nên mới sinh nó ra sao? Đứa trẻ này vô tội biết bao, thế mà đã định sẵn là sẽ không thể nhận được tình yêu thương hoàn chỉnh.”

“Trên đời có biết bao người vô tội, nói thế là không đúng.” Chu Lãm nhẹ nhàng phản bác lời cô rồi lại cúi đầu nhìn điện thoại trên tay mình. Không có hồi âm, chứng tỏ Kinh Phục Châu vẫn cố khúc mắc với anh, Chu Lãm bỗng nhiên cảm thấy lo lắng, không nhìn được phải cần đến. “Lúc quay về phải chú ý kiểm soát cảm xúc của mình, đừng để lộ sơ hở.”

An Nguyễn cười thê lương. “Biết rồi, yên tâm đi.”

Họ không hề biết rằng xe của Kinh Phục Châu dừng lại rất nhanh dưới tòa nhà bệnh viện rồi lại chạy đi. Bởi vì chính Kinh Phục Châu cũng không biết rằng nếu tất cả như anh dự đoán thì anh nên đối mặt thế nào với sự ngờ vực và phản bội ấy.

Trên đường về nhà, An Nguyễn bắt một chiếc taxi. Kết quả xét nghiệm đặt trong túi xách của cô, giống như là một tấm bùa trừ tà. Cảnh vật bên ngoài không ngừng chạy lùi ra sau, cô nhớ lại lúc mình còn nhỏ, sau khi ba mẹ ra đi, không thể nào có cuộc sống không âu không lo như trước. Sao lại như thế, cô không hiểu nổi. Giống như dù có nỗ lực thế nào thì cuộc sống vẫn cứ rối tung và tồi tệ.

Nếu ngay từ đầu không đến đây vào Kinh Phục Châu, phải chăng sẽ dễ thở hơn đôi chút. Nhưng nếu như thế, cả đời này cô lại không cam tâm.

Nhưng cần biết thự ở tây hoang mướt mát một màu xanh, lúc bác tài xế nhìn thấy biệt thự thì cảm thán. “Quả là người có tiền.” Rồi bác ta lại nhìn An Nguyễn, ánh mắt đầy vẻ hâm mộ. An Nguyễn trả tiền xe cho bác ta, lúc đợi tiền thối thì nhìn thấy chiếc Rolls – Royce đậu trong sân.

Bây giờ là buổi chiều, bình thường Kinh Phục Châu không về sớm như vậy. An Nguyễn nhíu mày, siết chặt túi xách hơn, nhận lấy tiền thối xong thì đi vào biệt thự.

Máy điều hòa trong phòng khách bật rất lạnh. Cô vừa đẩy cửa bước vào liền nhìn thấy Kinh Phục Châu ngồi trên sofa. Hôm nay Lão Đồng cũng phá lệ bước vào đây, đứng bên cạnh cúi đầu nói gì đó với anh. Tay Kinh Phục Châu cầm một điều thuốc, nghe thấy tiếng động thì hơi nghiêng đầu qua, mắt lạnh buốt.

Sắc mặt An Nguyễn vẫn bình thường, có điều hơi tiêu tụy hơn một chút. Cô giúp việc lấy dép lê giúp cô, nhìn cô với ánh mắt đầy vẻ thương hại.

“Sao hôm nay anh về sớm thế?” An Nguyễn thay giày xong cũng đi đến ngồi xuống sofa. Cô ngồi bên cạnh anh, giữ một khoảng cách nhất định rồi cúi đầu tìm gì đó trong túi xách. Kinh Phục Châu khảy tàn thuốc đi, lạnh lùng nhìn cô. “Tối qua khi nào thì em nói với tôi là hôm nay em sẽ ra ngoài?”

Động tác đang lục lọi của An Nguyễn dừng lại, cô ngược đầu nhìn anh. “Tối qua anh uống nhiều quá, em có nói thì anh cũng không nhớ.”

Cô còn chơi trò phản đòn với anh. Kinh Phục Châu cố nén lửa giận trong lòng, cười lạnh một tiếng rồi hỏi tiếp. “Đi đâu vậy?”

“Trông anh có vẻ không thích hợp để nói chuyện, anh bình tĩnh một chút đi, em đi ăn thứ gì đã.” An Nguyễn đặt túi xách xuống, đứng dậy đi về phía nhà bếp. Kinh Phục Châu bỗng nhiên nói lớn tiếng, trong phòng khách yên ắng thế này, âm thanh ấy trở nên cao vút. “Bà nó, tôi hỏi em đã đi đâu?”

Tìm cô giúp việc đập thành thịch, sợ liên lụy vào thân, đứng trong nhà bếp bùng cơn nước đã hâm nóng mà rất khó xử. Lão Đồng vẫn giữ nguyên bộ dáng xem trò hay, không nói tiếng nào đợi An Nguyễn lên tiếng. An Nguyễn đứng trong phòng khách, đưa lưng về phía Kinh Phục Châu, bởi vì câu chất vấn này mà sắc mặt của cô thay đổi, vẻ tiêu tụy ấy biến mất, lúc quay người lại thì lạnh lùng nhìn anh. “Em nói rồi, anh bình tĩnh trước đã rồi chúng ta hãy nói tiếp.”

Cô nói xong thì đi về phía nhà bếp nhưng Kinh Phục Châu đứng dậy nắm chặt cổ tay cô, bởi lực của anh nên cô bị kéo ngoài vào sofa, đau đến nỗi nhắm mắt. Cổ tay cô nhanh chóng xuất hiện một vết đỏ ửng. Cô cười lạnh một tiếng, ngửa đầu nhìn anh. “Kinh Phục Châu, những tổ chức của đàn ông xấu xa, anh không thiếu thứ nào cả.”

“Cô An, cô đi đâu thì trả lời là đi đó, gặp người nào thì nói gặp người đó, chẳng phải chuyện sẽ được giải quyết sao? Trừ phi cô có chuyện gì không dám để ai biết nên mới không dám nói.” Lão Đồng đứng bên cạnh thông dong lên tiếng, bị Kinh Phục Châu liếc một cái bèn hậm hực cúi đầu. An Nguyễn mím môi, nhìn thấy vẻ thù hận ngập trời như có thể thiêu cô thành tro bụi trong mắt Kinh Phục Châu. “Nói, cô có quan hệ gì với Chu Lãm?”

Mắt An Nguyễn sưng sờ, như không dám tin vào những gì đang nghe. “Chu Lãm?”

“Lúc ở Thái Lan tại sao tự nhiên cô lại giờ trò tự sát, là vì muốn có cơ hội nói chuyện riêng với Chu Lãm đúng không? An Nguyễn, đúng là tôi đã quá xem thường cô. Có phải không có người đàn ông nào cô không dụ dỗ được, đúng không?” Kinh Phục Châu bóp cằm của cô, buộc cô phải ngẩng đầu lên. An Nguyễn nắm cổ tay anh, ánh mắt còn lạnh lùng hơn cả anh. “Kinh Phục Châu, nếu không anh buông tôi ra thì tôi sẽ khiến anh phải hối hận cả đời.”

Kinh Phục Châu nhìn thẳng vào mắt cô, dường như đang cân nhắc đến độ tin cậy trong lời nói của cô. Anh không dám tin cô. Người phụ nữ này giỏi lừa gạt người ta, dù là mặt đối mặt thì cô vẫn có thể nói dối mà không chút sợ hãi. Không để anh có thời gian nghĩ ngợi, An Nguyễn đẩy anh ra, đứng dậy, nhặt cái túi xách rơi trên mặt đất của mình. Cô cúi đầu lục lọi tìm thứ gì đó nhưng cả buổi trời cũng không tìm thấy, cuối cùng quả quyết dốc toàn bộ những thứ trong đó ra, đồ đạc vương vãi tứ tung.

Kinh Phục Châu cúi đầu, câu “cô còn muốn giờ trò gì nữa đây” còn chưa kịp thốt ra thì đã bị An Nguyễn ném mạnh thứ gì đó vào mặt.

“Tại sao phải ra ngoài? Bởi vì trong căn nhà này không có bất cứ thứ gì để thử thai cả. Tại sao không nói chuyện với anh mà muốn ăn com trước? Bởi vì từ sáng sớm đến giờ tôi cứ cảm thấy buồn nôn, cả ngày chỉ uống có mấy ngụm nước mà thôi. Tại sao phải gặp Chu Lãm? Bởi vì ngoài anh ta ra tôi không biết một bác sĩ nào anh có thể tin tưởng được. Tại sao không nói với anh? Bởi vì ngày nào anh cũng uống say mềm không biết gì, anh bảo tôi nói với anh lúc nào, làm sao nói với anh?” An Nguyễn nhặt kết quả xét nghiệm từ dưới đất lên, có vẻ như còn chưa trút hết giận nên lại tiếp tục quăng vào mặt Kinh Phục Châu lần nữa. “Kinh Phục Châu, chẳng phải anh muốn tôi sinh con cho anh sao? Nằm mơ đi.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Kinh Phục Châu, cô dứt khoát quay người đi, chân không ngừng bước về phía cửa. Mới đi được vài bước liền bị Kinh Phục Châu ôm eo kéo trở lại. “Em đi đâu đó?”

“Tôi không cần đứa bé này, tôi đi phá thai.” An Nguyễn nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, cánh tay trên hông cô bỗng siết chặt. Cô giận dữ quay đầu lại, nhìn thấy Kinh Phục Châu đang cau chặt mày. “Bậy bạ!”

Sự căng thẳng đè phòng trong lòng từ từ tan biến, An Nguyễn biết lần này cô đã phản công một đòn rất đẹp. Viết văn còn chú trọng tạo kịch tính, chuyện tình cảm cũng vậy. Động tác giãy giụa của cô từ từ yếu đi, cuối cùng bị anh ôm chầm ngồi bệt dưới sàn nhà trong phòng khách. Mấy trò khóc lóc om sòm mà phụ nữ hay dùng cô đã áp dụng quá nhuần nhuyễn, lúc này bình tĩnh lại, phải đổi một chiêu khác.

Làm như vô cùng nản lòng, An Nguyễn cúi đầu, đưa tay ôm mặt mình. “A Đàn... em biết anh không tin tưởng em, nhưng sao anh lại có thể hắt nước bẩn vào em như thế. Em sống đến giờ chỉ có một người đàn ông là anh thôi, nếu anh không tin thì chúng ta đi lấy ỏi thai, xem xem đứa trẻ này có phải con anh không.”

“Sao anh lại nghi ngờ chuyện này chứ...” Kinh Phục Châu nhíu mày càng chặt hơn, trong lòng có cảm giác vừa trở về từ bờ vực cái chết. “Anh nhất thời mất lý trí, giận quá hóa rồ thôi...”

“Đúng vậy, anh giận quá hóa rồ nên có thể mang theo tâm phúc của anh đứng trong phòng khách nhà chúng ta công khai vũ nhục em. A Đàn, anh có biết tình cảm là chuyện của hai người, người ngoài nói móc mỗ em anh cảm thấy vui vẻ và vinh dự lắm sao?” Câu này của An Nguyễn nhắm vào ai đã quá rõ, Lão Đồng hơi hồ thẹn nên vội vàng nói câu gì đó rồi chuồn ra ngoài. Cô giúp việc sớm đã về phòng mình, trong phòng khách chỉ còn lại hai người họ.

Cô nói người nhà, người ngoài, hiển nhiên là đã xem anh như người nhà. Câu “nhà chúng ta” khiến Kinh Phục Châu ảo não cúi đầu, hôn loạn xạ lên thái dương An Nguyễn. “Không phải, anh không có ý đó... Xin lỗi, An Nguyễn, anh xin lỗi...”

An Nguyễn quay đầu đi, né tránh sự đụng chạm của anh, nhưng ngặt là cả người đều ngồi trong lòng anh, cũng chẳng né tránh được bao nhiêu. Khóe mắt cô còn vương nước mắt, Kinh Phục Châu càng cảm thấy đau lòng, bỗng nhớ tới tin nhắn mà Chu Lãm gửi cho mình, lúc này mới hiểu tại sao Chu Lãm bảo anh đích thân đến đón cô.

Lẽ ra đã có những giây phút vui vẻ bên nhau, lại bị anh làm ra thế này.

“Đừng ngồi dưới đất nữa, lạnh lắm” Kinh Phục Châu dần hoàn hồn lại, bế thốc An Nguyễn lên, cẩn thận đặt xuống sofa. “Em nói cả ngày nay em chưa ăn com, vậy giờ có muốn ăn gì không? Anh nấu cho em ăn.”

“Không ăn.” An Nguyễn giận dỗi quay đầu đi, không thèm nhìn anh.

Kinh Phục Châu lại rất nhẫn nại, ngồi xuống nhặt nhạnh đồ đạc vương vãi dưới đất, bỏ từng món vào túi xách cho cô. Bảng kết quả xét nghiệm kia bị ném tới ném lui đã nhàu nhĩ và rách một chút, anh vô cùng cẩn thận nhặt nó lên rồi xem kỹ lại lần nữa. Cảm xúc này thật mới mẻ, đối với anh mà nói, giống như là cuộc đời này đã có mục đích, có chốn nương náu. Cẩn thận gấp kết quả xét nghiệm làm tư, đút vào túi áo trên ngực mình, lúc ấy Kinh Phục Châu mới đứng dậy đi về phía An Nguyễn. “Anh bế em lên lầu, sau đó nấu gì cho em ăn.”

“Em không yếu ớt như thế.” An Nguyễn muốn từ chối nhưng tay anh đã vòng qua người cô, nháy mắt cơ thể nhẹ hẫng lên, cô vô thức ôm chầm lấy cổ anh. Kinh Phục Châu mỉm cười, nhẹ nhàng lắc lư vài cái, An Nguyễn hoảng hốt, cánh tay siết càng chặt. “Anh làm gì vậy?”

“Mẹ của đứa trẻ hơi gầy, phải bồi bổ nhiều. Ngày mai anh đi hỏi Chu Lãm xem phải chăm sóc em thế nào.” Kinh Phục Châu vừa nói vừa bước lên lầu,

không nhìn thấy vẻ hoảng hốt thoáng qua trong mắt An Nguyễn. Câu “mẹ của đứa trẻ” khiến cô hiểu rằng giữa họ đã xuất hiện một sự ràng buộc, một sự ràng buộc làm thế nào không không cắt đứt được. Yêu cũng thế, hận cũng thế, đứa trẻ này đã tồn tại, mang theo những điểm chung của họ để đến với thế giới này.

Trong lúc thất thần, Kinh Phục Châu đã đặt cô lên giường. “Mai chúng ta cùng đến bệnh viện đi, phải kiểm tra thật cẩn thận. Anh đưa em đi.”

An Nguyễn nhẹ nhàng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Không Dao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.